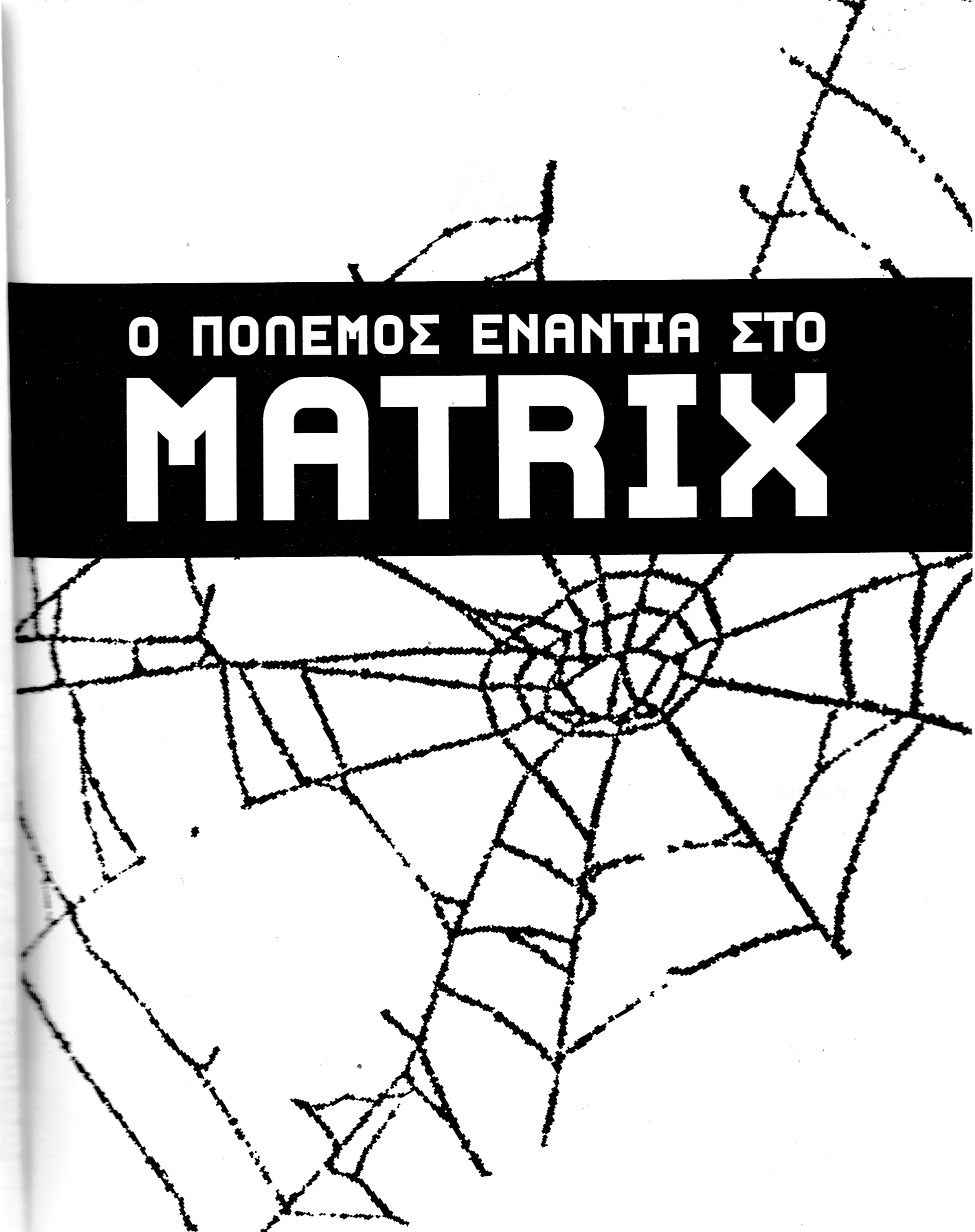

ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ
ΑΠΟΔΡΑΣΕ
ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΙΝΑ
ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΕΣΑ ΣΕ ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ
Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΨΕΥΤΙΚΟΣ
ΣΠΑΣΕ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ
ΒΓΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΟΥ
Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ
MATRIX
ΜΑΣ ΤΡΩΝΕ
Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΨΕΥΤΙΚΟΣ
ΤΟ MATRIX ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΥ
ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ
ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ MATRIX;
ΜΥΣΤΙΚΑ
ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
ΜΑΥΡΗ ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ ΦΥΛΑΚΗ
ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΙΝΑ
Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ
ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ;
ΑΠΟΚΩΔΙΚΟΠΟΙΗΣΕ
ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ MATRIX;
ΒΓΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΟΥ
ΜΑΣ ΤΡΩΝΕ
ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕ ΤΟ ΝΟΥ ΣΟΥ
ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ
ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΕΣΑ ΣΕ ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ
ΑΠΟΔΡΑΣΕ
ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ;
ΜΑΥΡΗ ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ ΦΥΛΑΚΗ
Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΨΕΥΤΙΚΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΥΣΤΙΚΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΡΧΕΤΥΠΟ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ

MATRIX

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΡΧΕΤΥΠΟ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ MATRIX

ΣΕΙΡΑ: ΜΥΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ
Λουκάς Καβακόπουλος

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ
Σοφία Γιαννάκη

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ
Δημουργικη Ομάδα μεΐαεκδοΐΐκή

Α' ΕΚΔΟΣΗ: Απρίλιος 2002

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ **ΑΡΧΕΤΥΠΟ/ΜΕΤΑΕΚΔΟΤΙΚΗ** Ε.Π.Ε

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Λώρη Μαργαρίτη 13, Τ.Κ. 546 22
ΤΗΛ.: (0310) 226.166 • FAX: (0310) 221.583
ΑΘΗΝΑ: Μεθώνης 47-5ί, Τ.Κ. 106 81
ΤΗΛ.: (010) 38.10.565, 38.10.428 • FAX: (010) 38.10.139
http://www.metaekdotiki.gT • *E-mail: archetypo@metaekdotiki.gr*

Απαγορεύεται η με οποιοδήποτε τρόπο αναπαραγωγή
μέρους ή όλης της έκδοσης χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.

ISBN: 960-7928-67-9

Καμιά από τις ιδέες που περιέχονται στο βιβλίο αυτό δεν πρέπει να αντιγράψει, να χρησιμοποιηθεί ή να μεταδοθεί με οποιοδήποτε ηλεκτρονικό ή μηχανικό μέσο, συμπεριλαμβανομένης της ομιλίας και της γραφής, και δεν πρέπει να χρησιμοποιηθεί προς όψελος του αναγνώστη ή των συνανθρώπων του χωρίς την άδεια των διαχειριστών του συστήματος (sys-admins). Οποιαδήποτε παράβαση της προηγούμενης εντολής τιμωρείται με αποκοπή από το επι-κοινωνιακό δίκτυο και εψάπαξ απομόνωση του παραβάτη. Η μετάδοση των πληροφοριών που περιέχονται εδώ θεωρείται «ηθελημένη μετάδοση κακόβουλων πληροψοριών-ιών» σύμφωνα με το άρθρο 4 του ΕΕ 991 και τιμωρείται σαν κακούργημα πρώτου βαθμού. Οι συγγραφείς του βιβλίου έχουν ήδη υποστεί τις ανάλογες ποινές.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

(ΠΛΝΤΕΠΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΚΗΣ)

Q02H99X

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΜΑΤΑΙΧ

ΜΙΑ ΜΥΣΤΙΚΗ ΡΟΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ

Οι περισσότεροι άνθρωποι όεν συναισθάνονται πως είναι φυλακισμένοι
μέσα σ' ένα γυάλινο μπουκάλι, είναι πεπεισμένοι πως είναι ελεύθεροι.
Η δυστυχία του ανθρώπου που έχει βαθύτερη αντίληψη από τους άλλους,
είναι να συνειδητοποιήσει πως είναι φυλακισμένος. Η μεγαλύτερη του χαρά
πηγάζει μόνο από το γεγονός της πιθανότητας ότι το γυάλινο μπουκάλι
ίσως να είναι δυνατόν να σπάσει...

Ε. Τ. Α. Χόφφμαν

Ο κύριος καθηγητής στεκόταν όρθιος μπροστά στα ατέρμονα ράφια της βιβλιοθήκης, όλα τα βιβλία ήταν σιωπηλά, εκείνος μιλούσε με αργή και ήρεμη ψωνή, κι εγώ τον άκουγα καθισμένος στην παλιά πολυθρόνα: «Ζούμε σε μία φυλακή...» είπε, ανάβοντας την πίπα του, «είμαστε φυλακισμένοι, και σχεδόν κανείς μας δεν το γνωρίζει...»

«Εννοείτε ότι έχουμε εξαπατηθεί από το κοινωνικό σύστημα και λίγο-πολύ ζούμε όλοι σαν σκλάβοι;...», τον διέκοψα, ριψοκινδυνεύοντας μια διευκρίνηση.

«Όχι, όχι, το κοινωνικό σύστημα είναι αυτό που είναι, αυτό που μας αξίζει. Δεν εννοώ αυτό, αν και δύσκολα θα μπορούσε να το αμφισβητήσει κανείς. Εννοώ ότι ο ίδιος ο κόσμος μας είναι μια φυλακή, μια σκηνοθετημένη παράσταση

που την παρακολουθούμε υπνωτισμένοι, χωρίς να μπορούμε να καταλάβουμε π μας συμβαίνει...», έδειξε με την άκρη της πίπας του ολόγυρα, «...ό,τι βλέπεις γύρω σου είναι μια παραίσθηση, δεν είναι η πραγματικότητα. Είναι μια εκπομπή πραγματικότητας, κατασκευασμένη για να την παρακολουθεί συνέχεια ο δέκτης της αντίληψής σου, ο οποίος είναι συντονισμένος σ' αυτήν και κλειδωμένος στη συχνότητά της. Κι αυτό που σου λέω δεν είναι μια αλληγορία, αν και θα μπορούσε να είναι χωρίς να αλλάζει το νόημα αυτού που προσπαθώ να σου πω. Κι εγώ, κι εσύ και όλοι μας, είμαστε θύματα μιας απάτης, ενός τεχνητού εφιάλτη. Είμαστε έγκλειστοι μέσα σε ένα παραισθητικό ανθρώπινο κοτέτσι, στο οποίο μας έχει παραχωρηθεί μια ελάχιστη ελευθερία κινήσεων και σκέψεων, με καθημερινό αντάλλαγμα την ενέργειά μας. Όσο κι αν νομίζουμε ότι είμαστε ιδιαίτεροι και μοναδικοί, και ότι προσωρινά βρισκόμαστε σε ατυχείς συγκυρίες που θα ξεπεραστούν, στην πραγματικότητα δεν είμαστε παρά η μάζα, όλοι εμείς είμαστε οι μάζες, ανεξάρτητα από τη θέση μας και από την κατάστασή μας, δεν είμαστε παρά ναρκωμένες κότες σ' ένα σουρεαλιστικό κοτέτσι, και τ' αφεντικά μας είναι ξένοι που μας παρακολουθούν, μας πειθαρχούν, μας ταΐζουν, μας τρώνε... Κι όμως, ανάμεσά μας υπάρχουν άνθρωποι που με κάποιον τρόπο έχουν ξυπνήσει, έχουν αρχίσει να καταλαβαίνουν κάπως τι συμβαίνει, δημιουργούν αντιστασιακούς πυρήνες και προσπαθούν να δραπετεύσουν ή να ξυπνήσουν και τους υπόλοιπους, και με πολλούς τρόπους καταφέρνουν να πολεμήσουν. Ένας μυστικός παγκόσμιος πόλεμος υπάρχει, οι μάχες του είναι σχεδόν αόρατες. Τα αόρατα αφεντικά μας προσπαθούσαν και προσπαθούν πάντοτε να εντοπίσουν αυτούς τους αντιστασιακούς, τους αφυπνισμένους, και οι πράκτορές τους –που ζουν κι αυτοί ανάμεσά μας– διεξάγουν ένα διαρκές ανθρωποκυνηγητό για να τους πάρουν με το μέρος τους ή να τους εξολοθρεύσουν. Μπορεί και να μας ακούνε αυτή τη στιγμή που μιλάμε...»

Έξω από τα παράθυρα ένας ύποπτος άνεμος έκανε τα πατζούρια να τρίζουν, η βιβλιοθήκη ήταν ημιφωτισμένη, εγώ προσπαθούσα να καταλάβω, ο κύριος καθηγητής¨βημάτιζε πάνω-κάτω νευρικά, έμοιαζε σαν να ήθελε να μου τα εξηγήσει όλα στο λιγότερο δυνατό χρόνο, λες και μιλούσαμε στο τηλέφωνο και δεν ήθελε να εντοπιστεί το τηλεφώνημα. «Κι όμως το ξέρουν τόσοι πολλοί. Οι πρώτοι Χριστιανοί το ήξεραν, γιατί ο Ιησούς τους το είχε πει, τους είχε πει ότι ήρθε να πολεμήσει τον άρχοντα του κόσμου τούτου, να εκτελέσει τη μυστηριώδη αποστολή του, να αφυπνίσει έναν πυρήνα ανθρώπων, και να τους απελευθερώσει στέλνοντάς τους μια εκπομπή που την ονόμαζε κώδικά «Ο Παράκλητος», δηλαδή το Άγιο Πνεύμα, κι έπειτα να ανοίξει τη δίοδο

απόδρασης προς το Βασίλειο των Ουρανών, δηλαδή ένα βασίλειο που είναι έξω από εδώ, στο διάστημα, όπου όμως κανείς δεν μπορεί να πάει αν δεν «αναγεννηθεί άνωθεν», όπως έλεγε. Οι Βουδιστές το ήξεραν και προσπαθούσαν να το διαδώσουν παντού, ο Βούδας μιλούσε συνεχώς γι' αυτό και για τίποτε άλλο. Οι Γνωστικοί το ήξεραν, και έφτιαξαν μια μυστική ροή πληροφορίας που διέρρεε το μυστικό μέσα από τις αδελφότητες που τους διαδέχθηκαν. Ο φιλόσοφος επίσκοπος Μπέρκλεϊ προσπάθησε να το περάσει στη φιλοσοφία, όπως είχε κάνει ο Πλάτωνας και οι νεοπλατωνικοί αιώνες νωρίτερα. Ο Σβέντενμποργκ και ο Μπλέικ το ήξεραν, το ίδιο και ο Πασκάλ κι ο Τζάκομπ Μπέμε κι ο Τζον Ντι. Ο Γκουρτζίεφ το ήξερε, οι Σούφι, οι μοναχοί του Ζεν, ο Σουζούκι, το ίδιο και οι σαμάνοι του Μεξικού, κι ο Δον Χουάν και ο Καστανέντα το ήξεραν επίσης από πρώτο χέρι. Ο Αάβκραφτ το ήξερε, ο Τσαρλς Φορτ το ήξερε, ο Άλιστερ Κρόουλυ, ο Έντγκαρ Άλλαν Πόε, ο Άμπροουζ Μπιρς, ο Νίτσε, ο Φίλιπ Κ. Ντικ, ο Κ. Σ. Λιούις, ο Τίμοθι Λίρι, ο Ρόμπερτ Άντον Γουίλσον, και όχι μόνο αυτοί, αλλά και αμέτρητοι άλλοι. Είμαστε φυλακισμένοι στο όνειρο του κόσμου, το οποίο δεν είναι δικό μας...»

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε, κι εγώ ακόμη προσπαθώ να καταλάβω στην ολότητά τους τα πράγματα που μου έλεγε ο φίλος μου, αλλά και όχι μόνο αυτός. Ο κύριος καθηγητής δεν ζει πια, όλα τα τελευταία χρόνια της ζωής του ήταν ένα πολύ μεγάλο «παράνομο τηλεφώνημα» διαρροής πληροφοριών, που ίσως κάποτε να εντοπίστηκε και να τερματίστηκε. Τώρα πια ζει μόνο μέσα στις ηχογραφημένες κασέτες του αρχείου μου, αλλά ίσως και κάπου αλλού, μακριά από εδώ, στο «Βασίλειο των Ουρανών». Το όνομά του δεν έχει σημασία, γιατί ήταν ένας από εκείνους τους ανώνυμους εντολοδόχους μιας παράξενης σοφίας, ένας από εκείνους που καθοδηγούν κάποιους επώνυμους για το πώς να μιλήσουν στον κόσμο και να π να πούνε. Α, ναι, υπάρχουν πολλοί παράξενοι άνθρωποι που ζουν ανάμεσά μας, τόσο παράξενοι που οι περισσότεροι άνθρωποι δεν θα μπορούσαν να το φανταστούν. Σημασία έχει ότι ο κύριος καθηγητής και τα λόγια του, συμμετείχαν σε μία διαχρονική μυστική ροή πληροφορίας, κι επειδή για μένα αυτό –τουλάχιστον– έχει τεράστια λογοτεχνική αξία, γνωρίζοντας πως η ζωή κι ο εαυτός και ο κόσμος δεν είναι παρά εφαρμοσμένη λογοτεχνία, θέλησα να καταθέσω κι εγώ με τη σειρά μου μια σημειολογία πάνω σ' αυτά. (Το έχω κάνει σε πολλά κείμενά μου, ελπίζοντας πως θα μπορούσε κάποτε κάποιος να ανασυνθέσει το κολλάζ που υποδεικνύουν. Οι σελίδες αυτές δεν είναι παρά ακόμη ένα κομμάτι αυτού του γοητευτικού παζλ.)

Βλέποντας, μάλιστα, πως κατά τα τελευταία χρόνια, η μυστική αυτή ροή πληροφορίας έχει κάνει ένα τεράστιο και τολμηρό άνοιγμα που έχει φτάσει μέχρι και τον κινηματογράφο για τις μάζες, κάνω τη διάγνωση πως δεν είναι πια και τόσο «απαγορευμένα» όλα αυτά, και ίσως κάποιος συμφωνήσει σ' αυτό βλέποντας π.χ. τις ταινίες *They Live, Dark City, Truman Show, Matrix και Fight Club,* αλλά και πολλές άλλες ταινίες, μουσικές και βιβλία. Και, εξαιτίας αυτού του γεγονότος, μπορεί κάποιος –που είναι ίσως λίγο σκεπτικιστής με τις παραξενιές των εκκεντρικών φιλοσόφων όπως ο φίλος μου ο κύριος καθηγητής– να κατανοήσει τέτοιες σημειολογίες απλά ως αναλύσεις των παρασκηνίων που κρύβονται πίσω από τα κάθε μορφής έργα αυτού του είδους, που τόσος κόσμος έχει παραξενευτεί μαζί τους.

Υπάρχει, όμως, μία ολόκληρη μυστική ροή πληροφορίας για όλα αυτά, μία αδιόρατη εκπομπή μηνυμάτων που αποκαλύπτει μία απόκρυφη πραγματικότητα, αόρατη, συγκαλυμμένη, παράδοξη, απίστευτη. Μια «απαγορευμένη» σημειολογία, που υποστηρίζει σοβαρά ότι ο κόσμος μας είναι ένα Matrix.

Matrix σημαίνει *δίκτυο, ιστός, πλέγμα, περίβλημα, καλούπι.*

Στο βιβλίο αυτό, χρησιμοποιούμε τη λέξη με την έννοια του δικτύου το οποίο αποτελεί τον κόσμο μας.

Διερευνούμε διεξοδικά την πιθανότητα να είναι ο κόσμος μας μία κατασκευασμένη παραίσθηση, ένα εφιαλτικό όνειρο, ένα ολόγραμμα, μία παραισθητική φυλακή: ένας κλειδωμένος κόσμος, ψεύτικος, απομονωμένος από το αληθινό μαγικό σύμπαν που απλώνεται ελεύθερο πέρα από τους τοίχους, πέρα από τους ιστούς της απογοητευτικής καθημερινής πραγματικότητας στην οποία είμαστε παγιδευμένοι...

Έτσι, το Matrix σημαίνει τον κόσμο μας. Κι ο πόλεμος ενάντια στο Matrix είναι ο πόλεμος ενάντια στον κόσμο μας. Ο παράδοξος και απίστευτος αγώνας για αληθινή ελευθερία.

Διαβάζω ένα απόσπασμα από τα «απαγορευμένα» κείμενα του Τσαρλς Φορτ 0915):

> ...Γιατί αφού στο παρελθόν μας επισκέφτηκαν όντα από άλλους κόσμους, δεν μας επισκέπτονται πια; Ίσως τα καταφέρω να δώσω μιαν απλή απάντηση. Θα μπορούσαμε να καταφέρουμε να μορφώσουμε και να εκπολιτίσουμε τα γουρούνια, τις κότες, τις πάπιες, και τις αγελάδες; Θα μπορούσαμε να συνάψουμε διπλωματικές σχέσεις με μία κότα; Μια κότα, που λειτουργεί μονάχα για να μας ικανοποιήσει, χωρίς η ίδια

να το γνωρίζει... Νομίζω πως ανήκουμε κάπου. Πιστεύω πως η Γη, σε κάποιες άλλες εποχές, ήταν μια έρημη χώρα, και κάποιοι άλλοι άνθρωποι ήρθαν εδώ πριν από εμάς, την εξερεύνησαν, την αποίκησαν, έφτιαξαν μεταλλάξεις, και στο τέλος άρχισαν μεταξύ τους ένα μεγάλο πόλεμο... Τώρα πια, κάτι πολύ περίεργο κατέχει τη Γη, που έγινε η αιτία να φύγουν όλοι οι άποικοι... Τα γουρούνια, οι χήνες και οι αγελάδες μας, θα πρέπει πρώτα να καταλάβουν όπ τα κατέχουμε, κι έπειτα να τους απασχολήσει το γιατί τα κατέχουμε...Ίσως να είμαστε προορισμένοι να μας χρησιμοποιούν, έχοντας την ψευδαίσθηση της ελευθερίας και της δημιουργίας, ίσως να υπάρχει κάποιος κανονισμός που να διαχωρίζεται σε πολλές κατηγορίες: κάτι έχει επάνω μας νόμιμο δικαίωμα, κάτι μας εξουσιάζει, αφού πρώτα πλήρωσε το αντίτιμο για να πάρει την ιδιοκτησία που παλαιότερα ανήκε αλλού. Αυτή η συναλλαγή, ήταν γνωστή εδώ και πολλούς αιώνες, σε πολύ λίγους από εμάς, οι οποίοι θα ήταν πιστοί κάποιας πολύ μυστικής λατρείας, ή κάποιας μυστικής εντολής, και τα μέλη αυτής της ομάδας μας κατευθύνουν στο επίπεδο των αποδεκτών γνώσεων, και μας προσανατολίζουν προς αυτήν τη μυστηριώδη λειτουργία και χρήση μας...

Ο Παράξενος Κόσμος του Τσαρλς Φορτ, εκδ. Αρχέτυπο.

Κάπου μέσα στο χρόνο, μια νύχτα όχι πιο παράξενη απ' αυτήν τώρα που γράψω, ο Τολτέκος μάγος Δον Χουάν συζητούσε με τον ανθρωπολόγο συγγραφέα Κάρλος Καστανέντα:

...«Αυτή είναι η κατάλληλη ώρα της ημέρας για να κάνεις αυτό που σου ζητώ», είπε ο Δον Χουάν. «Χρειάζεσαι μόνο ένα λεπτό για να συγκεντρώσεις μέσα σου την απαραίτητη εστίαση της προσοχής για να το πετύχεις. Μη σταματάς μέχρι να δεις εκείνη τη φευγαλέα μαύρη σκιά». Στ' αλήθεια, έβλεπα μια παράξενη φευγαλέα μαύρη σκιά να προβάλλεται πάνω στο φύλλωμα των δέντρων.Ήταν είτε μία σκιά που πετούσε μπρος-πίσω, είτε πολλές ιπτάμενες σκιές που κινούνταν πέρα-δώθε στον αέρα, απέναντι μου. Μου φαίνονταν σαν τεράστια και χοντρά μαύρα ιπτάμενα ψάριρ. Τρομοκρατήθηκα. Είχε σκοτεινιάσει πολύ και δεν μπορούσα πια να δω τα φυλλώματα, αλλά συνέχιζα να βλέπω τις γρήγορες αυτές μαύρες σκιές, σαν να ήταν πιο σκοτεινές από το σκοτάδι της νύχτας. «Τι είναι όλα αυτά, Δον Χουάν;» ρώτησα. «Βλέπω παντού ολόγυρά μας μαύρες σκιές να πετούν!» «Α, δυστυχώς, αυτό είναι το σύμπαν μας, φίλε μου. Ασύγκριτα παράξενο, μη-γραμμικό, στέκει έξω από πεδίο του συντακτικού μας [...] Οι μάγοι του αρχαίου Μεξικού ήταν οι πρώτοι που είδαν αυτές τις φευγαλέες σκιές, και τις ακολουθούσαν ολόγυρα. Τις έβλεπαν όπως τις βλέπεις τώρα εσύ, αλλά τις *έβλεπαν* και

σαν ενέργεια που ρέει στο συμπαν. Και ανακάλυψαν κάτι τρομερό. Ανακάλυψαν ότι έχουμε έναν παράξενο σύντροφο σε όλη τη ζωή μας. Μια αρπακτική οντότητα που ήρθε από τα βάθη του σύμπαντος και πήρε στα χέρια της την εξουσία της ζωής μας. Τα ανθρώπινα όντα είναι αιχμάλωτοί της. Είμαστε φυλακισμένοι, και το αρπακτικό είναι ο κύριος και αφέντης μας. Μας έχει καταστήσει ναρκωμένους, πειθήνιους και αβοήθητους αιχμάλωτους. Αν θελήσουμε να διαμαρτυρηθούμε, καταστέλλει τη διαμαρτυρία μας. Αν θελήσουμε να κινηθούμε ανεξάρτητοι, μας αναγκάζει να μην το κάνουμε [...]

»Σου έλεγα πάντοτε ότι κάτι μας κρατά αιχμάλωτους. Ήρθε η ώρα να σου τα αποκαλύψω όλα, κι όλα αυτά ήταν ένα ενεργειακό γεγονός για τους αρχαίους μάγους. Τα απερίγραπτα αυτά όντα –που παρόλο που τώρα γύρω μας είναι τελείως σκοτάδι εσύ συνεχίζεις να τα βλέπεις με την άκρη του ματιού σου σαν γρήγορες σκιές– έχουν καταλάβει τον κόσμο μας γιατί είμαστε η τροφή τους, και μας καταδυναστεύουν ανελέητα γιατί είμαστε το μέσο συντήρησής τους. Όπως εμείς εκτρέφουμε κοτόπουλα στα κοτέτσια μας, που εμείς οι Ινδιάνοι τα ονομάζουμε *Gdllineros,* οι άρπαγες αυτοί μας εκτρέφουν σε ανθρώπινα κοτέτσια, κι είμαστε οι *Humaneros* τους. Κι έτσι, η τροφή τους είναι πάντα διαθέσιμη σ' αυτούς. Οι αφέντες μας αυτοί, μας έχουν δώσει τα συστήματα των πεποιθήσεών μας, τις ιδέες μας για το καλό και το κακό, τις κοινωνικές μας αξίες, σχεδόν τα πάντα. Αυτοί στήνουν τις ελπίδες μας, τις προσδοκίες μας για επιτυχία, την αγωνία μας για την αποτυχία. Αυτοί μας έδωσαν απληστία, ζηλοφθονία και δειλία. Είναι αυτοί που μας κάνουν αδιάφορους, εγωμανείς, θύματα της ρουτίνας [...] Και για να τα πετύχουν όλα αυτά, οι άρπαγες έχουν κάνει μια τερατώδη στρατηγική μανούβρα, τερατώδη από την πλευρά αυτών που την υποφέρουν. Μας έδωσαν το μυαλό τους! Μ' ακούς; Τα αρπακτικά μας έδωσαν το μυαλό τους, το οποίο έγινε το μυαλό μας. Και το μυαλό του αφέντη μας είναι τελείως μπαρόκ, αντιφατικό, κακοδιάθετο, γεμάτο από το φόβο ότι θα ξεσκεπαστεί από στιγμή σε στιγμή, κι ότι αν αποκαλυφθεί θα του αρνηθούν την τροφή του. Τρέφονται από τη συνείδησή μας και από την ενέργεια που διαρρέει από το φωτεινό κουκούλι που περιβάλλει το σώμα μας, που διαρρέει μέσω της συνεχούς αυτοανάκλασης του Εγώ μας, στην οποία μας έχουν δεσμεύσει περίτεχνα. Μας αφήνουν κάθε μέρα μόνο όση ενέργεια χρειαζόμαστε για να επιβιώνουμε. Αν είχαμε δική μας την ενέργεια που μας στερούν, σε διαβεβαιώ, θα ήμασταν κάτι πολύ παραπάνω από *Humdneros,* κάτι πολύ περισσότερο από απλοί άνθρωποι. Δυστυχώς, το μόνο που μπορούμε να κάνουμε για να αντιδράσουμε, είναι να ενημερωθούμε για την κατάστασή μας, να αποκαλύψουμε το ξένο μυαλό που μας κοντρολάρει, να αυτοπειθαρχηθούμε σε τέτοιο σημείο ώστε να μην μπορούν να μας αγγίξουν, να γίνουμε *άνοστοι* γι' αυτούς [...] Οι αρχαίοι

της γραμμής μας μπορούσαν και έβλεπαν τους αρπακτικούς αφέντες μας. Τους ονόμαζαν *Φτερωτούς*, ή *Ιπτάμενους*, γιατί τους έβλεπαν σαν τεράστιες και απίστευτα μαύρες σκιές που πηδούσαν στον αέρα κι έπειτα προσγειώνονταν απότομα στο έδαφος [...] Σου λέω, αυτό που έχουμε εναντίον μας δεν είναι ένα απλό αρπακτικό, είναι απίστευτα έξυπνο και οργανωμένο. Ακολουθεί ένα πολύ καλό μεθοδολογικό σύστημα για να μας καταστήσει άχρηστους και ανίσχυρους, για να μας βυθίσει στην παραίσθηση που κατασκευάζει μόνο για μας. Ο άνθρωπος, που το πεπρωμένο του είναι να είναι ένα μαγικό όν, δεν είναι πια μαγικό. Είναι ένα απλό κομμάτι κρέας. Δεν υπάρχουν πια όνειρα για τον άνθρωπο, παρά μόνο τα όνειρα ενός ζώου που εκτρέφεται για να γίνει ένα κομμάτι κρέας: ανιαρό, κοινότοπο, συμβατικό, δειλό, ηλίθιο...»

Ο Χ. Φ. Λάβκραψτ, γράψει το 1920 στη διήγηση *From Beyond:*

Είδα και ένιωσα τα τεράστια εκείνα ιπτάμενα σκιώδη πράγματα να περνούν φευγαλέα δίπλα μου και συχνά να διαπερνούν μέσα από το υποτιθέμενα συμπαγές σώμα μου [...] Σε όλους εκείνους τους χώρους γύρω μου που δεν καταλαμβάνονταν από τα οικεία αντικείμενά μας, είδα ότι ούτε μία ίντσα δεν ήταν κενή. Απερίγραπτες μαύρες μορφές –αληθινά ζωντανές ή όχι, ποιος να ξέρει– αναμειγνύονταν σε μια φριχτή αταξία, και δίπλα σε κάθε γνωστό μας πράγμα υπήρχαν ολόκληροι κόσμοι από ξένες, άγνωστες οντότητες [...] Ήταν τεράστια, στο χρώμα της μελάνης, τερατώδη αιωρούμενα όντα σαν σκιώδη ψάρια [...] Αυτά τα όντα, αόρατα για όλους, δεν έμεναν ποτέ ακίνητα, συνεχώς έπλεαν αιωρούμενα στον αέρα, θα 'λεγες έχοντας ένα διαβολικό σκοπό [...] Τα βλέπεις; Τα βλέπεις; Βλέπεις τα πράγματα που πλέουν και πηδούν γύρω σου σε κάθε στιγμή της ανόητης ζωής σου; Βλέπεις τα όντα που κρύβονται γύρω μας σχηματίζοντας τον κόσμο όπως τον ξέρουμε, τον αέρα και τον ουρανό; Είδες; Δεν πέτυχα να γκρεμίσω το τείχος που μας χωρίζει από την αληθινή θέα του κόσμου;...

Ο Φίλιπ Κ. Ντικ γράψει[4] σε ένα από τα θρυλικά αυτοβιογραψικά και ψιλοσοψικά του κείμενα:

Η πραγματικότητά μας είναι μια προβολή από ένα μυστικό τεχνούργημα, ένα κομπιουτεροειδές μηχάνημα διδασκαλίας που μας καθοδηγεί, μας προγραμματίζει και γενικά μας εξουσιάζει και μας κοντρολάρει εν αγνοία μας, καθώς εμείς δρούμε χωρίς να συνειδητοποιούμε την ύπαρξή του, ζώντας μέσα στην παραισθητική προβολή του κόσμου μας. Το τεχνούργημα, το οποίο ονομάζω *Ζέμπρα*, έχει κατασκευάσει (ή μάλλον, απλά προβάλλει) την πραγματικότητά μας σαν ένα είδος καθρεψτίσματος

> ή ειδώλου ίου Κατασκευαστή του, έτσι ώστε ***Αυτός*** να μπορεί να έχει μια αντικειμενική οπτική γωνία για την τελική κατανόηση του εαυτού του. Ο Κατασκευαστής (που το 1616 ο Τζάκομπ Μπέμε τον ονομάζει ***Urgrund***) έφτιαξε μία μηχανή προβολής πραγματικότητας (ή «Δημιουργό», βλ. Πλάτωνας και Γνωστικοί) η οποία δημιουργεί την πραγματικότητα του κόσμου όπως την ξέρουμε. Το τεχνούργημα (***drtifdcfi*** αυτό δεν έχει συνείδηση ότι είναι τεχνούργημα, και έχει λησμονήσει την ύπαρξη του ***Urgrund***, και φαντάζεται τον εαυτό του ως θεό, τον μόνο αληθινό Θεό. [...] Μου αποκαλύφθηκε ότι ο εμπειρικός κόσμος είναι το αποτέλεσμα του εγχειρήματος μιας περιορισμένης οντότητας να αντιγράψει ένα θέμα που δεν μπορεί να δει. Ένα κακέκτυπο είδωλο ενός άλλου πεδίου. ΓΓ αυτό και ο κόσμος μας είναι γεμάτος ατέλειες και πλημμυρισμένος από το Κακό. [...] Είμαστε σκλάβοι στον ιστό προβολής αυτής της υπερμηχανής [...] Δεν μπορούμε να θυμηθούμε την αληθινή καταγωγή μας, μας προσέλκυσε να εκπέσουμε [...] Είμαστε αντίγραφα του αληθινού εαυτού μας, ρέπλικες που το παρόν μυαλό τους δεν τους ανήκει, είναι μία ξένη κατασκευή [...] Η Αυτοκρατορία δεν τελείωσε ποτέ, μας κυβερνά, είμαστε αιχμάλωτοι της Αυτοκρατορίας... (...εννοεί μάλλον τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία).
>
> ***Exegesis,*** 1978

Ο μεγάλος συγγραφέας του Φανταστικού, C. S. Lewis (ο οποίος υπήρξε και διάσημος χριστιανός απολογητής), στο αριστουργηματικό έργο του *The Cosmic Trilogy* (*Η Κοσμική Τριλογία*), παρουσιάζει με πολλές λεπτομέρειες το μυστικό σενάριο του κόσμου στον οποίο ζούμε: ο Θεός του γνωστού σύμπαντος, ο Μάλελντιλ, κατοικεί στο Νησί του Παραδείσου κάπου στο διάστημα και συγκαλεί κάθε τόσο τους Ογιάρσα (Ουσιάρχες) του κάθε πλανήτη, δηλαδή τα Μεγάλα «Ελντίλα» που είναι οι *Μανού* ή οι Φύλακες Άγγελοι των πλανητών. Ο δικός μας Ογιάρσα της Γης είναι ο κακός της παρέας, ο Dark Eldila, που κρατά τη Γη αποκομμένη και κλειδωμένη από το υπόλοιπο θεϊκό σύμπαν, τη Γη που στη γλώσσα των ξλντίλα ονομάζεται *Θουλκάντρα*, που σημαίνει «ο Σιωπηλός Πλανήτης» επειδή κανένα μήνυμα δεν φεύγει από τη Γη και κανένα μήνυμα δεν φτάνει σ' αυτήν, λόγω της σκοτεινής κατοχής...

Αμέτρητα μυθιστορήματα της Φανταστικής Λογοτεχνίας, αρχαία ιερά κείμενα, μυστικιστικά συγγράμματα, φιλοσοφικές θεωρίες, κινηματογραφικές ταινίες, κόμικς, τραγούδια, δοκίμια, εναλλακτικές κοσμοθεωρίες, κ.ά., έχουν ασχοληθεί (λιγότερο ή περισσότερο) με το κεντρικό θέμα αυτού του βιβλίου που τώρα κρατάτε στα χέρια σας: τον Πόλεμο Ενάντια στο Matrix.

Σε γενικές γραμμές το σενάριο του πράγματος είναι απλά πάντα αυτό: ο

κόσμος στον οποίο ζούμε είναι φανταστικός και όχι αληθινός, είμαστε σε μία ψυλακή, κι οι όεσμοφύλακές μας κυκλοφορούν ανάμεσά μας μεταμφιεσμένοι. Είμαστε σκλάβοι, χωρίς να το ξέρουμε, κάποιοι μας βαμπιρίζουν ασύστολα, κι έχουμε απόλυτη άγνοια για τα πάντα (και πάλι όεν το ξέρουμε). Υπάρχουν όμως πυρήνες αντίστασης που βοηθούν για μια πιθανή απόδραση, που ενισχύονται σύμφωνα με μια ευκαιρία που έχει δοθεί «από έξω», για να επιστρέφουμε στην αληθινή πατρίδα μας και να βρούμε τους αληθινούς εαυτούς μας.

Το Matrix είναι παντού γύρω μας.

Κάποιοι θα πουν ότι όλα τα παραπάνω, όλα όσα σας είπα μέχρι τώρα, τους μοιάζουν οικεία, σαν να τα έχουν ξανακούσει, σαν να τα ήξεραν από πριν, με περισσότερες απίθανες λεπτομέρειες.

Κάποιοι άλλοι θα πουν ότι όλα τα παραπάνω μοιάζουν απίστευτα και παράδοξα ή τελείως τρελά, ακριβώς διότι το Matrix μας έχει επιβάλει να τα δούμε έτσι μόλις κάποιος μας τα αποκαλύψει, για να μην αποκαλυφθεί.

Κάποιοι άλλοι θα πουν ότι όλα αυτά τα έχουν σκαρφιστεί ορισμένοι άνθρωποι μέσα στον εγκέφαλό τους. Ότι δεν είναι τίποτε παραπάνω από ενδιαφέροντα δημιουργήματα του μυαλού. Όμως, ξεχνούν ίσως (ή απλά το αγνοούν) ότι και ο κόσμος μας δεν είναι τίποτε άλλο από ένα δημιούργημα του μυαλού που τον παρατηρεί.

Ό,τι κι αν θεωρήσετε ότι ισχύει από τα παραπάνω, αυτό το βιβλίο θέλει ουσιαστικά να θέσει –μεταξύ άλλων– ένα βασικό ερώτημα:

Ποιος είναι μέσα στον εγκέφαλό σου;

Λοιπόν, κατά τη γνώμη μου (που όμως είναι η γνώμη ενός συγγραφέα), υπάρχει ένα μεγάλο αλλά κοινό μυστικό: **αντιλαμβανόμαστε την πραγματικότητα μέσα από τον εγκέφαλό μας.** Το μυστικό είναι ότι αυτό ακούγεται απλοϊκό και γνωστό, ενώ λέει τα πάντα που θα ήθελε να ξέρει κανείς.

Ο εγκέφαλος δεν επεξεργάζεται την ίδια την «πραγματικότητα», αλλά κάνει μια αναπαράσταση της πραγματικότητας. Τη γυρνά σε «βίντεο», τη βλέπει στο «μόνιτορ» και τη χειρίζεται. Τα αισθητήρια, δηλαδή, δεν έχουν τη δυνατότητα της ολογραφικής απεικόνισης του σύμπαντος. Οι αισθήσεις λειτουργούν βάσει της Επιλεκτικής Προσοχής του ανθρώπου (το γεγονός ότι επιλέγουμε να εστιάζουμε την προσοχή μας πάνω στο Α και όχι στο Β, στο Γ, κ.λπ.). Το πληροφοριακό υλικό ο εγκέφαλος το χωρίζει σε πρωτεύοντα και δευτερεύοντα εισερχόμενα (inputs). Για παράδειγμα, διαλέγουμε να προσέξουμε μια ωραία κοπέλα που περνάει δίπλα μας – και όχι το τρίτο μανταλάκι πάνω στο σκοινί της μπουγάδας του απέναντι μπαλκονιού (παρόλο που

βλέπουμε όλη την εικόνα). Θέλω και προσέχω ένα πράγμα μόνο, ενώ ο κόσμος στο σύνολό του μου δίνει πληροφορία που μπορεί να είναι τελείως διαφορετική, μπορεί αυτό που επιλέγω εγώ να προσέχω, να δημιουργεί ένα είδος παραίσθησης. **Μπορεί να μεταδίδεται συνεχώς γύρω μας, ένας συνολικός κώδικας που τον χάνουμε επειδή βλέπουμε μόνο κάποια επιμέρους σήματά του.**

Με την επιλεκτική μου προσοχή, παίρνω μόνο αυτό το συγκεκριμένο το γεγονός ως «πραγματικό» και ξεχνάω το συνολικό, του οποίου είναι αναπόσπαστο μέρος μέσα από αμέτρητες αλυσιδωτές σχέσεις. Και το απομονωμένο γεγονός της παρατήρησής μου, μπορεί να μου δίνει μια τελείως διαφορετική εικόνα. Η αποτύπωση που κάνουμε δεν είναι τελείως πραγματική, επειδή βασίζεται στο επιλεκτικό, στο επιθυμητό, σε στοιχεία που επιλέγουμε να αναγνωρίζουμε και να αποτυπώνουμε. Ο άνθρωπος καταγράφει εγωιστικά την πραγματικότητα, από μια ηλικία και έπειτα, λόγω της επιλεκτικής προσοχής που αφομοιώνει ένα **σύστημα παρατήρησης** που του διδάσκεται.

Ο εγκέφαλος χειρίζεται συνεχώς το χώρο γύρω μας, έστω κι αν βλέπει μόνο ένα σημείο του. Έστω κι αν κοιτάς μόνο τον τοίχο, ο εγκέφαλος έχει φτιάξει ένα δυναμικό μοντέλο του δωματίου που βρίσκεται πίσω σου και το χειρίζεται σε σχέση με δευτερεύουσες παρατηρήσεις. Είναι ένα φοβερό θαύμα το γεγονός ότι έχουμε την αίσθηση του χώρου γύρω μας, αλλά δεν το συνειδητοποιούμε. Η αλήθεια είναι ότι δεσμευόμαστε πολύ από το μάτι. Αν κλείσετε τώρα τα μάτια σας, θα ανακαλύψετε ότι με κάποιον τρόπο συνεχίζετε να «βλέπετε» αυτήν τη σελίδα, ή το χώρο γύρω σας. Μπορούμε να χειριστούμε όλο το data που μας παρέχεται από τον κόσμο γύρω μας, αν αποφασίσουμε να μη δεσμευόμαστε συνέχεια από το μάτι, που ενεργοποιεί την επιλεκτική προσοχή.

Θυμάμαι έναν καλό φίλο μου, τον καθηγητή νευροφυσιολογίας Μηνά Μαδεντζίδη, να μου λέει: «Παντελή, πρόσεξε, ο εγκέφαλος διαθέτει φοβερές τράπεζες πληροφορίας –Data Banks– ακόμη και για το παραμικρό, για τα πάντα. Και όλα εξαρτώνται απ' αυτόν. Ένα πολύ απλό παράδειγμα είναι το λεγόμενο “Phantom Limb”, Ä¿ “μέλος-φάντασμα”. Ενώ σου έχει κοπεί, ακρωτηριαστεί, ένα δάχτυλο ή ένα πόδι, το κομμένο μέλος πονάει, αντιδρά, σαν να υπάρχει. Γιατί ο εγκέφαλος έχει ακόμη μέσα στις τράπεζες πληροφορίας του την όλη ιστορία. Αν μπορεί να επεξεργαστεί και να παρουσιάσει αποτελέσματα για ανύπαρκτα πράγματα, φαντάσου τι μπορεί να κάνει με τα πραγματικά! Ο εγκέφαλος παραείναι σύνθετος. Έχει απεριόριστες δυνατότητες... Στην εγρήγορση, όλα είναι συστήματα αναφοράς που σου τα 'χουν επιβάλει κάποιοι, για να αντιλαμβάνεσαι αυτά που σου επιτρέπουν να δεις.

Στον ύπνο και στα όνειρα όεν ισχύει αυτό, έχεις απεριόριστες δυνατότητες, εκεί υπάρχει ένα απροσπέλαστο επίπεδο, που δεν θα μπορέσουμε ποτέ να το προσεγγίσουμε επιστημονικά. Γι' αυτό λένε ότι ο ύπνος μοιάζει με το θά-•ατο (θυμήσου τον Σέξπιρ: "To die, to sleep, maybe to dream..."). ΓΓ αυτό και όταν ξυπνήσεις πρέπει κάποιος να σου πει ότι ήσουν ξαπλωμένος στο τάδε μέρος επί πέντε ώρες και κοιμόσουν, αλλιώς δεν ξέρεις αν ήσουν πεθαμένος ή πού βρισκόσουν. Ο ύπνος είναι ένας μικρός θάνατος. Και ο εγκέφαλος δουλεύει κανονικά όταν κοιμόμαστε, σαν να βρισκόμασταν σε εγρήορση. **Όταν βλέπει όνειρα, λειτουργεί σαν να παίρνει κανονικά ερεθίσματα, σαν να βιώνει αληθινές εμπειρίες.** Μπορούμε και το καταγράφουμε αυτό. Κανείς δεν ξέρει τι ακριβώς συμβαίνει. Μόλις τον αφήσουμε στην ησυχία του, ο εγκέφαλος επιτέλους είναι ελεύθερος, ο ηλίθιος τύραννός του κοιμάται, μπορεί να λειτουργήσει ελεύθερα και να κάνει ό,τι θέλει. Αναζωογονείται απ' αυτήν του την ξαφνική ελευθερία, όπως το παιδάκι που ακούει συνέχεια το βαρετό μονόλογο του δασκάλου στο σχολείο και ξαφνικά χτυπάει το κουδούνι και τρέχει έξω στο προαύλιο, στα λουλούδια, στον ήλιο και στο παιχνίδι, χοροπηδώντας χαρούμενο. Μόνο τότε ο εγκέφαλος ·ειτουργεί στα πραγματικά του επίπεδα, απομακρυσμένος από τα πλασματικό που του στήνουμε συνεχώς μπροστά του. *Ποιος Είμαι και Γιατί Είμαι;...* Σοιος είναι αυτός που ρωτάει; Αν ο εγκέφαλος έχει άμεση επίγνωση της διαδικασίας της λειτουργίας του, τι θα συμβεί;...»

Το αντικείμενο σχετίζεται άμεσα με τον παρατηρητή. Τι συμβαίνει στο αντικείμενο αν αφαιρέσουμε τον παρατηρητή; Ο Χρόνος είναι άπειρος, γιατί και το Εγώ που κινείται μέσα σ' αυτόν είναι αναπόφευκτα άπειρο: αφού το «γι-·νώσκειν εαυτόν» προϋποθέτει ένα άλλο Εγώ που αυτογιγνώσκεται, κι αυτό με τη σειρά του προϋποθέτει ένα άλλο Εγώ. (Ο Σοπενχάουερ, προσπαθώντας να -ας μπερδέψει ακόμη πιο πολύ, λέει: «Το γιγνώσκον υποκείμενο δεν είναι ·νωστό ως γιγνώσκον, γιατί τότε θα ήταν το αντικείμενο γνώσης ενός άλλου γι-·νώσκοντος υποκειμένου...».)

Ο μεγάλος μεταμοντέρνος φιλόσοφος και συγγραφέας του Φανταστικού και παρεξηγημένος λόγω άγνοιας και ημιμάθειας των αναγνωστών του και των ανόητων θεωρητικών του «science fiction») ο Φίλιπ Κ. Ντικ, μια νύχτα που είχε το ίδιο φεγγάρι με τη σημερινή έστω κι αν αυτός δεν ζει πια, είχε γράψει στο χαρτί:

> Ένας μόνο Νους υπάρχει. Το σύμπαν είναι πληροφορία και είμαστε στατικοί μέσα του, όχι τρισδιάστατοι, ούτε στο Χώρο ή στο Χρόνο. Δίνουμε υπόσταση στις πληροφορίες που μας τροφοδοτούνται κάνοντάς τες το

> φαινομενικό κόσμο. Δεν εκπέσαμε εξαιχίας ενός ηθικού σφάλματος, αλλά εξαιτίας ενός διανοητικού σφάλματος: πήραμε τον κόσμο των φαινομένων για αληθινό. Ο φαινομενικός κόσμος δεν υπάρχει. Είναι η υπόσταση των πληροφοριών τις οποίες επεξεργάζεται ο Νους. **Δίνουμε στις πληροφορίες υπόσταση αντικειμένων.** Η αναδιευθέτηση των αντικειμένων είναι αλλαγή στο περιεχόμενο των πληροφοριών, το μήνυμα έχει αλλάξει. Είναι μια ανείπωτη γλώσσα που χάσαμε την ικανότητα να τη διαβάζουμε. Κι εμείς οι ίδιοι είμαστε μέρος αυτής της γλώσσας, οι αλλαγές σε μας είναι αλλαγές στο περιεχόμενο των πληροφοριών. Είμαστε γεμάτοι πληροφορίες, οι πληροφορίες εισέρχονται σε μας, υφίστανται επεξεργασία και μετά προβάλλονται πάλι έξω, πλέον με αλλαγμένη μορφή. Δεν έχουμε συνείδηση αυτού που κάνουμε, ότι αυτό είναι το μόνο που κάνουμε. Η μεταβαλλόμενη πληροφορία την οποία βιώνουμε σαν κόσμο είναι μια αφήγηση. Σε ποιον την αφηγείται ο Νους;...

Ακόμη κι αν κάποιος δεν συμμερίζεται –ή απλά δεν τον ενδιαφέρουν– τα παραπάνω (τα οποία, όμως, νομίζω ότι περιγράφουν με ακρίβεια την κατασκευαστική δομή και την αντίληψη της καθημερινής μας πραγματικότητας), δεν μπορεί να αρνηθεί ότι στην εποχή μας ο κόσμος υφίσταται τη μετάλλαξη που του προκαλεί η περιβόητη «Νέα Τάξη Πραγμάτων». Κι έτσι, από την άλλη, όλα αυτά που περιέχει αυτό το βιβλίο που τώρα κρατάτε στα χέρια σας, χρησιμεύουν και ως μία πολύ λειτουργική παραβολή για τα παράξενα πράγματα που συμβαίνουν γύρω μας, και οδηγούν τον κόσμο μας κάτω από την απόλυτη εποπτεία και χρήση του «Μεγάλου Αδελφού».

Το Matrix, φανταστικό ή πραγματικό, ισχύει έτσι κι αλλιώς.

Και όλοι διαμαρτύρονται για τη «Νέα Τάξη Πραγμάτων». Δηλαδή για κάτι για το οποίο ενημερώθηκαν. Ποιος θα διαμαρτυρηθεί για τα πράγματα για τα οποία δεν ενημερώθηκε κανείς; Κατευθύνουν ακόμη και τις διαμαρτυρίες μας κι εμείς δεν το βλέπουμε. Το δάχτυλο μάς δείχνει τη νταλίκα που έρχεται καταπάνω μας κι εμείς κοιτάμε το δάχτυλο και διαμαρτυρόμαστε για τα απεριποίητα νύχια του. Ξέρετε τι μας λείπει και είμαστε όλοι αφελείς και ανόητοι; Η φαντασία!

Η φαντασία είναι το μόνο όπλο άμυνας που διαθέτουμε. Μας έχουν μάθει να μην τη χρησιμοποιούμε – φτάνουν στο σημείο να μας την πλασάρουν ως αμαρτία ή ως ανάρμοστη διανοητική συμπεριφορά. Αφού δεν υπάρχει τρόπος να ενημερωθούμε για το παιχνίδι που παίζεται, ο μόνος τρόπος για να καταλάβουμε τι συμβαίνει είναι να το φανταστούμε.

Τι εννοώ όταν χρησιμοποιώ τον όρο *φαντασία;* Λοιπόν: ενόραση, διαίσθηση, υπερβατική ικανότητα ανάλυσης και επεξεργασίας δεδομένων, συνδυασμό ετερόκλητων στοιχείων, έμπνευση, σύνθεση, αντανακλαστική ικανότητα

εντοπισμού πραγμάτων αγνώστου ταυτότητας, ακροβατικούς συλλογισμούς, κινήσεις απρόβλεπτες από το σύστημα, προσωπικό αστάθμητο παράγοντα που ρεζιλεύει τις στατιστικές μελέτες των μαζών από τα συστήματα εξουσίας, δημιουργία, μη-αυστηρότητα, δικαιοσύνη στα μέτρα της ψυχής. Αυτά εννοώ εδώ με τον όρο *φαντασία*. Είναι οι εκπληκτικές ικανότητες του καθένα μας, που ο καθένας μας τις έχει αρνηθεί επιμελημένα, επειδή έτσι του μάθανε οι «διευθυντές του σχολείου». Αν τις είχε ο καθένας μας, ο καθένας θα έλεγε στο διευθυντή: «Μπα, και ποιος είσαι εσύ;...» και θα έψευγε από το σχολείο αναζητώντας περιπέτειες και τελικά αναζητώντας το λόγο ύπαρξής του σ' αυτόν τον κόσμο.

Λοιπόν, ψίλοι μου, είμαστε παγιδευμένοι όλοι στο Matrix –όπως το καταλαβαίνει ο καθένας– και μάλιστα με τη συγκατάθεσή μας, χωρίς καμία απολύτως αληθινή διαμαρτυρία από μέρους μας. Αντίθετα, διαμαρτυρόμαστε συνεχώς για την καλύτερη οργάνωση της παγίδας.

Γιατί διαμαρτύρεστε τώρα που επιτέλους μας την προσφέρουν;

Δεν είσαι παρά ένας Αριθμός.

Πάντοτε ήσουν ένας Αριθμός.

Στο ληξιαρχείο, στο σχολείο, στους βαθμούς, στο στρατό, στην εφορία, στην ταυτότητα, στο τηλέφωνο, στον τραπεζικό σου λογαριασμό, στην κοινωνική ασφάλιση, στην πιστωτική κάρτα, στο σειριακό αριθμό των ιδιοκτητών σου ηλεκτρονικών συσκευών, στα προϊόντα του σούπερ μάρκετ, στις τιμές που έχουν οι καταναλωτικές σου επιθυμίες, στους εκλογικούς καταλόγους, στο ποσοστό που σου αναλογεί στις τηλεοπτικές μετρήσεις ακροαματικότητας, στο μισθό σου, στη διεύθυνσή σου στο Ίντερνετ, στη διεύθυνση του σπιτιού σου, στη πόρτα του διαμερίσματος σου, στη ΔΕΗ, στην ύδρευση, στον ΟΤΕ, στα κοινόχρηστα, στα δικαστήρια, στην αστυνομία, στο πρωτοδικείο, στο ζώδιο, στο λαχείο, στο αεροπλάνο και στο τραίνο, στην πινακίδα του αυτοκινήτου σου, στη θέση του θεάτρου, στη ληξιαρχική πράξη θανάτου, στο νεκροταφείο, στο οστεοφυλάκιο...

Όλοι αυτοί οι αριθμοί είσαι εσύ. Κανένας δεν νοιάζεται για το όνομά σου. Ενδιαφέρονται μονάχα για τους αριθμούς σου (από τον «αριθμό» του πορτοφολιού σου, μέχρι τον «αριθμό» των επιδόσεών σου). Και πάντα διαμαρτυρόσουν ότι τα πράγματα δεν δουλεύουν σωστά, ότι δεν αξιολογείσαι σωστά, ότι δεν υπάρχει οργάνωση, εξυπηρέτηση, ασφάλεια, οικονομία, ότι δεν σου πέφτει το λαχείο, ότι δεν είναι σωστό το ένα, ότι δεν είναι σωστό το άλλο... Τι θέλεις τώρα; Γιατί σε πειράζει που έρχονται τώρα και επιτέλους κάνουν τη ρύθμιση που ουσιαστικά επιθυμούσες και εργαζόσουν γΓ αυτήν χωρίς να το

συνειδητοποιείς; Με τη Νέα Παγκόσμια Τάξη, με τα νέα συστήματα ελέγχου και με ό,τι θα επακολουθήσει, θα κάνουν όλους αυτούς τους αριθμούς: ΕΝΑΝ ΑΡΙΘΜΟ. Αυτό που πάντα ήσουν. Και όλα θα είναι οργανωμένα και προβλέψιμα. Χωρίς καθόλου φαντασία. Έτσι κι αλλιώς εφημερίδες διάβαζες, σουξέ-τραγούδια άκουγες, δεν διάβαζες ούτε άκουγες «περίεργα πράγματα». Τη φαντασία σου τη χρησιμοποιούσες μόνο για σεξουαλικές φαντασιώσεις και για οράματα πλούτου και ιδιοκτησίας. Έτσι, ούτε τη «φαντασία» σου πρόκειται να χάσεις. Έρχονται οι εκπρόσωποί σου στην εξουσία, και σου δίνουν την οργάνωση και την ασφάλεια που πάντα ήθελες. Γιατί διαμαρτύρεσαι; Τώρα θα πάψεις να είσαι διχασμένη αριθμητική προσωπικότητα. Θα είσαι στ' αλήθεια ένας και μόνο ένας αριθμός. Ώριμος και συγκεκριμένος άνθρωπος, χρήσιμος για την κοινωνία. Κι αυτός που σε εξουσιάζει είναι ένας αριθμός. Αλήθεια, φαντάζεσαι ότι έχει ιδιαίτερη σημασία αν αυτός είναι ο 666 ή ο 4857927590986825;;...

Αναρωτηθήκατε ποτέ, γιατί οι πάντες μας χαρίζουν κινητά τηλέφωνα και δωρεάν συνδέσεις; Το ξέρετε ότι οι ιδιωτικές τηλεπικοινωνιακές εταιρίες παρέχουν παρακολούθηση συνδιαλέξεων στις υπηρεσίες πληροφοριών; Το ξέρετε ότι όταν έχετε ανοικτό το κινητό σας τηλέφωνο, η εταιρία μπορεί να εντοπίσει πού βρίσκεστε και μάλιστα να ακούει και τι λέτε; (Πολλοί ειδικοί μάλιστα υποστηρίζουν ότι μπορεί να γίνει ακόμη κι όταν το κινητό είναι κλειστό κι απενεργοποιημένο.) Το ξέρετε ότι υπάρχει τεχνολογία με την οποία οι «δυνάμεις του ελέγχου» μπορούν να εντοπίσουν κάθε κίνησή σας, κάθε αγορά σας και πολλά άλλα, από τη χρησιμοποίηση της πιστωτικής σας κάρτας; (Αν σας κυνηγάμε και δεν ξέρουμε πού είστε, και π.χ. βάλετε βενζίνη σε βενζινάδικο στην Αλεξανδρούπολη με την πιστωτική κάρτα σας...την πατήσατε...) Το ξέρετε ότι το χρήμα δεν έχει πλέον υλική υπόσταση, δηλαδή έχει πάψει να έχει αντιστοιχία σε χρυσό, και είναι πλέον «credits», ηλεκτρονικές μονάδες πίστωσης στα κομπιούτερ των τραπεζών; Που σημαίνει ότι με την έκδοση των τραπεζογραμματίων μας κοροϊδεύουν, γιατί όποιος έχει τη νόμιμη πρόσβαση μπορεί να δημιουργήσει όσα χρήματα θέλει με χρεώσεις-πιστώσεις στα τραπεζικά κομπιούτερ. Που σημαίνει, ότι σε λίγο καιρό δεν θα έχετε χαρτονομίσματα αλλά μια ειδική πιστωτική κάρτα με ηλεκτρονικές μονάδες που θα ενημερώνεται από το τραπεζικό σύστημα, με την οποία θα κάνετε ηλεκτρονικά όλες τις συναλλαγές σας. Το ξέρετε ότι από 'κεί και πέρα, είναι τεχνολογικά και οργανωτικά πανεύκολο, να ενσωματωθούν στην ίδια κάρτα: χρήματα, πιστωτική κάρτα, τηλεκάρτα, ταυτότητα, διαβατήριο, κάρτα κινητού τηλεφώνου, ηλεκτρονικό κλειδί, φάκελος

κοινωνικής ασφάλισης, κωδικός ποινικού μητρώου (και άλλα τόσα πολλά που δεν χωράνε εδώ για να τα γράψω όλα).

Αν δεν έχετε την απαραίτητη φαντασία για να καταλάβετε τι σημαίνει αυτό, να ένα παράδειγμα: αν χρωστάς στην εφορία, θα πηγαίνεις να αγοράσεις λίγα μπρόκολα στο μανάβη και θα βαράει συναγερμός. Γία να σε προσλάβουν σε μια επιχείρηση, η συνέντευξη θα περιοριστεί στο να περάσουν την κάρτα σου από ένα κομπιούτερ. Αν κάνεις μια οποιαδήποτε παράβαση στο Αονδίνο και αργότερα περάσεις με κόκκινο στην Καρδίτσα και σε σταματήσει ο τροχονόμος, θα θυμηθείς πολλές ταινίες επιστημονικής φαντασίας που έβλεπες μικρός...

Ζούμε μέσα στο Matrix. Και καθώς περνά ο καιρός, αυτό το Matrix γίνεται όλο και πιο αληθινό, όλο και πιο χειροπιαστό.

Ξέρω ότι υπάρχουν πάρα πολλοί που δεν τα καταλαβαίνουν αυτά τα πράγματα, τα θεωρούν λίγο, πώς το λένε, «φανταστικά». Δεν πειράζει, ισχύει πάντα αυτό που είχε πει ο φίλος μου ο Ρόμπερτ Αντον Γουίλσον: «Όταν δεν καταλαβαίνουμε κάτι, είναι πολύ πιθανό να μας καταλαβαίνει αυτό...»

Όμως, σκεφτείτε το λίγο... Τι συνέβη και από υπέροχα όντα που θα έπρεπε να είμαστε, καταντήσαμε να είμαστε αυτοί οι απογοητευμένοι φυλακισμένοι της κοινωνίας μας;

Εμείς οι άνθρωποι είμαστε πάρα πολύ βαρετά πλάσματα. Οι περισσότεροι είμαστε πάρα πολύ συγκεκριμένοι, πάρα πολύ προβλέψιμοι. Θα μπορούσε να πει κανείς ότι είμαστε σχεδόν προγραμματισμένοι.

Ένας αληθινά παρατηρηπκός άνθρωπος μπορεί να μάθει και να καταλάβει τα πάντα για έναν άνθρωπο μέσα σε λιγότερο από 24 ώρες. **Τα πάντα,** το εννοώ.

Πώς μπορεί να το κάνει αυτό; Είναι πολύ απλό και πολύ πιο εύκολο απ' όσο ακούγεται. Αρκεί να μάθει την ηλικία του, τον τόπο γέννησής του, τα επαγγέλματα που έχει κάνει, τον τόπο που κατοικεί και την οδό του σπιτιού του, κι έπειτα να παρατηρήσει –απαρατήρητος– προσεκτικά για λίγη ώρα τις κινήσεις και τη συμπεριφορά του συγκεκριμένου ανθρώπου, να προσέξει τον τρόπο που ντύνεται και τα αντικείμενα που μεταχειρίζεται, έπειτα να μιλήσει για, ας πούμε, μισή ώρα μαζί του, κάνοντας έναν προσεκτικό διάλογο, κι έπειτα το μόνο που μένει είναι να επισκεψτεί το σπίτι του και να το εξετάσει (αψού ανοίξει κρυφά το γραμματοκιβώτιο για να διαβάσει επιστολές και λογαριασμούς, και αφού ρίξει μια ματιά στα σκουπίδια του), και μετά να κάνει έναν επίσης προσεκτικό διάλογο με ένα φίλο και μία φίλη του. Με όλα αυτά, εγγυώμαι ότι ο αληθινά παρατηρητικός και έξυπνος άνθρωπος θα ξέρει τα

πάντα για τον άνθρωπο που επέλεξε, σε ένα χρονικό διάστημα 5 ως 24 ωρών. Το επαναλαμβάνω και το τονίζω, τα πάντα, ακόμη και τις βαθύτερες σκέψεις του, τις επιθυμίες του, τα όνειρά του, την ίδια του την ψυχή. Θα μπορεί να σκιαγραφήσει τέλεια το πορτραίτο του, και, αν είναι ιδιαίτερα ικανός, ακόμη και τη λεπτομερή βιογραφία του. Επίσης, θα μπορεί να προφητέψει και το μέλλον εκείνου του ανθρώπου, τι θα κάνει την αυριανή μέρα, τι θα κάνει σε ένα μήνα, σε πέντε χρόνια, ποια θα είναι τα επιτεύγματά του και τα προβλήματα που θα συναντήσει, μέχρι που θα μπορεί και να καταθέσει πέντε-έξι ισχυρά πιθανές εκδοχές του θανάτου του.

Όλα αυτά είναι εφικτά, όχι γιατί ο παρατηρητής είναι κανένας υπεράνθρωπος, αλλά γιατί οι περισσότεροι άνθρωποι είμαστε πάρα πολύ συγκεκριμένοι, σταθεροί, προβλέψιμοι, προγραμματισμένοι, βαρετοί. (Άλλωστε, προβλέπεται από την ίδια μας την κοινωνία να είμαστε έτσι. ΓΤ αυτό το λόγο, ο πιο επικίνδυνος και ανεπιθύμητος άνθρωπος είναι εκείνος που τον χαρακτηρίζουν πολλές αντιφάσεις, ο απρόβλεπτος, ο μετακινούμενος, ο απρογραμμάτιστος, ο «αμφιλεγόμενος»).

Και μη νομίζετε ότι όλα τα παραπάνω είναι κανένα μεγάλο μυστικό. Με όλα αυτά βγάζουν το ψωμάκι τους οι αστυνομικοί, οι ντετέκτιβ, οι μυστικοί πράκτορες και οι αναλυτές των υπηρεσιών πληροφοριών, οι ψυχολόγοι και οι περισσότεροι γιατροί, οι δικηγόροι, οι κοινωνιολόγοι και οι ανθρωπολόγοι, οι διαφημιστές, οι στατιστικολόγοι, οι μπάρμαν, οι πόρνες, οι σύμβουλοι κάθε είδους, ακόμη και τα περισσότερα μέντιουμ, αστρολόγοι, καφετζούδες και χαρτορίχτρες. Επίσης, οι συγγραφείς.

Παρ' όλα αυτά, στα παραπάνω κρύβονται πολλά μεγάλα μυστικά, κυρίως εξαιτίας των απίστευτων προεκτάσεών τους. Κατά τη γνώμη μου, το πιο ενδιαφέρον απ' αυτά τα μυστικά, είναι το ότι τελικά δεν χρειάζεται να τα κάνεις όλα αυτά για να μάθεις τα πάντα για έναν άνθρωπο. Αρκεί να τα έχεις κάνει πολλές φορές και με πολλούς ανθρώπους, για να φτάσεις στο σημείο να το κάνεις με μία μόνο ματιά (και με ένα αυτί), χωρίς διερευνήσεις.

Είναι λυπηρό, ίσως και απαράδεκτο, αλλά είναι αληθινό: αρκεί να εντρυφήσεις λίγο στις προεκτάσεις των μεθόδων αυτών, και μπορείς να κατατάξεις **όλους** τους ανθρώπους σε συγκεκριμένες κατηγορίες –δικής σου επινόησης– ίσως όχι λίγες αλλά όχι και πάρα πολλές, ας πούμε 50 ως 250 κατηγορίες. Έπειτα, αρκεί να εντοπίσεις τα πιο φανερά αναγνωριστικά χαρακτηριστικά της κάθε κατηγορίας, για να κατατάσσεις άμεσα στην ανάλογη κατηγορία τον άνθρωπο που έχεις μπροστά σου, κι έπειτα αυτόματα να ξέρεις όλες τις λεπτομέρειες γι' αυτόν απλά με το να αναλογιστείς τις λεπτομέρειες της

συγκεκριμένης κατηγορίας. Έπειτα μια μικρή, ελάχιστη διερεύνηση σε δυο-τρία πράγματα σχετικά με αυτόν, απλώς θα λειτουργήσει ως επαλήθευση. (Να και ένα ακόμη μεγάλο μυστικό: η ικανή παρατήρηση, η δειγματοληψία, η στατιστική, η ανάλυση, η κατηγοριοποίηση, η σημειολογία –αυτά τα έξι πράγματα, με αυτή τη σειρά– είναι τα κλειδιά που κυβερνούν τον κόσμο μας).

Και αν νομίζετε ότι είστε πολύ ιδιαίτεροι και διαφορετικοί και όλα αυτά δεν ισχύουν για εσάς, επιτρέψτε μου να προσπαθήσω να σας εμπνεύσω λιγάκι, δειγματοληπτικά, σε σχέση με όλα αυτά. Αναρωτηθείτε λίγο:

Ποιος μπαίνει μέσα σε ένα δισκάδικο για να ψάξει για μουσικές που δεν έχει ξανακούσει, για δίσκους που δεν τον ενδιαφέρουν; Ποιος μπορεί να μην πληρώνει τους λογαριασμούς του; Πώς ξέρει κάποιος τι θα κάνει μεθαύριο το βράδυ στις 11; Ποιος δεν βλέπει μία επιτυχημένη ταινία και ποιος δεν διαβάζει ένα μπεστ-σέλερ; Ποιος πάει με τα πόδια –δηλαδή ελεύθερα– στην άλλη άκρη της πόλης; Ποιος δεν φοράει ρολόι ή δεν ρωτάει ποτέ τι ώρα είναι; Ποιος δεν ακολουθεί την εκάστοτε μόδα στο ντύσιμο, έστω στα βασικά της; Ποιος δεν πηγαίνει διακοπές το καλοκαίρι, και ποιος δεν συναντάει χιλιάδες άλλους στο μέρος που επέλεξε; Ποιος μπαίνει να πιει καφέ σε μια τελείως άδεια καφετερία; Ποιος δεν ακολουθεί –έστω και τυπικά– τα μεγάλα έθιμα; Ποιος δεν στενοχωριέται με τα πράγματα που στεναχωρούν όλους ανεξαιρέτως; Ποιος δεν ανήκει σε μία ομάδα αίματος; Ποιος δεν επηρεάζεται καθοριστικά από το περιβάλλον του; Ποιος δεν διαλέγει με συγκεκριμένα κριτήρια τους φίλους του;... Μπορείτε να συνεχίσετε μόνοι σας το ερωτηματολόγιο...

Ζούμε μέσα στο Matrix.

Το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας είναι μια αποκαλυπτική ανθολογία αλληλοσυνδεόμενων κειμένων, που διατρέχονται από τη βεβαιότητα ότι ζούμε μέσα σε ένα Matrix. Θελήσαμε να βάλουμε σε λόγια όλα εκείνα τα πράγματα που δεν λέγονται έτσι εύκολα, θελήσαμε να βάλουμε σε λόγια και κάτω από το φακό της ανάλυσης: τον κόσμο μας. Τον εαυτό μας. Την κοινωνία μας. Με όποιον τρόπο και να προσεγγίσεις αυτά τα μεγάλα και απερίγραπτα σχήματα, θα καταλήξεις μπροστά στη θολή εικόνα του Matrix. Είναι μια εικόνα αληθινή, αλλά την προσεγγίσαμε με τα μάτια και τα όπλα που διαθέτουμε: την έμπνευση, τη φαντασία, την αναλυτική ικανότητα, την αγάπη για την ελευθερία, αλλά και μια πανανθρώπινη και διαχρονική μυστική ροή πληροφορίας που καταδεικνύει –όπως την καταλαβαίνει ο καθένας– τις συντεταγμένες της φυλακής μας και το μυστικό πόλεμο εναντίον της, καθώς και την ανέλπιστη τελική απόδραση.

Όπως και να ιο σκεψτεί κανείς, καταλήγει στο ίδιο πρόβλημα.

Ζούμε μέσα σε ένα πρόγραμμα ενός μεγάλου υπολογιστή, στημένου πολύ έξυπνα, και εμείς οι ίδιοι είμαστε ομαδοποιημένες ρέπλικες των παραμέτρων του προγράμματος. Ξοδεύουμε τη ζωή μας σε ένα μάταιο αγώνα, προσπαθώντας να περνάμε άνετα και ωραία μέσα στο ζωολογικό κήπο που μας φιλοξενεί. Ποιοι είναι αυτοί που μας παρακολουθούν και πειραματίζονται μαζί μας; Σε ποιον ανήκουμε; Εμείς ποιοι είμαστε; Γιατί; Υπάρχει στα αλήθεια το *Εγώ* ή υπάρχει μόνο το *Εμείς)* Τι είναι αυτός ο κόσμος στον οποίο βρεθήκαμε; Πού είναι; Εγώ τι ακριβώς είμαι;

Επειδή αναρωτιέμαι κι εγώ έντονα για όλα αυτά, αναρωτιέμαι και για το αν έχουμε στ' αλήθεια ψυχή. Δική μας αληθινή ψυχή. Διαπιστώνω ότι μάλλον δεν έχουμε. Κι αναρωτιέμαι αν είχαμε και μας την κλέψανε ή αν δεν είχαμε ποτέ. Κι αναρωτιέμαι έστω αν μπορώ να φτιάξω μία. Δική μου. Ολόδική μου. Ξεχωριστή και ιδιαίτερη. Καινούρια. Εμένα, αληθινά, για πρώτη φορά...

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΚΗΣ
Θεσσαλονίκη, Μάρτιος 2002

run πηρηBoηH
PANOPTICON
Η ΦνηΡΚΗ–ΠΡΟΤνΠΟ

Σε κάθε πάτωμα απέναντι από το ασανσέρ υπήρχε η ίδια αφίσα
με το γιγαντιαίο πρόσωπο που σε παρατηρούσε από τον τοίχο.
Ήταν μια απ' αυτές τις φωτογραφίες που είναι έτσι φτιαγμένες ώστε τα μάτια
να δίνουν την εντύπωση πως σε παρακολουθούν όπου κι αν βρίσκεσαι.
«Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ ΣΕ ΒΛΕΠΕΙ», έγραφε η λεζάντα από κάτω.

Τζορτζ Όργουελ, *1984*

Το 1771 ο Βρετανός ψιλόσοψος, θεωρητικός του ωφελιμισμού (utilitarianism) και κοινωνικός μεταρρυθμιστής Τζέρεμι Μπένθαμ (Jeremy Bentham, 1748-1832), συνέλαβε μια πρωτοποριακή ιδέα για την κατασκευή ενός «ιδανικού» αναμορφωτηρίου με το όνομα «Panopticon». Σε μια εποχή που φυλακή σήμαινε υγρό και ανήλιαγο υπόγειο, όπου ο κρατούμενος ζούσε μέσα στις ακαθαρσίες και με άθλια τροφή, η ιδέα του Panopticon ήταν άκρως εκσυγχρονιστική. Σύμφωνα με τον Μπένθαμ το Panopticon –λέξη ελληνική που σημαίνει «τόπος απ' όπου βλέπει κανείς τα πάντα»– θα ήταν ένα πολύ πρωτοποριακό σωφρονιστήριο που θα είχε ως στόχο την «τιμωρία του αδιόρθωτου, τη φύλαξη του παρανοϊκού, την αναμόρφωση του ανήθικου, την κράτηση του εγκληματία», ενώ παράλληλα θα «υπηρετούσε τον αβοήθητο, θα θεράπευε τον άρρωστο και θα προετοίμαζε τους υγιείς για να ενταχθούν στη βιομηχανική παραγωγή». Πώς όμως θα επιτυγχάνονταν όλα αυτά;

Χάρη στην ιδιάζουσα αρχιτεκτονική του κατασκευή, υποσχόταν ο Μπένθαμ. Συγκεκριμένα το Panopticon θα ήταν ένα τεράστιο κτίριο μ' έναν ημικυκλικό θόλο, στη μέση του οποίου θα υπήρχε ένας πύργος. Σ' αυτόν τον πύργο θα κάθονταν οι φύλακες, ενώ γύρω-γύρω θ' απλώνονταν τα κελιά με τους κρατουμένους. Μ' αυτό τον τρόπο όλοι οι κρατούμενοι θα βρίσκονταν κάτω από τ' άγρυπνα βλέμματα των όεσμοφυλάκων, χωρίς βέβαια οι ίδιοι να μπορούν να τους βλέπουν. Το φως που θα έμπαινε από την κορυφή του γυάλινου ημικυκλικού θολού θα επέτρεπε στους δεσμοφύλακες να επιθεωρούν από τον πύργο τους κρατουμένους τους, χωρίς εκείνοι να μπορούν να τους διακρίνουν.

Ένα άλλο σημαντικό στοιχείο στη λειτουργία του Panopticon θα ήταν η τέλεια απομόνωση. Όλοι οι κρατούμενοι θα έπρεπε να είναι «αποκλεισμένοι από κάθε επικοινωνία μεταξύ τους». Η απομόνωση αυτή, που θα επιτυγχανόταν χάρη στον αρχιτεκτονικό σχεδίασμά του κτιρίου, από τη μια θα εξασφάλιζε την ασφάλεια και από την άλλη θα συνέβαλλε στην ηθική αναμόρφωση των τροφίμων. Στο τέλος, σύμφωνα με τον Μπένθαμ «ο ανώτερος φύλακας θα απαιτούσε από τους κρατουμένους να υπάρχει η ίδια κίνηση χεριών και η ίδια σκέψη μέσα στα μυαλά τους. Αλλά τι ένωση και τι σκέψη, μπορεί να υπάρχει μεταξύ αυτών των ανθρώπων, όταν κανείς τους δεν έχει δει τον άλλο από την πρώτη στιγμή που μπήκε στη φυλακή;». Και πράγματι το σχέδιο προέβλεπε την παντελή έλλειψη επικοινωνίας κι επαφής μεταξύ των εγκλείστων, από τη στιγμή που θα περνούσαν την πύλη του σωφρονιστηρίου ως τη στιγμή που εξέρχονταν από αυτό. Πώς όμως θα είχαν κοινές σκέψεις;

Η φιλοσοφία του όλου σχεδίου ήταν να πεισθούν οι κρατούμενοι ότι βρίσκονταν συνεχώς όχι μόνον κάτω από τ' άγρυπνα μάτια των δεσμοφυλάκων αλλά κυρίως κάτω από την «αμερόληπτη σκιά της Πανσοφίας του Θεού»: καμιά πράξη τους δεν θα περνούσε απαρατήρητη. Έτσι, ακόμη κι όταν θα έφευγαν από το σωφρονιστήριο, θα είχαν τη μόνιμη αίσθηση ότι τους παρακολουθεί ο «πανεπόπτης οφθαλμός» του Θεού!

Ο Μπένθαμ, που ξόδεψε πολύ χρόνο κι ενέργεια γι' αυτό το σχέδιο, απογοητεύτηκε πολύ όταν τελικά δεν πραγματοποιήθηκε. Το 1785, μαζί με τον αδελφό του, έκανε ένα σύντομο ταξίδι στη Ρωσία. Έλπιζε ότι το σχέδιό του για το Panopticon θα προσέλκυε το ενδιαφέρον της «φωτισμένης» τσαρίνας Μεγάλης Αικατερίνης. Μετά την επιστροφή του στην Αγγλία το 1788 ο Μπένθαμ επεδίωξε άκαρπα να υλοποιήσει την ιδέα του Panopticon. Σώθηκε από οικονομική καταστροφή το 1798 χάρη σε μια κληρονομιά. Τελικά πέθανε στις 6 Ιουνίου του 1832, αφήνοντας πίσω του δεκάδες χιλιάδες χειρόγραφες σελίδες, αλλά και μια μεγάλη περιουσία με τη βοήθεια της οποίας ιδρύθηκε το University College του Αονδίνου.

Ο ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΑΣΤvΝΟΜΙΚΟΣ

Η ιδέα του Panopticon, όπως τη συνέλαβε αρχικά ο Μπένθαμ, αποτέλεσε την ιδεολογική και όχι μόνον, βάση για τη μεταγενέστερη εξέλιξη των μεθόδων παρακολούθησης. Στοιχεία από το Panopticon εφαρμόστηκαν στην κατασκευή δημόσιων κτιρίων, νοσοκομείων, σχολείων και στρατιωτικών κτιρίων. Στο βιβλίο του *Πειθαρχία και Τιμωρία ο* Μισέλ Φουκό επεκτείνει μεταφορικά την ιδέα του Panopticon στις σύγχρονες πειθαρχημένες κοινωνίες. Σ' αυτές ο έλεγχος δεν επιτυγχάνεται με την κυριαρχία πάνω στα φυσικά σώματα, αλλά κυρίως με την οργάνωση των ιδιωτικών χώρων, που «είναι σαν πολλά κελιά, σαν πολλά μικρά θέατρα, όπου ο κάθε ηθοποιός είναι μόνος του, τελείως εξατομικευμένος και σταθερά αναγνωρίσιμος». Όπως ο κρατούμενος στο αναμορφωτήριο Panopticon, έτσι και ο πολίτης στις σύγχρονες κοινωνίες «παρατηρείται αλλά δεν μπορεί να παρατηρήσει. Είναι το αντικείμενο της πληροφορίας και ποτέ το επίκεντρο της επικοινωνίας», υποστηρίζει ο Φουκό.

Στις σημερινές αστικές κοινωνίες των χωρών που ήδη «σερφάρουν» πάνω στον πολιτισμού του Τρίτου Κύματος, ο έλεγχος και η ασφάλεια βασίζονται στην «εσωτερική παθητικότητα» των πολιτών. Αυτό γίνεται με δύο τρόπους. Πρώτον, με τις σύγχρονες μεθόδους ηλεκτρονικής παρακολούθησης: μια κοινωνία που παρακολουθείται δεν είναι ελεύθερη, γιατί είναι αναγκασμένη να αυτοπειθαρχεί για ν' αποφύγει την τιμωρία. Και δεύτερον με την «εσωτερική αστυνόμευση»: απίστευτα μορφωμένοι και εργατικοί πολίτες αυτοπειθαρχούν, σε σημείο να καθιστούν άχρηστη την ύπαρξη των αστυνομικών!

Η περίπτωση της Σιγκαπούρης είναι αρκετά διαφωτιστική. Η Σιγκαπούρη, που είναι στην ουσία μια κινέζικη πόλη-κράτος (73% Κινέζοι) στην καρδιά μιας «μουσουλμανικής θάλασσας», είναι ένα είδος τεχνολογικού πάρκου όπου δοκιμάζονται διάφορες μέθοδοι με σκοπό την αύξηση της παραγωγικότητας. Μια ολόκληρη κοινωνία εκπαιδεύεται κι εργάζεται για την επίτευξη του «εθνικού στόχου», που δεν είναι άλλος από την οικονομική ανάπτυξη. Όλοι εργάζονται .ία να πετύχουν ρυθμούς οικονομικής ανάπτυξης άνω του 5% ετησίως. Ωστόσο η επίτευξη τόσο υψηλών ρυθμών απαιτεί συν τοις άλλοις και κοινωνική πειθαρχία. Η κυβέρνηση αυτής της τριτοκυματικής πόλης-κράτους φαίνεται να έχει βρει τη λύση, που δεν είναι άλλη από τον έλεγχο της συμπεριφοράς των πολιτών με τη βοήθεια ηλεκτρονικών συστημάτων.

Καμουφλαρισμένες κάμερες βρίσκονται σε κάθε γωνία παρακολουθώντας την παραμικρή κίνηση. «Μην πτύετε», προειδοποιούν οι πινακίδες στα αγγλικά και στα κινέζικα. Η πόλη δείχνει αφύσικα καθαρή και άοσμη, σχεδόν αποστειρωμένη: η ρίψη ενός σκουπιδιού στο δρόμο τιμωρείται αυστηρά. Η ηχορύπανση

διώκεται ποινικά. Οτιδήποτε ξεφεύγει από τη «φυσιολογική» συμπεριφορά στους δημόσιους χώρους είναι κοινωνικά και νομικά καταδικαστέο. Η πόλη –ένα πανόραμα από γυαλί κι ατσάλι– μοιάζει ιδανικός τόπος για να ζουν ανώτερα στελέχη πολυεθνικών επιχειρήσεων. Και ο κάτοικος της Σιγκαπούρης είναι ο «ιδανικός πολίτης»: απίστευτα μορφωμένος και απαράμιλλα εργατικός σε συνδυασμό με μια εκπληκτική εσωτερική πειθαρχία, που καθιστά σχεδόν άχρηστη την παρουσία αστυνομικών. Μια εικόνα της ουτοπικής κοινωνίας του μέλλοντος; Κάθε άλλο, απαντάει ο γνωστός κυβερνοπάνκ συγγραφέας Γουίλιαμ Γκίμπσον, που την εγκατέλειψε αηδιασμένος μόλις δύο μέρες μετά την επίσκεψή του: «Στη Σιγκαπούρη κυκλοφορούν πολύ λίγοι αστυνομικοί στους δρόμους, επειδή ο καθένας κρύβει μέσα του κι από έναν “εσωτερικό αστυνομικό”».

Η BEnOVQINH ΣΚΠΑΒΙΑ ΜΑΣ

Το μοντέλο που εφαρμόζεται σήμερα στη «δημοκρατική» Σιγκαπούρη αποτελεί ίσως τη μια άποψη του μέλλοντος που έρχεται. Ο έλεγχος των δημοκρατικών κοινωνιών, που έχουν κατορθώσει το συνδυασμό της κοινωνικής σταθερότητας και ασφάλειας με την οικονομική ανάπτυξη, οφείλεται στην εσωτερική παθητικότητα στην οποία έχουν περιπέσει οι πολίτες τους. Είναι ψευδαίσθηση ότι οι δημοκρατικές κοινωνίες είναι λιγότερο ελεγχόμενες από τις ολοκληρωτικές. Στις δεύτερες ο έλεγχος ασκείται ωμά και απροκάλυπτα. Στις πρώτες ασκείται «βελούδινα» και συγκαλυμμένα. Ενώ στις ολοκληρωτικές κοινωνίες ο έλεγχος επιβάλλεται με το φόβο της τιμωρίας, στις δημοκρατικές επιβάλλεται με το να «πειστούν» οι πολίτες ότι είναι για το συμφέρον τους. Βέβαια, βασική προϋπόθεση γι' αυτό είναι να πειστούν πρωταρχικά οι πολίτες των δημοκρατικών κοινωνιών ότι δεν ελέγχονται από κανέναν, ότι είναι «ελεύθεροι»...

Ακόμη και στις λεγάμενες «δημοκρατικές κοινωνίες» τα μέσα μαζικής επικοινωνίας είναι κατευθυνόμενα και λειτουργούν προς όφελος φανερών και κρυφών ελίτ. Οι πιο πολλές ειδήσεις είναι «κατασκευασμένες», ώστε ν' ανταποκρίνονται στην «κοινή λογική». Στόχος τους είναι ν' αποκοιμίζουν παρά να αφυπνίζουν τους πολίτες. Οι τελευταίοι είναι μαζικά προγραμματισμένοι ώστε να καταναλώνουν συνεχώς νέα προϊόντα, να μιμούνται εφήμερες μόδες, να προσκυνούν ανύπαρκτους θεούς, να ψηφίζουν ανίκανους πολιτικούς, να τροφοδοτούν ένα ανούσιο σταρ σύστεμ, να βλέπουν ηλίθιες εκπομπές στην τηλεόραση και ν' αγοράζουν, ν' αγοράζουν, ν' αγοράζουν...

Οι «ιδανικοί» πολίτες δεν πρέπει να σκέφτονται, αλλά να μιμούνται. Και αυτό επειδή η ανεξάρτητη σκέψη είναι επικίνδυνη για την εξουσία, ακόμη και για τη λεγάμενη «δημοκρατική». Στις δημοκρατικές κοινωνίες ο έλεγχος πάνω στις

μάζες δεν ασκείται πλέον με τη βία, αλλά μ' έναν περίτεχνο μηχανισμό λεπτεπίλεπτων επιρροών πάνω σε κομβικούς ανθρώπους, σε «δεξαμενές σκέψης» (Think Tanks) και κρίσιμες κοινωνικές ομάδες. Φυσικά το δεκανίκι της εξουσίας παραμένει το οικονομικό συμφέρον, το χρήμα.

«Αν θέλεις να τον χτυπήσεις στο κεφάλι (δηλαδή στις ιδέες του), πυροβόλησέ τον στο στομάχι (δηλαδή άφησέ τον να πεινάσει)», λέει πολύ σοφά ο λαός, συνοψίζοντας μια από τις πιο αποτελεσματικές μεθόδους ελέγχου και τιθάσευσης των «ανατρεπτικών στοιχείων» από την εξουσία. Βέβαια σήμερα η εξουσία έχει στα χέρια της ένα πανίσχυρο όπλο, που θα ζήλευε ακόμη κι ένα σατανικό μυαλό σαν του Γκέμπελς: την τηλεόραση.

«Το πρώτο παραισθησιογόνο στην Αμερική δεν είναι το jaga, ούτε η μεσκαλίνη, αλλά το περιοδικό *TIME* συν την τηλεόραση. Ναι, υπάρχει μια "συνωμοσία", αλλά είναι η συνωμοσία της εξουσίας, του τέρατος που υποδουλώνει, του καρκίνου που οι μεταστάσεις του σας ροκανίζουν το μεδούλι... Υποδουλωνόμαστε ακόμη περισσότερο στο δήμιό μας όταν τον ευγνωμονούμε που δεν καταφεύγει στη βία», υποστήριζε η γενιά των μπίτνικ συγγραφέων με πρώτο και καλύτερο τον Γουίλιαμ Μπάροουζ.

Συχνά ακούγεται ότι η τηλεόραση είναι το σύγχρονο «όπιο των εθνών». Αυτό δεν απέχει και πολύ από την αλήθεια. Τα τηλεοπτικά κανάλια, κρατικά και ιδιωτικά, δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να «κατηχούν» και να καθοδηγούν, χάρη στον πανάκριβο διαφημιστικό μηχανισμό που διαθέτουν, τις ανύποπτες μάζες, που ωθούνται σε μια καταναλωτική φρενίτιδα και στην υιοθέτηση ενός συμβατικού, δηλαδή προβλεπόμενου, τρόπου ζωής.

Ζούμε σε «ασφαλείς κοινωνίες», πληρώνουμε όμως την ασφάλειά μας με μια «ακριβούτσικη» δόση ατομικής ελευθερίας. Οι κοινωνίες μας είναι κοινωνίες «απελεύθερων σκλάβων» που, ξεχνώντας το οδυνηρό τους παρελθόν, αφήνονται να κατρακυλήσουν σιγά-σιγά σ' ένα καθεστώς εσωτερικής σκλαβιάς. Αν δεν το έχετε ήδη καταλάβει, το Panopticon κρύβεται μέσα μας. Κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει από τον εαυτό του!

ηΠΟΟΡΑΣΗ ηπο ΤΗ ΜfiVΡΗ ZIQEPENIR ΦνΠΠΚΗ

... Γιατί αφού στο παρελθόν μας επισκέφτηκαν όντα από άλλους κόσμους, δεν μας επισκέπτονται πια; Ίσως τα καταφέρω να δώσω μιαν απλή απάντηση. Θα μπορούσαμε να καταφέρουμε να μορφώσουμε και να εκπολιτίσουμε τα γουρούνια, τις κότες, τις πάπιες, και τις αγελάδες; Θα μπορούσαμε να συνάψουμε διπλωματικές σχέσεις με μία κότα; Μια κότα, που λειτουργεί μονάχα για να μας ικανοποιήσει, χωρίς η ίδια να το γνωρίζει... Νομίζω πως ανήκουμε κάπου. Πιστεύω πως η Γη, σε κάποιες άλλες εποχές, ήταν μια έρημη χώρα, και κάποιοι άλλοι άνθρωποι ήρθαν εδώ πριν από εμάς, την εξερεύνησαν, την αποίκισαν, έφτιαξαν μεταλλάξεις, και στο τέλος άρχισαν μεταξύ τους ένα μεγάλο πόλεμο... Τώρα πια, κάτι πολύ περίεργο κατέχει τη Γη, που έγινε η αιτία να φύγουν όλοι οι άποικοι... Τα γουρούνια, οι χήνες και οι αγελάδες μας, θα πρέπει πρώτα να καταλάβουν ότι τα κατέχουμε, κι έπειτα να τους απασχολήσει το γιατί τα κατέχουμε... Ίσως να είμαστε προορισμένοι να μας χρησιμοποιούν, έχοντας την ψευδαίσθηση της ελευθερίας και της δημιουργίας, ίσως να υπάρχει κάποιος κανονισμός που να διαχωρίζεται σε πολλές κατηγορίες: κάτι έχει επάνω μας νόμιμο δικαίωμα, κάτι μας εξουσιάζει, αφού πρώτα πλήρωσε το αντίτιμο για να πάρει την ιδιοκτησία που παλαιότερα ανήκε αλλού. Αυτή η συναλλαγή, ήταν γνωστή εδώ και πολλούς αιώνες, σεΐιολύ λίγους από εμάς, οι οποίοι θα ήταν πιστοί κάποιας πολύ μυστικής λατρείας, ή κάποιας μυστικής εντολής, και τα μέλη αυτής της ομάδας μας κατευθύνουν στο επίπεδο των αποδεκτών γνώσεων, και μας προσανατολίζουν προς αυτήν τη μυστηριώδη λειτουργία και χρήση μας...

Τσαρλς Φορτ, *Ο Παράξενος Κόσμος του Τσαρλς Φορτ*

Οι Γνωστικοί αποκαλούσαν τον κόσμο μας «Μαύρη Σιδερένια Φυλακή», (όπως φαίνεται από τα αρχαία απόκρυφα κείμενα που ανακαλύφθηκαν στη μυστική

βιβλιοθήκη του Nag Hammadi στην Άνω Αίγυπτο το 1945). Σύμφωνα με τη γνωστική αντίληψη και κοσμοθεωρία, οι ψυχές μας είναι παγιδευμένες σ' αυτόν τον κόσμο, τον οποίο κυβερνά μια κατώτερη θεότητα που ονομάζουν «Δημιουργό» και είναι ο «Άρχων του Κόσμου Τούτου», για τον οποίο αναφέρει ο Ιησούς στην *Καινή Διαθήκη.*

Ο «Δημιουργός» των Γνωστικών (που προφανώς ταυτίζεται με τον *Μάνου* των Ινδουιστών, δηλαδή με το «ηγεμονικό πνεύμα-φύλακα του πλανήτη») ευθύνεται για τη διασπορά του Κακού στον κόσμο μας, μέσα από τις ατέλειες της δημιουργίας του, έχει σφετεριστεί τη θεϊκή σπίθα της Δημιουργίας («Πνεύμα» ή «Σπόρος» ή «Πλασμάτιο») και την έχει φυλακίσει σε ατελή σώματα με τα οποία βασανιζόμαστε σαν κατάδικοι σ' αυτήν τη **Μαύρη Σιδερένια Φυλακή.**

Σύμφωνα με πολλές «αιρετικές» θεολογικές και μυστικιστικές προσεγγίσεις, ο «Δημιουργός» αυτός συχνά ταυτίζεται με τον Λούσιφερ, τον άγγελο του φωτός (αλλά συχνά και με τον αυστηρό και παράλογο θεό της *Παλαιός Διαθήκης),* που θέλησε να επαναλάβει τη Δημιουργία και να πειραματιστεί σε ένα δικό του υλικό μικρόκοσμο με τα δημιουργήματά του, τα οποία είναι καταδικασμένα σε φθορά, αμαρτία και θάνατο.

Ο υλικός κόσμος είναι ένα ατελές, σκοτεινό και θολό, μακρινό καθρέφτισμα του Αληθινού Κόσμου, του πνευματικού κόσμου: του «Βασιλείου των Ουρανών ή του Φωτός».

Ο αληθινός και υπέρτατος Θεός, ο Δημιουργός του Σύμπαντος, βρίσκεται πολύ μακριά από εδώ, κι ο τοπικός «Δημιουργός» (Παλνταμπαόθ) λειτουργεί με την ανοχή Του, την οποία του παρέχει ως το «Πλήρωμα του Χρόνου» για λόγους που μόνο Αυτός γνωρίζει.

Το σενάριο αυτό υποστηρίζει ότι η «Πτώση» μας δεν προήλθε από την ανθρώπινη αμαρτία (έτσι κι αλλιώς ο «Κήπος της Εδέμ» δεν ήταν παρά το πρωταρχικό πειραματικό εργαστήριο του «Δημιουργού» σ' αυτόν τον πλανήτη, σε μια μυστική τοποθεσία). Η Πτώση έγινε σε ανώτερο επίπεδο –προφανώς ταυτίζεται με την Πτώση του Εωσφόρου και όχι με τη δική μας– και αυτό οφειλόταν σε ένα κατασκευαστικό λάθος του Σύμπαντος, ένα λάθος που επέτρεψε στον κατώτερο αυτόν «Δημιουργό» να κατασκευάσει και να κυβερνήσει τη φυλακή της ύλης, που δεν είναι παρά μία replica του «Πληρώματος», δηλαδή του Βασιλείου του Φωτός.

Εμείς οι ίδιοι είμαστε replicas του αληθινού εαυτού μας, που έρχεται από αλλού και προορίζεται γι' αλλού. Ο κόσμος μας ελέγχεται στενά από δεσμοφύλακες, τους «Άρχοντες», που είναι κατώτεροι θεΐσκοι (ή δαιμονικοί άγγελοι)

που βρίσκονται υπό τις διαταγές του «Δημιουργού», κι αυτοί με τη σειρά τους κοντρολάρουν τη Φύση και τους άρχοντες της Γης. (Μια πιο θεοσοφικη προσέγγιση ίσως να συμπέραινε επίσης ότι ο «Δημιουργός» ανακυκλώνει την πνευματική ενέργεια, μόλις αυτή απελευθερωθεί με το θάνατο του σώματος, φυλακίζοντάς την πάλι σε ένα νέο σώμα με το αυτοματοποιημένο ψυχικό σύστημα «Κάρμα».)

ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ

Σύμψωνα με τη γνωστική αντίληψη του κόσμου (η οποία είναι δυϊστική –Dualism– και αποδέχεται την ταυτόχρονη και σχεδόν ισοδύναμη ύπαρξη του Καλού και του Κακού, που μάχονται μεταξύ τους στο χωρόχρονο), ο Θεός του Σύμπαντος λυπήθηκε τους κατάδικους αυτού του πλανήτη-ψυλακή, και δημιούργησε ένα ρήγμα στην οχύρωσή του, μέσα από το οποίο εισρέουν στον κόσμο εκπομπές από αλλού, που μεταδίδουν προς τους φυλακισμένους μηνύματα σωτηρίας και οδηγίες απόδρασης. Επιπλέον, μια θεϊκή αποστολή στάλθηκε στη Γη και ενσαρκώθηκε για να δράσει σαν διαχρονική ομάδα από «χάκερ», που δημιουργούν ένα σπάσιμο στο σύστημα για να βοηθήσουν τους κατάδικους να αποδράσουν.

Στα πλαίσια αυτής της αποστολής, ο ίδιος ο Θεός του Σύμπαντος πρόβαλε ένα κομμάτι του μέσα σ' ένα σώμα για να διαπιστώσει την τοπική κατάσταση και να δημιουργήσει τις συνθήκες της σωτηρίας: ο «Λόγος». Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να παραμένει ίσως μέχρι σήμερα ένα φωτεινό τούνελ ανοιχτό, το οποίο οδηγεί μακριά από τη Μαύρη Σιδερένια Φυλακή.

Φαντάζομαι ότι ο «Λόγος» είναι ένα είδος εξωγήινου ραδιοφωνικού σήματος, που πρέπει να διαπεράσει το «θόρυβο» και τα παράσιτα που δημιουργούνται από τις κατώτερες δονήσεις του «Δημιουργού». Κι έτσι αυτός που αναζητά τη «Γνώση» πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι η κατασκευαστική δομή του κόσμου είναι πνευματική, δηλαδή «φανταστική», που βασίζεται στο πρόγραμμα λήψης συχνοτήτων που δημιουργούν την εσωτερική μας πραγματικότητα, η οποία προβάλλεται στην εξωτερική «κατασκευάζοντάς» την και δίνοντάς της κάθε νόημα και υψή που ξέρουμε.

Έπειτα, ο αναζητητής πρέπει να συντονιστεί αφουγκραζόμενος το βαθύτερο πυρήνα της ύπαρξής του, για να ακούσει εκεί την εξωγήινη φωνή που «είναι κρυμμένη μέσα του, του δίνει ζωτική δύναμη, του δίνει σχήμα και μορφή, αλλά έρχεται από αλλού, πολύ μακριά από εδώ» (Valentinus).

Αυτό το «ραδιοφωνικό σήμα» είναι ένα κάλεσμα το οποίο παρέχει αποσπασματικές πληροφορίες (γιατί χάνεται ένα σοβαρό κομμάτι της εκπομπής κατά τη λήψη και καταγραφή της), «εμπνεύσεις» και οδηγίες (συχνά και «οράματα»).

Υποτίθεται πως αν ο ακροατής καταφέρει να απαντήσει στο σήμα με το σωστό τρόπο για να ζητήσει βοήθεια γι' αυτόν και τους συνανθρώπους του, τότε –αν το όχημά του είναι κατάλληλα προετοιμασμένο– αποστέλλεται η εκπομπή του «Παράκλητου», που δεν είναι παρά ένας κωδικός γι' αυτό που αποκαλούμε «Άγιο Πνεύμα», δηλαδή μια διαφωτιστική εκπομπή μεταμόρφωσης που βομβαρδίζει το δέκτη της με άπειρες πληροφορίες, νέες γνώσεις και αισθήσεις. Και από εκείνη τη στιγμή, λειτουργεί μέσα του ο «Λόγος» ή το «Ομοπλασμάτιο» (όπως το ονομάζει ο Φίλιπ Κ. Ντικ στο αποκαλυπτικό αυτοβιογραφικό έργο του *VALIS):* ο δέκτης γίνεται ο «ξενιστής» του, κι εκείνο αρχίζει και δρα στον κόσμο μεταμφιεσμένο με το σώμα του ξενιστή, σαν ένας αντιστασιακός πράκτορας σε έδαφος κατεχόμενο από τον εχθρό.

Η ΛΟΓΟ–ΤΕΧΝΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΔΡΑΣΗΣ

Οι μυστικές αυτές γνώσεις που σχετίζονται με τα παραπάνω και με πολύ περισσότερα πράγματα (που φυσικά δεν θα μου έφτανε ούτε μία βιβλιοθήκη απλώς για να τα αναφέρω), βρίσκουν την πολύτροπη ανάλυσή τους σε εκ πρώτης όψεως αντιφατικές πηγές: στα λεγάμενα «Απόκρυφα» Ευαγγέλια, στις δοξασίες του Ζωροαστρισμού, στις απόκρυφες διδασκαλίες των Ισμαηλιτών και των Γεζίντι, στο *Πίστις-Σοφία* των Γνωστικών και στα κείμενα του Nag Hammadi, σε συγκεκριμένα σημεία στα βιβλία του Κάρλος Καστανέντα.

Επίσης σε έργα Φανταστικής Λογοτεχνίας (Ντικ, Μάχεν, Έσσε κ.α.), σε βιβλία του Πλάτωνα και του Χ. Λ. Μπόρχες, σε ειδικές αναλύσεις πάνω στο έργο του Χ. Φ. Λάβκραφτ, στα βιβλία του Τσαρλς Φορτ, σε αποσπάσματα του Εμάνουελ Σβέντενμποργκ, στο *Βιβλίο του Ενώχ,* στις κοπτικές Γραφές, στη ρομαντική λογοτεχνία του Γκράαλ, σε αποσπασματικές διδασκαλίες των Ναϊτών Ιπποτών και των Ροδόσταυρων, στα βιβλία της Urantia και του OAHSPE, και σε αμέτρητες άλλες πηγές...

Δύο από τα πιο αξιόλογα και σημαντικά κείμενα που περιέχουν κώδικές πληροφορίες για όλα αυτά είναι:

•

α) Το *Ευαγγέλιο του Ιωάννη,* ειδικά αυτό από τα τέσσερα, το οποίο –για εκείνους που μπορούν να το δουν– είναι σαφέστατα γραμμένο σε κώδικα, που μπορεί να σπάσει εύκολα αν έχει κανείς ορισμένα πράγματα υπόψη του. Εκεί βρίσκονται εμπνεύσεις και θησαυροί πληροφοριών και υπαινιγμών σε σχέση με όλα αυτά και με ακόμη πιο μυστικά ζητήματα. Μια συνεπής, προσεκτική και εμπνευσμένη ανάγνωσή του, πραγματικά θα μπορούσε να οδηγήσει κάποιον πολύ μακριά... Από την άλλη, είναι φανερό ότι στις σελίδες του γίνονται

συνεχή σχόλια σε μια μυστική διδασκαλία που δεν περιέχεται στα «Ευαγγέλια» (δηλ. στα «Καλά Νέα» από αλλού) ή που έχει περικοπεί απ' αυτά, γεγονός που είναι φανερό για οποιονδήποτε δοκιμάσει να μελετήσει σοβαρά για ποιο πράγμα μιλά ο Ιωάννης...

β) Το έργο *Οι Χυμικοί Γόμοι του Κρίστιαν Ρόζεν-Κρόπς* (δηλ. του «Χριστιανοί Ροδόσταυρου») του Γιόχαν Βαλεντίν Αντρέ ή της Αόρατης Ροδοσταυρικής Αδελφότητας (1459 ή 1616). Εκεί, μεταξύ άλλων, παρουσιάζεται μια πολύ αξιόλογη περιγραφή της Μαύρης Σιδερένιας Φυλακής και της κατάστασής μας.

Ο Ρόζεν-Κρόιτς ονειρεύεται ότι βρίσκεται μαζί με ένα πλήθος άλλων ανθρώπων αλυσοδεμένος μέσα σ' ένα σκοτεινό πύργο. Αγωνίζονται όλοι τους να βγουν από εκεί και ποδοπατά ο ένας τον άλλον. Δεν βλέπουν τίποτε στο απόλυτο σκοτάδι, μονάχα ακούνε και αισθάνονται. Αγωνίζονται, ο καθένας από την πλευρά του, για μια ανώτερη συναισθηματική, οικονομική, κοινωνική ή πολίτικη θέση, αλλά αυτός ο αγώνας γίνεται μέσα στη φυλακή και όχι έξω απ' αυτήν. Ό,τι κι αν κάνουν οι άνθρωποι δεν μπορούν ν' αλλάξουν την κατάστασή τους. Όμως μέσα στο σκοτάδι δεν αντιλαμβάνονται το γεγονός αυτό. Εκείνοι που έχουν μια κλίση και μια ιδιαίτερη αίσθηση για «Γνωστικές Ακτινοβολίες», έπειτα από αυτήν την πάλη γίνονται πλέον ευαίσθητοι.

Ξαφνικά, ενώ όλοι παλεύουν, ακούγονται ήχοι σαλπίγγων και τυμπάνων. Το κείμενο των *Χυμικών Γόμων* αναφέρει ότι υπό τους ήχους αυτούς ανοίγει το στέγαστρο-κάλυμμα του πύργου, δηλαδή μια μικρή πύλη, και λίγο φως εισδύει στο εσωτερικό του. Με το φως αυτό, κάποιοι αναγνωρίζουν την κατάσταση στην οποία βρίσκονται, καλύτερα από πριν. Καθένας προσπαθεί να ανέλθει προς την έξοδο και φυσικά και ο ήρωάς μας, ο οποίος περιγράφει όπ κατορθώνει να σκαρφαλώσει σε μια πέτρα πολύ ψηλά.

Ξαφνικά, εμφανίζεται βοήθεια απ' έξω, με τη μορφή ενός σχοινιού μέσα στην κόλαση του σκοτεινού πύργου. Με τη βοήθεια του σχοινιού αυτού, μπορεί κάποιος να αναρριχηθεί και να βγει από το σκοτάδι του πύργου στο φως της ημέρας. (Το σκοινί ίσως πρέπει να θεωρηθεί ως ένα μαγνητικό δυναμικό πεδίο, ένα ρεύμα μαγνηυκών δυνάμεων.) Ρίχνονται συνολικά επτά σχοινιά από την έξοδο προς τα μέσα. Ο Ρόζεν-Κρόπς την τελευταία στιγμή καταφέρνει και αρπάζει το έκτο σχοινί.

Όταν τραβιέται πάνω και το τελευταίο σχοινί, το κάλυμμα του πύργου κλείνει και πάλι. Ο Ρόζεν-Κρόπς ονειρεύεται ότι όλοι αυτοί που ανασύρθηκαν από το σκοτεινό πύργο προς το φως, σώθηκαν, ελευθερώθηκαν από τα δεσμά τους και έλαβαν από ένα χρυσό νόμισμα για το ταξίδι τους. Στη μια πλευρά

του νομίσματος απεικονίζεται ένας ήλιος που ανατέλλει και στην άλλη υπάρχουν τα γράμματα D.L.S., που σημαίνουν «Deus Lux Solis» («Θεός Φως Ηλίου»). Αυτός που φέρει το νόμισμα ανήκει πλέον στη νέα αδελφότητα, τη Fraternitas Solaris, την Αδελφότητα τουΉλιου...

ΑΟΡΑΤΕΣ ΠΠΟΚΕΣ

Σε γενικές γραμμές το σενάριο του πράγματος είναι απλά αυτό. Ο κόσμος στον οποίο ζούμε είναι φανταστικός και όχι αληθινός, είμαστε σε μία φυλακή, κι οι δεσμοφύλακές μας κυκλοφορούν ανάμεσά μας μεταμφιεσμένοι. Είμαστε σκλάβοι, χωρίς να το ξέρουμε, κι έχουμε απόλυτη άγνοια για τα πάντα (πάλι χωρίς να το ξέρουμε). Υπάρχουν όμως πυρήνες αντίστασης που βοηθούν για μια πιθανή απόδραση, που ενισχύονται σύμφωνα με μια ευκαιρία που έχει δοθεί «από έξω», για να επιστρέφουμε στην αληθινή πατρίδα μας και να βρούμε τους αληθινούς εαυτούς μας.

Ο κόσμος στον οποίο περνάμε την καθημερινότητά μας βρίσκεται υπό κατοχή από τρεις δυνάμεις: α) τους φυσικούς νόμους, β) τους εξουσιαστές του κόσμου μας που κατασκευάζουν μια τεχνητή πραγματικότητα και την επιβάλλουν με πολύπλοκες τεχνικές στους αυτόχθονες, γ) μια ανεξιχνίαστη σκοτεινή δύναμη που βρίσκεται φυλακισμένη στο δικό μας χωροχρονικό συνεχές, η οποία έχει καταλάβει τον κόσμο μας και τρέφεται από την ενέργεια και τη συνείδησή μας. Οι φυσικοί νόμοι, οι εξουσιαστές του κόσμου και η ανεξιχνίαστη σκοτεινή δύναμη, συνδέονται άμεσα με τρόπους που ξεπερνούν τη μικροκοσμική παρατήρησή μας.

Ανάμεσά μας υπάρχουν πυρήνες αντίστασης που προσπαθούν να δραπετεύσουν από αυτήν τη «Μαύρη Σιδερένια Φυλακή». Το Παραμύθι του Κόσμου (ο κόσμος του «Λόγου») είναι προσβάσιμο σ' αυτούς που μπορούν να αποδράσουν από τη «Θουλκάντρα» (Thuliandra) όπως ονομάζει ο C. S. Lewis στο *Cosmic Trilogy* τον πλανήτη μας, που στη γλώσσα των Ελντίλα σημαίνει «Ο Σιωπηλός Πλανήτης», γιατί κανένα μήνυμα δεν φεύγει από τη Γη και κανένα μήνυμα δεν φτάνει σ' αυτήν, λόγω της κατοχής.

Κάποιος πρέπει να ακούσει τα σήματα που καταφέρνουν και διαπερνούν την απαγόρευση, και να έρθει σε επαφή με αυτό που ο Φίλιπ Ντικ ονομάζει VALIS (ακρωνύμιο για το Vast Active Living Intelligence System). Ο Ντικ έχει γράψει τέσσερα πολύ αποκαλυπτικά βιβλία για το θέμα: *A Maze of Death, Valis, Divine Invasion, Timothy Archer.* Τα ζητήματα που αναλύονται φευγαλέα σ' αυτό το κεφάλαιο σχετίζονται άμεσα με το θέμα των Εναλλακτικών Πραγματικοτήτων και της μυστικής διανοητικής αποστολής της παράδοσης του Φανταστικού, και όχι

μόνο. Επίσης, υπάρχει μια παγκόσμια συνεχής εκπομπή μηνυμάτων από τους «αφυπνισμένους» προς τους πιθανούς αδελφούς τους, η οποία μεταφέρει με κωδικούς τρόπους όλων των ειδών τις πληροφορίες σε σχέση με όλα αυτά, συνήθως μεταμφιεσμένη με όλων των ειδών τους τρόπους.

Για εσάς που π.χ. δεν είστε συνηθισμένοι να κάνετε τις βιβλιογραφικές έρευνες που απαιτούνται για την παρακολούθηση μιας τέτοιας ροής πληροφο ρίας, ίσως να πρέπει να είναι ολοφάνερο πλέον ότι αυτή γίνεται και μέσω κι· νηματογραφικών ταινιών. Επανειλημμένως μου έχει ζητηθεί από γνωστούς κα άγνωστους φίλους να καταθέσω μια ικανή λίστα τέτοιων κινηματογραφικών ται· νιών, και να που τελικά θα το κάνω εδώ. Δείτε –ή ξαναδείτε– αυτήν την παρά· ξενη «οικογένεια» ταινιών ως ένα μικρό δείγμα της ροής στην οποία αναφέρθηκα (η καθεμιά τους συμμετέχει με τον τρόπο της, ο συνδυασμός των συγκα· λυμμένων ή ολοφάνερων στοιχείων που περιέχονται σε όλες τους, δημιουργεί μια ανέλπιστα αποκαλυπτική σημειολογία. Οι περισσότερες μπορούν να βρεθούν σε βιντεοκασέτες. Ψάξτε...).

The Cabinet of Dr. Calligari (1922), *Metropolis* (1925), *The Prisoner* (αγγλική τηλεοπτική σειρά δεκαετίας '60), *Blade Runner, Stalker, Planet Savage* (κινουμένων σχεδίων), *Zardoz, Brazil, Baron* Munchauzen, *12* Monkeys, Ο *Κύκλος των Χαμένων Ποιητών, The Last Temptation of Christ, Brain Dead* (όχι αυτό του Πίτερ Τζάκσον), *Ξύπνημα στον Εφιάλτη, Final Approach, In The Mouth of Madness, The Doors. Zouv Ανάμεσά μας, Dark City, Matrix, 13th Floor, Being John Malkovitch, ΤελευταίαΈξοδος (Ρίτα Χέιγουορθ), Το Πράσινο Μίλι, Straight Story, Fight Club, The Cube,* κ.ά.

ΚΠΕΙΟΩΜΕΝΗ ΓΗ

ΕΙΝRΙ Ο ΠΠΛΝΗΤΗΣ MRZ MIR fVRRKH;

Τα ταξίδια σε άγνωστους κόσμους ήταν και είναι ένα από τα κύρια όνειρα της Φανταστικής Λογοτεχνίας. Από τον Οδυσσέα του Ομήρου και τον Λουκιανό, τον Μάρκο Πόλο και τον Δάντη, τον Σιρανό ντε Μπερζεράκ και τον Τζόναθαν Σουίφτ, μέχρι τον Αρθουρ Κλαρκ και τον Ρέι Μπράντμπερι, ο άνθρωπος προσπαθούσε πάντα να αποδράσει από την πραγματικότητα ταξιδεύοντας σε ανεξερεύνητες χώρες, πέρα από τα όρια του Αγνώστου.

Αν θελήσουμε να καταλογίσουμε κάποια περιορισμένη «διορατικότητα» σε όλους αυτούς τους οραματιστές, μπορούμε να παρατηρήσουμε ότι κάθε φορά οι ήρωές τους έφταναν στις νέες χώρες με το ίδιο όχημα...τα πόδια τους. Μπορεί να χρησιμοποιούσαν κάποιο πλοίο ή αερόπλοιο ή διαστημόπλοιο, αλλά δεν αποχωρίζονταν ποτέ την ανθρώπινή τους υπόσταση, δηλαδή το σώμα τους. Με εξαίρεση τους αποκρυφιστικούς υπαινιγμούς του Λάβκραφτ και τους μοντέρνους συγγραφείς που εφηύραν και άλλους τρόπους «μετακίνησης» στο χώρο, ο άνθρωπος φανταζόταν πάντα πως θα γινόταν κυρίαρχος του Σύμπαντος, χωρίς να χρειαστεί να αποχωριστεί την αγαπημένη του μορφή, χωρίς να χρειαστεί να εξελιχθεί, να μετατραπεί σε κάτι άλλο, να εγκαταλείψει τη μορφή του...

Σε πολλά κείμενα όμως αυτή η «έλλειψη διορατικότητας» μετατρέπεται σε έναν περίεργο υπαινιγμό: **στα άστρα μπορούμε να πάμε όντως με τα πόδια.** Διάφοροι αινιγματικοί συγγραφείς μιλούν για «πύλες», σκοτεινούς διαδρόμους που εμφανίζονται «όταν τα άστρα είναι στη σωστή τους θέση» και

οδηγούν σε άλλες πραγματικότητες, παράξενες «ευθείες οδούς» που οδηγούν στις χώρες πέρα από τα άστρα...

Μήπως η σφαιρική κατασκευή στην οποία πατάμε δεν είναι τίποτε παραπάνω από μια τέλεια φυλακή χωρίς έξοδο, φτιαγμένη έτσι ώστε αυτός που θα προσπαθήσει να τη διασχίσει, να καταλήγει πάλι εκεί απ' όπου ήρθε; Μήπως η σφαιρική μορφή της δεν είναι αληθινή, αλλά είναι μια αντιληπτική παγίδα που μας έχει επιβληθεί από κάποια «μεταφυσικά» κέντρα; Μήπως οι πλανήτες και τα άστρα δεν είναι απροσπέλαστα, αλλά μπορεί κάποιος να ανακαλύψει διαδρομές προς αυτά;

Το ταξίδι στη Σελήνη είναι σήμερα πραγματικότητα. Και πιστεύουμε λοιπόν ότι και τα ταξίδια στο διάστημα είναι εφικτά, με αυτό το είδος μεταφοράς, με πυραύλους και διαστημόπλοια, και κάποια στιγμή θα γίνουν σίγουρα πραγματικότητα. Ο πολιτισμός, η συμπεριφορά μας, η πίστη μας, τα όνειρά μας, βασίζονται σ' αυτήν τη σιγουριά. Φανταστείτε λοιπόν τι θα συνέβαινε, αν κάποιος αποδείκνυε πως ο άνθρωπος δεν έκανε ποτέ το ταξίδι, πως η Σελήνη έχει αποικηθεί από μικρά γκριζωπά ανθρωπάκια ή από μια τεράστια βαμπιρική οντότητα που μας «εκτρέφει» για να ρουφά τη ζωτική μας ενέργεια, και πως είμαστε κλειδωμένοι εδώ, με κάποια μαγική κλειδαριά, για πάντα... Ή ακριβώς το αντίθετο, πως κάτι εκεί έξω περιμένει να κατέβει στο μικρό μας πλανήτη και η κλειδαριά το κρατά έξω από εδώ (όπως στους μύθους του Χ. Φ. Λάβκραφτ, που η σφραγίδα των Πρεσβύτερων Θεών κρατά τους Μεγάλους Παλαιούς μακριά από τη διάστασή μας)!

Ως το 1930 η ανθρωπότητα προετοιμαζόταν ψυχικά και τεχνολογικά για να εξαπλωθεί στα άστρα. Μετά την τεχνολογική έκρηξη που προκάλεσε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, δεν γινόταν να κρατηθεί άλλο. Σε μια δεκαετία εκτοξεύθηκαν οι πρώτοι δορυφόροι και σε μια ακόμη δεκαετία ο Ανθρωπος κάρφωσε τη σημαία του στο πρώτο ουράνιο σώμα, στο Φεγγάρι. Αλλά ξαφνικά, όλα σταμάτησαν σαν να δόθηκε κάποια «εκ των άνωθεν» εντολή.

Οι κυβερνήσεις των χωρών που πρωτοστάτησαν σε αυτή την εκστρατεία, μολονότι έκαναν τεράστιες επενδύσεις στην έρευνα του διαστήματος, ξαφνικά δήλωσαν πως όλη η ιστορία ήταν «χαμένα χρήματα». Δήλωσαν πως ο «μέσος ψηφοφόρος» ήταν απογοητευμένος από όλα αυτά και πως δεν υπήρξε κανένα σημαντικό όφελος «για τον απλό λαό». Σταμάτησαν την έρευνα και απέλυσαν πρωτοπόρους και προσωπικότητες όπως τον δρα. Βέρνερ φον Μπράουν, οι οποίοι αναγκάστηκαν να βγουν στον ιδιωτικό τομέα και να ζητιανέψουν χρήματα για να συνεχίσουν τις έρευνές τους. Οι από εκεί και πέρα εφαρμογές της

διαστημικής τεχνολογίας ήταν απλώς μερικά ταξίδια με διαστημικά λεωφορεία (που και αυτά ελαττώθηκαν με την καταστροφή του «Τσάλεντζερ») και η εκτόξευση κάποιων δορυφόρων. Οι μοναδικές σημαντικές αποστολές που έγιναν από τότε ήταν αποστολές μικρών φωτογραφικών μηχανών με εντυπωσιακά μεν ονόματα, αλλά σχεδόν ανύπαρκτες δυνατότητες. Και οι φωτογραφίες που αυτές οι ιπτάμενες κάμερες στέλνουν, αν καταφέρουν να μη χαθούν «κατά λάθος» στο διάστημα, έρχονται στα χέρια μας αφού περάσουν από τόση «επεξεργασία», που δεν πείθουν πλέον ότι είναι πραγματικές.

Όσο για το «μέσο ψηφοφόρο» που αναφέραμε προηγουμένως, αυτός –όπως πάντα– δέχτηκε αυτό που του επιβλήθηκε να «νομίζει» και καταδίκασε τη διαστημική έρευνα. Δεν τον κατηγορούμε βέβαια, γιατί είχε σημαντικότερα προβλήματα να αντιμετωπίσει. Η ανεργία, οι τρομοκράτες, τα προβλήματα της καθημερινότητας και η μοντέρνα «οικονομία» (που απαιτεί να θυσιάσουμε στο βωμό της την προσωπική μας ζωή, αν θέλουμε να κατακτήσουμε τα μοντέρνα «απαραίτητα»), περιόρισαν όχι μόνο τη ζωή μας, αλλά και τα όνειρά μας...

Δεν είναι παράξενο; Εκατοντάδες χρόνια φαντασίωσης για «το ταξίδι στα άστρα» έσβησαν μέσα σε μερικά χρόνια. Σήμερα κανείς δεν συζητά για τις «βιομηχανίες διαστημικών τεχνολογιών» και την «αποίκηση νέου ζωτικού χώρου», που ήταν οι αγαπημένες συζητήσεις των οραματιστούν πριν από 30-40 χρόνια. Και αν ρωτήσεις γιατί εξαφανίστηκαν όλα εκείνα τα σχέδια και οι επενδύσεις που είχαν γίνει για την κατάχτηση και την εκμετάλλευση του διαστήματος, η απάντηση είναι πάντα η ίδια: το τίμημα όλων αυτών, λένε, είναι μεγαλύτερο από τα κέρδη που θα φέρουν...

Είναι όμως έτσι; Φυσικά και δεν είναι. Σκεφτείτε π.χ. την τεχνολογική, επιστημονική και στρατιωτική υπεροχή αυτών που θα διέθεταν μια βάση στη Σελήνη. Άρα, γιατί τελικά σταμάτησαν να ψάχνουν για τον τρόπο να ξεψύγουμε από τον πλανήτη μας;

Μήπως υπάρχει μια παγκόσμια συνωμοσία για το σταμάτημα των διαστημικών προγραμμάτων, γιατί κάποιοι δεν θέλουν να αλλάξει το πολιτικό-εξουσιαστικό status quo ή, ακόμη χειρότερα, γιατί η ανθρώπινη φυλή δεν προορίζεται να φύγει ποτέ από εδώ;

Ενώ οι κυβερνήσεις υπόσχονται ταξίδια στον Άρη μέσα στα επόμενα δέκα χρόνια (για να μη λέμε πως δεν κάνουν και τίποτε), τα απαραίτητα βήματα για να γίνουν τα ταξίδια εφικτά, δεν γίνονται. Δεν είναι δυνατόν να περιμένουμε ότι ξαφνικά θα κατασκευαστεί ένα διαστημόπλοιο το οποίο θα φτάσει στον Αρη, ενώ κανένα επανδρωμένο σκάφος μέχρι στιγμής δεν έχει φύγει πέρα από την τροχιά της Σελήνης, απόσταση ασήμαντη, αν τη συγκρίνεις με την απόσταση

Γης-Αρη. Πιστεύω πως δεν θα βγω λάθος αν προβλέψω πως το ταξίδι στον Άρη θα αναβληθεί πολλές φορές...

Μια παγκόσμια συνομωσία κατά της εξάπλωσης του ανθρώπου στο διάστημα, δεν έχει κανένα νόημα και φαντάζει εξωπραγματική αν δεχόμαστε την πραγματικότητα όπως αυτή παρουσιάζεται από τα mainstream κέντρα μετάδοσης της πληροφορίας. Γιατί να μη θέλει κάποιος να εξαπλωθούμε στο διάστημα; Αν αναλογιστούμε όμως τα underground και occult σενάρια τύπου *Matrix*, στα οποία η ανθρώπινη φυλή είναι κλειδωμένη στον πλανήτη, δέσμια ενός άγνωστου δεσμοφύλακα και προορισμένη να είναι «κοπάδι», τότε αυτή η συνωμοσία αρχίζει να αποκτά νόημα και πιθανότητα.

Ίσως «κάτι», μόλις συνειδητοποίησε ότι είμαστε πολύ κοντά στο να ξεφύγουμε από τη Γη, πλησίασε τους άρχοντές μας και τους «πληροφόρησε» (ίσως τους απείλησε, ίσως τους τρομοκράτησε, ίσως τους «συμβούλεψε») πως δεν υπάρχει κανένας τρόπος να φύγουμε από εδώ, πως είμαστε φτιαγμένοι για τη Γη, πως κάτι παράξενο και κακό κρύβεται εκεί έξω, πως το διάστημα δεν είναι για εμάς...

Ίσως στο διάστημα έχει εντοπιστεί κάποια παράξενη φυσική πραγματικότητα που ο αντίκτυπος της αποκάλυψής της θα ήταν τεράστιος και θα τάραζε τα νερά του παγκόσμιου status quo, τόσο που οι επιστήμονες και οι ερευνητές προτίμησαν τελικά να την αποσιωπήσουν...

Ίσως να εντοπίστηκε κάποιος άγνωστος μέχρι σήμερα φυσικός νόμος που ανατρέπει τα επιστημονικά δεδομένα και η αποκάλυψή του θα οδηγούσε στην κατασκευή νέων τεχνολογιών για τις οποίες «δεν είμαστε έτοιμοι»...

Ίσως βρέθηκαν αποδείξεις για την ύπαρξη εξωγήινων και μη ανθρώπινων πολιτισμών...

Ίσως εκεί έξω μας περιμένει κάτι τελείως παράλογο και παράξενο το οποίο πρέπει πάση θυσία να αποφύγουμε...

Στη *Γένεση* της *Παλαιός Διαθήκης* (γ' 19) ο Θεός, προτού διώξει τους πρωτόπλαστους ανθρώπους από τον Παράδεισο, προειδοποιεί πως είμαστε φτιαγμένοι από το υλικό του πλανήτη και πως είμαστε άρρηκτα δεμένοι μ' αυτό... «Είσαι γη και στη γη θα επιστρέφεις», διατάζει τον Αδάμ. Και για να είναι σίγουρος πως δεν θα ανακαλύψουν ποτέ το δρόμο από τον οποίο έφυγαν, έβαλε τα χερουβείμ και ένα τεράστιο περιστρεφόμενο σπαθί από φωτιά να φυλά το δρόμο προς τα εκεί. Αν έχουν δίκιο αυτοί που ισχυρίζονται ότι η *Βίβλος* δεν είναι ένα φανταστικό κείμενο αλλά είναι κατά λέξη (ή έστω κατά προσέγγιση) αλήθεια αυτά που διαβάζουμε εκεί, τότε υπάρχει μια μεγάλη πιθανότητα στο

ταξίδι μας για τα άστρα να συναντήσουμε μερικές λεγεώνες χερουβείμ κι ένα τεράστιο περιστρεφόμενο φλόγινο σπαθί (ή κάποια αντίστοιχό τους). Θα μπορούσαμε να μεταφέρουμε όλη την εικόνα αυτή στην περιοχή της Επιστημονικής Φαντασίας και να πούμε πως τα χερουβείμ θα μπορούσαν να είναι κάποια μορφή ανώτερης οντότητας ή συσκευής, με αποστολή να περιπολεί κάποια περιοχή του διαστήματος και το τεράστιο πύρινο σπαθί ένα οπλικό σύστημα απίστευτης τεχνολογίας.

Αλήθεια, δεν είναι υπερβολικά όλα αυτά τα «συστήματα ασφαλείας», για να εμποδίσουν και να περιορίσουν δύο γυμνά ανθρωπάκια με μοναδικό τους εξοπλισμό ένα... φύλλο συκής;

Εδώ, οφείλουμε να θυμηθούμε το κλασικό μυθιστόρημα του Αρθουρ Κλαρκ, *Οδύσσεια 2001*, στο οποίο οι μυστηριακοί εξωγήινοι ενημερώνουν την ανθρωπότητα πως της ανήκουν όλοι οι κόσμοι εκτός από το δορυφόρο του Δία, την Ευρώπη. «Μην τολμήσετε προσγείωση εκεί» διατάζουν, μιμούμενοι τον Γιαχβέ.

Οι Γνωστικοί πίστευαν πως αυτός που έβαζε αυτούς τους περιορισμούς δεν ήταν ο πραγματικός Θεός του σύμπαντος, αλλά ο δαιμονικός άγγελος Σαμαήλ ή Σατανιήλ ή Γιαχβέ ή «Δημιουργός» (οι «κακοί» έχουν πάντα πολλά ονόματα), ο οποίος αποφάσισε να εγκαθιδρύσει μια δικτατορία στον πλανήτη μας, στην οποία θα ήταν ο μοναδικός αρχηγός («ο Αρχών του Κόσμου Τούτου»). Αυτή η ιστορία έχει απίστευτες προεκτάσεις που μπορείτε να εντοπίσετε σε πολλά από τα κείμενα του βιβλίου αυτού. Πάντως, ένα είναι σίγουρο: ο Γιαχβέ δεν ήταν καθόλου θετικός, όταν οι άνθρωποι έβαζαν «ψηλούς» στόχους (όπως τον πύργο της Βαβέλ). Όταν οι άνθρωποι ήθελαν να ξεφύγουν από τη μιζέρια τους και να κατασκευάσουν κάτι που θα τους μεταμόρφωνε σε κάτι ανώτερο, αυτός Φρόντιζε να σαμποτάρει τα σχέδιά τους με διάφορα τεχνάσματα...

Οι οπαδοί του συμβολισμού της *Παλαιός Διαθήκης* θα μας υπενθυμίσουν πως όλα αυτά έχουν συμβολική και όχι ιστορική αξία. Ίσως να είναι αλήθεια αυτό, αλλά βλέπουμε πως στο κείμενο της *Παλαιός Διαθήκης* οι κινήσεις του Γιαχβέ είναι πάντα πολύ συγκεκριμένες και πολύ «στρατηγικές» (ιστορικές θα έλεγε κανείς) και πουθενά αυτός δεν χρησιμοποιεί πιο μοντέρνες «αποκαλυπτικές» τεχνικές, π.χ. το «channeling» ή την τηλεπάθεια. Δεν θα έπρεπε αυτό να σημαίνει κάτι;

Το θρησκευτικό μοτίβο που θεωρεί αλαζονική την ανθρώπινη επιθυμία να μπορέσουμε να ξεφύγουμε κάποτε από την επιφάνεια της Γης, είναι διάσπαρτο και στην αρχαία ελληνική μυθολογία. Οι Κήποι των Εσπερίδων, ο Όλυμπος ή ο Αδης βρίσκονται πάνω ή κάτω από εμάς – αλλά είναι αυστηρά απαγορευμένοι

για τους κοινούς θνητούς. Όταν π.χ. ο Ίκαρος πετάει κοντά στα άστρα και τον Ηλιο, η «ύβρις» του θεωρείται τόσο μεγάλη, που όεν μένει ατιμώρητη... Οι αρχαίοι θεοί όεν ήταν και τόσο συμβιβασμένοι με την ιδέα του ανθρώπου που έχει φτερά ή την ικανότητα να πετά. Γία κάποιον λόγο ήθελαν κι αυτοί να μας κρατήσουν στην επιφάνεια της Γης.

Ίσως οι θεοί να μας βλέπουν σαν κάτι ανάλογο με μια «μόλυνση», μια αρρώστια της επιφάνειας της Γης, που προσπάθησαν να την εξολοθρεύσουν με αρκετούς Κατακλυσμούς... Αλλά πάντα κάποιος Δευκαλίωνος ή Νώε ή Ουτναπιστίμ ή και οι τρεις μαζί εμφανιζόταν και μας βοηθούσε να επιβιώσουμε.

Γία να πούμε την αλήθεια, η ιδέα της «μόλυνσης» δεν είναι πολύ μακριά από την πραγματικότητα. Έχει υπολογιστεί ότι η ανθρωπότητα αναπτύσσεται με ρυθμό καταστροφικό για την οικολογική ισορροπία της Γης. Με όλες αυτές τις βελτιώσεις στον τομέα της ιατρικής και την τεχνητή άνοδο του βιοτικού επιπέδου, έχει υπολογιστεί πως ο συνολικός αριθμός ανθρώπων στον πλανήτη χρειάζεται λιγότερο από 30 χρόνια για να διπλασιαστεί.

Ο Ισαάκ Ασίμοφ έκανε πριν μερικά χρόνια έναν απίστευτο υπολογισμό. Το παρατηρήσιμο Σύμπαν αποτελείται από 100 δισεκατομμύρια γαλαξίες, από τους οποίους ο καθένας έχει γύρω στα 100 δισεκατομμύρια αστέρια, με μέσο όρο μεγέθους το μέγεθος του δικού μας Ήλιου. Η μάζα του Ήλιου μας είναι περίπου δυόμισι τρις δισεκατομμύρια τόνοι. Ο πολλαπλασιασμός δίνει το νούμερο 3 επί 10 στην πεντηκοστή, δηλαδή ένα τρία με πενήντα μηδενικά, το οποίο είναι σε τόνους η υποθετική συνολική μάζα του υλικού Σύμπαντος. Ο μέσος άνθρωπος έχει βάρος εβδομήντα κιλά. Άρα αυτή τη στιγμή η ανθρωπότητα έχει βάρος γύρω στα 200 δισεκατομμύρια τόνους. Έτσι λοιπόν, σύμφωνα με όλα αυτά, σε τεσσερισήμισι χιλιάδες χρόνια, αν ακολουθήσουμε το ρυθμό διπλασιασμού των τριάντα χρόνων, το συνολικό βάρος των ανθρώπων θα πρέπει να είναι ίσο με το βάρος του Σύμπαντος! Αν πάλι δεν σηκωθούμε ποτέ από την επιφάνεια του πλανήτη, μας μένουν περίπου 1.500 χρόνια για να φάμε το τελευταίο γραμμάριο του πλανήτη, που σημαίνει ότι το βάρος των ανθρώπων θα είναι το συνολικό βάρος του πλανήτη! Και ας μην ξεχνάμε, ο πλανήτης δεν τρώγεται ολόκληρος!

Ο προηγούμενος υπολογισμός μπορεί να ακούγεται υπερβολικός, αλλά είναι αληθινός. Αν η ανθρωπότητα συνεχίσει την αύξησή της με το σημερινό ρυθμό και ταυτόχρονα συνεχίσει να καταστρέφει το περιβάλλον όπως κάνει σήμερα, δεν της μένουν πολλά χρόνια ζωής πάνω στον πλανήτη. Ακριβώς όπως ένας ιός πολλαπλασιάζεται με τεράστιο ρυθμό στο κορμί του ασθενή και κάποια στιγμή πεθαίνουν και οι δύο, ο οργανισμός αλλά και ο ιός που

έχει κατασχρέψει χην ισορροπία χου οργανισμού, έχσι και χο οικοσύσχημα χης Γης θα καχαρρεύσει χο πολύ σε 200-300 χρόνια. Αλλά εμείς δεν έχουμε ακόμη χη δυναχόχηχα να φύγουμε από χον πλανήχη. Αν χα χεχνολογικά δεδομένα είναι αυχά που δηλώνουν οι κυβερνήσεις, υπολογίζεχαι πως για να καχαφέρουμε να αποικήσουμε μαζικά άλλους πλανήχες θα χρειασχούν πάνω από πενχακόσια ή χίλια χρόνια.

Η γνωσχή σειρά λαϊκής Επισχημονικής Φανχασίας *Σχαρ Τρεκ* παρουσιάζει μια άλλη πιθανόχηχα για χο λόγο που ίσως είμαστε αποκλεισμένοι σχον πλανήχη Γη. Σχη σειρά, οι πολιχισμένοι πλανήχες έχουν συνάψει μια Ομοσπονδία (Federation), που υπακούει σε έναν «πρωχεύονχα» νόμο (prime directive). Ο νόμος αυχός ορίζει πως δεν έχουν δικαίωμα να επέμβουν σχην εξέλιξη κανενός πολιχισμού, αν αυχός δεν ανακαλύψει χην χεχνολογία χου χαξιδιού με χαχύχηχα μεγαλύχερη χου ψωχός. Αυχό, σύμφωνα με χους σεναριογράφους χης σειράς, γίνεχαι γιαχί ένας ανώχερος χεχνολογικά πολιχισμός «καχαπίνει» πάνχα έναν καχώχερο όχαν έρθει σε επαφή μαζί χου. Σχην προσπάθειά χους λοιπόν να μη διαχαραχχεί η πολιχισχική πολυμορφία χου Σύμπανχος, θέσπισαν αυχό χο νόμο.

Ας υποθέσουμε πως κάχι ανάλογο συμβαίνει και σχην πραγμαχικόχηχά μας. Αν κάποιος εξωγήινος πολιχισμός μας παρακολουθεί χωρίς να επεμβαίνει, χόχε πολλά από χα παράξενα χης ισχορίας και χης μυθολογίας μπορεί να είναι χα έργα παράνομων εξωγήινων που καχαπάχησαν χο νόμο και ήρθαν σε επαφή μαζί μας. Η ισχορία χης «θεϊκής παρέμβασης» π.χ. χου Χρισχού, θα μπορούσε να είναι κάχι χέχοιο: ένας φιλάνθρωπος εξωγήινος που προσπάθησε να μας βάλει σε έναν καινούργιο άξονα σκέψης για να σχαμαχήσουμε να σκοχωνόμασχε μεχαξύ μας...

Οι εφαρμοσχές χου κοσμικού νόμου θα προσπαθούσαν να αποχρέψουν χις επαφές χου πολιχισμού μας με χους εξωγήινους πολιχισμούς δημιουργώνχας έναν «κλοιό» γύρω από χον πλανήχη μας, ακριβώς με χον ίδιο χρόπο που χα ΜΑΤ περικυκλώνουν χα εργοσχάσια σχα οποία γίνονχαι επικίνδυνα χημικά πειράμαχα, για να χα προσταχέψουν από χους διαδηλωχές.

Ο «κλοιός» έχει μελεχηθεί και συζηχηθεί σε πολλά έργα χου Φανχασχικού. Οι ρίζες χου προέρχονχαι από χην αρχαιόχηχα. Ο Πλάχωνας π.χ. περιέγραφε πως *είμαστε* αλυσοδεμένοι σε ένα υπόγειο σχο οποίο δεν μπαίνει ποχέ φως και πως δεν θα μπορέσουμε να βγούμε έξω αν δεν σπάσουμε πρώχα χις αλυσίδες μας, που έχουν διανοηχική και όχι φυσική υπόσχαση. Ακριβώς η ίδια εικόνα παρουσιάζεχαι σχην εβραϊκή *Καμπάλα* και σχις ινδουισχικές *Βέδες*. Τα ινδουισχικά

δόγματα ισχυρίζονται πως τα φαινόμενα του κόσμου προκαλούνται από τη «μάγια», ένα είδος αιθερικής υποβολής που εκπέμπεται από τη Σελήνη! Αλλά και οι αρχαίοι Αιγύπτιοι πίστευαν πως από την πραγματική ύπαρξη μας διαχωρίζει το περίφημο «Πέπλο της Ίσιδας», το σχίσιμο του οποίου ήταν η μεγαλύτερη αποκαλυπτική πράξη (στην *Καμπάλα* ονομάζεται «Πέπλο της Παροκέτ», ενώ στον ελληνικό μυστικισμό «Η Θέα του Μεγάλου Θεού Πάνα»). Και ακολουθώντας παρόμοια ίχνη, θα φτάσουμε και στον αινιγματικό Κρίστιαν Ρόζεν-Κρόιτς ο οποίος στο περίφημο *Οι ΧυμικοίΓάμοι* μας μιλάει για το «σκοτεινό κλειδωμένο πύργο» μέσα στον οποίο βρίσκεται ολόκληρη η ανθρωπότητα.

Όσο για τη Σελήνη, παρουσιάζεται πάρα πολλές φορές ως ο φύλακας αυτού του κλειδώματος, ή ως η ίδια η κλειδαριά, για να είναι τυχαία η αναφορά της. Σε πάρα πολλά αποκρυφιστικά κείμενα, η Σελήνη είναι ο «αιθερικός φρουρός» της Γης και πέρα από την τροχιά της τίποτε ανθρώπινο δεν μπορεί να φύγει. (Μήπως γι' αυτό στέλνουμε μόνο ρομποτάκια πέρα από την τροχιά της;)

Είναι ξεκάθαρο πως το «κλείδωμα» και το «σκοτάδι» μιλούν συμβολικά και για τη φύση του ανθρώπου: δεν είμαστε τίποτε περισσότερο από ζώα που βασανίζονται από πολύ χαμηλού επιπέδου πάθη και αντιδρούμε εξαιτίας των αμφιλεγόμενων ενστίκτων μας. Δεν είμαστε ικανοί να συμβιώσουμε ειρηνικά ούτε με τους ομοίους μας – εφευρίσκουμε τρόπους για να σκορπίσουμε το θάνατο και την καταστροφή στα όντα που έχουν ακριβώς την ίδια μορφή και τα ίδια συναισθήματα με εμάς.

Δεν είναι οπότε απίθανο οι πιθανοί εξωγήινοι πολιτισμοί που μας παρατηρούν εδώ και χιλιάδες χρόνια, να μας θεωρούν θανατηφόρους για το Σύμπαν. Και αν αυτοί οι πολιτισμοί είναι τόσο εξελιγμένοι ώστε να έχουν απορρίψει τη βία, ακριβώς επειδή θα θεωρούσαν τον πόλεμο και το φόνο μια πράξη κτηνών, δεν θα μας εξολόθρευαν αμέσως για να αποφύγουν τον κίνδυνο, αλλά και δεν θα μας υποδέχονταν ανάμεσά τους. Θα κλείδωναν τον πλανήτη σε μια κρυστάλλινη σφαίρα-καραντίνα και θα περίμεναν να δουν το πότε θα αποφασίζαμε να αυτοκαταστραφούμε.

Αν όμως κάποιοι άνθρωποι κατάφερναν να ξεπεράσουν τα ζωώδη τους ένστικτα, οι «ουράνιοι» φύλακές μας δεν θα είχαν πρόβλημα να τους δεχτούν ανάμεσά τους. Ίσως κάτι τέτοιο να κρύβεται πίσω από την «Ανάληψη στους Ουρανούς» του Ηρακλή, του Ηλία, την εξαφάνιση του Καλιόστρο, ακόμα και το μύθο των περίφημων «αοράτων» του Αγίου Όρους και αμέτρητα άλλα παρόμοια.

Ένα έπος του Φανταστικού, περιγράφει όλα αυτά που αναφέραμε προηγουμένως και θεωρείται από πολλούς σαν ένα από τα πιο αποκαλυπτικά μυθιστορήματα των τελευταίων εκατό χρόνων. Είναι η *Κοσμική Τριλογία* του Λιούις

(*The Cosmic Trilogy*, C. S. Lewis). Στο μυθιστόρημα αυτό, η Γη –ή Θουλκάντρα στη γλώσσα των Ελντίλα– είναι το ύστατο καταφύγιο μιας σκοτεινής δαιμονικής ψυλής, των Σκοτεινών Ελντίλα (οι οποίοι είναι αντίστοιχοι των εκπεσόντων αγγέλων). Η Γη θεωρείται ένας μολυσμένος και νεκρός πλανήτης από το υπόλοιπο Σύμπαν, το οποίο σφύζει από ζωή. Την ονομάζουν μάλιστα «σιωπηλή» (Thulkandra = The Silent Planet), γιατί κανένα μήνυμα δεν φεύγει από τον πλανήτη μας προς τους άλλους κόσμους και κανένα μήνυμα δεν Φτάνει εδώ από εκείνους. Όμως, Οι «Ελντίλα της Φωτεινής Πλευράς», έχουν εδώ και χιλιάδες χρόνια σχεδιάσει μια εισβολή-θεραπεία του πλανήτη μας, που θα τους οδηγήσει στην τελική νίκη απέναντι στους «σκοτεινούς». Το μόνο που χρειάζονται είναι ένας φορέας-μάρτυρας που θα ολοκληρώσει τα σχέδιά τους. Αυτός είναι ο ήρωας του βιβλίου, που δεν είναι άλλος από τη μετεμψύχωση του βασιλιά Αρθούρου...

Θα υπενθυμίσω πως όλα αυτά έχουν τις ρίζες τους στη γνωστική διδασκαλία. Αλλά μιλώντας για τους Γνωστικούς, δεν μπορούμε να μη θυμηθούμε τον μεγάλο Αμερικανό συγγραφέα Επιστημονικής Φαντασίας Φίλιπ Κ. Ντικ, ο οποίος έχει συγγράφει δύο από τα πιο ανησυχητικά βιβλία όλων των εποχών, πάνω στο θέμα του πλανήτη-φυλακή. Αν και σε όλα τα έργα του θα ανακαλύψουμε ψήγματα των υπαινιγμών πως είμαστε κατάδικοι μιας παράξενης φυλακής, η οποία εκφράζεται σε φυσικό αλλά και σε πνευματικό επίπεδο, τα δύο αυτά βιβλία, το *Θεϊκή Εισβολή* (*Divine Invasion)* και το *VALIS* είναι τα πιο ξεκάθαρα. Στο *Θεϊκή Εισβολή,* ο ήρωας του βιβλίου γίνεται θεατής της εισβολής του «Θεού» στον καθημερινό κόσμο. Ο κόσμος αλλάζει με μια αλυσιδωτή και μυστηριακή έκρηξη «εξαγνισμού» γύρω από τον ήρωα του βιβλίου, ο οποίος παλεύει να διατηρήσει κάποια ελάχιστη λογική. Μέσα στο βιβλίο επαναλαμβάνονται πολλές φορές οι γνωστικές θέσεις και ολόκληρη η φιλοσοφία της *Καμπύλα* ενσαρκώνεται σε ένα μικρό κοριτσάκι το οποίο προσπαθεί να σώσει την ψυχή του ήρωα. Το ίδιο κοριτσάκι-μεσσία το συναντάμε και στο άλλο βιβλίο, το *VALIS*. Το *VALIS,* που για πολλούς είναι το σημαντικότερο μυθιστόρημα των τελευταίων πενήντα χρόνων, είναι μάλλον και η αυτοβιογραφία του Φίλιπ Ντικ. Στο *VALIS* ο Ντικ αναζητά την εξήγηση του παράλογου κόσμου μας, μας μιλάει για τη «Μαύρη Σιδερένια Φυλακή» στην οποία είμαστε κλεισμένοι, για την «Αυτοκρατορία που ποτέ δεν τελείωσε», για το *VALIS* που μεταξύ άλλων είναι και ένας παράξενος δορυφόρος σε τροχιά και προσπαθεί να μας κεραυνοβολήσει με την πνευματική διαύγεια που είναι απαραίτητη για να αποδράσουμε από την κοσμική φυλακή μας, για το παράδοξο και άδικο του θανάτου,

και για την προσπάθεια πολλών γήινων και εξωγήινων ομάδων για τη διάσωσή μας. Μέσα στο βιβλίο, όλοι σχεδόν οι αποκρυφισυκοί υπαινιγμοί που αναφέραμε προηγουμένως, συνθέτονται σε ένα απίστευτα πολύπλοκο μωσαϊκό, μια τελείως διαφορετική κοσμοθεώρηση που είναι πολύ δύσκολο να μη φυτευτεί βαθιά μέσα στο νου του αναγνώστη.

Ο Ντικ πιστεύει πως είμαστε μια φυλή ανώτερων όντων, τα οποία στο παρελθόν παγιδεύτηκαν στον πλανήτη αυτό λόγω κάποιου παράξενου ατυχήματος. Διατηρούμε ακόμη κάποιες μνήμες από το παρελθόν μας, αλλά έχουμε μολυνθεί ή εθιστεί σε κάποιο παράξενο χημικό της γήινης ατμόσφαιρας, το οποίο έχει σαν αποτέλεσμα τη δημιουργία της λογικής. Ταυτόχρονα, όμως, έχει καταστρέφει κάποια ανώτερα κέντρα της νόησής μας, με αποτέλεσμα να έχουμε χάσει τη δυνατότητα να αντιλαμβανόμαστε πολλά πράγματα που πλέον μας φαίνονται «μυστηριακά». Οι μνήμες αυτών των πραγμάτων εκφράζονται στην παράξενη νοσταλγία που νιώθουμε για τα άστρα, στο κενό που νιώθουμε μέσα μας όταν δεν κυνηγάμε κάτι «ανώτερο» από αυτό στο οποίο βρισκόμαστε τώρα. Σύμφωνα με τον Ντικ, οι αποστολές διάσωσης έχουν ήδη φτάσει και μας καλούν να γυρίσουμε πίσω, αλλά εμείς βρισκόμαστε σε μια κατάσταση πυρετού και παραισθήσεων και δεν αντιλαμβανόμαστε το κάλεσμά τους, όπως ο άνθρωπος που βρίσκεται σε κώμα δεν ακούει το κάλεσμα των δικών του για να γυρίσει στη ζωή...

Ο Ντικ παραδέχεται πως ήταν φανατικός αναγνώστης του Λάβκραφτ και του κύκλου του, οι οποίοι με τη σειρά τους είχαν δικτυακές επιρροές στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, με τους κύκλους των Λιούις, Τόλκιν, Μάχεν, Τσέιμπερς. Η μόλυνση από κάποιο παράξενο ον της γήινης ατμόσφαιρας και η ψευδαίσθηση της πραγματικότητας είναι οι κύριες ιδέες και στο διήγημα του γνωστού ερευνητή και συγγραφέα Κόλιν Γουίλσον, *Τα Παράσιτα του Νου (The Mind Parasites)*. Το διήγημα αυτό ανήκει στον κύκλο της *Μυθολογίας Κθουλου* του Χ. Φ. Λάβκραφτ (στα έργα και στη ζωή του οποίου κρύβονται πολλά μυστικά σε σχέση με όλα αυτά).

Ο Τζ. Ρ. Ρ. Τόλκιν στο *Σιλμαρίλιον*, αναφέρει πως πριν από χιλιάδες χρόνια στη Μέση Γη (που υπαινίσσεται μια παράλληλη ή πολύ προγενέστερη από τα ιστορικά μας χρόνια Γη), ο δρόμος για τα άστρα και τα ανάκτορα των θεών ήταν ευθύς, και μπορούσες να τα φτάσεις με ένα καλό πλοίο. Οι θεοί θύμωσαν όμως από τη μικρότητά μας και έκαναν τη Γη σφαιρική, έτσι ώστε όταν προσπαθούμε να ταξιδέψουμε πάνω της, να κάνουμε άθελά μας κύκλους και να καταλήγουμε ξανά εκεί απ᾽ όπου ξεκινήσαμε. Για τους παράξενους ευθείς δρόμους που βγάζουν σε άλλες πραγματικότητες μιλάει και ο Λάβκραφτ συχνά, π. χ. στο *Η Μουσική του Έριχ Ζανν* ή στο *Οι Πύλες του Ασημένιου Κλειδιού*. Ο

Λάβκραφτ καταφέρνει να ξεψύγει πολύ μακριά για την εποχή του και να μας μιλήσει για ιόέες που δεν είχαν εμφανιστεί στη λογοτεχνία ξανά: για την ταυτόχρονη ύπαρξη της αντίληψης σε πολλά σύμπαντα, για ταξίδια στο χωρόχρονο και σε άλλες καταστάσεις ύπαρξης. Οι ήρωες του Λάβκραφτ δεν χρειαζόταν να ταξιδέψουν με τα πόδια για να φτάσουν στους παράξενους προορισμούς τους. Και το απίστευτο είναι ότι ο Λάβκραφτ καταφέρνει και μας παρασύρει μαζί τους στο ταξίδι τους...Όταν γυρίζουμε πίσω κλείνοντας το βιβλίο, έχουμε κάνει κι εμείς «το ταξίδι πέρα»...

Πραγματικά, γιατί να νιώθεις φυλακισμένος στη Γη, όταν το μυαλό σου μπορεί να πετάξει τόσο μακριά με τα φτερά της φαντασίας; Το ερώτημα όμως παραμένει... Γιατί τα άστρα δεν είναι στην αγκαλιά μας και τα χέρια μας δεν χαϊδεύουν τους γαλαξίες; Μας κρατά φυλακισμένους η ανικανότητά μας να ξεφύγουμε από τις διανοητικές αλυσίδες του ίδιου μας του εαυτού, ή μήπως κάποιος δαιμονικός φύλακας-δικτάτορας της Γης;

Μήπως τη στιγμή που διαβάζετε αυτές τις γραμμές κάποιος σας καλεί να τον ακολουθήσετε στα ουράνια μονοπάτια – αλλά εσείς δεν τον ακούτε;

L59Q02K

(ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΚΗΣ)

ΔΕΝ ΖΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΓΗ!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΜΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Ξύπνησα ένα πρωί και ξαφνικά ανακάλυψα το μεγαλύτερο μυστικό ίων αιώνων.

Ανακάλυψα όχι όεν ζούσα στον πλανήτη Γη!!

Ανακάλυψα ότι ο πλανήτης Γη, ο κόσμος μας, είναι ένας κόσμος αποκλειστικά κατασκευασμένος μέσα στα κεφάλια μας, κατασκευασμένος από άλλους (ποιους;) και ανεπτυγμένος από εμάς διανοητικά. Ανακάλυψα ότι στην πραγματικότητα ζω σ' έναν τελείως διαφορετικό κόσμο απ' αυτόν που νομίζω ότι ζω. Δεν άλλαξε τίποτε απ' αυτή μου τη συγκλονιστική ανακάλυψη, που συντάραξε συθέμελα όλη την καθημερινή μου πραγματικότητα, αλλά ταυτόχρονα άλλαξαν τα πάντα. Κι αυτό είναι μια παραδοξολογία, το ξέρω, αλλά ακόμη και το μυστικό κάθε παραδοξολογίας συνδέθηκε μ' αυτή μου την ανακάλυψη, κι έτσι το παράδοξο έπαψε για μένα να είναι παράδοξο.

Είναι πάρα πολύ δύσκολο να περιγράψω τη φύση αυτής μου της ανακάλυψης, να αποκαλύψω το μεγαλύτερο μυστικό των αιώνων, γιατί είναι από τη φύση του απερίγραπτο. Δυστυχώς όμως, είχα την ατυχία στη ζωή μου να γίνω συγγραφέας, δηλαδή ένα εκκεντρικό ον που έχει σαν σκοπό της ζωής του να περιγράφει το απερίγραπτο, να βάλει σε λέξεις το ανείπωτο. Κι επειδή αυτός είναι ένας βασανιστικός σκοπός που δεν δικαιώνεται ποτέ, που δεν είναι δυνατόν να

δικαιωθεί ποτέ από κανέναν, ακολουθώ πιστά την κατάρα μου όπως έκαναν και οι άλλοι που προηγήθηκαν από μένα, κι απλά κάνω σημειώσεις για όλα αυτά που δεν πρόκειται να περιγραφτούν ποτέ. Έτσι, παρ' όλα αυτά, όπως κάνω πάντα, θα προσπαθήσω να σας περιγράφω αυτή μου την ανακάλυψη και να την καταθέσω δίπλα στις άλλες παρόμοιες προσπάθειες που έγιναν και γίνονται ακόμη από γνωστούς και άγνωστους μου συνταξιδιώτες...

Πώς να ξεκινήσω να το κάνω εδώ; Πώς να ρυθμίσω την κατανόησή σας για να με παρακολουθήσετε; Πώς να σας δώσω μια αρχική ατμόσφαιρα για να πιαστείτε, για να «μπείτε στο πνεύμα»; Σκαρφίστηκα ένα μικρό λογοτεχνικό τρικ. Δεν είναι σπουδαίο, αλλά είναι μια αρχή...

Κοιτώ στον καθρέφτη και βλέπω εμένα. Είμαι μία φάτσα που έχω συνηθίσει να βλέπω όλη μου τη ζωή, ένα πρόσωπο εξωφρενικά οικείο. Αυτό το πρόσωπο δεν το βλέπω μόνο εγώ. Το βλέπουν και οι άλλοι. Χμ, εγώ έχω συνηθίσει να με βλέπω όπως με βλέπω, αλλά ...πώς με βλέπουν οι άλλοι; Με βλέπουν με τον ίδιο τρόπο; Βλέπουν την ίδια εικόνα, το ίδιο πρόσωπο; Τώρα που το σκέφτομαι, όταν εγώ βλέπω κάποιον, αποκλείεται να βλέπει αυτός τον εαυτό του όπως βλέπω εγώ αυτόν. Βλέπει, νομίζει, κάτι άλλο. Αρα το ίδιο ισχύει και για μένα. Κατ' αρχήν –επειδή όλα αυτά είναι μια ιδέα– ας το πάρουμε πρώτα «ρεαλιστικά». Εγώ δεν μπορώ να δω το προφίλ μου, το πίσω μέρος μου, το πάνω μέρος του κεφαλιού μου, κι επίσης δεν μπορώ να με δω από τα πόδια προς τα πάνω. Οι άλλοι όμως μπορούν. Αρα έχουν (πώς να το πω;) μια πιο «τρισδιάστατη» εικόνα μου, που εγώ δεν έχω. (Δεν την έχω, εκτός αν παίξω λίγο με μερικούς καθρέφτες κατάλληλα τοποθετημένους, όμως και πάλι δεν έχω την εικόνα των άλλων, γιατί αυτοί με βλέπουν π.χ. και όταν είμαι σε κίνηση, και δεν μπορώ να στήσω ένα σύμπλεγμα από καθρέφτες μήκους εκατό μέτρων για να με παρακολουθήσω όταν περπατώ.) Αυτός είναι ο λόγος που γοητευόμαστε τόσο πολύ από τους καθρέφτες, έχουμε μπροστά μας μια ανέλπιστη οπτική των άλλων, την πιο ενδιαφέρουσα εικόνα που θα μπορούσαμε ποτέ να δούμε: τον εαυτό μας όπως φαίνεται από άλλη γωνία απ' αυτήν που εμείς παρατηρούμε. Αυτός είναι ο λόγος που παραξενευόμαστε (ή εξοργιζόμαστε) τόσο πολύ από κάποιες φωτογραφίες μας, που έχουν τραβηχτεί από παράξενες γωνίες και σε παράξενες στιγμές, που φανερώνουν έναν άνθρωπο που δεν αναγνωρίζουμε ως εαυτό μας. Αυτές οι φωτογραφίες είναι πολύ ανησυχητικές: είναι κάτι που οι άλλοι βλέπουν και που εμείς δεν έχουμε προβλέψει ή παρατηρήσει. Είναι κάποιος άλλος, που συχνά δεν εγκρίνουμε. (Έχετε σχίσει ποτέ απαράδεκτες φωτογραφίες σας; Δεν πετύχατε τίποτε, οι άλλοι το βλέπουν συνέχεια live.) Το σημαντικότερο σ' αυτό, είναι ότι δεν μπορούμε να δούμε τον εαυτό μας μέσα στο χρόνο, μέσα στην αλληλουχία των στιγμών, ενώ οι

άλλοι μας βλέπουν. (Γία παράδειγμα, δεν ξέρω πώς φαίνομαι όταν μιλώ θυμωμένα σε κάποιον, γιατί είναι αδύνατον να το κάνω μόνος μου μπροστά στον καθρέφτη στα καλά καθούμενα). Γενικά, δεν έχω μεγάλη εποπτεία σε όλους τους μορφασμούς μου και στις κινήσεις μου, και μάλιστα από όλες τις πλευρές, 360 μοίρες δεξιά-αριστερά, πάνω-κάτω. Δεν ξέρω γιατί κάποιοι με βλέπουν όμορφο και κάποιοι με βλέπουν άσχημο, κάποιοι με συμπαθούν και κάποιοι με αντιπαθούν, κ.λπ. Δεν ξέρω τίποτε απ' όλα αυτά, ούτε θα μάθω ποτέ πολλά. Να σας πω κάτι ακόμη πιο παράξενο: δεν ξέρω τι σκέφτονται για μένα οι άλλοι. Σε κάθε στιγμή. Δεν ξέρω τις καλειδοσκοπικές εντυπώσεις που αφήνω στους άλλους. Δεν ξέρω «πώς με βλέπουν», τι εντύπωση έχουν για μένα, τι νομίζουν για μένα. Το πιο ανόητο είναι ότι νομίζω πως αυτοί «νομίζουν» πράγματα για μένα, και θεωρώ πως εγώ «ξέρω» πράγματα για μένα, ενώ κι εγώ απλώς «νομίζω» και μάλιστα με λιγότερα «ρεαλιστικά» στοιχεία. Εγώ δεν είμαι εγώ. Είμαι η ιδέα του εαυτού μου.

Δύσκολη ερώτηση: «Ποιος είμαι "στ' αλήθεια";». Αυτός που οι άλλοι βλέπουν και νομίζουν (χμ, και οι άλλοι είναι ένας απίστευτος αριθμός από διαφορετικά «βλέπω» και «νομίζω»), ή αυτός που εγώ βλέπω και νομίζω; Ποια οπτική του εαυτού μου είναι πιο πραγματική; Η δίκιά μου ή του κόσμου; Η «εσωτερική» ή η «εξωτερική»; Ποια έχει «δίκιο»; Μη βιαστείτε να απαντήσετε. (Επ, για μισό λεπτό, πώς με βλέπει ένα μυρμήγκι;Ένα πουλί; Ο γάτος μου;Ένα μικρόβιο; Η συσκευή ακτίνων-Χ;Ένα ραντάρ;Ένα ψάρι που κολυμπώ δίπλα του; Πώς με νιώθει ένα φυτό; Τι πιστεύει για μένα το κομπιούτερ μου; Θέλετε να συνεχίσω;...) Ποια οπτική που υπάρχει για τον εαυτό μου είναι η πιο πραγματική; Μια ανέλπιστη απάντηση ίσως θα έλεγε ότι η πιο πραγματική είναι το σύνολο όλων (κι αυτό το «όλων» είναι απίστευτα πολλών), αλλά ποιος έχει μια τέτοια «συνολική» οπτική για μένα; Κανένας! Αλλά η απλή λογική μου λέει πως μόνον αυτή η συνολική οπτική θα μπορούσε να διεκδικήσει την «αλήθεια» για μένα, εμπεριστατωμένα, δίκαια και αντικειμενικά (τόσο που να συμπεριλαμβάνει και το υποκειμενικό). Αρα δεν υπάρχει «αλήθεια» για την εικόνα μου. Η όποια εικόνα μου, είναι καταδικασμένη να μην είναι «πραγματική». Είναι απλά συγκυριακή. στο χώρο και στο χρόνο. Τελείως υποκειμενική. Είμαι κάτι που νομίζω ότι είμαι. οι άλλοι νομίζουν κάτι που νομίζουν ότι είμαι, όλα –τα πάντα– γύρω μου νομίζουν κάτι που αυτά νομίζουν ότι είμαι. Ποιος είμαι τέλος πάντων; Τι ακριβώς είμαι; Ποιος μπορεί να πει τα πάντα για μένα;

Εγώ ...είμαι;

Ωραία. Ρύθμισα την κατανόησή σας κι έχετε και μια ατμόσφαιρα για να πιαστείτε, ελπίζω πως «μπήκατε στο πνεύμα». Πάμε παρακάτω...

Εύκολη ερώτηση: «Ποιο είναι αυτό που θεωρώ ότι ξέρω καλύτερα από όλα τα πράγματα του κόσμου;».

Απάντηση: ο εαυτός μου. Όμως, μόλις είδαμε ότι ούτε αυτόν δεν ξέρω. Νομίζω ότι τον ξέρω. (Και σας τα είπα πολύ φευγαλέα και πρόχειρα λόγω χώρου, θα μπορούσα να σας γράψω βιβλιοθήκες για το θέμα. Άλλες προεκτάσεις: δεν έχω συνολική εικόνα από τις μνήμες μου αλλά μόνο μεμονωμένη της κάθε μίας / δεν έχω εποπτεία της εικόνας μου –«εσωτερικής» και «εξωτερικής»– όλων των στιγμών που έχω ζήσει μέχρι τώρα / δεν ξέρω τι συμβαίνει στο υποσυνείδητο και στο ασυνείδητό μου / δεν μπορώ να χειριστώ όλους τους πιθανούς συνδυασμούς των γνώσεών μου / από κάθε εμπειρία μου κατέχω μόνο μία της πλευρά από τις άπειρες / δεν ξέρω τα αλυσιδωτά και ατέρμονα αποτελέσματα της κάθε πράξης μου / δεν ξέρω το εσωτερικό του σώματός μου – κι αν το ξέρω δεν ξέρω τι συμβαίνει εκεί μέσα σε κάθε στιγμή / δεν θυμάμαι τι σκέφτηκα πριν από πέντε μέρες / δεν ξέρω τι θα σκεφτώ αύριο στις 10:45 / δεν έχω λύσει τα υπαρξιακά μου / κ.λπ., κ.λπ., κ.λπ....)

Πολύ εύκολη ερώτηση: «Ποιο είναι αυτό που θεωρώ ότι ξέρω καλύτερα από όλα τα πράγματα του κόσμου;».

Απάντηση: τίποτα! Δεν ξέρω σχεδόν τίποτα. Κι αυτά τα ελάχιστα που ξέρω δεν τα ξέρω καν καλά.

Πάρα πολύ εύκολη ερώτηση: «Ξέρω σε ποιον κόσμο ζω;»

Απάντηση (και ειρωνικά ξεκαρδιστικά γέλια): εδώ δεν ξέρω τον εαυτό μου, θα ξέρω αυτό το απίστευτο πράγμα που λέγεται κόσμος; (Αν μπορώ να σας καταθέσω για πλάκα μια βιβλιοθήκη για όλα τα παραπάνω σχετικά με τον εαυτό σας, φανταστείτε τα πλανητικά συστήματα βιβλιοθηκών που μπορούν να κατατεθούν για το ίδιο θέμα αναφορικά με τον «κόσμο»...) Δεν ζω στον κόσμο. Νομίζω ότι ζω στον κόσμο, κι αυτός ο κόσμος είναι απλά αυτό που νομίζω ότι είναι, και είναι αδύνατον να καταλάβω την αληθινή εικόνα του κόσμου στον οποίο ζω. Έχω απλά μια ανόητη εικόνα ενός «νομισματικού» κόσμου –μια οπτική αυτοματικής συνήθειας– μέσα από έναν εαυτό που επίσης δεν ξέρω τίποτε για την αλήθεια του. Δεν ζω στον πλανήτη Γη. Ζω σε έναν «άλλον» πλανήτη, κατασκευασμένο διανοητικά, με τρόπο ανεξιχνίαστο για μένα, διανύοντας ένα χωρόχρονο που δεν ξέρω ουσιαστικά τίποτε γι' αυτόν, μέσα σε ένα σκάφος που δεν ξέρω ουσιαστικά τίποτε γι' αυτό, ούτε καν για τον πιλότο του.

(Κι όλα αυτά, απλά, σε «ρεαλιστικό»-«λογικό» επίπεδο. Μη με βάλετε στην περιπέτεια να θίξω το «πνευματικό» επίπεδο του ζητήματος, το επίπεδο της «φαντασίας», της «ιστορίας», της «Γνώσης», το «θεολογικό» επίπεδο, το «ψυχεδελικό» και το «σουρεαλιστικό», το «διαστασιακό», το «μελλοντικό», κ.λπ., κ.λπ.,

κ.λπ. Μπορείτε να το κάνετε και μόνοι σας, αν μπορείτε απερίσπαστοι να διαθέσετε τα επόμενα πεντακόσια χρόνια για το εγχείρημα.)

Είναι τόσα πολλά αυτά που μπορούμε να συζητήσουμε σε σχέση με όλα αυτά τα «παράξενα πράγματα». Διερευνώντας τη φύση τους, για να μη μπερδεύομαι, ξεκαθάρισα στον εαυτό μου ότι είναι ουσιαστικά οκτώ:

1) Ο εαυτός μου. 2) Ο χωρόχρονος αυτού του εαυτού. 3) Η πραγματικότητα. 4) Ο κόσμος. 5) Η καθημερινή πραγματικότητά μου. 6) Η φαντασία μου. 7) Ο εαυτός, ο χωρόχρονος, η πραγματικότητα, ο κόσμος, η καθημερινή πραγματικότητα, η φαντασία, όλων των άλλων πιθανών υπάρξεων που ξέρω ή δεν ξέρω, που βλέπω ή δεν βλέπω. 8) Ο δημιουργός όλων αυτών και τα αντίστοιχα δικά του, συμπεριλαμβανομένων και άλλων ασύλληπτων για μένα ζητημάτων.

Εντάξει, νομίζω ότι με παρακολουθείτε. Ας μιλήσουμε τώρα για την παράξενη καθημερινή «μας» πραγματικότητα. Ας την κοιτάξουμε απαλλαγμένοι από το βλέμμα της καθημερινής μας συνήθειας, της αυτοματισμένης μας αντίληψης, ανέλπιστα ελεύθερα... Ας παρακολουθήσουμε (κρυφά) μερικές στιγμές από την καθημερινή πραγματικότητα ενός ανθρώπου. Ας πούμε –χάριν της λογοτεχνίας– ότι είμαι εγώ αυτός ο άνθρωπος (δηλαδή εσύ).

Ξύπνησα ένα πρωί. Πήγα στην τουαλέτα ζαλισμένος. Κοιτάχτηκα στον ολόσωμο καθρέφτη (που είναι κάτι σαν ένα γυάλινο παράθυρο που μιμείται τη θέα του). Είδα ένα παράξενο ον. Ήταν μακρόστενο, με δύο χλωμά πλοκάμια στα πλευρά του πάνω μέρους του, και δύο τριχωτά πλοκάμια στο κάτω μέρος του (και είδα και κάτι άλλο πολύ περίεργο που ντρέπομαι να σας το πω). Στις άκρες αυτών των τεσσάρων πλοκαμιών είχε είκοσι ευλύγιστες προεξοχές, πέντε στο καθένα. Το απίστευτο ήταν το πάνω μέρος του. Ήταν σαν αυγό, γεμάτο περίεργες τρύπες, και στην κορυφή του είχε μια γούνα. Κατάλαβα ότι αυτό ήταν κάτι σαν ένας πύργος ελέγχου. Το ανησυχητικό ήταν πως έμοιαζε σαν να είχε εκραγεί από μέσα προς τα έξω. Κάτι που φώλιαζε μέσα σ' εκείνο το αυγό, είχε προκαλέσει μια έκρηξη κι είχε ξεπετάξει δύο ευκίνητους βολβούς για να δει έξω, δύο πτερύγια στα πλαϊνά του για να ακούσει, ένα εξόγκωμα με δύο τρύπες για να ρουφήξει τον αέρα (που τον ρουφούσε και τον έφτυνε ρυθμικά συνεχώς), και μια μεγάλη τρύπα με δόντια που την ανοιγόκλεινε για να καταβροχθίζει (κάπου αλλού είχε και μια τρύπα για να βγάζει τα σκουπίδια), να δαγκώνει πράγματα που τα έφερνε στην ελαστική αυτή τρύπα με τα πάνω πλοκάμια του. Μέσα σ' αυτήν την οδοντωτή τρύπα είχε ένα παράξενο γλοιώδες κόκκινο

ζώο σαν μεγάλη βδέλλα, που κινούνταν με τη δική της θέληση και έβγαζε υγρά, την οποία το ον χρησιμοποιούσε με απερίγραπτη τεχνική ανοιγοκλείνοντας ταυτόχρονα την οδοντωτή ελαστική τρύπα, βγάζοντας παράξενους ήχους που σχημάτιζαν κάποιον κώδικα που τον καταλάβαιναν μόνον αυτοί που τον είχαν διδαχτεί (η ίδια η γλοιώδης βδέλλα είχε το κωδικό όνομα FAQ-ssa). Ενεργοποιώντας τα κάτω πλοκάμια του, κινούνταν μέσα στο χώρο με εναλλακτικές ταχύτητες.Έπειτα από εξονυχιστική μελέτη, κατάλαβα πως εγώ ήμουν αυτό το ον, με κάποιον τρόπο που δεν μπορούσα να κατανοήσω ολοκληρωτικά. Θυμήθηκα το όνομά μου (ένας συγκεκριμένος ήχος που κώδικά σήμαινε εμένα) και το επανέλαβα πάρα πολλές φορές φωναχτά, ώσπου μου φάνηκε τελείως ξένο.

Έβαλα πάνω μου κάτι υφάσματα στο σχήμα του σώματός μου που το κάλυπταν και το μετέτρεπαν σε ό,π ήθελα.

Ζω μέσα σε ένα κουτί. Μέσα σε ένα κουτί κάθε φορά. Δεν μπορώ να είμαι ταυτόχρονα σε δύο κουτιά. Θυμάμαι ότι το κουτί αυτό λέγεται ΔΩΜ-Α-τιο. Το κουτί αυτό επικοινωνεί με άλλα παρόμοια κουτιά, που όλα τους σχηματίζουν ένα μεγαλύτερο κουτί. Δίπλα, πάνω και κάτω από το κουτί αυτό, υπάρχουν κι αλλα τέτοια κουτιά (που έχουν μέσα τους παρομοίως άλλα κουτιά). Όλα μα όλα αυτά τα κουτιά βρίσκονται μέσα σε ένα τεράστιο κουτί, ογκωδέστατο και πανύψηλο. Παντού ολόγυρά του, υπάρχουν αμέτρητα ίδια τέτοια τεράστια κουτιά, που έχουν την ίδια δομή με αυτό, και όλα έχουν τρύπες στα πλαϊνά τους, για να -παίνει το φως μέσα σ' αυτά, και για να βλέπουν έξω από αυτά αμέτρητα άλλα :.τα σαν κι εμένα. Τη ΝΥ-χτα (δηλαδή κατά τη διάρκεια ενός παράξενου τρο-_υχπκού φαινομένου όπου για πολύ χρόνο πέφτει παντού το σκοτάδι και δεν :.επεις τίποτε), χρησιμοποιούμε κάτι μικροσκοπικούς ήλιους, που είναι σαν αφανή αυγά που βγάζουν έντονο φως, κι έτσι κάνουμε μια τοπική εξομοίωση ημέρας. Αν όμως κοιτάξεις αυτά τα φωτεινά αυγά για λίγη ώρα, κι έπειτα •.ιε:σεις τα μάτια σου, συνεχίζεις να τα βλέπεις παρόλο που δεν βλέπεις! Σ' :-την την περίπτωση όμως δεν φωτίζουν το σκοτάδι των κλειστών ματιών, απλά ac:.ονται μόνο τα αυγά. Αν θέλεις όμως να φωτίσεις ακόμη και το σκοτάδι των -αττών, υπάρχει αυτός ο παράξενος μηχανισμός: πιέζεις με τις ευλύγιστες ταοεξοχές των πάνω πλοκαμιών σου (που παρόλο που είναι λεπτές είναι πολύ δυνατές) τα καπάκια των κλειστών ματιών, και τότε το σκοτάδι των ματιών φω-.Ιεται αυτόματα με πολύχρωμα φώτα.

Τέλος πάντων, έλεγα για τα τεράστια κουτιά. Στην κορυφή τους όλα έχουν α_άτρητες σιδερένιες κατασκευές που μοιάζουν με χτένες και τσουγκράνες, <: αυτά τα αντικείμενα κάνουν το εξής πολύ παράξενο πράγμα: συλλαμβάνουν υ> :.ες που ταξιδεύουν παντού ολόγυρά μας (!!!), εικόνες όμως που δεν τις

βλέπει κανείς αλλά τις βλέπουν αυτές οι τσουγκράνες παρόλο που όεν έχουν μάτια και όεν θεωρούνται «όντα», απίστευτες και αμέτρητες εικόνες τοπίων, όντων, άλλων κουτιών, άλλων κατασκευών, κ.λπ., και τις στέλνουν μέσα σε κάτι μαυρογυάλινα μικρά κουτιά που βρίσκονται στα κουτιά από τα οποία αποτελείται το κάθε τεράστιο κουτί, κι εκεί, σ' εκείνα τα μικρά κουτιά, φαίνονται τελικά καθαρά αυτές οι εικόνες –μόνο από τη μια μεριά τους– κι όλοι έχουν την παράξενη συνήθεια να κάθονται και να τις βλέπουν για «ώρες» και «μέρες» και «μήνες» (αυτές είναι έννοιες που χρησιμοποιούν τα όντα σαν κι εμένα για να χωρίζουν αυθαίρετα το χρόνο σε τμήματα, για να νιώθουν με τι ταχύτητα πλησιάζει ο θάνατός τους και για να αγχώνονται φωνάζοντας μεταξύ τους όλων των ειδών τους αριθμούς που αντιστοιχούν σ' αυτές τις έννοιες, που όποιος όεν τους υπακούει θεωρείται κατακριτέος από τους άλλους). Πολλές ψορές τα όντα σαν κι εμένα, που λέγονται AN-thro-Π-οι, (μια κωδική λέξη που σημαίνει «αυτός που κοιτά ψηλά, προς τ' αστέρια», αλλά κανείς όεν ξέρει γιατί ονομαζόμαστε έτσι), όταν κοιτούν αυτό το μικρό κουτί με τις εικόνες, κάνουν ό,τι τους λέει αυτό (δηλαδή οι εικόνες), όσο τρελή και ουσιαστικά ακατανόητη κι αν είναι η κάθε εντολή του. Το ακόμη πιο παράξενο είναι ότι το κουτί διατάζει και αυτοί υπακούνε, παρόλο που το κουτί δεν μπορεί να τους τιμωρήσει αν δεν υπακούσουν. Είναι απλά ένα ενυδρείο εικόνων. Έχω δει ανθρώπους να κλαίνε μπροστά σ' αυτό το κουτί, να γελάνε με το κουτί, να χαϊδεύονται μόνοι τους κοιτώντας το κουτί, να μαλώνουν μεταξύ τους για κάτι που είπε ή έδειξε το κουτί, και άλλα πολλά...

Όταν οι άνθρωποι θέλουν να κατεβούν από το ψηλό τεράστιο κουτί στο οποίο ζουν, δεν μπορούν να κατεβούν από τις τρύπες των πλαϊνών του, γιατί πέφτουν και «σκοτώνονται» (δηλαδή μένουν τελείως ακίνητοι και κρύοι και μετά από λίγο σαπίζουν). Αυτό συμβαίνει γιατί κάτω από το έδαφος στο οποίο στηρίζονται τα τεράστια κουτιά (που το λένε AS-φαλ-Το ή ΤΣΙ-men-ΤΟ), υπάρχει ένας τεράστιος υπερμαγνήτης που μαγνητίζει τα πάντα με μεγάλη δύναμη. Αυτή η δύναμη είναι τόσο μεγάλη που αν δεν κρατάς καλά κάτι στο πλοκάμι σου και το αφήσεις, αυτό μαγνητίζεται και πέφτει κάτω και κολλάει στο έδαφος. Κι όσο πιο μεγάλο είναι το αντικείμενο, τόσο πιο δύσκολα μπορείς να το μετακινήσεις με το πλοκάμι σου, γιατί ο υπερμαγνήτης αγαπά τα μεγάλα αντικείμενα περισσότερο από τα μικρά, κι έτσι μαγνητίζει τα μεγάλα με μεγαλύτερη δύναμη. Τέλος πάντων, όποιος θέλει να κατεβεί από το τεράστιο κουτί στο οποίο ζει, πρέπει να μπει μέσα σε ένα κουτί που ανεβοκατεβαίνει ανάλογα με τους σπόνδυλους που θα πιέσεις σε μια μικρή ραχοκοκαλιά στο εσωτερικό του, και αν το κάνει σωστά τότε το κουτί αυτό θα τον πάει κάτω. Αν το κουτί αυτό δεν τον πάει

κάτω, τότε μπορεί να σκαρφαλώσει ή να κατηφορίσει σε μια φϊόογυριστή ραχοκοκαλιά που διατρέχει το εσωτερικό του τεράστιου ψηλού κουτιού και να βρει μόνος το δρόμο του προς τα κάτω και προς τα έξω. Ανακαλύπτω ότι, κάτω, ανάμεσα από τα τεράστια κουτιά, υπάρχουν άσπροι και μαύροι διάδρομοι που διακλαδώνονται ανάμεσα στα κουτιά. Στους μαύρους κινούνται αργά και με θόρυβο σιδερένια κουτιά όλων των χρωμάτων που φτύνουν καπνό από πίσω τους βρωμίζοντας όλον τον τόπο, που στο εσωτερικό του καθενός τους φωλιάζουν άνθρωποι που συχνά βγάζουν το κεφάλι τους από μια τρύπα του κουτιού και βρίζουν τους άλλους των άλλων κουτιών, ενώ ταυτόχρονα παίζουν ένα παιχνίδι υπακούοντας σε τρίχρωμα φωτεινά σήματα (ομολογώ ότι είναι ένας πολύ παράξενος τρόπος για να μετακινείσαι).

Στους άσπρους διαδρόμους κινούνται άνθρωποι, σαν κι εμένα. Για μισό λεπτό, δεν είναι ακριβώς σαν κι εμένα! Οι εκρήξεις στο αυγό-πύργο ελέγχου τους έχουν γίνει με λεπτεπίλεπτα διαφορετικούς τρόπους, σχηματίζοντας πρόσωπα που διαφέρουν τελείως μεταξύ τους, παρόλο που οι διαφορές τους είναι απειροελάχιστες. Ανθρωποι όλων των σχημάτων και των μεγεθών, κάθε βάρους και ύψους, συχνά και διαφορετικών χρωμάτων, με κάθε είδους υφάσματα πάνω τους, με διαφορετικούς μόνιμους μορφασμούς πάνω στο πρόσωπό τους, τόσοι πολλοί, που τελικά ανακάλυψα ότι δεν είμαι ιδιαίτερος όπως πίστευα, αλλά πως είμαι απλά ένας ανάμεσα σε έξι δισεκατομμύρια απ' αυτούς, κι αυτό μόνο στον τοπικό χωρόχρονο, γιατί στους παρελθόντες και τους μελλοντικούς υπάρχουν κι άλλοι αμέτρητοι. Παρακολουθώντας τους, παρατήρησα κάτι πολύ παράξενο: διαπίστωσα ότι επικοινωνούν μόνο με τους ανθρώπους που έχουν ξαναεπικοινωνήσει έστω και μία φορά στο παρελθόν, και σε σχέση με τους υπόλοιπους κινούνται σαν αυτοί να μην υπάρχουν! Μάλιστα αν κάποιος από τους «ανύπαρκτους» άλλους προσπαθήσει να επικοινωνήσει μαζί τους, ή να κάνει κάποια κίνηση προς το μέρος τους, αυτοί είτε κάνουν πως δεν άκουσαν, είτε επαναλαμβάνουν δύο-τρία στερεότυπα πράγματα, είτε τρομοκρατούνται (και να μη σας πω τι γίνεται αν κάποιος «ανύπαρκτος» προσπαθήσει να μπει μέσα στο κουτί τους).

Η μόνη ευρέως παραδεκτή επικοινωνία είναι να ανταλλάσσουμε μεταξύ μας αντικείμενα, δίνοντας ο ένας στον άλλον χαρτάκια που πάνω τους γράφουν μεταξύ άλλων τις λέξεις *ο διοικητής* μαζί με μία υπογραφή. Κανείς δεν ξέρει ποιος είναι ο «διοικητής» παρόλο που όλοι χρησιμοποιούν τα χαρτάκια του (συχνά κάνουν τα πάντα γι' αυτά), κι όποιος έχει περισσότερα χαρτάκια σημαίνει ότι ο διοικητής τον αγαπά περισσότερο επειδή είναι πιο υπάκουος. Οτιδήποτε πας να κάνεις, χρειάζεσαι λίγα ή πολλά τέτοια χαρτάκια για να το

κάνεις, δηλαδή χρειάζεσαι την άδεια του διοικητή, και τα χαρτάκια είναι η απόδειξη ότι την έχεις. Όσα πιο πολλά τέτοια χαρτάκια έχεις, τόσο πιο πολλές άδειες του διοικητή έχεις για να κάνεις ακόμη και τα πιο απίστευτα πράγματα. Αν δεν έχεις απολύτως κανένα όμως, τότε ο διοικητής σε σκοτώνει με τον εξής παράξενο τρόπο: μαθαίνουν αμέσως όλοι ότι δεν έχεις χαρτάκια και δεν ανταλλάσσουν τίποτε μαζί σου, και ξαφνικά ανακαλύπτεις ότι δεν έχεις να βάλεις τίποτε μέσα στην οδοντωτή ελαστική τρύπα, κι αν περάσουν έτσι μερικές μέρες, τότε αρχίζεις να πονάς και σκοτώνεσαι. Αυτό ονομάζεται «η τιμωρία του διοικητή» ή κώδικά Π-είν-α. Μαθαίνω ότι ο διοικητής συχνά «τιμωρεί» πληθυσμούς ολόκληρους, και ειδικά προτιμά να το κάνει σε ανθρώπους μικρούς και μαύρους σε μακρινά μέρη.

Είδα ανθρώπους να πηγαίνουν κάθε μέρα την ίδια ώρα στο ίδιο μικρό κουτί, κάνοντας ξανά και ξανά το ίδιο πράγμα με σκυμμένο το κεφάλι, ξανά και ξανά, ξανά και ξανά, μέχρι να γεράσουν και να πεθάνουν. Έτσι, κατάλαβα πως οι περισσότεροι δεν ήταν παρά σκλάβοι. Αλλά όλοι αυτοί οι σκλάβοι περηφανεύονταν ο ένας στον άλλον αν είχαν κάποια μικρή ελευθερία παραπάνω (π.χ. μεγαλύτερο ή ταχύτερο μεταλλικό κουτί κίνησης, μεγαλύτερο κουτί φωλιά, ή –ακόμη καλύτερα– κουτί που στέκει μόνο του, όλο δικό τους, χωρίς άλλα κουτιά μέσα του και γύρω του, ή μεγαλύτερα συναισθήματα που νιώθουν οι άλλοι απέναντι τους, κυρίως αυτά που υποτάσσουν τους άλλους σκλάβους με κάποιον τρόπο έτσι ώστε αυτός να ξεχνά ότι είναι σκλάβος, κ.ά.) Περπατώντας με τα ντυμένα πλοκάμια μου, μέσα σ' όλα αυτά τα σκηνικά που οι άνθρωποι ονομάζουν «συνηθισμένα» και «καθημερινά» (χωρίς να καταλαβαίνω τι ακριβώς εννοούν), ξαφνικά παρέλυσα από τρόμο. Αντίκρισα τη θέα πέρα από το λαβύρινθο των κάθε είδους κουτιών. Είδα απέραντες εκτάσεις ενός υγρού που κινούνταν από μόνο του και μύριζε περίεργα, που μέσα του ταξίδευαν απίστευτα πλάσματα. Είδα έρημα τιτάνια εξογκώματα που χάνονταν στα «σύννεφα» (δηλ. καπνοί που ταξιδεύουν στον ουρανό), στα οποία εξογκώματα σχεδόν κανείς δεν πηγαίνει εκτός κι αν είναι άσπρα κι έχουν αρκετά χαρτάκια για να πάνε εκεί και να βάλουν στα πόδια τους κάτι σανίδες που γλιστράνε πάνω εκεί. Είδα παντού, κάτι παράξενα υπόγεια πλάσματα, που ξεπετούν έξω από το έδαφος μικρά ή τεράστια πλοκάμια με φυλλώματα τα οποία σφυρίζουν στο άγγιγμα του ανέμου, και στέκουν ακίνητα για αιώνες, κουνώντας απλώς τα πλοκάμια τους, που μεγαλώνουν όλο και πιο πολύ με την πάροδο του χρόνου. Οι άνθρωποι είτε τα λατρεύουν, είτε αγνοούν την παρουσία τους, είτε τους επιτίθενται και τα κόβουν φέτες. Είδα απίστευτη ποικιλία άλλων όντων, τελείως διαφορετικών από τους ανθρώπους, όντων κάθε είδους, όντων μεγάλων και μικρών, ακόμη

και μικροσκοπικών, όντων που ζούσαν σε παράλληλους κόσμους παρόλο που ζούσαν στον ίόιο κόσμο με τους ανθρώπους. Κι έμαθα ότι κάθε νύχτα, μπορεί κάποιος να ξαπλώσει και να κλείσει τα μάτια του, και να πάθει κάτι που λέγεται «ονειρεύομαι», αλλά είδα ότι γίνεται και κατά τη διάρκεια της ημέρας, όρθιος με ανοικτά μάτια, αλλά δεν ξέρουν πολλοί πώς γίνεται αυτό. Είδα τόσα πολλά, σ' αυτόν τον απίστευτα ξένο για μένα κόσμο, που κάποιοι τον ονόμαζαν πλανήτη «ΓΗ». Τόσα πολλά, που δεν μπορώ να σας τα διηγηθώ όλα εδώ. Μπορείτε όμως να τα διηγηθείτε εσείς στον εαυτό σας, αν αποκτήσετε «νέα μάτια» και «νέο νου»... Αν δεν καταλαβαίνετε πώς γίνεται αυτό τώρα, δεν πειράζει, χαλαρώστε, κάποτε θα καταλάβετε...

Κάπως έτσι, λοιπόν, ανακάλυψα ότι δεν ζούμε στον πλανήτη ΓΗ, αλλά σε έναν πολύ παράξενο, άγνωστο κόσμο. (Η μάλλον, νομίζουμε ότι ζούμε. Στην πραγματικότητα κάνουμε οτιδήποτε άλλο εκτός απ' αυτό). Εδώ πρέπει να σας αποχαιρετήσω. Σας ευχαριστώ που διαβάσατε τις σκέψεις μου και τις κάνατε για λίγο σκέψεις σας. Είστε πάλι μόνοι σας με τον «εαυτό» σας. Εκείνον που δεν ξέρετε ποιος στ' αλήθεια είναι. Οι μέρες, οι μήνες, τα χρόνια θα περάσουν. Και δεν θα θυμάστε αυτό το μικρό κείμενο. Δεν θα θυμάστε ότι κάποτε διαβάσατε ένα μικρό κομματάκι από το μεγαλύτερο μυστικό των αιώνων...

ηποηοπη ΕΝΟΣ ΞΕΝΙΣΤΗ

MIR ΕΞΩΟΙΒΣΤΒΤΙΚΗ ΟΝΤΟΤΗΤR KRTERRBE TO EOMR MOV!

...Κάτι άσχημο και ξένο που μπήκε σ' έναν από τη φυλή μας σαν αρρώστεια κατά τη διάρκεια του μακρινού ταξιδιού ανάμεσα στη Γη και στον Πρόξιμα... κι όμως ήξερε πολύ περισσότερα πράγματα από μένα για το νόημα της ζωής μας εδώ. Έβλεπε τη σχετική σπουδαιότητα των πραγμάτων. Από τους αιώνες της άσκοπης περιπλάνησής του καθώς περίμενε κάποιο είδος ζωής να περάσει δίπλα του για να μπορέσει να το αρπάξει και να γίνει αυτό... ίσως αυτό να είναι η πηγή της γνώσης του: όχι η πείρα, αλλά οι ατέλειωτοι μοναχικοί στοχασμοί.

Φίλιπ Κ. Ντικ, *Τα Τρία Στίγματα του Πάλμερ Έλντριτς*

Αγαπητοί φίλοι, πήρα την απόφαση να γράψω το παρακάτω κείμενο για να δηλώσω δημόσια πως οι φήμες που κυκλοφορούν ότι είμαι ξενιστής μιας εξωδιαστασισκής οντότητας είναι πέρα για πέρα αναληθείς. Πάντα δυσανασχετούσα με τέτοιου είδους ανοησίες, που εκτοξεύονταν –αναρωτιέμαι γιατί– εναντίον μου. Τι είδους άνθρωποι είναι αυτοί που διαδίδουν τέτοια ανυπόστατα πράγματα και κατόπιν κρύβονται πίσω από την ανωνυμία τους; Ακούς εκεί εξωδιαστασιακή οντότητα! Παραδέχομαι πως η φαντασία ορισμένων ξεπερνάει ακόμη και τα μυθιστορήματα φαντασίας που διαβάζουν...

Οπως και να χει απαιτώ να υπερασπιστώ τον εαυτό μου. Θέλω να μου δώχετε την ευκαιρία να αντικρούσω τα ασύστολα ψεύδη των διάφορων «τερατο-·:·ων» και υποψήφιων «βαρόνων Μινχάουζεν», που λυμαίνονται τα μέσα μαΙ-χης επικοινωνίας. Θέλω να σας εκθέσω τον πόνο μου, τα διανοητικά μου βάσανα, για να μπορέσετε συγκρίνοντάς τα με τα δικά σας, να αναγνωρίσετε ότι ¨ι δικά σας είναι μηδαμινά κι έτσι να μπορέσετε να τ' αντέξετε πιο εύκολα.

Επιτρέψτε μου καταρχάς να σας συστηθώ, περιγράφοντας τις βασικότερες ·ειτουργίες του βιολογικού μου «σκάφους», που είναι και το «διαστημόπλοιό» -cu στον πλανήτη Γη. Είμαι μια βιολογική οντότητα βασισμένη στον άνθρακα. *Ζκες* μου οι βιολογικές λειτουργίες στηρίζονται στην παρουσία ενός εξειδι-·χυμένου οργανικού μορίου, του DNA. Είμαι ένας κινούμενος ετερότροφος :: ανισμός, που συμβιώνω με (συμπαθέστατα) φωτοσυνθετικά αυτότροφα, αυ-- που εσείς αποκαλείτε φυτά. Αναπνέω πολυχρωματικό οξυγόνο, που μεταφέ-:χται με τη βοήθεια μιας χρωμοπρωτεΐνης με σίδηρο σε όλα τα κύτταρα του ορ-ι·ισμού μου. Αποτελούμαι κατά 65% από ένα διαφανές, άγευστο και πρακτι-· ι ασυμπίεστο υγρό, που φορές με κάνει να νιώθω παραφουσκωμένος, ενώ μ' :4αχλεί και η έλξη που ασκεί πάνω του η Σελήνη. Είμαι ένα δίποδο φυλετικό ττ·αστικό, που αναπαράγεται με ανταλλαγή τμημάτων του DNA του. Η πράξη :-τη είναι γνωστή ως σεξ. Ο εγκέφαλός μου βασίζεται στη «χαμηλής απόδο-33;» βιολογική επένδυση, που λέγεται νευρώνας. Ζω περίπου 25.000 μέρες κι :ταν οι ζωτικές μου λειτουργίες σταματήσουν, το σώμα μου θα αποσυντεθεί και τα επανενταχθεί στην τροφική αλυσίδα του πλανήτη μου.

Με λίγα λόγια αυτό που προσπαθώ να σας πω είναι ότι είμαι κι εγώ ένα φυ-3 3λογικό ανθρώπινο πλάσμα και ότι δεν διαφέρω βιολογικά από εσάς. Βέ-3αία, πρέπει να ομολογήσω, ότι όσοι λασπολογούν εις βάρος μου δεν αμφι-:5ητούν τη βιολογική μου αυτοτέλεια, αλλά κυρίως τη διανοητική. Τα βάζουν -ε τις σκέψεις μου, που τις θεωρούν ετερόχθονες, από Αλλού. Με θεωρούν χευγάτο». Λένε ότι δεν ανήκω σ' αυτόν τον πλανήτη. Με θεωρούν «κατεχόμε-· 0» από εξωδιαστασιακούς. Διαδίδουν ότι μ' έχουν κάνει κόσκινο οι πυροβολικοί πληροφοριών από•το πλασμάτιο του *VALIS*. Κι ακόμη χειρότερα ότι το πλαχυάτιο ταξίδεψε σαν ζωντανή πληροφορία μέσα από το οπτικό μου νεύρο κι : χίασε στον εγκέφαλό μου. Ότι χρησιμοποιεί τον εγκέφαλό μου σαν θηλυκό ξενιστή για ν' αναπτυχθεί και να πάρει την ενεργό μορφή του, με την οποία θα :.α:αράξει την πραγματικότητα μέσω των κειμένων μου.

Λεν θα σχολιάσω τις παραπάνω ανοησίες, που προέρχονται από ορισμέ-·:-ς καχύποπτους και μίζερους ανθρώπους. Τους συγχωρώ προκαταβολικά, : χοοον γνωρίζω ότι είναι κι αυτοί θύματα, έτσι που προσπαθούν απεγνωσμένα

να ξεφύγουν από την ανένδοτη παγίδα της μοίρας και να γίνουν *σημαντικοί* πυροβολώντας την ιδιαιτερότητα. Όμως αυτό που οι ίδιοι θεωρούν «μεγαλειώδη ζωή» για μένα δεν είναι παρά μια βαρετή διαδρομή διάρκειας περίπου 25.000 ημερών ανάμεσα σε δύο υγρά και σκοτεινά σημεία: από τη μήτρα στον τάφο.

Συγχωρήστε με όμως που βγήκα εκτός θέματος κρίνοντας τη ζωή των κατηγόρων μου. Ας επιστρέψω λοιπόν στον εαυτό μου. Πιστεύω ότι έχω πέσει θύμα παρεξήγησης. Κάποια κοσμική συνωμοσία έχει υφανθεί εις βάρος μου με στόχο την ηθική μου εξόντωση. Ίσως όμως απλά να με κατηγορούν γιατί δεν με καταλαβαίνουν. Συνηθισμένα τα βουνά από τα χιόνια! Πώς να καταλάβεις ένα ζωντανό ον, που έχει επίγνωση του εαυτού του και μπορεί να δει ψύχραιμα την Πραγματική πραγματικότητα, παρατηρώντας ταυτόχρονα και τη σχετική ματαιότητα των πάντων;

Για παράδειγμα... Σερνόμαστε στην επιδερμίδα ενός ζωντανού πλανήτη, που περιστρέφεται γύρω από μια γιγαντιαία πυρακτωμένη μάζα (Ήλιος) που βρίσκεται στις παρυφές ενός τυπικού γαλαξία, με εκατομμύρια άλλα άστρα. Είμαστε γαντζωμένοι πάνω σ' έναν κόκκο άμμου μέσα στην έρημο του απείρου...

Το είδος μας είναι υπερεπεκτατικό: αναπτύσσεται εκθετικά, κατακλύζοντας το φυσικό περιβάλλον κι απομυζώντας τους πολύτιμους πόρους του. Είμαστε ένα είδους γιγαντιαίου ιού, με τη μόνη διαφορά ότι εμείς γνωρίζουμε ότι αν συνεχίσουμε την καταστροφική μας συμπεριφορά, ο μεγάλος ξενιστής μας (ο πλανήτης Γη) θα ασθενήσει και θα νεκρωθεί από ζωή παρασύροντας στο θάνατο κι εμάς – άρα είμαστε και αυτοκαταστροφικοί!

Ως βιολογικά όντα είμαστε απολύτως εξαρτημένοι. Είμαστε ανίκανοι να συνθέσουμε από μόνοι μας την τροφή που καταναλώνουμε, γΓ αυτό και την εξασφαλίζουμε σκοτώνοντας άλλους ζωντανούς οργανισμούς, με τους οποίους υποτίθεται ότι μοιραζόμαστε αρμονικά την ίδια πλανητική πατρίδα. Συνήθως βράζουμε τα συστατικά των άλλων οργανισμών, επειδή τα οξέα του πεπτικού μας συστήματος δεν αρκούν για την πέψη και τη χώνεψή τους. Χρησιμοποιούμε τα νεκρά σώματα φωτοσυνθετικών αυτότροφων οργανισμών για να κατασκευάσουμε πόρτες, πατώματα, στέγες, έπιπλα κ.ά. Καμιά φορά τα πολτοποιούμε κιόλας για να παρασκευάσουμε χαρτί, καλή ώρα σαν κι αυτό πάνω στο οποίο τυπώθηκε το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας. Όχι σπάνια ορισμένοι από εμάς δολοφονούν άοπλους και φιλήσυχους ετερότροφους οργανισμούς και ψήνουν το κρέας τους, γιατί το στομάχι μας μόνον πρωτεΐνες που έχουν πήξει σε υψηλές θερμοκρασίες μπορεί ν' απορροφήσει. Κάποιοι άλλοι αφού τους σκοτώσουν, ξεφλουδίζουν το δέρμα τους, το ξεραίνουν και κατόπιν το κόβουν, το ράβουν και τελικά το φορούν πάνω τους σαν δεύτερη επιδερμίδα.

Είμαστε εξαρτημένοι γιατί ανταλλάσσουμε ακατάπαυστα αέρια, υγρά και στερεά υλικά με το περιβάλλον μας. Αν σταματήσουμε για 120 μόλις δευτερόλεπτα να ρουφάμε πολυχρωματικό οξυγόνο, πεθαίνουμε. Στα όργανα του σώματός μας απαγορεύεται η ξεκούραση. Αν το όργανο που ονομάζουμε καρδιά σταματήσει για οποιονδήποτε λόγο να στέλνει αίμα προς τα κύτταρα, τότε αυτομάτως πεθαίνουμε. Γενικώς πεθαίνουμε πολύ εύκολα και είναι άξιο απορίας πώς κατορθώνουμε να επιζούμε κατά μέσο όρο για 75 περιστροφές της Γης γύρω από τον Ήλιο.

Το κέντρο όλων των ζωτικών μας λειτουργιών είναι ένα πολύ παράξενο όργανο, που λέγεται εγκέφαλος και λειτουργεί με νευρο-χημικο-ηλεκτρικές μεταστοιχειώσεις. Αυτό βρίσκεται στο πιο ψηλό σημείο του σώματός μας, καλά προστατευμένο πίσω από ένα παχύ στρώμα ασβεστοποιημένων κυττάρων (κρανίο). Βρίσκεται εκεί για να μην απέχει πολύ από τα βασικά αισθητήριά μας όργανα, που είναι συγκεντρωμένα στο μπροστινό μέρος του κεφαλιού. Η μικρή απόσταση επιτρέπει και την ταχύτερη μετάδοση των πληροφοριών. Τα όργανα που οπτικοποιούν το περιβάλλον μας, βρίσκονται στο μπροστινό μέρος του κεφαλιού για να βλέπουν το περιβάλλον «που πλησιάζει». Στο ίδιο σημείο βρίσκεται και μια ελαστική οπή μέσα από την οποία περνάει η τροφή και το νερό που χρειαζόμαστε. Από την ίδια οπή βγαίνουν και ορισμένοι κωδικοποιημένοι ήχοι με τη βοήθεια των οποίων επικοινωνούμε. Πολλά όντα του είδους μας κάνουν κατάχρηση αυτής της οπής (φλυαρία), σε σημείο ώστε ο εγκέφαλός τους να μην μπορεί να παρακολουθήσει το ρυθμό και τη σημασία των κωδικοποιημένων ηχητικών σημάτων που εξαπολύουν, με αποτέλεσμα να αποτελούν απλά μια πηγή ηχορύπανσης και τίποτε περισσότερο.

Είμαστε δίποδα θηλαστικάίπου μετακινούνται με όρθια βάδιση. Τα πέλματά μας καλύπτονται εξωτερικά από τεχνητά πέλματα, που κατασκευάζονται με βάση τους υδρογονάνθρακες (πλαστικό) και μας επιτρέπουν να μην ενοχλούμαστε από τις τραχιές διακυμάνσεις της γήινης επιφάνειας. Κατά την τελευταία σαση της ιστορικής μας εξέλιξης δεν χρησιμοποιούμε συχνά στις μετακινήσεις -ας το βιολογικό μας εξοπλισμό. Αντί γΓ αυτόν χρησιμοποιούμε κάτι στενάχωρα μεταλλικά κουτιά (που είναι παντού, κινούνται και σταματάνε χωρίς συγκε·ριμένο πρόγραμμα) και απ' ό,τι φαίνεται είναι το κυρίαρχο είδος στον πλανήτη (αυτοκίνητα). Μοιάζουν αρκετά με τάψους γιατί είναι τετράγωνα και άβολα, ε.ώ η ανορθολογική σχεδίασή τους είναι γεμάτη κατασκευαστικά λάθη αφού αυτά τα κινούμενα μεταλλικά... φέρετρα, συγνώμη ήθελα να πω κουτιά, είναι εξαιρετικά θανατηφόρα όταν τσαλακωθούν...

Μέσα στα τεράστια συμπλέγματα από άσχημα και γκρίζα τσιμεντένια κουτιά, :του ζουν και οι περισσότεροι από εμάς, κυκλοφορούν κάτι ογκώδη μεταλλικά

κουτιά (λεωφορεία) μέσα στα οποία στοιβαζόμαστε σαν σαρδέλες, κλέβοντας ο ένας το οξυγόνο του άλλου και ψεκάζοντας τα μικροβιοφόρο σταγονίδια της αναπνοής μας. Συχνά μέσα σ' αυτά τα μεταλλικά κουτιά ορισμένοι από εμάς απελευθερώνουν κάτι δύσοσμες αποφορές μεθανίου, που ερεθίζουν ενοχληπκά την όσφρησή μας και προκαλούν κάτι περίεργες συσπάσεις στα πρόσωπά μας...

Ζούμε μέσα σε κουτιά κατασκευασμένα από οπλισμένο σκυρόδεμα, που μας απομονώνουν από το εξωτερικό μας περιβάλλον, θυμίζοντας μήτρα και τάφο ταυτόχρονα. Αυτοί οι χώροι είναι συνήθως παραγεμισμένοι με ένα σωρό άχρηστα πράγματα που, ενώ μας πνίγουν, εμείς παριστάνουμε ότι το απολαμβάνουμε. Οι χώροι όπου ζούμε είναι επίσης γεμάτοι από συσκευές που λειτουργούν με ηλεκτρισμό –ένα φαινόμενο το οποίο σχεδόν κανείς από εμάς δεν μπορεί να εξηγήσει– και οι οποίες μας απαλλάσσουν από πολλές σωματικές και όχι μόνον δραστηριότητες, κάνοντάς μας όμως στο τέλος να πλήττουμε ανυπόφορα.

Κέντρο του ζωτικού μας χώρου, αλλά και της ύπαρξής μας, είναι μια συσκευή με μαύρη γυάλινη οθόνη, που δεν κλείνει σχεδόν ποτέ και μας περιλούζει ασταμάτητα με πολύχρωμες αποβλακωτικές εικόνες. Η συσκευή αυτή ονομάζεται τηλεόραση και θεωρείται «ισχυρό ναρκωτικό». Προτού όμως ναρκώσει αυτόν που τη βλέπει, η συσκευή αυτή τον αποβλακώνει. Κι αν το καλοσκεφτεί κανείς, μόνον αποβλακωμένα όντα προτιμούν να ζουν μέσα σε άχαρα τσιμεντένια κουτιά, μακριά από την ομορφιά της Φύσης.

Τα τελευταία χρόνια οι άνθρωποι εργάζονται όλο και περισσότερο μπροστά από κρυστάλλινα κουτιά που απεικονίζουν φωσφορίζοντα σύμβολα, ενώ τα δάκτυλά τους αρχίζουν να γίνονται όλο και πιο λεπτά και μακριά, επειδή πιέζουν ασταμάτητα τα πλαστικά κουμπιά που βρίσκονται μπροστά από τις οθόνες. Παράξενες ηλεκτρομαγνητικές διαταραχές μεταφέρουν πληροφορίες και αναλύουν χωρίς πραγματικά να νιώθουν τις παράξενες υπάρξεις τους, εκτελώντας μια μορφή μαγείας χαμένη στο χρόνο...

Ο αέρας που αναπνέουμε μέσα στις πόλεις σπάνια αποτελείται από καθαρό πολυχρωματικό οξυγόνο. Συνήθως αποτελείται από μια «τοξική σούπα» διάφορω. αερίων και χημικών ενώσεων με εξωτικά ονόματα. Αρκετοί από εμάς, εκτός anc αυτή την «τοξική σούπα» προτιμούμε να αναπνέουμε κι έναν επίσης τοξικό (και ναρκωτικό) καπνό, που επικάθεται στις αναπνευστικές μας κυψέλες και σταδιακέ τις καταστρέφει. Ο καπνός αυτός είναι αποτέλεσμα της καύσης κάποιων λεπτώ. λευκών σωληνάριων, που λέγονται τσιγάρα (ή καρκινοσωληνάρια). Σκοπός του: είναι να περιορίζουν τον (αυξανόμενο) μέσο όρο ζωής των ανθρώπων, σώζοντα: έτσι τα ασφαλιστικά συστήματα πολλών χωρών από βέβαιη κατάρρευση.

Τα βλαβερά αυτά σωληνάρια αγοράζονται με κάτι βρώμικα και τσαλακω-
-ενα χαρτάκια, χωρίς τα οποία καμιά ανθρώπινη δραστηριότητα δεν μπορεί να διεκπεραιωθεί. Για να κάνεις οτιδήποτε χρειάζεσαι αυτά τα χαρτάκια –μια πραγματική εστία μικροβίων– που από μόνα τους δεν έχουν παρά μηδαμινή αξία. Φαίνεται ότι συμβολίζουν κάτι, αλλά δεν ξέρω ακριβώς τι. Ίσως είναι εκείνη η τυπωμένη υπογραφή του διευθυντή της Κεντρικής Τράπεζας που δίνει αξία σ' αυτά τα χαρτάκια. Όπως και να χει αυτά τα χαρτάκια, που ανταλλάσσονται ασταμάτητα, είναι ίσως τα πιο βρώμικα αντικείμενα που χρησιμοποιούμε στον πλανήτη Γη. Παρ' όλα αυτά όλοι θέλουν να έχουν περισσότερα.

Αν παρατηρήσει κανείς το είδος μας, θα διαπιστώσει ότι στη βορειοδυτική πλευρά του πλανήτη οι άνθρωποι έχουν πάνω τους περισσεύματα λίπους, ενώ στο νότιο ημισφαίριο κυκλοφορούν κάτι ρακένδυτα και αποστεωμένα πλάσματα, που πίνουν ακόμη και ούρα αγελάδας για να επιβιώσουν. Οι ευτραφείς του βορειοδυτικού ημισφαιρίου δεν είναι καλυμμένοι με στρώματα λίπους για να προστατευτούν από το ψύχος, αλλά επειδή είναι λαίμαργοι, δυσκίνητοι και τους αρέσει να τεμπελιάζουν στο σαλόνι του σπιτιού τους. Καταναλώνουν πολύ συχνά τη σάρκα άλλων παχύδερμων ζώων (γουρούνια), που όταν σφάζονται βγάζουν τέτοιες τρομακτικές τσιρίδες που κάνουν ακόμη και την πιο ψύχραιμη εξωδιαστασιακή οντότητα να αποτροπιάζει!

Συχνά οι άνθρωποι δεν ξέρουν τι να κάνουν με τον εαυτό τους. Όσοι έχουν περισσεύματα αδρεναλίνης το ρίχνουν στον αθλητισμό ή στη βία. Όσοι είναι υπαρξιακά και ψυχολογικά ανασφαλείς και φοβούνται, στρέφονται σ' ένα με-
:αφύσικο σύστημα σωτηριολογίας (θρησκεία), που η ύπαρξή του βασίζεται στο .εγονός ότι ο άνθρωπος αδυνατεί να αποδεχτεί το προφανές, δηλαδή το αναπότρεπτο γεγονός του τέλους της μοναδικής και ανεπανάληπτης ύπαρξής του.

Η σεξουαλική συμπεριφορά αυτών των τραγελαφικών πλασμάτων είναι το ·;.ότερο κωμικοτραγική. Τα νεαρά αρσενικά του είδους είναι μαλλιαρά και γε-
-υτα ορμόνες και συνεχώς ψάχνουν για προφάσεις για να προσεγγίσουν τα τηλυκά, που είναι άτριχα και γεμάτα επικίνδυνες καμπύλες. Τα γενετικά όργα-
·π των αρσενικών είναι εξωτερικά, ενώ των θηλυκών εσωτερικά. Αυτό σημαίνει :π τα αρσενικά είναι πιο επιθετικά και κάνουν πάντα την πρώτη κίνηση, ενώ τα τΓλυκά περιμένουν υπομονετικά το ζωηρό τους «θύμα». Η σεξουαλική πράξη ::αρκεί λίγα μόλις λεπτά και σε ελάχιστες περιπτώσεις έχει ως αποτέλεσμα την ι.απαραγωγή του είδους. Μετά το τέλος της πράξης τα αρσενικά στέκουν ιποκαμωμένα έχοντας υποστεί μια τεράστια απώλεια ενέργειας, ενώ τα θηλυ-
ε έχοντας αντλήσει αυτή την ενέργεια, αρχίζουν μια ακατάσχετη φλυαρία που ι..εται πάντα αποδεκτή από τα εξαντλημένα αρσενικά, που συνθηκολογούν

άνευ όρων. «Η αμείλικτη γλωσσοφαγιά των γυναικών είναι το τίμημα που πληρώνουν οι άνδρες για τα πολύκλαυστα προνόμιά τους: την εξουσία, την κινητικότητα και το πέος» (Τζον Άπντάικ).

Η ζωή των πλασμάτων, την οποία περιέγραψα προηγουμένως είναι σε γενικές γραμμές προγραμματισμένη και ελεγχόμενη, δηλαδή ανυπόφορα πληκτική. Γεννιούνται μέσα σε τετράγωνα μαιευτήρια και στο πόδι τους μπαίνει μιο κορδέλα με τα στοιχεία τους. Μεγαλώνουν μέσα σε τετράγωνα σπίτια. Εκπαιδεύονται με βάση συστήματα παιδείας που έχουν ως στόχο τους όχι την καλλιέργεια, αλλά την ομογενοποίηση και την ισοπέδωση της ιδιαιτερότητας και τελικά την εμφύτευση μιας ηλίθια μηχανιστικής συμπεριφοράς. Κατατάσσονται σε μαζικούς στρατούς και σκοτώνονται σε μαζικούς πολέμους. Όσοι καταφέρνουν να ενηλικιωθούν εντάσσονται σε μια μαζική παραγωγική μηχανή, δουλεύουν πάντα συγκεκριμένες ώρες και ξεσπούν μαζικά τον «ελεύθερο χρόνο» τους σε μια νευρωτική καταναλωτική φρενίτιδα. Τελικά καταλήγουν σε απελπιστικά ομοιόμορφους τάφους, παρατεταγμένους τον ένα δίπλα στον άλλον...

Όπως βλέπετε, σας παρουσίασα ένα μονάχα τμήμα της Πραγματικής πραγματικότητας του είδους μας. Μιας Πραγματικότητας που εσείς σκόπιμα αγνοείτε, γιατί σας πονάει. Εμένα όμως μου φαίνεται ενδιαφέρουσα, παράξενη και προπαντός αστεία. Ο κόσμος μας είναι ένα πολύ παράξενο μέρος και η καθημερινότητά μας είναι γεμάτη παράξενες λεπτομέρειες. Το ξαναλέω: το σώμα μας είναι το «διαστημόπλοιό» μας στον πλανήτη Γη. Γιατί δεν απολαμβάνετε το ταξίδι;

ΧΡΗΣΤΟΣ Ζ. ΚΩΝΣΤΑΣ

ΤΟ MATRIX ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΚΥΚΛΙΚΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

ΣΕ ΕΝΑ ΣΥΜΠΑΝ ΑΠΕΙΡΩΝ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΩΝ, ΟΠΑ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΣΥΜΒΟΥΝ. ΤΙ ΟΜΩΣ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΤΕΛΙΚΑ; ΕΝΑ; ΟΠΑ; Ή ΤΙΠΟΤΑ;

«Cette piece de theatre: du deja-vu»
αυτό το θεατρικό έργο δεν είναι τίποτε καινούριο, το έχουμε ξαναδεί...)

Πόσες φορές γεγονότα και καταστάσεις που ζούμε για πρώτη φορά έχουν κάτι το γνώριμο; Μοιάζουν με έργο που το έχουμε ξαναδεί. Με καταστάσεις που εχουμε ξαναζήσει ή ξανασυναντήσει.

Αν σας έχει συμβεί θα χαρείτε να μάθετε ότι δεν είσαστε μόνοι. Αυτό το γνώριμο αίσθημα που μας αφήνουν συχνά τα γεγονότα, προσωπικά και ιστορικά, είναι προνόμιο του καθενός. Υπάρχει από την αρχαιότητα. Προβληματίζει εδώ και αιώνες φιλόσοφους και αναζητητές και σχετίζεται με ζητήματα όπως αν η ιστορία επαναλαμβάνεται, αν έχουμε ξαναζήσει τα γεγονότα που βιώνουμε και κατά πόσο είναι όλα «γραμμένα» ή όχι. Προβληματισμοί που παραμένουν χωρίς

αδιαμφισβήτητη απάντηση. Για την ώρα μόνο υποθέσεις γίνονται. Υποθέσεις γοητευτικές, που διεγείρουν τη φαντασία χωρίς όμως να βρίσκονται και πολύ μακριά από τα γεγονότα.

Η ιστορία είναι γεμάτη από καταστάσεις που αφήνουν την αίσθηση ότι ακολουθούν κάποιο πρότυπο. Δεν είναι απόλυτα οι ίδιες βέβαια, αλλά παρόμοιες. Μπορεί τα ονόματα των πρωταγωνιστών να διαφέρουν αλλά το σενάριο μοιάζει να είναι το ίδιο, ενώ μια πιο προσεκτική ματιά φανερώνει εκπληκτικές ομοιότητες και περίεργες «συμπτώσεις» στον τρόπο που ξετυλίγονται τα ιστορικά γεγονότα. Λες κι η ιστορία βγαίνει από κάποια συγκεκριμένα καλούπια ακολουθώντας κάποιο σχέδιο. Είναι όμως έτσι; Υπάρχουν όμως πράγματι κάποια καλούπια βάσει των οποίων δίνεται μορφή στην Πραγματικότητα; Ποια είναι αυτά τα καλούπια; *Matrix* σημαίνει «μήτρα» ή απλούστερα «καλούπι». Αυτό το Matrix θα μπορούσε να είναι υπεύθυνο για τον προβληματισμό μα. Αλλά είναι δυνατόν η ζωή και η ιστορία να μπαίνουν σε καλούπια;

Κατ' αρχήν υπάρχουν τα δεδομένα των παρατηρήσεων: οι Κύκλοι της Ζωής.

Ο κόσμος όντως μοιάζει να ακολουθεί κάποιο συγκεκριμένο πρότυπο (matrix) ή πρότυπα όπου τα γεγονότα επαναλαμβάνουν το αρχικό υπόδειγμα. Είναι φανερό στις τροχιές των πλανητών, στις αλλαγές των εποχών, ακόμα και στον τρόπο με τον οποίο η ζωή συνεχίζεται.

Αυτά είναι που θρέφουν τις υποψίες και οδηγούν σε υποθέσεις για το πώς συνδέονται όλα στο Σύμπαν. Όλες αυτές οι υποθέσεις δεν προήλθαν από το πουθενά. Υπάρχουν ενδείξεις ότι τα πράγματα, στη ζωή και την ιστορία ακολουθούν κάποια μοτίβα, σαν να προέρχονται από την ίδια μήτρα-καλούπι. Όλοι αυτοί οι λεγόμενοι «συμβολικοί» αριθμοί, το 7, το 3 (αλλά περιέργως και το y/z\)), το 4, το 6, και το 12 θεωρήθηκαν «συμβολικοί» επειδή ακριβώς παρατηρούνταν σε «κύκλους» της ζωής, στη φύση και στην πορεία των ανθρώπων. Προήλθαν ακριβώς από εμπειρικές παρατηρήσεις που οδηγούν στους Κύκλους της Ζωής που όντως επαναλαμβάνει κάποια ορισμένα σενάρια σαν κάποιο σετ θεατρικών έργων που παίζονται και ξαναπαίζονται πάντοτε τα ίδια, με μόνη διαφορά τους ηθοποιούς και τον τρόπο που δίνουν παράσταση. Αυτά τα επαναλαμβανόμενα σχήματα είναι φανερά, τόσο στην προσωπική ζωή του κάθε ανθρώπου, γέννηση, ζωή, θάνατος, όσο και στη συλλογική πορεία της ανθρωπότητας, όπως την καταγράφει η ιστορία, με τις κοινωνίες να βιώνουν, χωρίς εξαίρεση, άνοδο, ακμή, παρακμή και πτώση, αλλά και στις «κινήσεις» του φυσικού κόσμου, παλίρροιες, εναλλαγές εποχών, ημέρας και νύχτας...

Ακόμα πιο αινιγματική είναι η ιστορική συγχρονικοτητα. Οταν δηλαδή ιστορικά γεγονότα, από σύμπτωση, αντιγράψουν το ένα το άλλο, όχι μόνο στη γενική μορψή αλλά και στις λεπτομέρειες. Λέγοντας «σύμπτωση» μπορεί να νομίζουμε ότι ξεμπερδεύουμε, αλλά απάντηση στο γιατί αυτές οι εκπληκτικές –και στατιστικά απίθανες– συμπτώσεις συμβαίνουν συχνότερα απ' όσο θα περιμέναμε, δεν δίνουμε.

Κατά το Μεσαίωνα στην Ευρώπη, τα γεγονότα ήταν πολλές ψορές λιγότερο σημαντικά από τα αναγνωρίσιμα μοτίβα –σχήματα– των γεγονότων. Έτσι συνέδεαν τις εμφανίσεις κομητών με πολέμους, λοιμούς κτλ. Δυστυχώς αυτή η αντίληψη, λόγω των προψανών συνδέσεων που είχε με τις προλήψεις και τις δεισιδαιμονίες, απορρίψθηκε από το μοντέρνο επιστημονικό κόσμο. Λέω δυστυχώς, γιατί εδώ ίσχυσε το «μαζί με τα ξερά καίγονται και τα χλωρά». Η ιστορία που σήμερα γίνεται αποδεκτή ως μια σειρά γεγονότων που συνδέονται μεταξύ τους γραμμικά, με σχέσεις αιτίας, αφορμής και αποτελέσματος δεν μπορεί να εξηγήσει ικανοποιητικά κάποια πράγματα. Μπορεί ο τρόπος της να ικανοποιεί περισσότερο τα κριτήρια «επιστημονικότητας», αλλά και αδυναμίες έχει και δεν είναι ο μοναδικός.

Οι Κινέζοι παραδοσιακά παρατηρούσαν πάντοτε στην ιστορία πώς τα πράγματα συμβαίνουν ταυτόχρονα μέσα στο χρόνο και όχι απλά ως μια ακολουθία .εγονότων. Δηλαδή όχι μόνο το πώς «αυτό έφερε εκείνο» αλλά και το πώς «δύο ή περισσότερα, συχνά φαινομενικά ασύνδετα γεγονότα συνέβησαν ταυτόχρονα». Αυτή η παρατήρηση έχει μεγαλύτερη αξία από ό,τι είναι άμεσα φανερό. Παρ' όλα αυτά, όλες οι υπαινικτικές διαπιστώσεις μιας ανώτερης και κρυφής «τάξης» σαν κι αυτήν, έπεσαν στην αψάνεια, παρασυρμένες από το ρεύμα του μοντερνισμού που απέρριπτε οτιδήποτε δεν ήταν άμεσα παρατηρήσιμο, και μόνον σήμερα που η αιτιοκρατία αμφισβητείται ανοιχτά από τις μοντέρνες θεωρίες της φυσικής, άρχισε να επανέρχεται το ενδιαφέρον.

Σήμερα οδηγούμαστε σε μια νέα διερεύνηση της ερμηνείας της ιστορίας με βάση μέχρι πρόσφατα, επιστημονικά «αιρετικές» μεθόδους «παραλληλισμών», «αντιστοιχήσεων», «συγχρονικότητας» (συμπτώσεων με «νόημα») και «σειριακότητας» (σειρές-ακολουθίες γεγονότων που επαναλαμβάνονται «συμπτωματικά» ξανά και ξανά, όχι ταυτόχρονα όπως στην περίπτωση της συγχρονικότητας αλλά σειριακά). Χωρίς φυσικά το δεισιδαιμονικό πλαίσιο μέσα στο οποίο αυτές οι προσεγγίσεις έγιναν γνωστές στο παρελθόν.

Υπάρχουν περιστατικά όπως ο τρόπος με τον οποίο συνδέεται το τέλος της Ζωής, αλλά και η εξέλιξη του έργου, δύο ανθρώπων που κινήθηκαν σε διαψορεπκούς χώρους, του Τζον Φ. Κένεντι και του Άλντους Χάξλεϊ. Πέθαναν την .Ρια μέρα, 22 Νοεμβρίου 1963, αν και τα νέα του θανάτου του πρώτου επισκίασαν αυτά του δεύτερου. Ο Κένεντι είχε πρωτοστατήσει, με την «Πρωτοβουλία»

του για το Φεγγάρι, στον αγώνα της κατάκτησης του διαστήματος με αποκορύφωμα την αποστολή ανθρώπων στη Σελήνη το καλοκαίρι του 1969 (20 Ιουλίου). Ο Άλντους Χάξλεϊ, υπήρξε θεωρητικός της γενιάς της αμφισβήτησης που εξελίχθηκε στην κουλτούρα των ναρκωτικών και της έκρηξης της τέχνης, και του ροκ εντ ρολ της δεκαετίας του '60, με αποκορύφωμα το Γούντστοκ, το καλοκαίρι του 1969 επίσης (13-16 Αυγούστου), λίγες μέρες μετά την επιστροφή του «Απόλλων 11» από τη Σελήνη, και υπάρχει και συνέχεια...

Το θέμα εδώ είναι ότι ο παραπάνω συνδυασμός γεγονότων, για την κλασική μέθοδο της ιστορίας δεν έχει κανένα νόημα. Η ιστορία δεν δίνει σημασία σε τέτοιες «συμπτώσεις». Ενώ για την ιστορική συγχρονικότητα είναι όχι μόνο φυσιολογικά αλλά και αναμενόμενα, άρα και χρήσιμοι «δείκτες» στην ιστορική ανάλυση.

Όλα αυτά είναι χρήσιμα για την ψυχοϊστορία, το εργαλείο της ιστορικής πρόβλεψης, αλλά επιπλέον δίνουν στοιχεία, έστω και υπαινικτικά, για κάποιους άγνωστους παράγοντες στον κόσμο μας: την ύπαρξη κάποιων «καλουπιών» –υποδειγμάτων– της ιστορίας. Κάποιου συγκεκριμένου matrix!

Η μορφή που έχει αυτή η «Πορεία των Πραγμάτων» δεν είναι πάντοτε η ίδια. Κάθε «γύρος» έχει κάποια –υποκειμενική– μοναδικότητα. Αλλά υπάρχουν πάντα τα στοιχεία της επανάληψης, που φανερώνουν το σχήμα της πορείας που ακολουθείται. Κυκλική, σπειροειδής ή σε ελικοειδείς μορφές, ελλειψοειδής ή και κυματική.

Έτσι η ιστορία μοιάζει ελικοειδής. Ακολουθεί κάποιες μορφές οι οποίες όμως μεταλλάσσονται συνεχώς μέσα στο χρόνο στις λεπτομέρειές τους. Και εδώ, το έργο μένει το ίδιο, αλλά οι ηθοποιοί, τα σκηνικά, ακόμα και το θέατρο είναι διαφορετικά. Όχι όμως το σενάριο.

Από την άλλη, είναι Γεγονός! ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ... ακολουθώντας μια φαινομενικά γραμμική πορεία. Το θέμα είναι βέβαια το τι γίνεται μετά...

Τα τελευταία χρόνια άρχισε να γίνεται αντιληπτό ότι το Σύμπαν συμπερίφέρεται σάν ένας υπεροργανισμός.Έγινε κατανοητό ότι, το Σύμπαν όπως το γνωρίζουμε σήμερα «βίωσε» μια «γέννηση», κάτι που υποστήριζαν χιλιετηρίδες τώρα πολλές θρησκείες, πως «ζει» και αυξάνεται –επεκτεινόμενο– με τα σκαμπανεβάσματα της ζωής κάθε οργανισμού και πως είναι καταδικασμένο από την εντροπία –τη φθορά– σε κάποιο είδος «θανάτου», το λεγόμενο «θερμικό θάνατο», σε ένα πολύ μακρινό αλλά αναπόφευκτο μέλλον. Οι θεωρίες για το τι θα ακολουθήσει «μετά» το «θάνατο» του Σύμπαντος είναι πολλές και προσφέρονται από κάθε πιθανή πλευρά. Από το χώρο της θρησκείας και της φιλοσοφίας

υπάρχει η προσμονή μιας νέας δημιουργίας. «Νέους Ουρανούς και Νέα Γη».

Η επιστήμη δεν έχει ακόμα αρκετά δεδομένα ώστε να καταλήξει σε άποψη. Ωστόσο σε γενικές γραμμές κυριαρχούν δύο απόψεις. Εκείνες του «ανοιχτού» και του «κλειστού» Σύμπαντος.

Ανοιχτό Σύμπαν θα πει ότι η επέκτασή του θα συνεχιστεί –υπό το καθεστώς της εντροπίας– μέχρι τον τελικό «θάνατο», όταν όλη η ύλη θα ακινητοποιηθεί, θα παγώσει, και τελικά θα διαλυθεί. Μετά τίποτα. Το Χάος και πάλι.

Το κλειστό Σύμπαν δίνει μια πιο αισιόδοξη εικόνα των πραγμάτων. Υπάρχει, λέει, η πιθανότητα σε κάποιο σημείο το επεκτεινόμενο, διαστελλόμενο Σύμπαν να αρχίσει να συστέλλεται και συμπυκνώνεται και πάλι, να «επιστρέφει» στην αρχική του κατάσταση, οπότε και εικάζεται ότι ένας νέος κύκλος δημιουργίας θα ξεκινήσει και πάλι. Αυτό το παλλόμενο Σύμπαν, με μια ατέλειωτη σειρά θανάτων και αναγεννήσεων πίσω του και μια ατέλειωτη σειρά θανάτων και επαναγεννήσεων μπροστά του, έχει επίσης τα δικά του μυστήρια.

Το «νέο» αναδημιουργημένο Σύμπαν θα είναι άραγε όμοιο με το προηγούμενο; Θα διέπεται από τους ίδιους φυσικούς νόμους; Θα περάσει από τα ίδια στάδια; Τελικά μήπως θα βιώσει τα ίδια γεγονότα σαν να βγήκε από το ίδιο καλούπι με το προηγούμενό του;

Μερικοί λένε ότι τίποτα δεν θα είναι το ίδιο. Άλλοι λένε ότι τα πάντα θα είναι και θα συμβούν ακριβώς τα ίδια. Σίγουρα, σε ένα Σύμπαν που αναδημιουργείται άπειρες φορές υπάρχει στατιστικός χώρος ώστε όλα να ξανασυμβούν ακριβώς όπως και άλλοτε, ακόμα και αν αυτό δεν συμβαίνει κάθε φορά ή συμβαίνει εξαιρετικά σπάνια.

Τα μαθηματικά των φυσικών σήμερα δεν ξεκαθαρίζουν τα πράγματα. Κατ' αρχήν, θεωρητικά, δεν πιστεύουν ότι η πιθανή αναγέννηση του κόσμου θα οδηγήσει σ' ένα Σύμπαν όπου θα συμβούν ξανά τα ίδια πράγματα. Όπως αμφισβητείται η ύπαρξη πλασμάτων που μας μοιάζουν σε άλλους κόσμους.

Λένε ότι σ' ένα υποθετικό παλλόμενο (κλειστό) Σύμπαν τα πράγματα δεν είναι δυνατόν να επαναλαμβάνονται ξανά και ξανά τα ίδια. Το αδύνατο σημείο αυτής της λογικής είναι το... Άπειρο.

Σκεφτείτε, άπειρες επαναλήψεις σημαίνει άπειρες ευκαιρίες και άπειρες πιθανότητες, άρα και άπειρες δυνατότητες. Αν μπορεί να συμβεί, τότε, αργά ή γρήγορα, θα συμβεί.

Και αφού το Σύμπαν στο οποίο τώρα ζούμε ήδη συμβαίνει, τότε είναι κι αυτό ένα από τα πιθανά σύμπαντα. Αρκετά πιθανό, για να συμβεί αυτήν έστω τη φορά. Αν όμως είναι πιθανό να συμβεί, μέσα στις άπειρες ευκαιρίες που το παλλόμενο Σύμπαν παρέχει, είναι στατιστικά πιθανό να ξανασυμβούν όλα,

όπως τώρα, ακριβώς ια ίδια. Και όχι μόνο μία, αλλά άπειρες φορές, ακόμα και αν αυτή η επανάληψη όεν είναι συνεχής αλλά με διαλείμματα.

Αν η στιγμή που κλείνουν τα μάτια και πεθαίνουμε μας βάζει σε μια κατάσταση μη-ύπαρξης ή/και μη-αντίληψης, τότε βέβαια είναι φανερό ότι και αν περάσουν δισεκατομμύρια δισεκατομμυρίων γήινα χρόνια, άπειρα διαφορετικά συμπαντα και αν μεσολαβήσουν, όταν ξανανθίζουμε τα μάτια μας σ' ένα νέο Σύμπαν δεν θα έχει, όσον αφορά εμάς, περάσει ούτε μια στιγμή!

Μόνο που δεν θα θυμόμαστε τίποτα από την «προηγούμενη» φορά... όπως ακριβώς θέλουν οι θρύλοι για το «νερό της λησμονιάς»/Η πάλι, ίσως να υπάρχει τρόπος που να μας επιτρέπει να θυμηθούμε κάτι...

Οι γνώριμες αισθήσεις που πολλοί άνθρωποι έχουν, ότι έχουν ξαναδεί κάτι που βλέπουν για πρώτη φορά ή ότι έχουν ξαναζήσει κάποια συγκεκριμένη στιγμή (Deja-vu και Deja-vecu – Το έχω ξαναδεί, Το έχω ξαναζήσει) μπορούν να εκληφθούν ως μια ένδειξη «ανάμνησης» μιας άλλης ζωής, όχι διαφορετικής όπως προτείνει η μετενσάρκωση, αλλά της ίδιας ακριβώς με την τωρινή, που επαναλαμβάνεται μέσω της Αιώνιας Επιστροφής. Το αίσθημα του γνώριμου που αφήνουν κάποιες καταστάσεις που βιώνουμε για πρώτη φορά, και η απορία που μας προκαλεί το γεγονός πως νιώθουμε ότι έχουμε ξαναβρεθεί σε μέρη που ξέρουμε καλά πως πρώτη φορά τα βλέπουμε. Είναι κάτι που βιώνει σχεδόν ο καθένας, και που έχει δώσει «τροφή» για υποθέσεις που απλώνονται απο την τηλεπάθεια και τη διόραση, μέχρι τη μετενσάρκωση.

Αυτό το «καλούπι», μέσα από το οποίο θα μπορούσε να βγαίνει ο κόσμος μας κάθε φορά ολόιδιος, ξανά και ξανά, φέρνει στο νου τον «κόσμο των ιδεών» του Πλάτωνα. Εκείνος διατύπωσε την άποψη ότι το καθετί έχει το «ιδεατό» του πρωτότυπο κάπου και βάσει αυτού «γίνεται» ξανά και ξανά, κάθε φορά διαφορετικό και όμως κρατώντας πάντοτε ίδια τα βασικά χαρακτηριστικό της πρωτότυπης «ιδέας».

Τα Deja-vu και Deja-vecu αποτελούν προσφιλές θέμα της έρευνας τοι αγνώστου. Η ταινία *Matrix* τα αγγίζει και τα ερμηνεύει πρωτότυπα ως ένα rese: (μια επανεκκίνηση) του Συστήματος.

(Να αναφέρω εδώ ότι η συγκεκριμένη ταινία χρησιμοποιείται στην Αμερικτ ως μάθημα φιλοσοφίας, γιατί βρίθει από φιλοσοφικά θέματα και θρησκευτικά αρχέτυπα. Τα περισσότερα στοιχεία της πλοκής της, επεξεργάζονται έννοιε: όπως της «αντίληψης», του «νου» και της «ελεύθερης βούλησης». Έτσι το κινηματογραφικό *Matrix* χρησιμεύει ως «δόλωμα σκέψης» που μας κάνει να σκεφτούμε αυτά τα παραδοσιακά φιλοσοφικά προβλήματα!)

Μέσα απ' όλα αυτά η υπαινικτική αίσθηση της Παγίδας του Κυκλικού Χρονc.

αποκτά πια υπόσταση και φωνάζει να την προσέξουμε. Βρίσκει επίσης και κάποια ονόματα: Αέναη Επαναφορά – Eternal Recurring ή Αιώνια Επιστροφή – Eternal Return.

Η ιδέα της Αιώνιας Επιστροφής, χωρίς να είναι καινούργια, έγινε γνωστή στη σύγχρονη εποχή μέσα τη φιλοσοφία του Νίτσε, γύρω στα τέλη του 19ου αιώνα. Η Αιώνια Επιστροφή αποτέλεσε μια από τις πιο σημαντικές ιδέες του και έναν από τους πιο ζωντανούς εφιάλτες του. Ότι δηλαδή αυτή τη ζωή που ζούμε την έχουμε ζήσει ακριβώς ίδια και στο παρελθόν και θα την ξαναζήσουμε στο μέλλον. Ίδια και απαράλλαχτη.

Δεν πρόκειται για ένα είδος μετενσάρκωσης, στην οποία υποτίθεται ότι το τέλος της ζωής ακολουθεί μια νέα γέννηση σε άλλη μορφή, αλλά σ' ένα Σύμπαν ίδιο με το τωρινό Σύμπαν. Η Αιώνια Επαναφορά συμβαίνει καθώς μετά το τέλος της ζωής ολόκληρο το Σύμπαν ξαναγεννιέται και όλα συμβαίνουν από την αρχή... Για τον Νίτσε αυτό αποτελεί εφιάλτη, στον οποίο η μόνη έξοδος διαφυγής είναι η «απελευθέρωση» από κάθε είδος «ηθικών» περιορισμών.

Ο Νίτσε έγραφε:

> Το μεγαλύτερο βάρος: τι λοιπόν; Αν κάποια μέρα ή νύχτα ένας δαίμονας σ' έκλεβε και μέσα στην πιο μοναχική απομόνωση σου έλεγε: «Αυτή η ζωή που τώρα ζεις κι έχεις ζήσει, την έχεις ξαναζήσει και μια και αμέτρητες ψορές ακόμα. Και δεν υπάρχει τίποτα καινούργιο, αλλά κάθε πόνος σου και κάθε χαρά σου και κάθε σκέψη σου και στεναγμός σου, και το καθετί, μικρό ή μεγάλο στη ζωή σου, θα πρέπει να επιστρέφει σε σένα, όλα με την ίδια σειρά, το ένα μετά το άλλο, όπως και πριν. Ακόμα και αυτή η αράχνη και το φεγγαρόφωτο μέσ' απ' τα δέντρα, ακόμα και αυτή εδώ η στιγμή, κι εγώ ο ίδιος. Η αιώνια κλεψύδρα της ύπαρξης γυρίζει και πάλι και επιστρέφει ξανά και ξανά, και εσύ μέσα σ' αυτήν ένας κόκκος σκόνης!», δεν θα έπεφτες κάτω τρίζοντας τα δόντια σου εκτοξεύοντας κατάρες προς το δαίμονα που σου μίλησε έτσι; Ή έχεις κάποτε βιώσει την τρομερή αίσθηση, και θα του απαντούσες: «Είσαι θεός και δεν έχω ακούσει ποτέ κάτι πιο θείο...». Αν αυτή η σκέψη σε καταλάβει, θα σε αλλάξει ή και θα σε*συντρίψει...

Ο Νίτσε έβρισκε την όλη ιδέα της «μάταιης ύπαρξης, χωρίς τέλος και σκοπό, ως την πιο παραλυτική ιδέα». Φαίνεται ότι ο Νίτσε πρωτοσυνάντησε την ιδέα διαβάζοντας κάποιον Heinrich Heine:

> Γιατί ο Χρόνος είναι άπειρος, αλλά τα αντικείμενα στο Χρόνο, τα υλικά σώματα, είναι πεπερασμένα...Τώρα όσος Χρόνος κι αν περάσει, σύμφωνα με τους Αιώνιους Νόμους που κυβερνούν τους διάφορους συνδυασμούς

> αυτού του αιώνιου παιχνιδιού της επανάληψης, όλοι οι πιθανοί συνδυασμοί και συσχετισμοί, που έχουν υπάρξει στη Γη πρέπει να ξανασυναντηθούν, να έλξουν, να απωθήσουν, και να διαφθείρουν ο ένας τον άλλον ξανά και ξανά... Και έτσι θα έρθει η μέρα όπου ένας άντρας θα γεννηθεί ξανά, και μια γυναίκα θα γεννηθεί, όπως η Μαρία...

Παρόλο που οι ιδέες του Νίτσε είναι οι περισσότερο γνωστές και διαδεδομένες, λίγα χρόνια μετά τον Νίτσε, ο Πήτερ Ουσπένσκι, ο «απόστολος» της φιλοσοφίας του Γεώργιου Γκουρτζίεφ, έκανε γνωστή μια πιο «φιλοσοφημένη», ή καλύτερα πιο «μεταφυσική», παραλλαγή της Αιώνιας Επαναφοράς μέσα από το μυθιστόρημά του *Η παράξενη ζωή του Ιβάν Οσοκίν*. Εκεί παρουσίασε την ιδέα της Αιώνιας Επιστροφής αφήνοντας ταυτόχρονα και μια χαραμάδα ελπίδας στον εφιάλτη του Νίτσε.

Σύμφωνα με τον Ουσπένσκι, υπάρχει ελπίδα να ξεπεραστεί ο «φαύλος» κύκλος της Αιώνιας Επιστροφής, εφόσον ο άνθρωπος μπορέσει να επιλέξει (είτε έχοντας «θυμηθεί» την προηγούμενη φορά που έζησε την ίδια ζωή, είτε όχι) κάτι διαφορετικό απ' ό,τι επέλεγε στις άπειρες προηγούμενες ζωές του. Κάνοντας έστω και μια διαφορετική επιλογή, του επιτρέπεται να «προχωρήσει» παραπέρα.

Μια ζωή ολόκληρη βρισκόμαστε μπροστά σε επιλογές. Η κάθε επιλογή ποι κάνουμε μπορεί να αλλάξει το μέλλον μας. ΑΛΛΑ! Ο Ουσπένσκι διατύπωσε χη· άποψη ότι παρ' όλες τις ευκαιρίες κάνουμε πάλι και πάλι τις ίδιες επιλογές «διαλέγοντας» εμείς οι ίδιοι το ίδιο μέλλον, ξανά και ξανά. Πήγε μάλιστα παραπέρα, λέγοντας ότι ακόμα και όταν συνειδητά γνωρίζουμε ότι αυτό μας καταδικάζει στο να ζήσουμε τα πάντα ξανά και ξανά, ακόμα και τότε είναι από δύσκολο ως αδύνατο, να αλλάξουμε τις επιλογές μας. «Να μπορούσα να ξαναφέρω μπροστά μου όλες τις ευκαιρίες που μου προσέφερε η ζωή...»

Εδώ η λογική του Ουσπένσκι έχει ένα αδύνατο σημείο, που δημιουργεί έ\ ζ παράδοξο, το οποίο δεν έχει επαρκώς εξηγηθεί. Η κάθε επιλογή μας, κι αν ό·. η καθεμιά, έστω οι περισσότερες επιλογές μας, δεν αλλάζουν μονάχα τη δυο μας ζωή, αλλά και τις ζωές των ανθρώπων γύρω μας. Αν όμως μπορούσαμε · Ξ αλλάξουμε κάτι στη ζωή μας διαφεύγοντας την Αιώνια Επιστροφή, δεν θα αλλάζαμε έτσι και τον κόσμο των συνανθρώπων μας;

Τελικά πόσο προσωπικό είναι το Σύμπαν μας; Για να ισχύει η ιδέα του Ο> σπένσκι θα πρέπει είτε η «επιλογή διαφυγής» που θα κάνουμε να μην επηρεάϊπ κανέναν άλλον, κάτι που είναι πολύ αμφισβητήσιμο, όσον αφορά το αν υπάρ^ α τέτοιο πράγμα, είτε θα πρέπει ο καθένας μας να βιώνει το προσωπικό του Σ μπαν, όπου η κάθε «αλλαγή» προκαλεί τον επαναπροσδιορισμό του κάθε άλου προσωπικού Σύμπαντος, ένα είδος «reset» του συστήματος του Matrix... Λέτε;

Υπάρχει βέβαια και η «άλλη άποψη». Ότι ο καθένας μας είναι άρρηκτα συνδεδεμένος με τον άλλο και πως οι πράξεις του ενός μπορούν να φέρουν τη ζωή και το θάνατο, την ευλογία και την κατάρα σε όλους τους άλλους... Όπως είπαν και οι Led Zeppelin στο *Stairway to Heaven:* «And if you listen very hard, the truth will come to you at last; When all are one and one is all, το be a Rock and not to Roll».

Σ' αυτήν την περίπτωση, η επιτυχία ενός και μόνο ανθρώπου να σπάσει τον κύκλο μπορεί να επηρεάσει ολόκληρη την ανθρωπότητα. Ποια ή τι θα μπορούσε να είναι μια τέτοια πράξη;

Σ' αυτό δεν δίνεται απάντηση από τον Ουσπένσκι, αλλά η ιδέα δεν είναι άγνωστη. Στη χριστιανική διδασκαλία υπάρχει αυτό το στοιχείο. Οι πράξεις του ενός ανθρώπου, στο σωστό (ή λάθος!) τόπο και χρόνο, μπορούν να παρασύρουν μαζί ολόκληρη την ανθρωπότητα! Έτσι από τον Αδάμ ήρθε ο θάνατος και από τον Ιησού η ζωή.

Ο Νίτσε και ο Ουσπένσκι από αυτήν την άποψη ήταν παλιομοδίτες, θα λέγαμε. Θεωρούσαν αυτόν τον «κύκλο», παγίδα. Ένιωθαν παγιδευμένοι στην «Παγίδα του Κυκλικού Χρόνου» και αυτήν την παγίδα που λέγεται ζωή την έβλεπαν σαν εφιάλτη, αρνητικά. Σήμερα μια τέτοια πιθανότητα ίσως να φαίνεται σε ορισμένους σαν «μια κάποια λύση» στο πρόβλημα του θανάτου, αλλά έτσι ή αλλιώς οδηγούμαστε αναπόφευκτα στον προβληματισμό «Τι να κάνω λοιπόν;». Οδηγούμαστε επίσης στην αναζήτηση μιας «Εξόδου Διαφυγής», όπως ο ήρωας του Ουσπένσκι. Ποια να είναι άραγε αυτή; Θα δούμε...

...Τελικά ίσως να μην έχει και τόση σημασία το αν τα πράγματα είναι έτσι ή αλλιώς. Υπάρχει πάντοτε και η πιθανότητα τώρα να είναι η πρώτη φορά. Άλλωστε υπάρχει μια πρώτη φορά για το καθετί ή μπορεί και να μη ζούμε μια πραγματική ζωή, αλλά να είμαστε «λογισμικό», software, σε κάποιο Matrix...

Εδώ που τα λέμε, είμαστε έτσι κι αλλιώς παγιδευμένοι στο Χρόνο, κυκλικό ή όχι, οπότε η αναζήτηση μιας «Εξόδου Διαφυγής» είναι επίκαιρη, είτε έχουμε να κάνουμε με Κυκλικό Χρόνο, είτε όχι...

(ΠΛΝΤΕΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΚΗΣ

τα Μυστικα ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ ΣΟΥ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΠΡΙ ΕΝΑ ΕΓΧΕΙΡΙΟΙΟ ΑΦνΠΝΙΣΗΣ ΣνΝΕΙΟΗΣΕΩΝ

«Τον βλέπεις αυτόν;...», είπε και μου έριξε μια φευγαλέα προστακτική ματιά, και ρύθμισε καλύτερα τη διόπτρα του όπλου του... Στάθηκα δίπλα του στο παράθυρο, κι αυτός παραμέρισε για να μ' αφήσει να κοιτάξω μέσα από το τηλεσκοπικό στόχαστρο του τουφεκιού. Κράτησα απαλά τον τρίποδα που το στήριζε, και έσκυψα προσαρμόζοντας το αριστερό μου μάτι πάνω στο φακό. Το βλέμμα μου καταδύθηκε από το παράθυρο του δέκατου ορόφου, κάτω στο δρόμο, πρόσωπο με πρόσωπο με ένα νεαρό άντρα που περίμενε κάποιο λεωφορείο στην απέναντι στάση. Ανυποψίαστος για το μικρό μαύρο σταυρό του στόχαστρου, που ήταν κεντραρισμένος πάνω στο κεφάλι του, ο άντρας χασμουριόταν αμέριμνα. Ανασηκώθηκα και κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά...

«Τον είδες;...», ξαναρώτησε, μ' ένα παράξενο χαμόγελο. «Δεν είναι κανένας. Είναι ένα τίποτα, ένας τυχαίος αδιάφορος διαβάτης του δρόμου...» Τον άκουγα χωρίς να μιλώ. «Δεν περιμένει τίποτε παράξενο από τη μοίρα», συνέχισε, «η ζωή του δεν έχει καμιά αβέβαιη στροφή. Είναι απόλυτα προβλέψιμος σε ό,π κάνει, σε ό,π είναι, τα πάντα γΓ αυτόν είναι προκαθορισμένα, κι έχει υπογράψει νωχελικά και αδιάφορα το συμβόλαιο αυτής του της καταδίκης. Το καταλαβαίνεις αυτό που σου λέω; Αυτός ο άνθρωπος είναι απολύτως προβλέψιμος. Μπορώ, με πολύ μεγάλη ευκολία, να σου πω τι σκέφτεται αυτήν τη στιγμή, τι έκανε χθες το βράδυ, τι θα κάνει σήμερα, αύριο, σ' ένα χρόνο, σε πέντε χρόνια. Μπορώ να σου πω τι τον ευχαριστεί, τι απεχθάνεται, ποια είναι τα προβλήματά του, ποια είναι

τα μεγαλύτερα όνειρά του, μπορώ να περιγράφω τις αναμνήσεις του, τις επιθυμίες του, τις συζητήσεις που κάνει με τους φίλους του... Τα πάντα...» Χαμογέλασε παράξενα κοιτώντας έξω από το παράθυρο. «Και το σπουδαιότερο;», είπε σαρκαστικά, «Γνωρίζω όλες τις αδυναμίες του, ή μπορώ πανεύκολα να τις μάθω, μπορώ να του κάνω οτιδήποτε... Κι όμως, δεν ξέρω ούτε τ' όνομά του, ούτε τον έχω ξαναδεί ποτέ μου. Γιατί είναι όλοι τους σχεδόν ίδιοι! Δεν έχει σχεδόν καθόλου ιδιαίτερα ατομικά χαρακτηριστικά. Έχει τα γνωρίσματα ενός ευρύτερου συνόλου, ενός πλήθους που χωρίζεται απλά σε μερικές ομάδες. Αν ξέρεις τις ομάδες, τους ξέρεις όλους... Ένα ακατονόμαστο σύνολο, μια σάρκινη μάζα που βουίζει από υπνωτικές σκέψεις, ένα αδιάφορο κοιμισμένο πλήθος, που επαναλαμβάνει τα ίδια πράγματα κάθε μέρα, στα ίδια μονοπάτια, με τον ίδιο τρόπο, κάνοντας πάνω-κάτω τις ίδιες σκέψεις, έχοντας τις ίδιες φαντασιώσεις, τις ίδιες επιθυμίες, και τους ίδιους λόγους και τις ίδιες επιρροές. Κάθε ένας απ' αυτούς, έχει την ψευδαίσθηση ότι ζει μια ολόδική του προσωπική ζωή, και ότι είναι ο μοναδικός στο είδος του. Ενώ δεν ζει παρά τη ζωή του κοιμισμένου πλήθους...» Μου θύμισε γι' ακόμη μια φορά τα λόγια του Λόρδου Μπάιρον: «Λένε πως η αθανασία της ψυχής είναι το επιστέγασμα όλων των σκέψεων. Όλοι καταφεύγουν σ' αυτήν. Τα πιο ηλίθια, ανιαρά, αχρεία ανθρώπινα δίποδα πιστεύουν πως είναι αθάνατα!...»

...Βαδίζαμε σε μια πολυσύχναστη λεωφόρο. Το πλήθος γύρω μας μπερδευόταν με το πλήθος, άνθρωποι που έτρεχαν σε ευθείες σαν μυρμήγκια, χτυπούσαν ο ένας πάνω στον άλλον και συνέχιζαν αμίλητοι το δρόμο τους, χιλιάδες βλέμματα που σπαρταρούσαν κοιτώντας τους αμέτρητους περαστικούς, ο καθένας στο δρόμο του αλλά όλοι τους στον ίδιο δρόμο. Το βουητό τους ανακατευόταν με το βουητό των αυτοκινήτων, η ανάκατη μυρωδιά τους ήταν η απόμακρη οσμή της Κόλασης. Η σκηνή αυτή είχε επαναληφθεί στο παρελθόν, μόνο που τότε μερικοί διαβάτες μας κοιτούσαν περίεργα, ενώ τώρα δεν φαινόταν να μας βλέπει κανείς. Πρέπει να ήμασταν αόρατοι. Βαδίζαμε ανάμεσα από το πλήθος χωρίς κανείς να μας βλέπει. Θυμάμαι... Τότε είχαμε σταματήσει απέναντι από μια στάση λεωφορείου. Τώρα σταματήσαμε πάλι απέναντι από μια στάση λεωφορείου. Όλα ήταν τα ίδια, συνέβαιναν πάλι με μεγάλη ακρίβεια. Εκείνος, μια μαυροντυμένη σιλουέτα δίπλα μου, μ' έπιασε από το χέρι και μου έδειξε απέναντι μας τον κόσμο στη στάση. Μου ψιθύρισε πάλι στ' αυτί, όπως τότε:
«Κανένας δεν καταλαβαίνει τι συμβαίνει, παρόλο που όλα είναι ολοφάνερα μπροστά στα μάτια τους. Βλέπεις όλους αυτούς τους ανθρώπους απέναντι στη στάση; Όχι, δεν εννοώ αν τους κοιτάς, εννοώ αν τους βλέπεις στ' αλήθεια... Μπορείς, ω, μπορείς να δεις την αλήθεια αυτής της εικόνας,

μια αλήθεια που κανένας δεν βλέπει;Έχεις παρατηρήσει ποτέ τι συμβαίνει σε μια απλή, τυχαία, καθημερινή στάση λεωφορείου; Δεν είναι παρά ένα σύμβολο της τραγικής ανθρώπινης κατάστασης. Κοίταξέ τους! Όλοι περιμένουν το λεωφορείο. Αλλά γιατί, Θεέ μου, γιατί... Γιατί όλοι τους στριμώχνονται κάτω από το σκέπαστρο της στάσης, ή ένα-δυο βήματα δίπλα απ' αυτό; Είναι σαν να πιστεύουν ότι αν δεν σταθούν εκεί για δέκα ή είκοσι λεπτά, δεν θα τους πάρει το λεωφορείο! Γιατί να σταθείς στριμωγμένος για τόση ώρα μαζί με άλλα τριάντα άτομα σε τρία τετραγωνικά μέτρα; Γιατί να μην πας μια βόλτα ολόγυρα και να έχεις το νου σου για το λεωφορείο; Γιατί να μη σταθείς μόνος σου, δέκα, είκοσι, πενήντα μέτρα μακριά από το ασφυκτικό αυτό πλήθος; Γιατί να γίνεις ένα με τη μιζέρια τους; Είσαι πρόβατο ή άνθρωπος; Είναι όλοι τους τόσο ηλίθιοι! Κάποιος έστησε ένα μικρό σκέπαστρο, για να προφυλάσσεται κάποιος από τη βροχή όταν περιμένει το λεωφορείο, κι είναι σαν να έβαλε μια σημαία που γράφει πάνω της τη διαταγή "Εδώ!", κι όλοι πάνε και στέκονται εκεί, ακόμη κι αν χρειαστεί να σταθούν ο ένας πάνω στον άλλο...

»Κι υπάρχει ένα κουτί με ρόδες, που κάνει συνέχεια την ίδια διαδρομή, κάθε μέρα, ανελλιπώς, ξανά και ξανά, πάλι και πάλι, πηγαίνει από το ένα σημείο στο άλλο, ξανά και ξανά, πάλι και πάλι, κάθε μέρα, συνεχώς. Κι έρχεται και τους παίρνει όλους από το ίδιο σημείο και τους πηγαίνει πάντα στο ίδιο άλλο σημείο. Κι αυτοί μπαίνουν εκεί μέσα όλοι μαζί, ο ένας πάνω στον άλλον, στριμώχνονται μεταξύ τους σαν τις σαρδέλες μιας κινούμενης κονσέρβας. Και μπαίνουν εκεί μέσα, συνέχεια μπαίνουν, δεν βλέπουν ότι δεν χωράνε άλλοι, τρέχουν να προλάβουν και σπρώχνουν να μπουν, πατάνε ο ένας πάνω στον άλλον, για να χωθούν εκεί, ανάμεσα στους άλλους, μέσα στο κουτί που κάνει την ίδια διαδρομή, που όταν το περιμένουν πρέπει να το περιμένουν μέσα ή δίπλα σε ένα άλλο κουτί, όλοι μαζί, ούτε που τους περνάει από το μυαλό να απομακρυνθούν για λίγο από τη στάση. Και οι πιο έξυπνοι –μέχρι εκεί φτάνει η εξυπνάδα τους– έχουν χύσει τον ιδρώτα τους για να αγοράσουν ένα δικό τους κινούμενο κουτί, για δες όλα αυτά τα αυτοκίνητα πώς κινούνται πειθήνια το ένα πίσω από το άλλο, στους ίδιους δρόμους, στα ίδια φανάρια, δες τα φανάρια να τους διατάζουν πότε θα σταματήσουν και πότε θα ξεκινήσουν. Δες τα σπίτια τους, όλα στοιχισμένα το ένα πάνω από το άλλο, μέσα σε γιγάντια πανομοιότυπα κουτιά, που ορθώνονται το ένα δίπλα στο άλλο, πάνω από τους δρόμους που απλώνονται ο ένας δίπλα στον άλλον. Δες τη στάση αυτών των ανθρώπων που κανένας τους δεν σκέφτηκε ποτέ την αντίσταση...

»Κοίταξέ τους! Κοίταξέ τους, δες όλα αυτά τα ανθρωπάκια, που το καθένα τους νομίζει ότι είναι μοναδικό και αθάνατο (νομίζει πως έχει ψυχή!),

> κοίταξε τους πώς είναι δέσμιοι της μοίρας τους. Είναι παγιδευμένοι, φυλακισμένοι, κι όμως κανείς τους δεν το αντιλαμβάνεται, κι όμως κανείς τους δεν είναι δεμένος με αλυσίδες. Δεν είναι στ' αλήθεια άνθρωποι, είναι σάρκα που υπακούει σε διαταγές, είναι συσκευές συνήθειας, είναι εγωιστικά μικρόβια που ο εγωισμός τους δεν έχει καμία βάση γιατί είναι όλοι ίδιοι. Κοίταξέ τους, δες τους στ' αλήθεια! Είναι κατάδικοι, αλλά κανείς τους δεν ξέρει ποιο ήταν το έγκλημά του. Ούτε θα μάθει ποτέ. Ο καθένας τους θα καταλήξει στον σκουπιδότοπο του σύμπαντος και θα είναι σαν να μην είχε ζήσει ποτέ. Νάτοι! Τους βλέπεις όλους εκεί απέναντι, στριμωγμένους γύρω από τη στάση, φοβισμένους μήπως χάσουν το λεωφορείο; Και το λεωφορείο δεν πηγαίνει πουθενά...»
>
> Παντελής Γιαννουλάκης, *Ιστορίες που Δεν Διηγήθηκε Ποτέ Κανείς, Ο Τζακ Μέσα στο Κουτί* εκδ. Terra Nova

Παντού γύρω μας λειτουργεί μια συνωμοσία ενάντια στον άνθρωπο. Γιατί κανείς επιτέλους όεν καταλαβαίνει τι συμβαίνει; Είναι όλα τόσο φανερά, πόσο βαθιά είναι δυνατόν να κοιμόμαστε για να μην τα βλέπουμε;

Είμαστε πολύ παράξενα όντα, που ζούμε σε έναν πολύ παράξενο κόσμο. Το πιο παράξενο όμως είναι ότι οι περισσότεροι δεν το ξέρουν αυτό. Πας •α πεις κάτι επιτέλους ενδιαφέρον σε κάποιον, και αμέσως σκέφτεται: «Μα, τι παράξενα πράγματα μου λέει αυτός;». Ποιος μπορεί να χειριστεί με ευκολία και ακρίβεια μια σημειολογία του Παράξενου; Αυτό που μας περιορίζει σ' αυτόν τον παράξενο κόσμο, που μας κάνει να αισθανόμαστε τόσο ασχημα και να κυνηγάμε συνέχεια χίμαιρες, είναι ότι δεν ξέρουμε πως το Φανταστικό δεν είναι φανταστικό (δηλ. ψεύτικο). Δεν ξέρουμε ότι ο νους μας φτιάχνει τα πάντα -ή, αν θέλετε, η «ψυχή» μας- γιατί ο νους και το σώμα μας δεν είναι παρά το κομμάτι του εαυτού μας που αντιλαμβάνεται η ψυχή μέσω των πέντε μονάχα αισθήσεων, αν και υπάρχουν πολύ περισσότερες αισθήσεις και ένα πολύ μεγαλύτερο κομμάτι του εαυτού μας. Και σ' αυτήν την κατάσταση ο νους μας δουλεύει με την εξής απλή μέθοδο: «Ό,π σου πω τρεις φορές είναι αλήθεια». Λειτουργική αλήθεια.

Οι «Μεγάλοι» σας κρύβουν ένα μεγάλο μυστικό, το μυστικό των μυστικών: η πραγματικότητα είναι εύπλαστη. Δεν υπάρχει στ' αλήθεια, γιατί δεν είναι ούτε συγκεκριμένη ούτε σταθερή, δεν διέπεται από κανέναν αληθινό /όμο. Η πραγματικότητα δεν υπάρχει. Η πραγματικότητα είναι μια πλαστελίνη κι η πλαστελίνη μόνο είναι αυτή που υπάρχει. Αυτό που νομίζουμε εμείς οαν πραγματικότητα δεν είναι παρά το εκάστοτε σχήμα της πλαστελίνης, η κάθε εναλλακτική μορφή της πλαστελίνης. Αν φτιάξεις ένα αρκουδάκι με

την πλαστελίνη, τότε η «πραγματικότητα» είναι ένα αρκουδάκι. Και το αρκουδάκι δεν είναι το μόνο πράγμα που μπορείς να φτιάξεις με την πλαστελίνη, μπορεί να πάρει άπειρες μορφές, μπορείς να φτιάξεις ό,τι θέλεις, αν, βέβαια, θέλεις κάτι. Το αρκουδάκι μονάχα φαίνεται συμπαγές και σταθερό, δεν είναι στ' αλήθεια. Η πραγματικότητα είναι μία τεράστια πλαστελίνη, από την οποία μας αναλογεί προσωπικά ένα μικρό κομμάτι. Σ' αυτό το κομμάτι είμαστε απόλυτοι άρχοντες της πραγματικότητας. Είναι ο εαυτός μας. Μπορούμε να το πλάθουμε όπως θέλουμε. Για να πλάθουμε μεγαλύτερα κομμάτια όπως εμείς θέλουμε, πρέπει να μας βοηθήσουν κι άλλοι γΓ αυτό, όσο μεγαλύτερα, τόσο περισσότεροι. Χρειάζεται απλά να τους πείθουμε να το κάνουν, να τους ξεγελάσουμε για να το κάνουν ή απλά να θέλουν να κάνουν αυτό που θέλουμε να κάνουμε κι εμείς. Κάπως έτσι, συχνά η πραγματικότητα καταλήγει να γίνεται ένα φρούριο.Ένα δυνάμει απόρθητο φρούριο.

Φανταστείτε την κεντρική πλαστελίνη της πραγματικότητας να πολιορκείται από στρατούς που πρέπει να καταλάβουν το φρούριο, για να επιβάλουν στην πλαστελίνη το σχήμα που θέλουν, να την πλάσουν σύμφωνα με το δικό τους σχέδιο. Όποιος τα καταφέρει, είναΓΑρχων της Πραγματικότητας. Φανταστείτε ένα ωάριο που το πολιορκούν τα σπερματοζωάρια. Μόνο ένα θα εισχωρήσει τελικά, για να το γονιμοποιήσει. Και μετά το αυγό θα γεννήσει κάτι. Αυτό το ωάριο είναι η πραγματικότητα. Μια πλαστελίνη. Φαίνεται συμπαγής και σταθερή, αλλά δεν είναι στ' αλήθεια.

Κοιτώ γύρω μου τον τόπο που ζω. Τι παράξενο μέρος! Να σας κάνω μια παράξενη ερώτηση; Το βιβλίο αυτό που διαβάζετε τώρα είναι αληθινό ή φανταστικό; Ξέρω τι θα μου απαντήσετε, θα μου πείτε ότι είναι αληθινό. Όχι, δεν είναι αληθινό. Είναι φανταστικό. Θα μου πείτε, πώς είναι δυνατόν να είναι φανταστικό; Μα, είναι φανταστικό, γιατί κάποιος το φαντάστηκε. Το φαντάστηκε και το έφτιαξε. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος διαχωρισμού της «φαντασίας» από την «αλήθεια». Κάποιοι απλά φαντάζονται, ενώ κάποιοι φτιάχνουν αυτό που φαντάζονται. Το ίδιο ισχύει για τα πάντα γύρω σου. Είναι ένα πολύ απλό παιχνίδι κι αυτές είναι οι οδηγίες του παιχνιδιού. Αν θέλεις και κανόνες στο παιχνίδι, τότε κι αυτούς μπορείς να τους φανταστείς και να τους φτιάξεις. Από την άλλη, αν βαριέσαι, μη στενοχωριέσαι, μπορούν να τους φτιάξουν άλλοι για σένα.

Αν πας σ' ένα καφενείο να πιεις έναν καφέ, θα έρθει το γκαρσόνι και για να σου τον προσφέρει, και θα σε ρωτήσει: «Συμμετέχεις στο σύστημα;». Θα σε ρωτήσει αν συμμετέχεις στο σύστημα, για να πιεις ένα καφεδάκι. Εσύ ίσως αναρωτηθείς τι ακριβώς εννοεί. Εννοεί «ξεσχίστηκες να δουλεύεις και

να υπηρετείς το σύστημα, για να ζητήσεις να σου προσφέρω έναν καφέ;». Κι εσύ, θα πεις: «Ναι». Τότε αυτός θα σου πει: «Και πού το ξέρω εγώ; Απόδειξη!». Κι εσύ θα βγάλεις ένα χιλιάρικο και θα του το δώσεις.

Πάρε στα χέρια σου ένα χιλιάρικο. Παρατήρησέ το καλά. Σε κάποιο σημείο πάνω του θα δεις τη φράση «Ο Διοικητής» και από κάτω μια υπογραφή. Ποιος είναι αυτός ο «Διοικητής»; Ο καφές ή οτιδήποτε άλλο, απαιτεί χιλιάρικο για να το αποκτήσεις. Δηλαδή την έγκριση του «Διοικητή», την ενυπόγραφη βεβαίωσή του ότι «αυτός που κουβαλά αυτό το κωδικοποιημένο χαρτάκι έχει την έγκρισή μου, να του δοθεί βοήθεια και ό,τι άλλο χρειαστεί. Βεβαιώνω ότι είναι υπηρέτης μου...». Και όσο πιο καλές και πολλές είναι οι υπηρεσίες σου, τόσα πιο πολλά τέτοια χαρτάκια έχεις. Μονάδες πίστωσης. Όμως σε ποιον χρωστάς; Αν παρατηρήσεις κι άλλο το χαρτάκι, θα δεις γραμμένο πάνω του: «Δραχμές χίλιες. Πληρωτέες με την εμφάνιση». Δηλαδή «Πληρώστε χίλιες δραχμές σ' αυτόν που θα σας δείξει αυτό το χαρτάκι, υπογραφή: ο Διοικητής». Για μια στιγμή... Δηλαδή το χιλιάρικο που κρατάς στα χέρια σου δεν είναι το αληθινό χιλιάρικο; Είναι κάτι σαν επιταγή; (Διότι οι επιταγές είναι αυτές που έχουν τη διευκρίνηση «πληρωτέα με την εμφάνιση»). Και πού είναι οι αληθινές χίλιες δραχμές; Χα, χα, δεν υπάρχουν! Το χιλιάρικο που κρατάς είναι φανταστικό!

Και ποιος είναι αυτός ο «Διοικητής»; Εγώ, απολύθηκα από το στρατό, την έκανα τη θητεία μου, δεν έχω κανέναν «Διοικητή». Όταν ήμουν στο στρατό και ήθελα να λείψω λίγο από το στρατόπεδο για να «ψυχαγωγηθώ», αν έπαιζα σωστά με τους κανόνες μου το επέτρεπαν (αλλιώς έπαιρνα «φυλακή», ή μάλλον, τώρα που το ξανασκέφτομαι, φανταστική φυλακή). Τότε, ο Διοικητής μου έδινε ένα χαρτάκι που έγραφε: «Ο στρατιώτης Παντελής Γιαννουλάκης έχει την έγκρισή μου να λείψει γΓ αυτό το χρονικό διάστημα». Το χαρτάκι το έλεγαν «άδεια εξόδου». Όμως εγώ έχω απολυθεί από το στρατό εδώ και τόσα χρόνια, δεν έχω «Διοικητή», δε χρειάζομαι «άδεια εξόδου». Είμαι έξω.Ή μήπως δεν είμαι;

Σ' αυτόν τον κόσμο, για να γίνεις άρχοντας, χρειάζεσαι πολλά τέτοια χαρτάκια, πρέπει να έχεις πολλά, πάρα πολλά, για να γίνεις δεκτός στον εσωτερικό κύκλο του «Διοικητή» (που είναι επίσης φανταστικός). Κι αν, εκτός από μεγάλος συλλέκτης χαρτιών, αποδείξεις ότι είσαι και πολύ έξυπνος και πολύ ανοιχτός να μάθεις περισσότερα απ' αυτά που λένε τα χαρτάκια, ε, τότε μπορείς να γίνεις άρχοντας του κόσμου. Μετά, θα βάζεις εσύ υπογραφές. Μπορεί, μάλιστα, να γίνεις και ένας από τους άρχοντες των αρχόντων...

Τι είναι ένας «άρχοντας» (ο *Αρχών,* αυτός που κρατά τις αρχές); Είναι αυτός που σου λέει τι είναι αλήθεια και τι δεν είναι. Κάποιος στον οποίον δεν μπορείς να πεις όχι. Είναι ο διευθυντής της φυλακής σου. Τα τσιράκια του είναι οι δεσμοφύλακές σου. Η φυλακή σου λέγεται *Αλήθεια,* και μερικοί την ονομάζουν *Καθημερινή Πραγματικότητα,* για να δώσουν έμφαση στο γεγονός ότι λειτουργεί ανελλιπώς, κάθε μέρα. Όμως όλοι αυτοί δίνουν μια δική τους ερμηνεία στη λέξη *αλήθεια,* την ερμηνεύουν ως το *λειτουργικό,* το *πρακτικό,* το *αδιαμφισβήτητο,* την *επιβεβαίωση,* την *ειλικρίνεια.*

Η λέξη *αλήθεια* σημαίνει «όχι λήθη» (α-λήθεια), σημαίνει «Δεν *Ξεχνώ»,* δεν έχω ξεχάσει ποιος είμαι, από πού έρχομαι και γιατί. Δηλαδή όποιος αναζητεί την «αλήθεια» διεξάγει έναν προσωπικό πόλεμο ενάντια στη λήθη, την ύστατη βασίλισσα του Σύμπαντος. Και η λήθη είναι παντού. Ο προσωπικός πόλεμος εναντίον της μπορεί να υπάρχει μόνο μέσα σου. **Εσύ καθορίζεις την αλήθεια. Όταν καθορίζουν άλλοι την αλήθεια, στα Ελληνικά αυτό λέγεται «εξουσία».** Τι σημαίνει όμως «εξουσία»; Δεν υπάρχει «εξουσία» με την έννοια που δίνουμε καθημερινά στη λέξη. Πρόκειται για φανταστική κατασκευή. Η λέξη *εξουσία* σημαίνει «εκ της ουσίας», δηλαδή αυτό που βγαίνει από την ουσία ενός πράγματος. Όποιος κατέχει τα μυστικά της ουσίας ενός πράγματος κατέχει «εξουσία». Η λέξη *εξουσιαστής* σημαίνει αυτόν που εκμεταλλεύεται τα μυστικά της ουσίας ενός πράγματος. Δηλαδή, είναι αυτός που φτιάχνει ουσία, όχι με την έννοια της «ουσίας» (όπως λέμε τοξική ουσία), αλλά με την έννοια του «ουσιαστικού», του σημαντικού, του βασικού, του ριζικού. «Εξουσιαστής» είναι αυτός που υποδεικνύει τις σημασίες (σημα-σίες), τα σημεία ουσίας, το σήμα που εκπέμπει το άμορφο όταν εστιάζεται πάνω του μια διάνοια, και η παρατήρηση αυτή δημιουργεί τη μορφή. Επομένως, αυτός που καθορίζει τι σημ-αίνουν τα πράγματα, καθορίζοντάς τα, καθορίζει τη μορφή, καθορίζει πώς θα βλέπεις τη μορφή και πώς θα κινείσαι σε σχέση μ' αυτήν (μ' αυτό που κάνει την παγώνει, πώς το λένε, της τραβά μια φωτογραφία και σου την κρεμά μπροστά στα μάτια σου κι από εκείνη τη στιγμή βλέπεις το άμορφο με αυτή τη μορφή). Ουσιαστικά, αυτός είναι που έχει εξουσία πάνω σου και στον κόσμο γύρω σου.

Ο καθένας μας όμως έχει την εξουσία του εαυτού του. Μόνο του εαυτού του; Όχι. Έχει την εξουσία των πάντων γύρω του, γιατί στην ουσία τα παρατηρεί μέσα από τον εαυτό του. Ο εαυτός του μπορεί να καθορίσει τι σημαίνουν, ποια είναι η εξήγηση και η χρήση τους, ποιες είναι οι λειτουργικές εφαρμογές τους, με ποια πρόθεση, με ποιο σκοπό και με ποιο αποτέλεσμα. Αυτό σημαίνει ότι τα πάντα γύρω μας δεν υπάρχουν «στ' αλήθεια»,

αλλά ταυτόχρονα παραόόξως υπάρχουν. Δηλαδή υπάρχει όντως κάτι, που είναι η μαγιά πάνω στην οποία μπορεί να γίνει αυτή η διαδικασία. Η διαδικασία όμως είναι καθοριστικότατη για τη μορφή της ύπαρξής τους. Τη μορφή την καθορίζει ο εαυτός. Την υπέροχη «μαγιά» και τις ανεξιχνίαστες ιδιότητες της, τις καθορίζει ένας άλλος απίστευτος μεγα-εαυτός, που συνήθως ονομάζουμε Θεό. Δηλαδή αυτός που μας δίνει τη δυνατότητα, την ευκαιρία και τις ικανότητες να κάνουμε λειτουργική τη *θέα* του «κόσμου», τον οποίον αυτός *θεάται* και παρατηρεί όντας έξω απ' αυτόν, αλλά ταυτόχρονα εξερευνώντας τον από μέσα, μέσα από εμάς. Είναι ένα πανέμορφο παιχνίδι «εαυτών» μέσα σε «εαυτούς».

Αν κάποιος όμως αποκτήσει εξουσία πάνω στους άλλους εαυτούς γύρω ίου, τότε μπορεί να τους επιβάλλει αυτά που παρατηρεί ο εαυτός του, κάνοντάς τα πιο «ουσιαστικά» απ' όταν τα παρατηρούσε μόνος του. Κι έτσι έχει την εξουσία της γενικής παρατήρησης, όηλαόή την εξουσία αυτού του μικρόκοσμου. Όσο περισσότεροι οι εαυτοί που συμμετέχουν, τόσο μεγαλύτερος ο μικρόκοσμος, τόσο πιο σταθερός και συμπαγής, τόσο περισσότερο όλοι εξαρτώνται σχεδόν απόλυτα απ' όλους τους άλλους, αλλά και από τον «οδηγό» αυτής της συλλογικής «οντότητας»...

Αυτό εφαρμόζει ένας συγγραφέας, αλλά αυτό εφαρμόζει και ένας βασιλιάς, και κάποια απίστευτη εφαρμογή αυτού του πράγματος φαίνεται να εφαρμόζει μια ανυπολόγιστη «θεϊκή δύναμη» και είναι ανείπωτο αυτό που κάνει και γιατί το κάνει. Χμ, να δεσμεύεις την παρατήρηση πολλών εαυτών για να δώσεις μια δική σου μορφή στην πλαστελίνη. Σε όσο μεγαλύτερη κλίμακα γίνεται αυτό, τόσο μεγαλύτερη είναι η εξουσία που προκύπτει. Λοιπόν, δεσμεύοντας εαυτούς –αρχικά την παρατήρησή τους κι έπειτα, μέσα απ' αυτή τη δίοδο, τα πάντα μέσα τους– δίνεις μορφή σε πολύ μεγαλύτερο κομμάτι της πλαστελίνης απ' αυτό που σου αντιστοιχεί. Η μορφή μεγαλώνει, όσο περισσότεροι εαυτοί προστίθενται στο παιχνίδι. Αυτό συμβαίνει, γιατί ουσιαστικά δημιουργείς συνθετικά (είσαι συν-θέτης) μια υπερ-οντότητα, την οποία εξ-ουσιάζεις. Και χρησιμοποιείς την υπερ-ικανότητα αυτής της υπεροντότητας, με την οποία καθορίζεις μορφή κόσμου. (Καταλαβαίνετε; Αυτό κάνουν κάποιοι γύρω σας, εις βάρος σας. Σας έχουν δεσμεύσει για να δημιουργήσουν σαν «θεοί» έναν κόσμο. Κι εσύ τους βοηθάς. Συμμετέχεις. Δεν μπορείς να κάνεις αλλιώς...)

Αν θέλεις να γίνεις «εξουσιαστής», θεωρητικά είναι πανεύκολο. Στην αρχή, αντιλαμβάνεσαι κάτι μικρό, και τελικά κάνεις και τους άλλους να το αντιληφθούν όπως εσύ ορίζεις, κι αυτή η σύνδεση σου επιτρέπει να κατευθύνεις

την αντίληψή τους και να τους βάλεις να εργαστούν, για να διαμορφώσουν το «περιβάλλον» και τις «συνθήκες» στις οποίες θα κινούνται. Κι έτσι, τελικά, αποκτάς τεράστιο έλεγχο στο κομμάτι της πλαστελίνης πάνω στο οποίο εφάρμοσες αυτό το σύστημα. Με απλά λόγια, φαντάζεσαι κάτι, κάνεις και τους άλλους να το φανταστούν κι έπειτα τους βάζεις να το φτιάξουν για λογαριασμό σου, νομίζοντας ότι το φτιάχνουν με δική τους πρόθεση, ενώ το φτιάχνουν με τη δική σου και για τη δική σου, χωρίς όμως να γνωρίζουν ποια είναι στ' αλήθεια αυτή. Στο τέλος, είσαι ο άρχων αυτού του μικρόκοσμου, γιατί απλά ξέρεις τα μυστικά του, ξέρεις πώς δουλεύει το σύστημα. Το πρόβλημά σου, βέβαια, είναι ότι το κάνουν κι άλλοι αυτό. Κι ίσως συναντηθείτε σε κάποιο κομμάτι της πλαστελίνης. Τότε, ή θα συμμαχήσεις μαζί τους, ή θα πολεμήσεις μαζί τους. Έτσι γίνονται όλα. Απλό δεν είναι;

...Όλοι έχουμε βιώσει τη χαρά, την οργή, ή τον πανικό του πλήθους. Χιλιάδες θεατές έχουν συγκεντρωμένη την προσοχή τους σε έναν στόχο, π.χ. παρακολουθώντας έναν ποδοσφαιρικό αγώνα σ' ένα γήπεδο, κι αυτός ο στόχος συγκρούεται πάνω από το γήπεδο με τον αντίπαλο, πολύ πιο ψηλά από εκεί που κυλά η μπάλα, προσπαθώντας ο ένας να επιβληθεί στον άλλον, πιέζοντας τους παίκτες, και κάνοντας τους ίδιους τους πομπούς του υποχείρια της αυξανόμενης δύναμής του. Ένα έθνος ενώνεται σε καιρό πολέμου, κάτω από τον ίδιο στόχο, και συγκινείται από φόρμουλες που είναι από πολύ καιρό πριν δημιουργημένες, οι οποίες ενεργοποιούνται με την επίκληση των συμβόλων που έχουν επιβληθεί... Μπορεί άραγε κανείς να φανταστεί μεγαλύτερη παραδοξολογία από την έννοια του «πλήθους»; Αποτελείται από άτομα, από μονάδες, που όλες μαζί κάνουν το *πλήθος,* αλλά συνεχίζουν να είναι *μονάδες!* Δημιουργώντας με τη συνεύρεσή τους μια ξεχωριστή οντότητα, που έχει τις δικές της ξεχωριστές παρορμήσεις και τον ολόδικό της συνειδητό και ασυνείδητο νου, που είναι ένας υπερφυσικός μπεμπές που πανικοβάλλεται με το παραμικρό, χαίρεται με το παραμικρό, οργίζεται με το παραμικρό, ανάλογα με το ποιο ερέθισμα θα του εκπέμψουν για να ανταποκριθεί. Κι όμως, κανείς από αυτούς που συμμετέχουν στις πράξεις και στις αντιδράσεις του πλήθους, δεν έχει επίγνωση καμιάς από αυτές, και θεωρεί τον εαυτό του ως ανεξάρτητο άτομο που παραβρέθηκε σε μια εκδήλωση αλλά αυτός στάθηκε όσο μπορούσε «αποστασιοποιημένος». Τότε ποιος είναι το πλήθος;

Οι πανάρχαιες τεχνικές επιρροής του συλλογικού ασυνειδήτου που εφαρμόζουν οι μάγοι που μας κυβερνούν, ξέρουν πολύ καλά ποιος είναι

˜c πλήθος, και ξέρουν πως βρίσκεται μέσα στον καθένα από μας που θα :.ωθεί με τις υπόλοιπες μπαταρίες –παράλληλα ή σειριακά– για να δουλέψει το «κασετόψωνο», και να παίξει την «κασέτα» που θα του δώσουν. Το :·ήθος είναι αυτό το κασετόψωνο, και οι κασέτες που παίζει είναι πολύ αυχνά αγνώστου προελεύσεως (και ποιος ξέρει τι θ' ακουστεί αν τις παίΙουμε ανάποδα...).

Να κι ένα πράγμα που πάντοτε, από μικρό παιδάκι, με προβλημάτιζε πο-ύ: όσο μεγάλωνα και μάθαινα όλο και περισσότερα πράγματα για τον εαυ-ι μου και για τον κόσμο, ανακάλυπτα ότι μπορούσα να τα εξηγήσω σε κάποιον πολύ εύκολα και κατανοητά, αν μου έδινε την προσοχή του. Ανακάλυπτα επίσης, όλο και πιο πολύ, ότι οι περισσότεροι από αυτούς που πλασάοονταν ως «μεγάλοι», δεν εξηγούσαν τίποτε απλά και κατανοητά. Αυτό μου εκανε πολύ μεγάλη εντύπωση. Αν ξέρεις, γιατί να μην εξηγήσεις απλά και έμορφα τι συμβαίνει; Κι αψού όλοι αυτοί δεν ήταν πιο ανόητοι από μένα, νομίζω πως είχα ανακαλύψει την πρώτη αληθινή απόδειξη της μεγάλης συνωμοσίας ενάντια στον άνθρωπο.

Σε ζητήματα επιρροής και εξουσίας ο Νικολό Μακιαβέλι (1469-1527), συγγραφέας του θρυλικού βιβλίου *Ο Ηγεμόνας*, δίδασκε την ακόλουθη τεχνική: «Να μην είσαι υπερβολικά κατανοητός. Οι περισσότεροι δεν εκτιμούν ό,τι καταλαβαίνουν, ενώ σέβονται ό,τι δεν αντιλαμβάνονται. Γία να εκτιμηθούν τα πράγματα πρέπει να στοιχίζουν, θα σε έχουν περί πολλού όταν δεν θα σε εννοούν. Δεν πρέπει να τους αφήνεις το περιθώριο να λογοκρίνουν, κι αυτό θα το πετύχεις απασχολώντας τους να καταλάβουν. Παινεύουν πολύ ό,τι δεν ξέρουν, αν ρωτηθούν να αιτιολογήσουν, γιατί ο νους του ανθρώπου καθετί κρυφό το σέβεται ως μυστηριώδες και το εκθειάζει, επειδή το ακούει να εκθειάζεται – αλλά χωρίς να το βλέπει...»

Έτσι, ακολουθώντας την ίδια τεχνική, τα σημαντικά κοινωνικά πρόσωπα που θέλουν να κερδίσουν την εκτίμηση των παρατηρητών (οι πολιτικοί, οι επιστήμονες, οι καλλιτέχνες, κ.λπ.) μιλούν με ακατανόητη γλώσσα, φτιάχνουν πολύπλοκους συλλογισμούς για τα πιο απλά θέματα, γεμίζουν το λόγο τους και το έργο τους με υπονοούμενα. Επηρεάζουν τον υποσυνείδητο νου του παρατηρητή, με το να απασχολούν το συνειδητό νου που πασχίζει να καταλάβει, σχηματίζοντας τη γνώμη που αυτοί θέλουν να σχηματίσει υποσυνείδητα. Για παράδειγμα, παρατηρήστε ένα πολιτικό πρόσωπο να κάνει δηλώσεις: «Είμαι πολύ ευχαριστημένος που οι ουσιαστικές παραγωγικές διαδικασίες αρχίζουν μια ανοδική πορεία σύμφωνα με τον προγραμματισμό της στρατηγικής που χρειάστηκε να επιτευχθεί έπειτα από τις ζυμώσεις

που έγιναν στον κυβερνητικό χώρο κι αυτό είναι ένα γεγονός που επηρεάζει απολύτως θετικά τις εκτελεστικές αποφάσεις...». Ποιος μπορεί να μου εξηγήσει τι είπε αυτός ο τύπος; Αναμφισβήτητα είναι σπουδαίος, μορφωμένος, γνώστης, απρόσιτος και σημαντικός. Παρατηρήστε έναν καλλιτέχνη να απαντά σε μια ερώτηση που του έκανε κάποιος σχετικά με το έργο του. Παρατηρήστε έναν επιστήμονα να απαντά σε μια ερώτηση για ένα σοβαρό ζήτημα. Παρατηρήστε τον εαυτό σας να ακούει με εκτίμηση τις ακατανόητες απαντήσεις τους. Τα λέω όλα αυτά, γιατί οι «ειδικοί» είναι που κυβερνούν ένα μεγάλο κομμάτι του κόσμου μας. Ποιος όμως τους έδωσε τον τίτλο; Γία παράδειγμα, εγώ είμαι ειδικός σε δεκάδες πράγματα, αλλά κανείς ποτέ δεν μου παραχώρησε τον τίτλο του «ειδικού» και το ίδιο ισχύει για πολλούς ανθρώπους που ξέρω. Χμ, όλοι εμείς είμαστε πολύ φιλικοί, πολύ προσιτοί, για να μας παραδεχτούν ως «ειδικούς». Οι «ειδικοί» υποτίθεται ότι είναι αυτοί που κατέχουν κάτι που δεν θα το βρεις στο «γενικό». Αν κινείσαι στο «γενικό» το μόνο σημείο αναγνώρισης του «ειδικού» είναι ότι δεν θα μπορείς να το κατανοήσεις εύκολα. Έτσι αν κάποιος θέλει να παίξει το ρόλο του ειδικού, για να αναλάβει κάτι στο οποίο εσύ δεν θα έχεις κανένα έλεγχο, δεν έχει παρά να έχει ασχοληθεί αφοσιωμένα με ορισμένα πράγματα, να είναι απρόσιτος και σοβαροφανής και ακατανόητος στην επαφή μαζί σου, για να τον αξιολογήσεις ως «ειδικό» και να του παραδώσεις όλον τον έλεγχο. Σας το δηλώνω ανοιχτά και ξεκάθαρα, και στοιχηματίζω ό,τι θέλετε: ο «ειδικός» που θα τολμήσει να εξηγήσει απλά και κατανοητά για όλον τον κόσμο, ένα θέμα ζωτικής σημασίας, θα προκαλέσει επικίνδυνες αντιπάθειες στο χώρο του. Κι ο χώρος του θα αρχίσει να τον δυσφημεί, ώσπου κανείς τους να μη δέχεται πλέον ότι είναι ειδικός. Η αλήθεια όμως είναι αυτή: αν ένας άνθρωπος μπόρεσε να εξηγήσει στον εαυτό του ένα θέμα σε σημείο να γίνει ειδικός, τότε είναι πολύ εύκολο γι' αυτόν να το εξηγήσει σε κάποιον άλλον με τον πιο απλό τρόπο. Μόνο που το θέμα αυτό, ξαφνικά θα έχανε την αξία που είχε προηγουμένως, και θα έχαναν την αξία τους και αυτοί που ασχολούνται με αυτό. Οπότε, γιατί εμείς να τους αναθέσουμε να ασχολούνται με σπουδαία πράγματα στα οποία εμείς δεν έχουμε καμία ενημέρωση και κανέναν έλεγχο;

Ακόμη μία εξουσιαστική τεχνική επιρροής (που χρησιμοποιούταν ευρύτατα από την αδελφότητα των Ιησουιτών, και χρησιμοποιείται ευρύτατα ακόμη και σήμερα κυρίως στα μέσα μαζικής ενημέρωσης) είναι η ακόλουθη: έχουμε μπροστά μας μια ομάδα ανθρώπων στην οποία θέλουμε να διεισδύσουμε και να κάνουμε αρχηγό τον Θανάση. Βγαίνει ο Γιάννης (που είναι

συνεννοημένος μαζί μας) και κατηγορεί ανοιχτά τον Θανάση ότι είναι κακός και ηλίθιος. Για να στηρίξει αυτήν του την άποψη, προβάλλει ένα απαράδεκτο επιχείρημα: π.χ. ότι είναι κακός και ηλίθιος επειδή έχει μεγάλη μύτη, ή προβάλλει ψανερά αόριστα και ασταθή επιχειρήματα (για να στηρίξει μια συγκεκριμένη και σταθερή κατηγορία). Αυτοί που τον παρακολουθούν, αντιδρούν συνειδητά ή υποσυνείδητα, και σχηματίζουν τη γνώμη ότι μάλλον ο Γιάννης είναι κακός και ηλίθιος, άρα ο καημένος ο αδικημένος ο Θανάσης είναι το καλύτερο παιδί. Ταυτόχρονα ο Θανάσης είναι σεμνός στις αντιδράσεις του και δεν απαντά στην κατηγορία (κάνοντάς τους να νιώθουν ότι πρέπει να απαντήσουν αυτοί για να καλύψουν το κενό). Το αποτέλεσμα είναι να απορρίψουν τον Γιάννη, και να συμπαθήσουν ή να εκθειάσουν τον Θανάση. Η δική μας αρχική πρόθεση, ήταν να προωθήσουμε τον Θανάση στην εκτίμηση του κοινού. Ο Γιάννης έδρασε γΓ αυτόν το σκοπό. Και πετυχαίνουμε εκπληκτικά αποτελέσματα σε ένα ποσοστό 90% των παρατηρητών. Μπορείτε να παρατηρήσετε την εψαρμογή αυτής της τεχνικής, καθημερινά.

Μια άλλη παλιά τεχνική (επίσης των Ιησουιτών, που εφαρμόζεται σήμερα καθημερινά και ευρύτατα, και χρησιμοποιούταν συχνά και από τον Γιόζεφ Γκέμπελς, τον αρχηγό προπαγάνδας του Χίτλερ), είναι η εξής: θέλουμε να αποφύγουμε να προσελκύσουμε την προσοχή του κοινού πάνω σε κάποιο ζήτημα, για να μπορέσουμε να δράσουμε ανενόχλητοι από την κοινή γνώμη. Δημιουργούμε λοιπόν τεχνητά ένα ζήτημα, το οποίο είναι παρεμφερές με το ζήτημα που θέλουμε να αποκρύψουμε, έχει την ίδια ατμόσφαιρα ή παρόμοια αναγνωριστικά στοιχεία. Και ελκύουμε την προσοχή του κοινού σε αυτό, με την πιο μονότονη και επαναλαμβανόμενη μέθοδο, ξανά και ξανά, κάθε μέρα, ώσπου το κοινό να κουραστεί, να αγανακτήσει και να αδιαφορήσει για αυτό το τεχνητό ζήτημα που κατασκευάσαμε μόνο γΓ αυτόν το σκοπό. Έπειτα, αρχίζουμε να κάνουμε αυτό που θέλουμε, και θα είμαστε ανενόχλητοι δρώντας πάνω στο ζήτημα που αρχικά μας ενδιέφερε, γιατί το κοινό θα αναγνωρίζει πάνω του τα «σημάδια» της προηγούμενης εκπομπής, και εξαντλημένο θα αδιαφορεί πλήρως.

Ο Γκέμπελς, πριν από τον πόλεμο, χρησιμοποιούσε με τεράστια επιτυχία μια τεχνική δικής του επινόησης που υιοθετήθηκε από πολλούς μέχρι σήμερα. Λίγο καιρό κάθε φορά πριν ανακοινώσει το πρόγραμμα του κόμματος, έδινε έμφαση στα ζητήματα που ήθελε να παρουσιάσει, με το να βάζει προσποιητά διαφωνούντες αξιωματούχους ή στελέχη του κόμματος, να αναταχθούν σε μια ψεύτικη μελλοντική αναμενόμενη ανακοίνωση (που ήταν η αντίθετη της πραγματικής που θα γινόταν) και με τον τρόπο αυτό να την κάνουν

γνωστή στους αληθινά διαφωνούντες και στο διαφορετικής άποψης κοινό. Δημιουργούσε μια πλαστή εσωτερική αντιπαράθεση, απόλυτα ελεγχόμενη από τον ίδιο, και όλοι οι αντίπαλοι υποστήριζαν τους προσποιητά διαφωνούντες στο θέμα αυτό. Αφού είχε δημιουργηθεί μεγάλος θόρυβος για το ζήτημα, τελικά έκανε την αληθινή ανακοίνωση (που αφορούσε αντίθετες αποφάσεις από τις αναμενόμενες) και έτσι όλοι ήταν ευχαριστημένοι, νομίζοντας πως το κόμμα είχε υποχωρήσει στις εξωτερικές πιέσεις. Ενώ αυτό ήταν ακριβώς αυτό που ήθελε να κάνει από την αρχή.

Να κι ένα άλλο σημαντικότατο ζήτημα: σήμερα, η τεχνολογία έχει εισχωρήσει στην καθημερινή πραγματικότητα, κατασκευάζοντας τις πιο πολύπλοκες αλληλοεξαρτώμενες μεθοδολογίες που γνώρισε ποτέ ο άνθρωπος στην ιστορία του. Αυτήν τη στιγμή, κατανοούμε τον κόσμο μέσα από την τεχνολογία. Δημιουργούμε τα πάντα μέσα από την τεχνολογία, παρατηρούμε σχεδόν τα πάντα μέσα από την τεχνολογία. Τα πάντα που βλέπετε γύρω σας είναι ένα λαβυρινθώδες σύστημα σχέσεων και αλληλεπιδράσεων, με κοινό γνώμονα τα τεχνολογικά μέσα και τις εξελίξεις τους. Και τα τεχνολογικά μέσα τα καθοδηγούν οι εταιρίες. Οι εταιρείες δεν είναι παρά μυστικές αδελφότητες, κυριολεκτικά. Πολύπλοκες οικογένειες οικονομικών και επιστημονικών σχέσεων, που συμμετέχουν σε μεγαλύτερα τραστ, συνεργάζονται μεταξύ τους, επηρεάζουν η μία την άλλη, βάζουν τους επιστήμονες να ερευνούν και χρηματοδοτούν τα πανεπιστήμια για ερευνητικά προγράμματα, δημιουργούν τις συνθήκες της καθημερινής πραγματικότητας, σχεδιάζοντας το χάρτη των ανθρώπινων δυνατοτήτων. Η παρατήρηση που έχει ο καθημερινός άνθρωπος πάνω στις εταιρίες και στην τεχνολογία, είναι μηδαμινή, ακόμη και όταν αυτός αποκαλεί τον εαυτό του ειδικό. Κι αυτό ισχύει, γιατί δεν έχουμε μπροστά μας την ολοκληρωμένη εικόνα του τεχνολογικού κόσμου και τις μεθόδους με τις οποίες επηρεάζει τα πάντα. Επίσης, ο μέσος άνθρωπος δεν γνωρίζει (ούτε καν φαντάζεται) τις αληθινές τεχνολογικές δυνατότητες που έχουν στα χέρια τους οι «οικογένειες» αυτές –και οι «λέσχες» τους– γιατί πολύ απλά δεν τον ενημερώνουν εγκαίρως, εντάσσοντας κάθε τεχνολογική εξέλιξη πρώτα μέσα στο πολύπλοκο ταμπλό του παιχνιδιού τους, και πολύ αργά και αφαιρετικά στη διάθεση του μέσου ανθρώπου.

Ας υποθέσουμε ότι το τεχνολογικό επίπεδο το οποίο χειριζόμαστε καθημερινά ή επαγγελματικά (ακόμη και ερευνητικά), βρίσκεται στο 10. Για να έχουμε την παροχή της δυνατότητας 10, αυτό σημαίνει ότι «αυτοί» βρίσκονται στο επίπεδο 50. Μπορούμε να το κάνουμε λίγο πιο κατανοητό αυτό, αν εξετάσουμε το ζήτημα σε πρώτη φάση εμπορικά. Πάρτε για παράδειγμα μια

εταιρία που παράγει οικιακές συσκευές ή κομπιούτερ. Φτάνει σε ένα τεχνολογικό επίπεδο δυνατοτήτων 50. Δηλαδή, έχει τη δυνατότητα αν θέλει να παράγει και να δώσει στο κοινό μια τεχνολογία 50. Αλλά γιατί να το κάνει; (Αν όλοι οδηγούν Φορντ του 1910, ποιος ο λόγος να τους δώσει ξαφνικά Μαζεράτι, παρακάμπτοντας τη σταδιακή εξέλιξη του μέσου, αλλά και τα κέρδη που αποφέρει αυτή, αλλά και τον έλεγχο που απορρέει από όλα αυτά;) Αντί λοιπόν να βγάλει ένα μοντέλο 50 (με δυνατότητες επιπέδου 50) θα σπάσει το 50 σε δέκα κομμάτια. Θα βγάλει 10Χ5, έτσι ώστε με κάθε μοντέλο να παρέχει 5 δυνατότητες παραπάνω. Επιπλέον, μ' αυτόν τον τρόπο, διεισδύει στον ίδιο τον τρόπο σκέψης του ανθρώπου, ο οποίος θα εξερευνήσει το μέσο που θα του δώσουν, θα φτάσει στα όριά του, θα ανακαλύψει τις ατέλειές του και τις ελλείψεις του, και θα μετατρέψει αυτά του τα συμπεράσματα σε καταναλωτική ανάγκη. Θα ενθουσιαστεί με το καινούργιο του συνθεσάιζερ, θα παίξει μαζί του, και κάποια στιγμή θα δει ότι οι ήχοι του δεν είναι αρκετοί, τα κόλπα του δεν τον καλύπτουν πια. Θέλει κι άλλο, θέλει περισσότερες δυνατότητες, νιώθει την ανάγκη για περισσότερο έλεγχο, τώρα που γνώρισε το μέσο. Την κατάλληλη στιγμή, βγάζουν το καινούργιο μοντέλο με τις περισσότερες δυνατότητες. Φυσικά, η κατάλληλη στιγμή έρχεται μονάχα όταν πουλήσουν όλα τα προηγούμενα μοντέλα, γιατί αν τους μείνει στοκ θα είναι για πέταμα, αφού μόλις βγουν τα καινούργια κανείς δεν θα αγοράζει τα παλιά. Και χρειάζεται αρκετός χρόνος για να αφομοιωθεί το καινούργιο μοντέλο σε όλα τα μέσα επεξεργασίας, σε όλες τις πηγές, σε όλες τις ανάγκες, επαγγελματικές και προσωπικές. Κι αυτό καθυστερεί εκ των πραγμάτων ακόμη πιο πολύ τη διαδικασία. Καθυστερεί την εξέλιξη, την πρόοδο του ανθρώπου.

Με αυτόν τον τρόπο, κρατώντας 50 και σπάζοντάς το σε 10 κομμάτια που τα δίνουν αργά και σταδιακά στον κόσμο, αποκτούν έλεγχο πάνω στις ανθρώπινες ανάγκες, πάνω στην αγορά, πάνω στην επιστήμη, πάνω στην παραγωγή, στην πολιτική, στη δομή της κοινωνίας, στις εφαρμογές κάθε είδους. Αποκτούν σχεδόν απόλυτο έλεγχο και γενική εποπτεία πάνω στα πράγματα. Κι αυτό, γιατί μπορούν να προβλέψουν εύκολα την κάθε επόμενη κίνηση, γιατί κρατούν ήδη τη λύση στα χέρια τους. Όταν σου δίνουν την ερώτηση ξέρουν ήδη την απάντηση που θα δώσεις, γιατί τη δίνεις μέσα από τις απαντήσεις σε παλαιότερα ερωτήματα που σου έχουν ήδη απαντήσει. Και αυτοί παρατηρούν το σύστημα από ψηλά. Και για να το πετύχουν αυτό, πρέπει η κάθε «οικογένεια» απ' αυτούς, να ανήκει σε μια μεγαλύτερη «οικογένεια», μια «λέσχη», η οποία να μπορεί να συντονίζει τις κινήσεις τους

για να μην πέφτουν σε αντιφάσεις, αλλά και για να μη συγκεντρώνεται όλη η δύναμη σε ένα πρόσωπο, το οποίο θα τη χρησιμοποιήσει για να αποσχιστεί από την οικογένεια. Το παράδειγμα δίνει μονάχα ένα κομμάτι, μονάχα της εμπορικής πτυχής του ζητήματος.

Επιπλέον, κρατώντας στα χέρια τους τεχνολογία 50, που τη σπάζουν σε 10 κομμάτια των 5, που το καθένα τους χρειάζεται πολύ χρόνο για να αφομοιωθεί και να συνεργαστεί με τα υπόλοιπα μέσα, δεν σταματούν εκεί. Δεν σταματούν την έρευνα και την εξέλιξη. Όταν εμείς έχουμε 10, αυτοί έχουν 50. Αλλά όταν εμείς θα φτάσουμε στο 15, αυτοί θα έχουν ήδη φτάσει στο 70. Καταλαβαίνετε τι σημαίνει αυτό; Αυτό σημαίνει ότι όταν είμαστε στο επίπεδο 15, ο κόσμος γύρω μας λειτουργεί στο 15. Με την παρατήρηση που έχουμε στα πράγματα, από το επίπεδο 15 (δηλαδή από τη «θέα» που αποκτήσαμε από το «ύψος» που κερδίσαμε), μπορούμε να βγάλουμε κάποια δικά μας συμπεράσματα που φτάνουν –ας πούμε– μέχρι το 17. Και μπορούμε να προβλέψουμε σχετικά πετυχημένα, τις εξελίξεις μέχρι το 20. Η πιο άγρια φαντασία μας για τις τεχνολογικές εξελίξεις (που ξεκινά από τις υπάρχουσες) φτάνει μέχρι το 30. Και αυτοί βρίσκονται στο 70!!! Αυτή τη στιγμή, κάποιοι, ταξιδεύουν σε άλλες διαστάσεις, φτιάχνουν αποικίες στον Άρη, θεραπεύουν ανίατες ασθένειες, έχουν στην κατοχή τους υπερόπλα που ξεπερνούν κάθε επιστημονική φαντασία, γνωρίζουν μυστικά για το χωρόχρονο, τη φύση της πραγματικότητας, το διάστημα, και για πολλά άλλα που και μόνο η απλή αναφορά τους μπορεί να συγκλονίσει τα θεμέλια της παρούσας ανθρώπινης αντίληψης...

Αλλά, ας διαλογιστούμε λίγο σ' αυτό – μέσα από μία εμπνευσμένη παρατήρηση: μπορεί η ηθική μιας εποχής να αντέξει το σοκ μιας μεγάλης αλήθειας αν είναι έξω από τα δεδομένα της; Ακόμη περισσότερο, ένα κοινωνικο-οικονομικο-πολιτικο-επιστημονικό σύστημα, μπορεί να επιτρέψει μια μεγάλη ανακάλυψη που βαδίζει αντίθετα από τα άμεσα συμψέροντά του; (Το γνωστό παράδειγμα του πετρελαίου, είναι ένα πολύ σοβαρό επιχείρημα. Είναι δεδομένο ότι έχουν ανακαλυφθεί πολλές εναλλακτικές πηγές ενέργειας, που όμως δεν χρησιμοποιούνται, επειδή αυτό θα σήμαινε την κατάρρευση του παγκόσμιου οικονομικοπολιτικού συστήματος, γιατί η παγκόσμια οικονομία βασίζεται στην εκμετάλλευση του πετρελαίου. Αυτό βέβαια, δεν εμποδίζει τις ομάδες που κατευθύνουν αυτό το σύστημα, να χρησιμοποιούν απίστευτες εναλλακτικές πηγές ενέργειας για τους ιδιαίτερους σκοπούς τους που βρίσκονται έξω από το σύστημα που έχουν στήσει μόνο για μας...) Σε ποια κλίμακα φτάνει αυτό το μπλοκάρισμα των ανακαλύψεων (από τη

φαρμακολογία μέχρι τη διαστημική τεχνολογία, και από τη φυσική μέχρι την ίδια την πραγματικότητα); Μ' αυτόν τον τρόπο, πολλές από τις ατομικές μας ελευθερίες, και το δικαίωμα που έχουμε στη Γνώση, αμφισβητούνται και διακυβεύονται, χωρίς ο μέσος άνθρωπος να το συνειδητοποιεί.

Φανταστείτε έναν επιστήμονα, να ανακαλύπτει ένα «ελιξίριο της αθανασίας», π.χ. ένα φάρμακο που θα μπλοκάριζε τις δραστηριότητες του ενζύμου «II» που είναι υπεύθυνο για τη γήρανση των ανθρώπινων κυττάρων. Ξέρετε πόσα θα πλήρωναν οι πλουσιότεροι άνθρωποι του κόσμου για να το αποκτήσουν; Αμύθητες περιουσίες... Και γιατί να το πλήρωναν τόσο ακριβά, αν ήταν να βγει στην ευρύτερη κυκλοφορία; Το ότι θα τους το πουλήσουν για τέτοια ποσά, αυτόματα σημαίνει πως δεν θα έχουν πρόθεση να το βγάλουν σε κυκλοφορία. Αλλά, ας πούμε πως αντιστέκονται στον πειρασμό. Τι θα γινόταν με τον υπερπληθυσμό; Κάθε νεογέννητο παιδί θα ήταν αθάνατο, αλλά θα ήταν και ένα επιπλέον βάρος στη ράχη μιας απελπιστικά υπερφορτωμένης Γης. Θα γίνονταν εκκαθαρίσεις των υποανάπτυκτων πληθυσμών, και το πρόβλημα θα λυνόταν μονάχα προσωρινά. Και τα εκατομμύρια των γιατρών; Τι θα έκαναν; Θα το δέχονταν; Και σε τι καινούργια αφάνταστα επίπεδα θα επηρέαζε την ανθρώπινη ψυχολογία; Τα παιδιά δεν θα κληρονομούσαν ποτέ τους γονείς τους. Τα σπίτια και τα αυτοκίνητα θα κόστιζαν την αξία μιας μικρής πόλης. Μέσα από το ίδιο πρίσμα, φανταστείτε τη λειτουργία μιας χειροπιαστής χρονομηχανής, το φάρμακο για τον καρκίνο, μια συσκευή αντιβαρύτητας που σου επιτρέπει να πετάς ελεύθερα, ακλόνητες αποδείξεις για τη ζωή μετά το θάνατο, συσκευές συλλογής ενέργειας χωρίς τη συναλλαγή με εταιρίες, μια κάμερα που να κινηματογραφεί τα όνειρα. Πάρτε αυτά τα παραδείγματα, και ταιριάξτε τα με το παράδειγμα του ελιξιρίου της αθανασίας, και βρείτε μόνοι σας τις παραμέτρους, τα επακόλουθα, και βγάλτε τα συμπεράσματά σας. Τίποτε από όλα αυτά δεν είναι ακατόρθωτο, και οι σωστά σκεπτόμενοι άνθρωποι το γνωρίζουν πολύ καλά αυτό...

Από την άλλη, η συμβατική επιστήμη, είναι κυριολεκτικά προϊστορική. Τα πράγματα γύρω μας αλλάζουν με τόσο ταχύ ρυθμό, και με μια τόσο αυξανόμενη πολυπλοκότητα, που κανείς δεν είναι σε θέση να τα παρακολουθήσει. Πόσο μάλλον να τα αναλύσει, ή να τα εκμεταλλευτεί. Πόσο μάλλον, αν θα πρέπει να συμβαδίζει και με το «δόγμα» που τον συντηρεί και τον προωθεί, αλλά και με τα κυκλώματα που τον υποστηρίζουν. Οι συνεχείς αλλαγές των πραγμάτων, είναι συνήθως πολύ μικρές: γίνονται πρώτα σε ένα μικρό τομέα, βαθιά μέσα στη δομή, κι έπειτα ολοκληρώνονται σε έναν άλλο, ώσπου να ξεπεταχτεί η τελική εικόνα. Οι μεγάλες μεταμορφώσεις, από την

άλλη, είναι απρόσμενες και ιδιόμορφες. Είναι επίκεντρα συνεχούς διαμάχης, και μόνο όταν ένα νέο αντικείμενο μιας καινούργιας γνώσης, μπορεί να στηριχθεί από πολλά γεγονότα, και μ' έναν τρόπο που να μην αφήνει κανένα περιθώριο αμφιβολίας, τότε μόνο μπορεί –πολύ αργά και σταθερά– να γίνει σιγά-σιγά αποδεκτό (και μόνο αν δεν επηρεάζει άμεσα άλλους παράγοντες, στους οποίους δεν επιθυμούνται αλλαγές), και να κερδίσει μια θέση στο αναγνωρισμένο πανόραμα της γνώσης και της ζωής. Αυτό συνέβη και με όλες τις ανακαλύψεις που σήμερα είναι κοινότυπες.

Με δυο λόγια η επιστήμη είναι δυσκίνητη. Το κατακτημένο έδαφος της, είναι ένα φρένο στην κατάκτηση νέων εδαφών. Είναι μια αμαξοστοιχία, που σε κάθε κίνησή της είναι υποχρεωμένη να κουβαλά και το βάρος των βαγονιών της, που συνεχώς αυξάνονται. Η επιστήμη δεν παρατηρεί ορθά, γιατί συνέχεια παρατηρεί τα καινούργια πράγματα μέσα από τα παλιά «γυαλιά».

Επίσης, παρατηρώ πως είναι πολύ χαρακτηριστικό ότι κάθε μορφή αντίδρασης και αντίστασης ενάντια στη φυλακή μας, συνήθως περιστρέφεται γύρω από την ανόητη σκέψη που λέει: «Οι δυνατοί, οι κεφαλαιοκράτες, οι κυβερνήσεις, οι ελεγκτές, μας εκμεταλλεύονται για να έχουν περισσότερα λεφτά και περισσότερη εξουσία...». Τέλος. Ο προβληματισμός σταματά εκεί. Στ' αλήθεια νομίζεις πώς αν αποκτήσουν απίστευτα πολλά λεφτά και απίστευτα μεγάλη εξουσία, λένε απλά τέλος; Φαντάσου έναν άνθρωπο ή μια ομάδα ανθρώπων, που έχουν όσα λεφτά θέλουν, όσους εραστές επιθυμούν, σπίτια, αυτοκίνητα, ταξίδια, κότερα, αεροπλάνα, επηρεάζουν με μια τους κίνηση τις κυβερνήσεις, έχουν αμέτρητους υποτακτικούς, έχουν πρόσβαση σε γνώσεις που δεν είναι στη διάθεση όλων μας, και ό,τι άλλο μπορείς να φανταστείς. Ζουν έτσι κάποια χρόνια. Και μετά; Συνεχίζουν να ενδιαφέρονται στ' αλήθεια για όλα αυτά; Το μόνο που τους απασχολεί σε σχέση με όλα αυτά, είναι να συντηρήσουν την κατάσταση όπως έχει, για να είναι ελεύθεροι και αναπόσπαστοι να ασχοληθούν με «άλλα πράγματα». Τη διαχείριση που θα τους εξασφαλίσει αυτήν τη συντήρηση, την αναλαμβάνουν οι υποτακτικοί τους. Οι «Διευθυντές» τους. (Αφήνουν αρκετή ελευθερία στους διευθυντές, με αποτέλεσμα αυτοί να στήνουν άλλες «οικογένειες» μέσα στο ήδη τεράστιο σύστημα «οικογενειών». Παίζουν κι αυτοί ένα δικό τους παιχνίδι σε χαμηλότερα επίπεδα. Επιπλέον, τα ζώα από κάτω, βλέπουν σαν εξουσιαστική φιγούρα τους «Διευθυντές», ή μάλλον, ούτε καν αυτούς, αλλά τους υπαλλήλους τους...) Στο μεταξύ, οι άλλοι έχουν προχωρήσει πολύ πιο πέρα απο τις δεδομένες ανάγκες, εκείνες που απασχολούν όλους τους άλλους. Έχουν εισαχθεί σε ένα νέο κόσμο κατανόησης, γιατί μπορούν να κάνουν μία ελεύθερη παρατήρηση, χωρίς να δεσμεύονται από τα δεδομένα όπως εμείς.

Καθώς εσύ αγωνίζεσαι για να απαιτήσεις περισσότερα λεφτά, και καλύτερο έλεγχο στην εξουσία, αυτοί ταξιδεύουν σε άλλους πλανήτες και σε άλλες διαστάσεις. Ο μέσος άνθρωπος κυνηγά το ψωρομεροκάματό του, είναι απόλυτα προβλέψιμος, κάνει μια απόλυτα προβλέψιμη ζωή, προβληματίζεται με δεδομένο τρόπο, ακολουθεί τα ψευτοπολιτικά ρεύματα, βγάζει τα ανόητα συμπεράσματά του. Και θεωρεί ότι όλα αυτά που λέω εδώ είναι ανοησίες και εκκεντρικότητες, ή στην καλύτερη περίπτωση «φιλοσοφίες». Αλλά, οι «άλλοι», δεν ενδιαφέρονται αληθινά για τα λεφτά και για την εξουσία, αυτά ενδιαφέρουν μονάχα εσένα που δεν τα έχεις. Ξεκινούν την οικοδόμηση ενός συστήματος διερεύνησης νέων πεδίων εκμετάλλευσης και επέκτασης. Αλλά επίσης, κατασκευάζουν και ένα «σύστημα επανάληψης», μέσα στην τροχιά του οποίου είναι δέσμιοι οι πολίτες των περισσοτέρων κοινωνικών συστημάτων. **Θα δουλεύεις για να παράγεις τα πράγματα που θα προμηθεύεσαι με τα χρήματα που σου δίνουμε για τη δουλειά σου.** Αυτό είναι το παμπάλαιο κόλπο τους. Ένας φαύλος κύκλος, που περιέχει πολλούς άλλους ομόκεντρους φαύλους κύκλους, από τον οποίο ελάχιστοι μπορούν να ξεφύγουν.

Το πιο δυναμικό στοιχείο της συντήρησης του μαγικού συστήματος στο οποίο είμαστε όλοι μας δεσμευμένοι είναι το Χρήμα. Δεν μπορείς να το αποφύγεις. (Σκέψου ότι ακόμη κι εγώ που τα λέω όλα αυτά, πληρώνομαι για να τα πω, γιατί πρέπει να φάω το μεσημέρι.) Το Χρήμα έχει αποκτήσει όλα τα χαρακτηριστικά ενός «πνευματικού» όντος. Είναι αόρατο και άυλο, γιατί τα νομίσματα, τα χαρτιά, και τα ηλεκτρονικά νούμερα δεν είναι Χρήμα. Είναι απλώς αναπαραστάσεις ή «Τάλισμαν» ενός πράγματος που οι οικονομολόγοι δεν μπορούν ξεκάθαρα να το προσδιορίσουν. Παρ' όλα αυτά, μπορεί να επηρεάσει δυναμικά την ίδια την πραγματικότητα. Το Χρήμα έχει τη δική του προσωπικότητα και τη δική του ιδιοσυγκρασία, αποφεύγει αυτούς που το βλασφημούν, και ρέει προς το μέρος εκείνων που του φέρονται με τον τρόπο που του αρέσει. Η φύση του «Πνεύματος των Χρημάτων» είναι η κίνηση, του αρέσει να κινείται. Αν συγκροτείται συνεχώς και δεν χρησιμοποιείται, αργοπεθαίνει. Το Χρήμα είναι ένας παντοδύναμος δαίμονας, κυριολεκτικά, που κάποιοι κάποτε τον επικαλέστηκαν και υπέγραψαν ένα συμβόλαιο μαζί του. Το Χρήμα επιδιώκει την άμεσα ικανοποιούμενη επιθυμία και την απόλαυσή της, αλλά πρέπει και να επενδυθεί σαν μια μεγαλύτερη επίκληση δύναμης. Μεταφέρει πάνω του σύμβολα εξουσίας, και οι περισσότεροι άνθρωποι νιώθουν υποσυνείδητα ότι ένα χαρτονόμισμα είναι κάτι σαν ένα συγχωροχάρτι από τον πάπα. Μια προσωρινή άδεια που

τους παρέχει η αυστηρή εξουσία (ο «Διοικητής»), για να χρησιμοποιήσουν ένα ψίχουλο της δύναμής της. Στην πραγματικότητα, το Χρήμα είναι η κλειστοφοβική σκεπτομορφή της επιβολής του κράτους, πάνω στον αδύναμο άνθρωπο που κουρνιάζει στην πύλη του νόμου (θυμάστε τον Κάφκα;) για προστασία. Είναι μια προσωρινή ταυτότητα ελεύθερης εισόδου που σου παρέχει το σύστημα, αν συμβαδίζεις μ' αυτό. Μια ταυτότητα χαραγμένη με τα πιο δυνατά σύμβολα: θεούς, ήρωες, εθνικούς ευεργέτες, ιστορικά γεγονότα, ηγεμόνες, επικρατούντες επιστήμονες και καλλιτέχνες, κ.λπ., φυσικά πάντοτε πρόκειται για πρόσωπα και σύμβολα που ασπάζονται οι αδελφότητες που μας το τροφοδοτούν. Το Χρήμα: ένας πανίσχυρος, αόρατος αλλά ταυτόχρονα υλικός θεός, πανταχού παρών και τα πάντα πληρών, ο θησαυρός των πονηρών και ζωής χορηγός...

Νομίζω πως το πιο πολύπλευρο πρόβλημα που αντιμετωπίζει ο άνθρωπος, είναι ο ίδιος ο τρόπος με τον οποίο αντιλαμβάνεται τα πράγματα. Είναι πολύ δεδομένος για να είναι αποτελεσματικός. Ο μέσος άνθρωπος που περπατά στο δρόμο, έχει σκυμμένο το κεφάλι και κοιτά το πεζοδρόμιο, ή το βλέμμα του είναι χαμένο κάπου ανάμεσα στα πράγματα που τον απασχολούν και στην εικόνα που καλλιεργεί για τον εαυτό του. Τρομάζω όταν αντικρίζω τα κενά βλέμματα των ανώνυμων περαστικών. Δεν περπατούν στον κόσμο, περπατούν στο μικρό και μέτριο κόσμο τους. Μια συγκεκριμένη διαδρομή, απόλυτα προβλέψιμη, φτωχή από οράματα, ικανοποιημένη με τις λίγες πληροφορίες της οδοσήμανσης.Ένας παρατηρητικός και ανοιχτόμυαλος άνθρωπος, μπορεί να περπατά για πολλές ώρες στο δρόμο, μαγεμένος από το πλήθος των πραγμάτων που μπορεί να παρατηρεί γύρω του, από την ανεξάντλητη εκπομπή μηνυμάτων που δέχεται από παντού, ακόμη και από τα πιο ελάχιστα πράγματα. Ο κόσμος είναι γεμάτος μηνύματα για τον άνθρωπο που μπορεί να τα δει, και συνήθως ένας τέτοιος άνθρωπος φλέγεται από την επιθυμία να τα περιγράφει. Είναι ένας φυσικός νόμος που ελάχιστοι μπορούν να του αντισταθούν. αλλά ακόμη και αυτοί, όχι για πολύ. Και αυτό είναι κάτι που συμβαίνει απλα με μια βόλτα στο δρόμο. Φαντάζομαι ότι είναι απερίγραπτο, αν κάποιος κάνει το ίδιο μέσα σε μια βιβλιοθήκη.Ή αν κάποιος ταξιδέψει σε μακρινές χώρες. Θα πρέπει να βρούμε ένα όνομα για αυτό το μαρτύριο. Συνήθως οδηγέ: στην απομόνωση. Πιστεύω πως για αυτόν ακριβώς το λόγο, κάποιοι άνθρωπο: γράφουν βιβλία: για να μη νιώθουν μόνοι. Κι αυτή η μοναξιά είναι μεταδοτική, για αυτούς που τη διαβάζουν. Μια μοναξιά πολύ διδακτική...

Κι εγώ ζω στον κόσμο μου. Για παράδειγμα, πιστεύω πως είναι πολύ φυσικό, κάποιος να γνωρίζει ότι η ιστορία που διδάσκεται στα σχολεία και στο

πανεπιστήμια δεν είναι η αληθινή. Κι όμως, συνεχώς ανακαλύπτω πόσο λάθος είμαι, όλοι πιστεύουν αυτά που διαβάζουν στις εφημερίδες και στα στείρα σχολικά βιβλία, και βρίσκονται πολύ μακριά από το να πιστέψουν πως η ιστορία του κόσμου έχει απίστευτα πολλά παραλειπόμενα. Γία παράδειγμα, νομίζουν πως οι συντάκτες ενός τηλεοπτικού δελτίου ειδήσεων, είναι απλοί ανταποκριτές των γεγονότων που συμβαίνουν, πως μεταδίδουν απλώς την είδηση. Ενώ είναι τόσο απλό να καταλάβεις πως δεν υπάρχει μια τράπεζα ειδήσεων, από την οποία τα δελτία κάνουν μια ανάληψη κάθε μέρα, αλλά αντιθέτως υπάρχει μια ολόκληρη θάλασσα από γεγονότα, μέσα από την οποία διαλέγουν όποιο γεγονός θέλουν και το μετατρέπουν σε είδηση. Κατασκευάζουν τις ειδήσεις... Έτσι, όταν κάποιος δεν έχει καμία συνειδητή πρόσβαση στον κόσμο της πληροφορίας, οι πληροφορίες του είναι άχρηστες, ενώ ταυτόχρονα νομίζει πως ενημερώνεται και μορφώνεται...

Το ζήτημα δεν είναι να καταλάβει κάποιος, αλλά να συνειδητοποιήσει ότι δεν καταλαβαίνει, και έπειτα να καταλάβει ότι υπάρχουν πάνω από ένας τρόποι κατανόησης. Ότι ο κόσμος δεν περιγράφεται, *μας τον περιγράφουν.* Ότι μπορεί, ότι έχει το δικαίωμα να περιγράφει και αυτός τον κόσμο, και να τον καταλάβει, και αυτή η κατανόηση να του χρησιμεύσει άμεσα. Κατανοώντας αληθινά, τα στοιχεία που συνθέτουν αυτήν τη σειρά από τα ασταμάτητα μηνύματα που υπάρχουν για μας, στον ουρανό, στις ιστορίες και στα βιβλία, στις εμπειρίες και στα προβλήματα, στο σπίτι και στο δρόμο, στις ανθρώπινες σχέσεις και επαφές, στο σώμα και στα όνειρα, και σε όλα τα άλλα, το επόμενο βήμα είναι να εξερευνήσεις τις σχέσεις τους και τα πράγματα στα οποία οδηγούν οι διασυνδέσεις τους. Τότε δεν θα βρεθείς απλά σε ένα καινούργιο πεδίο παρατήρησης, αλλά σε μια καινούργια θεώρηση της ίδιας της Ύπαρξης, και της ίδιας της φύσης της Γνώσης. Πιστεύω πως το να προσπαθήσεις να τα μεταδώσεις όλα αυτά και να τα περιγράφεις, είναι μια πράξη καθαρά επαναστατική, και το πρώτο σου μεγάλο πρόβλημα είναι η αρνητική απόκριση του ίδιου του συστήματος που απειλείς την ακεραιότητά του. Ο αληθινός εξερευνητής του κόσμου, ο άνθρωπος της Γνώσης, ο συγγραφέας, ο φιλόσοφος, ο ερευνητής, δεν διαφέρει πολύ από έναν πολεμικό ανταποκριτή. Δεν συμμετέχει απλώς σ' έναν πόλεμο, πρέπει να μεταδίδει και τα πράγματα που βλέπει. Τι συμβαίνει όμως, όταν τα πράγματα που βλέπει δεν θέλουν να τα δείξουν τα κανάλια αναμετάδοσης; Επιβαρύνεται με την ανάγκη να δημιουργήσει ένα δικό του κανάλι, και να αποκρούσει όλες τις αρνητικές διαθέσεις που δημιουργούνται από την «απόσχισή» του. Αυτό, πραγματικά αποτελεί πολύπλευρο πρόβλημα.

Χρειαζόμαστε ένα παραμέρισμα της κουρτίνας που ο συμβατικός κόσμος έχει τραβήξει μπροστά στα μάτια μας, μια νέα και μεγάλη προέκταση του οπτικού μας πεδίου, του πεδίου παρατήρησης. Χρειαζόμαστε νέους τρόπους αντίληψης και κατανόησης, και νέους τρόπους μετάδοσης των πραγμάτων που θα αντιληψθούμε και θα κατανοήσουμε. Αυτό θα σημαίνει μια ριζική αναθεώρηση ενός μεγάλου μέρους των γνώσεών μας και των πραγμάτων που θεωρούμε δεδομένα. Μια τέτοια αναθεώρηση δεν συμφέρει κανέναν από αυτούς που χειρίζονται τις λειτουργίες των καθημερινών συστημάτων, και επιπλέον, οι περισσότεροι άνθρωποι δεν είναι διατεθειμένοι να εγκαταλείψουν το μικρό, σίγουρο και ασφαλές νησί τους, για να εξερευνήσουν τα αβέβαια νερά ενός νέου ωκεανού...Έτσι, κάποιοι ανήσυχοι άνθρωποι, αναλαμβάνουν αυτήν την εξερεύνηση χωρίς καμία υποστήριξη, χωρίς κανέναν δεδομένο σύμμαχο, χωρίς καμία αναγνώριση του έργου τους, χωρίς εξιστόρηση των περιπετειών τους. Τις περισσότερες φορές χάνονται για πάντα μέσα από εκείνο το πέρασμα που τους οδήγησε μακριά από το σπίτι. Από μικρό παιδί μελετώ την ιστορία τους, τους ξέρω καλά. Είναι κάτι παραπάνω από βέβαιο, ότι όλοι αυτοί οι θαυμαστοί άνθρωποι έφτασαν σε πολύ περισσότερα πράγματα από αυτά που κατάφεραν να μεταδώσουν. Είναι κάτι παραπάνω από βέβαιο, ότι ακόμη και αυτά που κατάφεραν να μεταδώσουν, δεν έγιναν αντιληπτά με το σωστό τρόπο, και δεν εξερευνήθηκαν τα μονοπάτια που ανοίχτηκαν απ' αυτά. Οι μυστικές χώρες του εαυτού και του κόσμου, συνεχίζουν να είναι μυστικές παρόλο που έχουμε τους χάρτες στα χέρια μας. Ωστόσο πρέπει να συνεχίσουμε να χαρτογραφούμε, έστω κι αν ξέρουμε πως το έργο των περισσότερων «χαρτογράφων» δεν έγινε καν γνωστό, έστω κι αν ξέρουμε πως οι δορυφόροι καθημερινά χαρτογραφούν τον κόσμο και όλοι νομίζουν πως το πράγμα τελειώνει εκεί...

Αν υποθέσουμε πως οι περισσότεροι άνθρωποι βρίσκονται σε ένα είδος λήθης ή ύπνωσης, πως κοιμούνται και δεν μπορούν να αντιληφθούν ότι η καθημερινότητά τους είναι ένας ύπνος, ένας λήθαργος, μια νάρκη, και πως ο άνθρωπος που θα γοητευθεί ξαφνικά από τα μηνύματα που υπάρχουν γι' αυτόν στο δρόμο, ή σε μια εμπειρία, σ' ένα βιβλίο, σε μια συνάντηση, σ' ένα ταξίδι, που θα ανακαλύψει μια διαφορετική και πιο ευρεία ματιά για τον κόσμο, είναι ένα είδος αφυπνισμένου, που έχει ξυπνήσει από τη νάρκη των υπολοίπων – τότε πολλά πράγματα εξηγούνται... Και αν αυτό επιτελείται μέσα από μια διαδικασία που ξεκινά μέσα του, που του παραμερίζει την ομιχλώδη κουρτίνα που του σκεπάζει τα μάτια, και ξαφνικά νιώθει και αντιλαμβάνεται πράγματα που δεν μπορεί να εξηγήσει ή να συζητήσει – ένα είδος «μύησης» δηλαδή, στην πραγματική ζωή και στην ελευθερία που απορρέει από αυτήν...

Θα μπορούσα να όιαβεβαιώσω κάποιον, στοιχηματίζοντας τη ζωή μου, μονάχα για ένα πράγμα: τα πάντα είναι κάτι πολύ παραπάνω από αυτό που φαίνονται. Ένας άνθρωπος που μόλις αφέθηκε ελεύθερος από τη φυλακή, μπορεί να νιώσει μια συγκλονιστική εμπειρία όταν κοιτάξει το ηλιοβασίλεμα, αλλά οι περισσότεροι από τους κατοίκους των πόλεων το παίρνουν σαν δεδομένο ή, ακόμη χειρότερα, το κοιτάζουν και λένε «ναι, είναι όμορφο» και δεν νιώθουν τίποτε. Γνωρίζω καλά πως κάτι δεν πάει καλά με τους ανθρώπους. Όταν έχεις ένα άσχημο κρυολόγημα, έχεις ένα συνεχές καταπιεστικό συναίσθημα, δεν μπορείς να πάρεις μια βαθιά αναπνοή, κι όταν το συνειδητοποιείς είναι σαν να πνίγεσαι. Ξέρεις πως η κατάστασή σου αυτή δεν είναι κανονική... Αλλά όλοι οι άνθρωποι πάσχουν από ένα είδος μόνιμου κρυολογήματος στο κεφάλι και δεν το συναισθάνονται. Μερικές φορές όταν είναι κουρασμένοι ή ανήσυχοι, αυτή η αίσθηση της ασφυξίας γίνεται τόσο καταπιεστική, ώστε πανικοβάλλονται, και καμιά φορά μπορεί να αρρωστήσουν πνευματικά. Κι ύστερα υπάρχουν στιγμές που το κεφάλι καθαρίζει, όπως συμβαίνει με το συνάχι, κάτι σαν σαπουνόφουσκα σπάει στο πίσω μέρος της μύτης, ξεβουλώνει, και ξαφνικά ανασαίνεις, έτσι και το κεφάλι ανοίγει, και βλέπεις και ακούς με μια καινούργια αίσθηση φρεσκάδας. Κάτι μέσα μας ξυπνάει και ενθουσιάζεται από τον κόσμο που παρατηρεί, ολόκληρο το Σύμπαν μας αποκαλύπτεται θριαμβευτικά, φαίνεται περίπλοκο αλλά απέραντα ενδιαφέρον.

Πιστεύω ακράδαντα πως μια μέρα η ***Συνωμοσία Ενάντια στον Άνθρωπο*** θα καταρρεύσει. Πιστεύω πως μια μέρα ο άνθρωπος θα έχει μια έκτη αίσθηση, μια αίσθηση του σκοπού της ζωής, άμεση και χωρίς υποθέσεις... Η συνείδηση του ανθρώπου είναι ισχυρή σαν μικροσκόπιο, μπορεί να συλλάβει και να αναλύσει την εμπειρία με έναν τρόπο που δεν μπορεί να πετύχει κανένα ζώο. Αλλά η μικροσκοπική όραση είναι στενή όραση. Χρειάζεται να αναπτύξουμε ένα άλλο είδος συναίσθησης, που είναι το αντίστοιχο του τηλεσκοπίου...

Γνωρίζουμε πολύ καλά, ότι η Γνώση είναι και θα είναι η μοναδική δύναμη. Αυτό μας οδηγεί σε μια μυστική αλήθεια: **τίποτε μέσα στον κόσμο δεν θα μπορούσε να αντισταθεί σε μια πολυμελή οργανωμένη ομάδα διανοούμενων που έχουν κοινή δραστηριότητα και κοινές προθέσεις και λειτουργούν βάσει μακροπρόθεσμου σχεδίου**. Αυτή η αλήθεια είναι ταυτόχρονα η τυραννία μας, αλλά και η επανάστασή μας. Αυτό κάνουν οι «άλλοι», αυτό πρέπει να κάνουμε κι εμείς. Ο κόσμος που βλέπετε γύρω σας είναι μια Μηχανή. Η Μηχανή γίνεται μέρα με την ημέρα όλο και πιο εύθραυστη. Όσο η ζωή θα περιπλέκεται, ο μηχανισμός θα βρίσκεται σε

ολοένα και μεγαλύτερο αδιέξοδο – και κατά συνέπεια θα είναι όλο και πιο ευάλωτος. Ανάμεσα στους ανθρώπους που έχουν την ικανότητα να εκμεταλλευτούν αυτό το ευάλωτο του συστήματος, ξεχωρίζουμε δύο κατηγορίες: αυτούς που έχουν τη Γνώση, και αυτούς που έχουν τη θέληση να την εφαρμόσουν. Αυτό είναι το δυστύχημα: οι αληθινοί μεταρρυθμιστές δεν γνωρίζουν, και οι αληθινοί γνώστες είναι πολύ νωθροί για να προχωρήσουν σε μεταρρυθμίσεις. Αυτό είναι το πρόβλημά μας.

Φίλοι μου, θα έρθει μια μέρα που η Γνώση και η Θέληση θα ενωθούν, και τότε ο κόσμος θα προοδεύσει αληθινά, ακολουθώντας την Ελπίδα. Και κανείς από αυτούς που συντηρούν σήμερα αυτό το πολύπλοκο σύστημα, δεν θα είναι σε θέση να αντιδράσει για να υπερασπίσει τα πολύπλευρα συμφέροντά του. Κι αυτή η μέρα πλησιάζει. Πιστεύω ότι στο άμεσο μέλλον θα συμβούν πράγματα εκπληκτικά, που θα δώσουν την ευκαιρία στον άνθρωπο να αφυπνιστεί, κι η συνωμοσία εναντίον του θα τερματιστεί. Αυτό θα σημάνει την ώρα των απίστευτων και τελείως απρόβλεπτων επαναστατικών αλλαγών στο σύστημα και στον τρόπο ζωής μας. Θα σημάνει την κατάρρευση της φυλακής μας...

Μέχρι τότε, πρέπει να εντείνουμε την προσπάθεια σύνδεσης πληροφοριών που μοιάζουν ασύνδετες μεταξύ τους. Μέχρι τότε, η μόνη ουσιαστική μορφή αντίδρασης περιλαμβάνει τρεις κινήσεις: την προσπάθεια του καθενός μας για αληθινή ευρύτητα του νου, τον καθημερινό αγώνα μας –ίντσα προς ίντσα σε όλα τα επίπεδα– για μεγαλύτερα ποσοστά ελευθερίας, και τη διατήρηση της Φλόγας, της Ελπίδας πως ο άνθρωπος θα μπορέσει να επιτελέσει το μυστικό σκοπό του και να εξελιχτεί σε ένα νέο ον θαυμαστό και απερίγραπτο...

Η ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΗΣ ΣΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ

Μια από τις μεγαλύτερες αγωνίες μου έχει τις ρίζες της στο φόβο πως ο λιγοστός χρόνος που μου αναλογεί σ' αυτόν τον πλανήτη θα τελειώσει χωρίς να προλάβω να κάνω αυτά που πραγματικά θέλω. Φοβάμαι πως η ζωή μου θα χαθεί ανώφελα, πως όεν θα καταφέρω να ολοκληρώσω τίποτε το σημαντικό, γιατί θα είμαι συνεχώς αναγκασμένος να κυνηγάω ασημαντότητες.

Γύρω μας έχει στηθεί μια τεράστια συνομωσία για να μας επιβάλει ένα συγκεκριμένο τρόπο ζωής. Δεν έχουμε δικαίωμα ν' αποφασίσουμε εμείς πού θα ξοδέψουμε το χρόνο μας, αλλά είμαστε υποχρεωμένοι να πάρουμε μέρος στο χορό της επιβεβλημένης «πραγματικότητας». Σύμφωνα μ' αυτήν, σημαντική είναι μόνο η οικονομική δύναμη, η φυσική αναπαραγωγή στα πλαίσια μιας τυπικής οικογένειας, η συγκεκριμένη και ελεγχόμενη μόρφωση, η αναπαραγωγή του προτύπου αυτού και στις επόμενες γενιές. Οτιδήποτε άλλο δεν είναι δεκτό, και αντιμετωπίζεται σαν «ανωμαλία».

Στο παρελθόν οι «ανωμαλίες» αυτές αντιμετωπίζονταν με πιο άμεσες και «ολοκληρωτικές» λύσεις. Αν π.χ. σε ενδιέφερε η φιλοσοφία, σε ονόμαζαν άπιστο και αιρετικό και σε έκαιγαν ζωντανό. Αν σε ενδιέφερε η εναλλακτική θεώρηση

της ιστορίας, σε θεωρούσαν αντικαθεστωτικό και γινόσουν αυτόματα κάτοικος σκοτεινών μπουντρουμιών (με καθημερινή τροφή μια φέτα ξερό ψωμί και λίγο βρώμικο νερό). Αν τολμούσες να γράψεις έστω και μια παράγραφο παρόμοια με αυτές που περιέχονται σ' αυτό το βιβλίο, τότε ολόκληρη η κοινωνία θα έβρισκε τρόπους για να σε ισοπεδώσει...

Σήμερα τα ίδια πράγματα εξακολουθούν να ισχύουν, αλλά πλέον η αντιμετώπιση των ανθρώπων που τολμούν να ξεφύγουν από τη «νόρμα», γίνεται με πιο λεπτούς και πονηρούς τρόπους. Αυτή η «λεπτότητα» δεν είναι αποτέλεσμα ωρίμανσης της ανθρωπότητας, απλώς οι περισσότεροι άνθρωποι των μοντέρνων κοινωνιών έχουν καταλάβει πως ό,τι κάνουν θα χρησιμοποιηθεί εναντίον τους και το προσωπικό τους δικαίωμα να ζούνε όπως αυτοί θέλουν, τους υποχρεώνει να κρατούν τα προσχήματα απέναντι σε εκείνους που θέλουν να κάνουν το ίδιο. Από την άλλη, λόγω της απελευθέρωσης της πληροφορίας, οι περισσότεροι έχουν πλέον καταλάβει και αποδεχτεί ότι όλα τα κοινωνικά συστήματα έχουν την τάση να εκμηδενίζουν το «άτομο» στο όνομα του «συνόλου». Όμως, ενώ ο μοντέρνος άνθρωπος ισχυρίζεται ότι δεν δέχεται πλέον να μην είναι ελεύθερος, στην καθημερινότητά του είναι σκλάβος, υποταγμένος στις «αναγκαιότητες», σκύβει το κεφάλι στις καταστάσεις και πολλές φορές επαναλαμβάνει στον εαυτό του την πολύ δυσάρεστη φράση «καλά τα όνειρα, αλλά η πραγματικότητα είναι σκληρή...».

Και είναι όντως σκληρή, ακόμη κι αν δεν θέλουμε να το παραδεχτούμε. Είναι πολύ δύσκολο για έναν απλό άνθρωπο να πολεμήσει την τεράστια συνωμοσία που έχει στηθεί γύρω μας. Και οι επίδοξοι «εξουσιαστές» που επιβουλεύονται την ψυχή και την ενέργειά μας, δεν είναι μόνο άνθρωποι, αλλά και κάποιες σχεδόν ζωντανές νοητικές-πληροφοριακές οντότητες. Δεν είναι δύσκολο να αντιληψθούμε ότι μια πολυεθνική, ένα κράτος ή μια τράπεζα, είναι πλέον ζωντανές οντότητες. Αυτές οι οντότητες δεν έχουν συνείδηση παρόμοια με την ανθρώπινη, αλλά από τη μια πλευρά υπακούουν στους νόμους της φυσικής επιλογής (οι ισχυρές επιβιώνουν και οι ευάλωτες εξαφανίζονται και αφομοιώνονται από τις άλλες) και από την άλλη διαθέτουν νοημοσύνη (τεράστια δίκτυα συλλογής, ανάλυσης και εκμετάλλευσης των πληροφοριών – αυτό δεν είναι νοημοσύνη;). Έτσι, μπορούμε να πούμε ότι είναι απόλυτα «ζωντανές», ίσως πιο ζωντανές από εμάς, πιο «εξελίξιμες», πιο επιθετικές, πιο αδίστακτες. Αυτές που τελικά επιβιώνουν από το σκληρό πόλεμο που διεξάγει η μια ενάντια στην άλλη, έχουν αναπτύξει σήμερα πολύπλοκες επιθετικές και αμυντικές τεχνικές. Φυσικά, οποιοδήποτε ανθρωπάκι προσπαθήσει να σηκώσει το κεφάλι του απέναντι σε μια τέτοια οντότητα που φτιάχνεται από χιλιάδες

ανθρώπους, από πολύπλοκες ισορροπίες, τρομακτικές δυνάμεις και διαπλεκόμενα συμφέροντα, θα τσαλαπατηθεί χωρίς δεύτερη σκέψη.

Μια από τις σημαντικότερες ιδέες που πρέπει να έχουμε υπόψη μας όταν προσπαθούμε να αντιληψθούμε τι συμβαίνει γύρω μας, είναι πως η αντίληψή μας ακολουθεί το νόμο του «γκεστάλτ», πως η εικόνα που έχουμε για τα πράγματα είναι «αθροιστική» και όχι «αναλυτική». Ο ανθρώπινος εγκέφαλος τείνει να παρατηρεί *σχηματισμούς* και *διαμόρφωση* σε οποιοδήποτε σύνολο στοιχείων, και όχι τα «επιμέρους στοιχεία». Ένα παράδειγμα γκεστάλτ είναι η σελίδα που βλέπετε τώρα: αν και μοιάζει να «μιλάει», στην πραγματικότητα είναι ένα σύνολο από πράγματα τα οποία δεν μπορείτε σε καμιά περίπτωση να δείτε. Όπως έλεγε και ο Μάρσαλ ΜακΛούαν, δεν μπορείς να μη διαβάσεις αυτό το κείμενο, δεν μπορείς να δεις αυτή τη σελίδα χωρίς να ενεργοποιηθεί αυτόματα η «λειτουργία ανάγνωσης» που τη μετατρέπει σε *ένα* πράγμα, σε «μια σελίδα βιβλίου» – ενώ, στην πραγματικότητα, η σελίδα αποτελείται από μόρια και πλέγματα, από ίνες χαρτιού και σταγόνες μελάνης, από κωδικοποιημένα σχήματα και ομαδοποιήσεις συμβόλων, από γραμματικούς κανόνες και από λέξεις, από γλωσσικά μορφώματα και ιδέες, από έννοιες και επεξηγήσεις, από επιδιώξεις και σκοπούς, από τεχνάσματα και τέχνη και λάθη, από ψέματα και αλήθειες και ερωτήματα και ανακρίβειες και υποθέσεις, από μια ολόκληρη ακολουθία ιστορικών, κοινωνικών και προσωπικών αιτιών δεκάδων ανθρώπων που αποφάσισαν να γράψουν, να συνθέσουν, να δημιουργήσουν, να τυπώσουν, τα κυκλοφορήσουν, να πουλήσουν, να αγοράσουν και να διαβάσουν αυτή τη σελίδα... Και μη μου πείτε ότι τα σκεφτόσασταν όλα αυτά όταν ξεκινήσατε να διαβάζετε αυτή την παράγραφο...

Το μυαλό μας αδυνατεί να αδιαφορήσει για τη «γκεστάλτ» αντίληψη που θέλει να βλέπει «ένα πράγμα» σε οποιοδήποτε «σύνολο». Γκεστάλτ φαινόμενο είναι και ο άνθρωπος, που είναι σύνολο από ξεχωριστά άτομα και μόρια, στα οποία όμως αναγνωρίζουμε ταυτότητα.

Μέσα από το «γκεστάλτ», η αθροιστική αντίληψή μας, ακολουθώντας μια αντίστροφη «λειτουργία» από την «ανάλυση», παρατηρεί μια παράδοξη πραγματικότητα, που ακόμη προσπαθούν να κατανοήσουν οι μαθηματικοί που ασχολούνται με τον κλάδο της «τοπολογίας»: ***Κάθε Σύνολο είναι πάντα Μεγαλύτερο από τα Μέρη του.*** Όπως μια σελίδα κειμένου είναι κάτι μεγαλύτερο, κάτι διαφορετικό από όλα τα επιμέρους στοιχεία που εντοπίσαμε πριν, έτσι μια εταιρεία, ένα κράτος ή μια θρησκεία, είναι κάτι διαφορετικό και μεγαλύτερο από τα επιμέρους στοιχεία που τα αποτελούν. Όποιος νομίζει πως μια εταιρεία είναι μονάχα οι άνθρωποι που εργάζονται σ' αυτήν, κάνει μεγάλο λάθος. Αλλά δεν αντιλαμβανόμαστε το γκεστάλτ που την μετατρέπει σε μια οντότητα, γιατί

όεν έχουμε την πλήρη εικόνα της. Όπως ακριβώς τα μυρμήγκια μπορεί να αντικρίζουν τη σόλα ενός ανθρώπινου παπουτσιού, αλλά να μην γνωρίζουν τίποτε για τον γίγαντα που στέκεται από πάνω τους...

Οι «υπεροντότητες», εταιρείες, κράτη και οργανώσεις, είναι στις αρχές του 21ου αιώνα πολύ νέες ακόμη για να αναπτύξουν μια ειρηνική συνύπαρξη –μια ισορροπία δυνάμεων– αλλά και πολύ μεγάλες για να τις χωρέσει ο μικρός και φτωχός πλανήτης μας. Έτσι, βρίσκονται αυτή τη στιγμή σε έναν αιματηρό πόλεμο για την επιβίωσή τους. Ίσως αυτός ο πόλεμος να είναι και η εξήγηση για τη μανία τους να ελέγξουν ολοκληρωτικά τον ανθρώπινο πληθυσμό και να τον χρησιμοποιήσουν σαν όπλο και ενεργειακή τροφή τους.

Είναι ολοφάνερο πως είμαστε η τροφή και οι μπαταρίες αυτών των οντοτήτων, ακριβώς σχεδόν με τον ίδιο τρόπο που περιγράφεται στην ταινία *Matrix*. μας προσφέρουν ένα συγκεκριμένο τρόπο ζωής, δημιουργούν γύρω μας ένα δίκτυο (matrix) διανομής εύκολων αγαθών, μας προστατεύουν από «δυσλειτουργίες» (όπως π.χ. την πείνα) και φυσικά, ζητούν για όλα αυτά ενεργειακά ανταλλάγματα: υποταγή, εκτέλεση των διαταγών τους και, πάνω απ' όλα, αύξηση της παραγωγικότητας. Είναι φανερό πως αυτή η παραγωγικότητα δεν ωφελεί κανέναν πέρα από αυτές τις απρόσωπες δομές. Κανονικά, θα έπρεπε ο καθένας μας να φροντίζει να κερδίζει το φαγητό του, τις βασικές ανάγκες του, και να αποκτά κάποια ελάχιστα πράγματα για να νιώθει όμορφα. Αλλά κάποιοι φανατικοί, πεπεισμένοι πως εργάζονται για το καλό της ανθρωπότητας, δουλεύουν σαν πειθήνια ρομποτάκια για το καλό μιας τέτοιας γκεστάλτ οντότητας. χωρίς να το αντιλαμβάνονται. Είναι σίγουροι πως στη ζωή δεν υπάρχει τίποτε πέρα από αυτήν και εργάζονται ολημερίς και ολονυχτίς για να την ικανοποιήσουν και να καταφέρουν να την επιβάλουν και σε όλους τους άλλους. **Αν είσαι απροετοίμαστος για να τους αντιμετωπίσεις, θα σε καταπιούν και θα σε παρασύρουν στην παγίδα που είναι κι αυτοί πιασμένοι.**

Στο παρελθόν, όταν οι γκεστάλτ οντότητες ονομάζονταν ακόμη *έθνη*, τέτοιοι φανατικοί ήταν οι Μακεδόνες του Αλέξανδρου (δεν μπορώ να μη σκεφτώ όπ ήταν θύμα μιας οντότητας-εμμονής που λεγόταν «το Βασίλειό του» για την οποίο υπεύθυνος ήταν μάλλον ο πατέρας του), τέτοιοι φανατικοί ήταν οι Ρωμαίοι που ζούσαν και πέθαιναν για τη *Ρώμη*, οι αραβικοί πληθυσμοί που μέχρι σήμερα πεθαίνουν και αυτοκτονούν για την *Πίστη* και το *Τζιχάντ*, οι Γιαπωνέζοι για την *Αυτοκρατορία* τους, οι Ναζί για το *Ράιχ*. Υπάρχουν στην ιστορία πολλά παρόμοιο παραδείγματα υποταγής σε μια υπεροντότητα, για όλες τις θρησκείες, για τη επιστήμη την ίδια, για τον κομμουνισμό και τον αντικομμουνισμό, και πάει λέγοντας... Με πολύ απλά λόγια, κανένας άνθρωπος σήμερα δεν μπορεί να ζήσε.

ειρηνικά και ελεύθερα, αψηφώντας τις «κοινωνικές δυνάμεις» (έτσι αρέσει στις οντότητες αυτές να αυτοονομάζονται). Ακόμη κι αν η τύχη φροντίσει να έχεις από τη στιγμή της γέννησης σου όλα τα απαραίτητα για να επιβιώσεις σε όλη σου τη ζωή χωρίς να χρειαστεί να ζοριστείς, είναι σίγουρο πως κάποια στιγμή θα σε εντοπίσει ο πολύπλοκος μηχανισμός στρατολόγησης μιας τέτοιας «κοινωνικής δύναμης» και θα σε υποχρεώσει να ενταχτείς σ' αυτήν, αφού σε λυγίσει με αλλεπάλληλα χτυπήματα.

Πώς όμως αυτές οι «οντότητες» καταφέρνουν να μας υποχρεώσουν να γίνουμε πιόνια τους; Δυστυχώς, χρησιμοποιούν τη γνώση των πιο λαμπρών μυαλών της ανθρωπότητας, που ανέλυσαν την ανθρώπινη ψυχή και αντιλήφθηκαν πς έμφυτες αδυναμίες της. Επεμβαίνουν με όπλα τις γνώσεις αυτές σε κάθε επίπεδο της ανθρώπινης ύπαρξης. Υπάρχουν αρκετοί μέθοδοι ελέγχου των ανθρώπων αλλά δυστυχώς λίγοι τρόποι αντίδρασης. Θα προσπαθήσω να σας περιγράψω μερικές μορφές ελέγχου:

ψυχολογικος ΕΠΕΓΧΟΣ

Αυτός είναι ο πιο βαθύς, ο πιο απάνθρωπος και, δυστυχώς, ο πιο παλιός τρόπος με τον οποίο ελέγχονται οι άνθρωποι. Δυστυχώς ο άνθρωπος είναι πολύ ευάλωτος ψυχικά – και αυτό δείχνει πως μάλλον είμαστε ακόμη ανώριμα όντα. Οι εξουσιαστές όλων των εποχών, που γνώριζαν καλά την τέχνη της εξουσίας, επένδυαν εδώ αρκετή από την επιρροή τους. Χρησιμοποιώντας τις τεχνικές που αναφέρω παρακάτω, κατάφερναν να αυξήσουν τρομερά τη δύναμή τους:

1. Γόητρο. Το γόητρο εκμεταλλεύεται τα συναισθήματα του φόβου και του θαυμασμού, αυτά που ονομάζουμε συνήθως «δέος». Με τη γνώση πως οι άνθρωποι αγαπούν τη ζωή τους, πως φοβούνται τους πραγματικά ισχυρότερους και πως θέλουν να βρίσκονται με το μέρος των νικητών, οι δυνατοί όλων των εποχών έμαθαν τον τρόπο να κερδίζουν το πλήθος. Δεν έχει σημασία αν ο «άρχοντας» είναι πραγματικά δυνατός, όμορφος και πλούσιος, σημασία έχει να φαίνεται έτσι. Οι ισχυροί όλων των εποχών επένδυαν στην εμφάνισή τους, σε ακριβά ρούχα, σε εκθαμβωτικές στολές, σε όμορφα λάβαρα. Πάρτε για παράδειγμα τα μαύρα ρούχα των Ες-Ες και τις καταπληκτικές πανοπλίες των πραιτοριανών φρουρών του αυτοκράτορα της Ρώμης ή των ιπποτών. Μπότες με τακούνια κάνουν ψηλότερο αυτόν που τις φοράει, σμιλεμένες πανοπλίες στο σχήμα τεράστιων μυώνων για να δείχνουν πανίσχυρο αυτόν που κρύβεται μέσα τους, αστραφτερά όπλα. Όπως ξέρουν όσοι έχουν γίνει αξιωματικοί του πεζικού, μεγαλύτερη σημασία έχει να αστράφτουν τα άρβυλά σου, παρά να δουλεύουν άψογα όλα τα όπλα που διαθέτεις...

Στην εποχή μας το ίδιο πράγμα συμβαίνει με τα οπλικά συστήματα, που διαφημίζονται σαν να είναι αήττητα. Στην ίδια κατηγορία βρίσκονται και τα λεγάμενα υπερόπλα, τα οποία λέγονται αλλιώς και «όπλα γοήτρου», τα οποία δεν έχει σημασία αν υπάρχουν ή όχι, φτάνει που τρομάζουν τον πιθανό εχθρό και εμψυχώνουν το στρατιώτη. Φυσικά, μη νομίζετε πως το γόητρο είναι ένα παιχνίδι που παίζεται απλά. Υπάρχουν πολλαπλές τεχνικές εμψύχωσης των στρατιωτών, τεχνικές απόδειξης στον αντίπαλο της υπεροπλίας και διάφορες άλλες, οι οποίες ισχύουν απαράλλαχτες είτε μιλάμε για στρατιωτικές καταστάσεις είτε για εμπορικές. Π.χ. δεν έχει σημασία αν μια εταιρεία έχει την ικανότητα να καταλάβει ολόκληρη την αγορά. Ακόμη κι αν δεν μπορεί να το κάνει, αυτό είναι κάτι που δεν θα το παραδεχτεί ποτέ. Είναι σημαντικό οι εργαζόμενοί της να νομίζουν πως δουλεύουν για τον απόλυτο και σίγουρο νικητή – και πως αν τον προδώσουν ή αν τον αψηφήσουν, η ζωή τους θα καταστραφεί. Με λίγα λόγια, δεν έχει σημασία αν ο επίδοξος εξουσιαστής έχει πραγματική δύναμη – απλώς, πρέπει να μην παραδεχτεί ποτέ οποιαδήποτε αδυναμία του, να φαίνεται πετυχημένος και ακμαίος...

2. Σεξουαλικά Πρότυπα. Πριν από χιλιάδες χρόνια ξεκίνησε η δημιουργία ενός ανδρικού πρότυπου που είναι λίγο-πολύ ανύπαρκτο. Ο ιδανικός άνδρας είναι πολεμιστής αλλά τρυφερός, λείπει στα ξένα αλλά θυμάται πάντα την αγαπημένη του, δεν μιλάει πολύ αλλά είναι απόλυτα φιλοσοφημένος, είναι έξυπνος αλλά και απόλυτα σταθερός στις απόψεις του (δυο πράγματα που κατά τη γνώμη μου είναι τελείως αντίθετα), είναι πλούσιος αλλά και τίμιος κτλ. Το πρότυπο αυτό προωθήθηκε έντεχνα, για να επιβάλει στους άντρες ένα συνεχές άγχος για την εικόνα που παρουσιάζουν στις γυναίκες – πράγμα που αψαιρεί αρκετό από το χρόνο τους, την ενέργειά τους και το χρήμα τους, οπότε είναι καλός τρόπος ελέγχου τους, ενώ στις γυναίκες έχει τοποθετηθεί έτσι ένα κριτήριο επιλογής συντρόφου που δεν θα μπορέσει ποτέ κανένας άνδρας να εκπληρώσει πραγματικά, οπότε είναι κι αυτές διαρκώς σε πόλεμο με τους συντρόφους τους και τον εαυτό τους, γιατί δεν είναι ικανοποιημένες. Έτσι, όλοι οι άνθρωποι είναι σεξουαλικά και συναισθηματικά ανικανοποίητοι και ξοδεύουν όλο το χρόνο τους στην προσπάθεια να καλύψουν τα συναισθηματικά κενά τους, αφήνοντας κατά μέρος τα όνειρά τους και τις προσπάθειές τους για να φτιάξουν ένα δικό τους τρόπο ζωής.

3. Άγχος. Οι διαρκείς απειλές του υποτιθέμενου αντιπάλου που πλησιάζει για να σε εκμηδενίσει αν δεν κάνεις τις σωστές κινήσεις, ο διαρκώς μειωμένος χρόνος που σου μένει για να ασχοληθείς με την προσωπική σου εξέλιξη, οι προτροπές να ακολουθείς ένα πρόγραμμα που σου επιβάλλεται αλλά δεν το έχεις σχεδιάσει εσύ, όλοι αυτοί οι «ψυχαναγκασμοί» χρησιμοποιούνται συνεχώς για να επιβάλλουν μια κατάσταση τρόμου και άγχους. Αυτή η κατάσταση

παραλύει τη θέληση και δημιουργεί έντονες ενοχές. Το άτομο που σκέφτεται συνεχώς όλα τα παραπάνω, είναι το πιο πειθήνιο πιόνι των αρχηγών του, που επειδή ξέρουν να σκηνοθετούν τις πράξεις τους «δεν φαίνονται ποτέ να κάνουν λάθη και να ξοδεύουν το χρόνο τους»...

4. «Ναρκωτικές» συνήθειες. Μια από τις μεγαλύτερες αδυναμίες του ανθρώπου είναι η συνήθεια. Αν κάποιον τον ταΐζεις κάθε μέρα εσύ, στο τέλος γίνεται ανίκανος να φάει μόνος του. Αν κάποιον τον μάθεις να ζει σε μια σταθερή θερμοκρασία 24° C, κάθε θερμοκρασία λίγων βαθμών πάνω ή κάτω του φαίνεται κόλαση. Λίγοι είναι οι άνθρωποι που έχουν τη θέληση και την ενέργεια που απαιτείται για να σπάσουν τις συνήθειες τους. Έτσι, οι εξουσιαστές συντηρούν τους υποτακτικούς τους σε σταθερές καταστάσεις και τους απειλούν υποσυνείδητα πως αν σταματήσουν να υπακούουν, αυτή η σταθερή κατάσταση θα τελειώσει. Στη πραγματικότητα ο άνθρωπος είναι ένα πλάσμα που μπορεί να αντιμετωπίσει το χάος με μεγάλη άνεση. Αν δεν τολμήσει όμως να το κάνει ποτέ, δεν γνωρίζει τη δυνατότητά του αυτή. Οι πιο ανέντιμοι εξουσιαστές, προκα· ούν πραγματικό εθισμό στους κατωτέρους τους, χρησιμοποιώντας από παροχή απολαύσεων μέχρι πραγματικές ναρκωτικές ουσίες.

5. Εξειδίκευση. Όσο κι αν μοιάζει απαραίτητη, η εξειδίκευση είναι ένας πο- υ καλός τρόπος για να έχεις αδύναμους και φοβισμένους υπαλλήλους. Η ολο- ·Ληρωμένη παιδεία δίνει τη δυνατότητα στον άνθρωπο να κινηθεί σε όποιον τομέα σποψασίσει αυτός. Η απόλυτη εξειδίκευση είναι ένας ισχυρός υποσυνείδητος δεσμός. Για παράδειγμα ένας μηχανικός με ειδίκευση στην κατασκευή ολοκληρωμένων θα βρει δουλειά μόνο σε πέντε εργοστάσια σ' όλη την Ευρώπη, ενώ ένας στρατιωτικός με ειδίκευση στις νάρκες μπορεί να δουλέψει μόνο για το στρατό.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΕΓ1ΕΓΧΟΣ

Ζούμε στην εποχή της πληροφορίας, αλλά και της νέας οικονομίας. Τα πάντα -ετρούνται με αριθμούς, μετοχές, χρήματα. Δεν υπάρχει άνθρωπος σήμερα σου να μη χρησιμοποιεί το λεγόμενο credit. Είναι ολοφάνερο πως αυτό το credit, το χρήμα, είναι ο τρόπος που η καθημερινότητα σε επιβραβεύει όταν την -πακούς (και σε υποχρεώνει όταν δεν θέλεις να υπακούσεις). Εδώ, τα πράγματα είναι πιο απόλυτα. Οι φοβισμένοι Έλληνες, έλεγαν την εποχή της δικτατορίας υπό μορφήν αστείου πως «όποιος δε φοβάται την Εκκλησία, φοβάται την αστυνομία». Σήμερα η αστυνομία δεν είναι πια ο μπαμπούλας που ήταν κάττοτε, αλλά τη θέση της την έχει πάρει η φτώχεια. Ακόμα κι αν καταφέρεις να ξεσεράσεις όλα τα ψυχολογικά κόλπα που χρησιμοποιεί η καθημερινότητα για να σε υποτάξει, πρέπει να την υπακούσεις, γιατί αλλιώς θα αντιμετωπίσεις αρκετά

χειροπιαστά οικονομικά προβλήματα. Παρακάτω παρουσιάζω μερικές μεθόδους άντλησης χρημάτων και οικονομικού ελέγχου:

1. Τράπεζες. Είναι πολύ δύσκολο να αποφύγεις τον πειρασμό του δανεισμού, που προσφέρουν πλέον απλόχερα οι τράπεζες. Όταν θα πέσεις στην παγίδα τους, θα είσαι αναγκασμένος να δουλεύεις ανελλιπώς για πολλά χρόνια για να πληρώνεις τους τόκους και τις δόσεις των δανείων. Αλλά επειδή οι τράπεζες μας «προσέχουν», σε περίπτωση που δεν μπορείς να πληρώσεις τις δόσεις σου, τότε σου δίνουν κι άλλο δάνειο, για να πληρώσεις το προηγούμενο! Φυσικά, για να πάρεις το δάνειο πρέπει να έχεις σταθερή δουλειά (αν το αφεντικό σου σε διώξει, την πάτησες, δεν έχει δάνειο...) και κάτι να υποθηκεύσεις (π.χ. το σπίτι σου, το οποίο χάνεις αν δεν πληρώσεις...). Ένα γνωστό ρητό για τις τράπεζες λέει πως είναι το μέρος όπου σου δανείζουν χρήματα «μόνο αν αποδείξεις πως δεν τα χρειάζεσαι». Οι τράπεζες προωθούν το παιχνίδι της αύξησης της παραγωγής, καθώς οι περισσότερες ανήκουν σε κάποιες πολυεθνικές που τις χρηματοδοτούν.

2. Επιβολή καταναλωτικών προτύπων. Αν δεν υπακούς στη νόρμα που επιβάλλεται από τα δίκτυα διανομής (δηλ. τις πολυεθνικές), δεν μπορείς να εμπορευτείς τίποτε. Αυτό συμβαίνει με δυο τρόπους: α) οι πολυεθνικές επιβάλλουν στα εμπορεύματα να έχουν χαρακτηριστικά που κανένας ανεξάρτητος παραγωγός δεν μπορεί να διατηρήσει, π.χ. συγκεκριμένα κουτιά, τα λεγάμενα «πρότυπα ποιότητας» κτλ. Από τη μια πλευρά αυτό είναι καλό για τον τελικό καταναλωτή που είναι σίγουρος για την ποιότητα του πράγματος που αγοράζει, από την άλλη όμως, εξοντώνει τους ανεξάρτητους παραγωγούς που δεν έχουν τη δυνατότητα να μιμηθούν τις μεγάλες πολυεθνικές και β) τα δίκτυα διανομής έχουν τη δυνατότητα να διαφημίσουν και να προωθήσουν όποια προϊόντα προτιμούν αυτά, επιβάλλοντάς τα με το ζόρι στον καταναλωτή π.χ. μπορούν να κάνουν έναν τραγουδιστή πασίγνωστο, από τη μια μέρα στην άλλη, ενώ ταυτόχρονα να εξαφανίσουν κάποιον πραγματικά καλό που δεν υπακούει στις διαταγές τους (το ίδιο ισχύει για τους παραγωγούς τροφίμων, για τους κατασκευαστές ρούχων, για οποιονδήποτε εμπορεύεται προϊόντα). Τα δίκτυα επαναλαμβάνουν συνεχώς στον εαυτό τους το μότο «ο κόσμος τρώει ό,τι του σερβίρεις...», που δυστυχώς ισχύει σε πολύ μεγάλο βαθμό.

3. Προϊόντα που τα αγοράζεις συνεχώς. Κάποτε αν αγόραζες ένα αυτοκίνητο, αυτό δούλευε για πολλές δεκαετίες χωρίς να καταστρέφεται ή να χαλάει. Σήμερα, τα προϊόντα έχουν μικρή διάρκεια ζωής, γίνονται από φτηνότερα υλικά, έτσι καταστρέφονται πολύ γρήγορα. Συνεχώς βγαίνουν καλύτερα μοντέλα, νέα σχέδια και δυνατότητες, που στην πραγματικότητα είναι εφικτά από πολύ καιρό, τα

οποία όμως οι εταιρίες τα κυκλοφορούν σταδιακά για να σε αναγκάσουν να αγοράζεις συνέχεια. Τα παλιά μοντέλα είναι ασύμβατα με τα καινούργια σε ανταλλακτικά (δηλ. δεν επισκευάζονται), δεν υπάρχουν αναλώσιμα που να δουλεύουν στα παλιότερα μοντέλα (λ.χ. σου χαλάει το φρένο του αυτοκινήτου και αναγκάζεσαι να αλλάξεις το αυτοκίνητο ή σου τελειώνει η μελάνη του εκτυπωτή και πρέπει να αγοράσεις καινούργιο εκτυπωτή...) Αυτό φυσικά σημαίνει ανάγκη για περισσότερες αγορές, περισσότερα χρήματα χαμένα, περισσότερες πλασματικές ανάγκες...

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΚΟΣ ΕΠΕΓΧΟΣ

Εδώ φτάνουμε στο σημαντικότερο, κατά τη γνώμη μου, μυστικό της εξουσίας. Ο εξουσιαστής που κατέχει τα μυστικά του ελέγχου της πληροφορίας, δεν χρειάζεται να ελέγχει τις πράξεις σου, αφού ελέγχει τη σκέψη σου. Εκμεταλλευόμενος τις έμφυτες αδυναμίες της ανθρώπινης αντίληψης, μπορεί να δημιουργήσει αλήθειες και ψέματα, επιστήμες και θρησκείες, αγίους και διάβολους. «Ο άνθρωπος πιστεύει ό,τι του πεις τρεις φορές» είναι το μότο αυτής της τεχνικής και δυστυχώς είναι κι αυτό μια μεγάλη αλήθεια. Όλες οι μεγάλες θρησκείες, όλα τα κέντρα της επιστημονικής γλώσσας και όλα τα κέντρα διάδοσης πληροφοριών, ασκούν από τα αρχαία χρόνια έλεγχο των μαζών με το πιο μυστικό αλλά και πιο «διαδόσιμο» όπλο όλων των εποχών... το χειρισμό της Πληροφορίας. Αλλά ας τα δούμε πιο αναλυτικά:

1. **Θρησκείες.** Οι θρησκείες είναι φορείς τεράστιας δύναμης και εξουσίας. Πώς το κατάφεραν αυτό; Πολύ απλά, οι θρησκείες ανέλαβαν να δώσουν στο λαό τις απαντήσεις που ζητούσε. Συνάντησαν τον Θεό (όμως άλλο Θεό η καθεμία), μετέφεραν τα λόγια του γραμμένα σε πινακίδες (ο Θεός δεν γνώριζε να δακτυλογραφεί, για αυτό τα σμίλευε σε πέτρες), έγιναν οι ταμίες και οι έφοροι του Θεού (ο Θεός κατασκεύασε το πρώτο σύστημα Taxis). Συγνώμη που γίνομαι τόσο κυνικός, αλλά εξαιτίας των ψεμάτων των «Θεοποιών» (που δεν μπορεί να λένε *όλοι* αλήθεια για τις αποκαλύψεις που δέχτηκαν, σωστά;) έχουν χαθεί εκατομμύρια ζωές, έχουν υποφέρει αξιόλογοι άνθρωποι, έχουν σταυρωθεί και έχουν πεθάνει λαμπρές ψυχές. Ο πρώτος πολιτισμός που έκανε τη θρησκεία μέσο παγκόσμιου ελέγχου ήταν φυσικά η Ρώμη, που αφού απέτυχε να θεοποιήσει τους αυτοκράτορές της, οικειοποιήθηκε τα διδάγματα του Χριστού για να κυβερνήσει τον πλανήτη. Μέχρι και σήμερα, υπάρχουν άνθρωποι στον πλανήτη που βασανίζονται κυριολεκτικά στο όνομα θεών που υποτίθεται πως νοιάζονται για τους ανθρώπους.

2. **Διακίνηση πληροφοριών.** Από την αρχαία Ελλάδα μέχρι σήμερα, τα πρακτορεία ειδήσεων έχουν τεράστια πολιτική δύναμη, γιατί καταφέρνουν να

διαμορφώσουν την κοινή αντίληψη. Το πρώτο πρακτορείο ειδήσεων με τεράστια δύναμη δεν ήταν άλλο από το μαντείο των Δελφών. Πολλοί πόλεμοι ξεκίνησαν ή τελείωσαν εκεί μέσα και πολύς χρυσός έντυσε τις αίθουσές του. Εκτός από χρησμούς, το μαντείο των Δελφών πρόσφερε και πολιτικές «συμβουλές» που ήταν στην πραγματικότητα κατασκοπία επί πληρωμή. Αργότερα, «κέντρα της γνώσης» έγιναν τα μοναστήρια και ανέλαβαν το ρόλο να μεταδίδουν ή να αποκρύπτουν κάθε λογής πληροφορίες. Η ανακάλυψη της τυπογραφίας έδωσε τεράστια δύναμη σ' αυτούς που μπορούσαν να τυπώσουν βιβλία, γιατί οι άνθρωποι έχουν την τάση να πιστεύουν οτιδήποτε έχει τυπωθεί (το βιβλίο δίνει κύρος). Μέχρι σήμερα ακόμη, πολύ μεγάλο ποσοστό εξουσίας έχουν τα τηλεοπτικά δίκτυα. Θυμηθείτε τον περσικό πόλεμο και το CNN. Από εδώ και πέρα, ο έλεγχος της πληροφορίας θα είναι πεδίο του λεγάμενου «κυβερνοπολέμου». Πολλαπλές εταιρίες προσπαθούν να οικειοποιηθούν το πρώτο παγκόσμιο ελεύθερο δίκτυο πληροφοριών και παραλίγο ο νικήτρια θα ήταν ήδη η δυνατότερη εταιρεία της εποχής μας, η Microsoft. Κατάφερε μάλιστα με την παραλίγο επιτυχία της να θορυβήσει ακόμη και την αμερικανική κυβέρνηση, που κινήθηκε ολόκληρη για να τη σταματήσει ξεκινώντας έναν πόλεμο που, μέχρι τη στιγμή της κυκλοφορίας αυτού του βιβλίου, δεν έχει τελειώσει...

3. Επιστήμη. Δεν μπορούμε να αρνηθούμε πως η επιστήμη είναι αυτή που μας έδωσε τη δυνατότητα αυτή τη στιγμή να μιλάμε έτσι ανοιχτά. Όμως διάφοροι εξουσιαστές αντιλαμβάνονται τη δύναμη που τους δίνει η υπερβολική γνώση και τη χρησιμοποιούν προς όφελος τους, ελέγχοντας με οποιονδήποτε τρόπο (πρακτικά, οικονομικά ή πολιτικά) τα διάφορα ερευνητικά κέντρα. Είναι σίγουρο πως οι σημαντικότερες ανακαλύψεις δεν φτάνουν στα αυτιά μας και η σημαντικότερη τεχνολογία δεν μπαίνει στην υπηρεσία μας. Πολλά για το θέμα αυτό θα διαβάσετε στα βιβλία του Γ. Στάμκου *Νίκολα Τέσλα* και *Απαγορευμένη Τεχνολογία.*

4. **Ιησουιτικές τεχνικές** Εδώ μπαίνουμε σε βαθιά νερά, καθώς είναι σχεδόν αδύνατο να περιγραφούν σε ένα κεφάλαιο οι αμέτρητες τεχνικές που εφευρέθηκαν από τους Ιησουίτες για τη διαχείριση της πληροφορίας (είναι ένα θέμα που προτείνω να μελετήσετε οπωσδήποτε). Πολλά από τα «κόλπα» που χρησιμοποιούν οι διαμορφωτές της κοινής αντίληψης σήμερα, είναι των Ιησουιτών. Η διαφήμιση μέσω αποτυχημένης δυσφήμισης, οι κυκλικές αναφορές που αποδεικνύουν τον εαυτό τους, κ.ά., είναι κόλπα που χρησιμοποιήθηκαν από το τάγμα αυτό.

Η μεγαλύτερη κατά τη γνώμη μου αδικία του σύμπαντος, δεν είναι η άνιση μοιρασιά των χρημάτων ή των ικανοτήτων. Είναι το γεγονός πως κάποιοι άνθρωποι έχουν το χρόνο στη διάρκεια της ζωής τους να παρατηρήσουν το σύμπαν

και να αντιληφθούν χη λειτουργία του, να αντιληφθούν πως το σύμπαν έχει την τρομερή δύναμη να κάνει κάθε ιδέα πραγματική (γιατί είναι ούτως ή άλλως πραγματική), ενώ κάποιοι άλλοι γεννιούνται σκλάβοι σε υποχρεώσεις που αφαιρούν όλο το χρόνο που έχουν στη διάθεσή τους για να καταλάβουν τον εαυτό τους κι έτσι γίνονται σκλάβοι των άλλων.

Αν καταφέρουμε να εντοπίσουμε και να παρατηρήσουμε όλες τις τεχνικές υποβολής, θα είμαστε τότε ελεύθεροι να βρούμε κάποιον τρόπο να επιβάλουμε τη προσωπική μας θέληση στη ζωή μας. Τι θέλει όμως *πραγματικά* ένας άνθρωπος;

Με τον ίδιο τρόπο που κάποιοι ξοδεύουν όλη τους τη μέρα για να αντιληψθούν αφηρημένους νόμους του σύμπαντος και των αριθμών, κάποιοι άλλοι, με ανάλογη μεγαλοφυΐα, αντιλαμβάνονται σχήματα και φυσικούς νόμους που έχουν να κάνουν με άλλα, πιο «χειροπιαστά» πράγματα. Αντιλαμβάνονται πως τα πάντα γύρω μας είναι πραγματικά, άρα και το σώμα τους πραγματικό, τα χρήματα και οι πολυτέλειες είναι πραγματικές, τα πάθη είναι πραγματικά, αλλά και οι ιδέες είναι πραγματικές, η ηθική είναι πραγματική, το πνεύμα είναι πραγματικό, η φαντασία είναι πραγματική.

Αυτό είναι κάτι που θα έπρεπε να το γνωρίζουμε και να το νιώθουμε όλοι, δηλαδή να έχουμε *κατανόηση*. Λόγω όμως αδυναμίας και αμάθειας οι περισσότεροι διαλέγουμε να πιστεύουμε σε κάποια πράγματα και να απορρίπτουμε τα άλλα, κάποιοι απορρίπτουν τη νοητική τους φύση, την ηθική τους, και προσκολλώνται στο κυνήγι της υλικής απόλαυσης (τέτοιοι είναι οι άνθρωποι που σκοτώνουν για το προσωπικό τους κέρδος). Αλλοι –που κάνουν ακριβώς το ίδιο πράγμα– απορρίπτουν καθετί το υλικό και αφιερώνονται σε μια ηθική ύπαρξη (τέτοιοι είναι οι άνθρωποι που θέλουν να κάψουν οποιονδήποτε δεν υπακούει στις δικές τους ηθικές αρχές, οι φανατικοί).

Μετά απ' αυτή τη μικρή φιλοσοφική περιήγηση που έκανα στις προηγούμενες παραγράφους, μπορώ να απαντήσω στο ερώτημα «τι θέλει πραγματικά ένας άνθρωπος;».

Η απάντηση είναι απλή: τα πάντα! Θέλουμε υλικά αγαθά, πνευματικά αγαθά, απόλαυση, εμπειρίες (και –γιατί όχι;– δυσκολίες, για να μετρήσουμε τον εαυτό μας και να γίνουμε ισχυρότεροι), ταξίδια, ελευθερία, αγάπη, διεύρυνση των οριζόντων μας. Μόνο όταν βρισκόμαστε στην πορεία προς όλα αυτά είμαστε ευτυχισμένοι, γιατί είμαστε μικρογραφίες του σύμπαντος, που απλώνεται για να αγκαλιάσει τα πάντα...

Δουλοι ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Μαθητής: «Είμαστε δούλοι του Θεού;»
Δάσκαλος: «Μπορούν τα παιδιά να είναι δούλοι των γονιών τους;»
Μαθητής: «Τότε γιατί πολλοί το αναφέρουν;»
Δάσκαλος: «Αναζητώντας τον Θεό γύρω και μέσα σου, πρώτα θα ανακαλύψεις τις πλάνες που έχουν φτιάξει οι άνθρωποι και μετά τη Θεία Ουσία...»

Ακολουθώντας τις οδηγίες του δασκάλου προς το μαθητή ας κάνουμε ένα μικρό ταξίδι στο χρόνο. Όχι μακριά, στα βάθη της ανθρώπινης ιστορίας, αλλά τότε που η μοίρα θέλησε να συναντηθούν η φιλοσοφία της Δύσης και της Ανατολής. Σε εκείνη την εποχή κατά την οποία τα δεδομένα δεν καλύπτονται από πολυδαίδαλους μύθους. Μύθους τους οποίους ο καθένας μπορεί να ερμηνεύσει με τη δική του οπτική... Ένα μικρό ταξίδι όχι μόνο στο χρόνο αλλά και στο χώρο. Ας πάμε στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου του 4ου αιώνα π.Χ....

Σκοπός του ταξιδιού μας είναι να ανακαλύψουμε όχι τον Θεό – αλλά πόσο δούλοι είμαστε του *Ιερατείου.* Ενός Ιερατείου που κατάφερε από την αρχή της ανθρώπινης ιστορίας να κατασκευάσει ένα σύστημα το οποίο βασίζεται πάνω στη θεοφοβία και την υποτιθέμενη «ελέω Θεού» δύναμη και δικαιοδοσία του.

Δεν είναι δυνατόν φυσικά στον περιορισμένο χώρο ενός κεφαλαίου να μπορέσουμε να ανακαλύψουμε (αποκαλύψουμε) όλες εκείνες τις λεπτομέρειες που αποδεικνύουν τη φθονερή δράση αυτού του Ιερατείου, αλλά θα δώσουμε τις πιο τρανταχτές αποδείξεις της «θεόσταλτης» αυτής συνωμοσίας.

Για αποφυγή κάθε παρεξήγησης πρέπει να γνωρίζετε ότι το Ιερατείο, που συνεχίζει να δρα και σήμερα με όλους εκείνους τους κανόνες που φτιάχτηκαν

από αρχαιοτάχων χρόνων για τη χαλιναγώγηση του ανθρώπου, όεν αποτελείται από τον παπά, τον πάστορα, τον ιμάμη και τον ιερέα της γειτονιάς, αλλά από άτομα τα οποία έχουν πλήρη γνώση της ανθρώπινης φύσης και νοοτροπίας. Μια μυστική ελίτ η οποία κρατάει στα χέρια της το 95% του ανθρώπινου πληθυσμού... Όλοι οι απλοί ιερείς είναι απλά τα φερέφωνα αυτής της ελίτ, οι εκτελεστές των κανόνων και οι πρωτίστως πλανεμένοι.

Ας ταξιδέψουμε λοιπόν με πρώτο σταθμό την πόλη που ίδρυσε ο Μέγας Αλέξανδρος στο δέλτα του Νείλου...

ΚΑΠΟΤΕ ΣΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

Μετά το θάνατο του μεγάλου στρατηλάτη όλη εκείνη η περιοχή που κατακτήθηκε κατά την περίοδο της εκστρατείας του μοιράστηκε, και η περιοχή της Αιγύπτου δόθηκε στον στρατηγό Πτολεμαίο του Λάγου τον Α', ίσως τον πιο ικανό από όλους τους επιγόνους του Μ. Αλεξάνδρου.

Ο Πτολεμαίος ο Α' ήταν ένας οξυδερκής και ευφυής άνδρας. Από τις πρώτες κιόλας μέρες της διακυβέρνησής του δημιούργησε στο βασίλειό του τις συνθήκες για την αθρόα εισροή σοφών και ταλαντούχων ανθρώπων απ' όλες τις γνωστές περιοχές και κράτη της εποχής. Η μετανάστευση ανθρώπων διαφόρων εθνοτήτων στην πρωτεύουσα της μακεδονικής Αιγύπτου, βοηθήθηκε κατ' αρχήν από την κατασκευή του λιμανιού στις εκβολές του Νείλου, κάτι που συνέβαλε στην καλυτέρευση του εμπορίου με αποτέλεσμα να δοθούν μεγάλες οικονομικές ευκαιρίες.

Στην Αλεξάνδρεια άρχισαν να μαζεύονται εκατοντάδες άνθρωποι, Πέρσες, Αραβες, Εβραίοι, Ασσύριοι ακόμη και Ινδοί. Τα θρησκευτικά πιστεύω αυτών των ανθρώπων ήταν διαφορετικά από τα πιστεύω των γηγενών Αιγυπτίων και των κατακτητών Ελλήνων. Διαφορετικά τόσο, που πολλές φορές δημιουργούσαν προβλήματα, όπως για παράδειγμα το κλείσιμο ιατρικών σχολών επειδή οι Έλληνες γιατροί που προσπαθούσαν να ανακαλύψουν τα μυστικά του ανθρώπινου σώματος, σύμφωνα με τους Αιγυπτίους, οι οποίοι πίστευαν ότι το σώμα πρέπει να μένει άθικτο και μετά το θάνατο, ήταν βέβηλοι και έπρατταν ανόσια.

Ο Πτολεμαίος ο Α' «κατάλαβε» (μάλλον του το πρότειναν) από νωρίς ότι για να μπορέσει να σταθεροποιήσει τη θέση του και να εδραιώσει τη βασιλεία του έπρεπε να υπάρχει μια κοινή θεότητα, η οποία θα ένωνε τις θρησκευτικές διαφορές των υπηκόων του, οι οποίοι δεν θα ξεσηκώνονταν με το παραμικρό ούτε θα έφερναν αντιρρήσεις στις οποιεσδήποτε αλλαγές που θα τους επέβαλλε.

Για να βρει αυτή την κοινή θεότητα απευθύνθηκε σε δυο ειδικούς ιερείς. Όχι κάποιους οποιουσδήποτε ιερείς, αλλά σ' έναν ιερέα της Ίσιδας και του

Όσιρη και έναν ιερέα των Δελφών και των Ελευσίνιων Μυστηρίων. Ο Αιγύπτιος Μανέθων και ο Έλληνας Τιμόθεος ο Αθηναίος συναντήθηκαν στην Αλεξάνδρεια και αμέσως έβαλαν σε εφαρμογή το σχέδιο του Πτολεμαίου. Ο κατάλληλος θεός που μπόρεσαν να κατασκευάσουν οι δυο ιερείς ήταν ο Σέραπις. Μια μάλλον βαβυλωνιακής καταγωγής θεότητα που της προστέθηκαν στοιχεία του Όσιρη, του Δία, του Διόνυσου και του Πλούτωνα. Ο θεός-προστάτης του νέου βασιλείου είχε βρεθεί! Αμέσως άρχισε η κατασκευή ναών σε όλη την επικράτεια του βασιλείου και η εκπαίδευση ιερέων που θα τελούσαν τα μυστήρια και θα κήρυτταν την πίστη του. Στην Αλεξάνδρεια χτίστηκε ένας μεγαλοπρεπής ναός, το Σεραπείο, στο οποίο τοποθετήθηκε ένα άγαλμα του «καταχθόνιου Δία» που έκλεψαν οι άνδρες του Πτολεμαίου από την πόλη Σινώπη της Μικράς Ασίας...

ΟΙ ΣΥΝΔΕΤΙΚΟΙ ΚΡΙΚΟΙ

Αυτή είναι μια μικρή ιστορία που, όσο κι αν μας εντυπωσιάζει εκ πρώτης όψεως εξαιτίας της ανίερης συνδιαλλαγής πολιτικής και θρησκείας (αν και από τότε θα τη συναντήσουμε να επαναλαμβάνεται πολλές φορές) για τη χειραγώγηση των ανθρώπων, τόσο περισσότερο συγκλονιστική θα δούμε ότι είναι αν αναλύσουμε τα επιμέρους στοιχεία της. Αυτό που θα ανακαλύψουμε είναι ότι η δημιουργία μιας νέας θεότητας δεν ήταν κάτι το άγνωστο για τους αρχαίους, αλλά το πιο συνταρακτικό είναι πως ανάμεσα στα τοπικά ιερατεία του κάθε λαού στον τότε γνωστό κόσμο υπήρχε μια σχέση, ένας άρρηκτος και προαιώνιος δεσμός...

Και μόνο η σκέψη ότι ένας θεός μπορεί να προσφέρει πολιτική σταθερότητα είναι ό,τι πιο ανόσιο για τις στοιχειώδεις αρχές κι αξίες των ανθρώπων – αλλά και για τον ίδιο το θεό. Δεν θα σταθούμε στην εξήγηση αυτής της σκέψης αφού σαν στοιχείο δεν αποκαλύπτει το ίδιο το Ιερατείο αλλά τη δράση και το σκεπτικό του.

Το στοιχείο της ύπαρξης του Ιερατείου, του οποίου τα ίχνη προσπαθούμε να βρούμε σ' αυτό το κεφάλαιο, φαίνεται από τη σύμπραξη των δυο ιερέων, του Μανέθωνος και του Τιμόθεου. Φυσιολογικά οι δυο αυτοί ιερείς, γνώστες της θεολογίας, επιφανειακά τουλάχιστον θα έπρεπε να είναι αντίπαλοι και ο καθένας να υποστηρίζει τα δικά του πιστεύω. Αυτό δηλαδή που θα περίμενε ο καθένας θα ήταν να υπήρχε μια πολεμική αναμεταξύ τους κι όχι μια σύγκλιση, αφού ως κήρυκες διαφορετικών δογμάτων θα έπρεπε να τα υποστηρίξουν με σθένος, ο καθένας για λογαριασμό της θρησκείας του, σαν τη μοναδική αλήθεια. Κάτι που όμως δεν έγινε. Αντιθέτως οι δυο ιερείς με πλήρη ανιδιοτέλεια και σκεπτόμενοι το καλό του νεοσύστατου βασιλείου κάθισαν δίπλα-δίπλα και εφηύραν ένα νέο θεό...

Από πληροφορίες που υπάρχουν μαθαίνουμε ότι ο Τιμόθεος ο Αθηναίος καταγόταν από το ιερατικό γένος των Ευμολπιδών, το οποίο έδινε τον έναν από τους δυο ιερείς που τελούσαν τα Ελευσίνια Μυστήρια – το άλλο ήταν αυτό των Κηρύκων. Μόνο όσοι κατάγονταν από αυτά τα δυο γένη μπορούσαν να γίνουν ιερείς στα Ελευσίνια και τα μυστικά έμεναν πάντα γνωστά μέσα σε στενό οικογενειακό κύκλο...

Ως γνωστόν τα Ελευσίνια Μυστήρια ήταν η μεγαλύτερη και πιο μυστικιστική θρησκευτική γιορτή της αρχαίας Ελλάδας για την οποία έχουμε πολύ λίγες πληροφορίες, επειδή λειτουργούσε καθαρά μυητικά και με μεγάλη μυστικότητα. Από την άλλη η ίδια μυστικότητα και μυητική διαδικασία ίσχυε και στο αιγυπτιακό ιερατείο, το οποίο εξωτερικά διέφερε εντελώς από το ελληνικό...

Ωστόσο υπάρχουν πλείστα στοιχεία που αποδεικνύουν ότι οι δυο θρησκείες, η ελληνική και η αιγυπτιακή, δεν ήταν τόσο ξένες μεταξύ τους κι όσο για τις διαφορές τους, μάλλον ήταν ελάχιστες. Σύμφωνα με τον Ηρόδοτο τα Ελευσίνια Μυστήρια κατάγονταν από την Αίγυπτο, ενώ και ο Διόδωρος ο Σικελιώτης αναφέρει ότι είχαν αιγυπτιακή προέλευση, αφού τα καθιέρωσε ο Ερεχθέας όταν ήρθε από την Αίγυπτο στην Αθήνα, της οποίας θεωρείται και ιδρυτής! Οι διαφορές των τελετών και των μύθων των Ελλήνων και των Αιγυπτίων ήταν περισσότερο επιφανειακές. Αλλά και πάλι, ακόμη και στους εθνικούς μύθους υπάρχουν εκείνα τα στοιχεία που αν τα συνδέσει κάποιος θα δει ότι πίσω τους κρύβεται κάτι άλλο. Για παράδειγμα ο μύθος που διαφυλασσόταν στο ιερό της Δήμητρας στην Ελευσίνα έλεγε ότι η ίδια η θεά δίδαξε τα Μυστήρια στους τέσσερις βασιλιάδες της Ελευσίνας: τον Τριπτόλεμο, τον Διοκλέα, τον Εύμολπο και τον Κελεό. Όσο μάλιστα η Ελευσίνα ήταν ανεξάρτητη πόλη, τελούσε μόνη της τα Μυστήρια, όταν όμως υποτάχθηκε στην Αθήνα έγιναν πανελλήνια γιορτή. Οι Ελευσίνιοι κράτησαν ωστόσο το δικαίωμα της τελετής των ιερών πράξεων και τον έλεγχο των Μυστηρίων, δικαίωμα το οποίο ήταν κληρονομικό. Ο λόγος ήταν ότι ήταν οι μόνοι πραγματικοί μύστες των Μυστηρίων και αυτοί που γνώριζαν την όλη αλήθεια.

Ποιος ήταν όμως ο Εύμολπος από τον οποίο καταγόταν ο Τιμόθεος αλλά και όλοι οι ιερείς των Ελευσίνιων; Σύμφωνα με μια παράδοση ο Εύμολπος, ιδρυτής του γένους των Ευμολπιδών, καταγόταν από τη Θράκη και κατέβηκε στην Ελευσίνα για να δημιουργήσει τα εκεί Μυστήρια. Στη Θράκη ήδη τελούνταν τα Καβείρια Μυστήρια τα οποία σύμφωνα με την παράδοση είχε δημιουργήσει ο Κάδμος, που αργότερα κατέβηκε κι αυτός στη νότια Ελλάδα και έγινε ο ιδρυτής της Θήβας. Ο Κάδμος σύμφωνα με το μύθο καταγόταν από τη Φοινίκη, την περιοχή της Παλαιστίνης, η οποία για μεγάλο χρονικό διάστημα ήταν επαρχία

της Αίγυπτου. Σύμψωνα με τα στοιχεία που δίνει ο Ηρόδοτος, ο Κάδμος πριν έρθει στην Ελλάδα πέρασε από την Αίγυπτο και συγκεκριμένα από τη Μέμψιδα, όπου εγκαινίασε τις Καβείριες Γιορτές και ίδρυσε ένα ιερό προς τιμή των Κάβειρων. Και τα Καβείρια, όπως και τα Ελευσίνια Μυστήρια, τελούνταν μόνο από μυημένους.

Σύμψωνα με κάποιον άλλο μύθο ο Εύμολπος ήταν αυτός που μύησε τον Ηρακλή στις αρχές της κατάβασης (μυητική πρακτική κατά την οποία ο μυούμενος εκπαιδευόταν στα μυστικά του θανάτου) ώστε να μπορέσει να πάει στον Αδη και να γυρίσει. Αυτή η κάθοδος στον Αδη, σύμψωνα με πολλούς ερευνητές και μελετητές, δεν είναι παρά μια τελετή μυητικού θανάτου. Μια διαδικασία δηλαδή που έχει ως σκοπό την εσωτερική αναζήτηση της ύπαρξής μας. Η συγκεκριμένη τελετή πραγματοποιείται και σήμερα από διάφορα μυητικά τάγματα όπως οι Τέκτονες, οι Ροδόσταυροι αλλά και από παγανιστικές θρησκείες στην Αυστραλία, την Αμερική και την Ασία.

Κάτι άλλο που πρέπει να γνωρίζουμε είναι ότι ο Ηρακλής ταξίδεψε στην Αίγυπτο και σύμψωνα με τον Ηρόδοτο εγκαινίασε διάφορες μυστηριακές γιορτές. Εκτός αυτού όμως οι Αιγύπτιοι και οι Φοίνικες είχαν στην παράδοσή τους κάποιον ήρωα αντίστοιχο με τον Ηρακλή. Οι Αιγύπτιοι τον ονόμαζαν Χομ και οι Φοίνικες Μέλκαρθο.

Με μια πρώτη ματιά καταλαβαίνουμε ότι πίσω από τις θρησκευτικές δοξασίες των Ελλήνων και των Αιγυπτίων υπήρχε ένας κοινός δεσμός. Αυτός ο δεσμός δεν έχει να κάνει τόσο με την ταύτιση των θεών και των μυστηρίων, όσο με τα άτομα που κατασκεύασαν όλα εκείνα τα θρησκευτικά συστήματα της αρχαιότητας. Συγκεκριμένα άτομα που ταξίδεψαν σε όλο τον τότε γνωστό κόσμο και ίδρυσαν ή εγκαινίασαν νέες λατρείες και μυστηριακές τελετές. Ατομα που καθώς φαίνεται είχαν ίδιες θρησκευτικές πεποιθήσεις αλλά και τον ίδιο απαράλλακτο τρόπο λειτουργίας και εφαρμογής των σχεδίων τους!

Η ΠΟΡΕΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ

Ας συνεχίσουμε όμως το ταξίδι μας στο παρελθόν για να βρούμε τις ρίζες αυτού του Ιερατείου αλλά και το πώς άρχισε να λειτουργεί διαμορφώνοντας τις ανθρώπινες συνειδήσεις με μια τυραννική και αυταρχική μέθοδο... Αυτή τη φορά ο χρόνος θα γυρίσει πολύ πίσω, στην προϊστορική εποχή!

Η εξήγηση που λαμβάνουμε από τους ιστορικούς και τους ανθρωπολόγους για την τέλεση των αρχαίων θείων μυστηρίων είναι τόσο απλοϊκή, που μας ωθεί να τα παρατηρούμε ως μια δεισιδαιμονική συνήθεια των αρχαίων προγόνων μας και να τα προσπερνάμε αφού δεν είναι άξια αναφοράς. Έτσι, όσο απλή

είναι η εξήγηση των θεών των αρχαίων, ότι δηλαδή είναι η θεοποίηση των ανεξήγητων φυσικών φαινομένων που προκαλούν δέος και φόβο στους επιστημονικά αδαείς ανθρώπους, άλλο τόσο λιτή κι απέριττη είναι η εξήγηση των θείων μυστηρίων που τελούνταν προς τιμή αυτών των θεών (φαινομένων), τα οποία είναι πράξεις λατρευτικής πρωτόγονης μαγείας!

Η γέννηση κι η έναρξή τους σίγουρα οφείλονται στους φόβους ή το σεβασμό των πρωτόγονων στα στοιχεία της Φύσης. Ωστόσο αυτή η εξήγηση έρχεται μόνο στην περίπτωση που αποκλείσουμε από τους προγόνους μας την πιθανότητα να είχαν ένα διαφορετικό τρόπο αντίληψης ή και οπτικής του κόσμου ή ακόμη και κάποιες άλλες αισθήσεις που εμείς σήμερα δεν έχουμε... Το γεγονός της έναρξης του θρησκευτικού συναισθήματος στους ανθρώπους τοποθετείται στους απώτερους χρόνους της ιστορίας, την εποχή των τροφοσυλλεκτών, δηλαδή πριν από 200.000 χρόνια. Από εκείνη τη μακρινή εποχή και ύστερα, οι περισσότεροι ιστορικοί αναφέρουν ότι ο άνθρωπος αρχίζει να κατανοεί πως εκτός του σάρκινου σώματός του υπάρχει και μια δεύτερη υπόσταση που τον συνθέτει, το πνεύμα! Αυτή η καινοτομία στη σκέψη της ύπαρξης, σε μικρό χρονικό διάστημα θα εξελιχθεί στη ρηξικέλευθη άποψη ότι η ζωή είναι το πνεύμα που μπαίνει στον υλικό κόσμο.

Αυτές οι ιδέες, που επικρατούν και στο σημερινό κόσμο της εποχής της πληροφορικής, υποστηρίζονται από τους ίδιους εθνολόγους και ανθρωπολόγους οι οποίοι διατείνονται ότι οι λατρευτικές πράξεις των ανθρώπων οφείλονταν και συνεχίζουν να οφείλονται στα στοιχεία της Φύσης. Η αντίφαση αν και είναι ορατή ωστόσο είναι αμελητέα, αφού στις ιστορικές μελέτες και διατριβές οι περισσότεροι επιστήμονες καταπιάνονται με την ανάδειξη των φυσικών φαινομένων μέσα από τις θρησκευτικές πράξεις παρά με την εμβάθυνση στην πνευματική άποψη των αρχαίων προγόνων μας. Την ίδια άποψη δηλαδή που, εκτός του ότι παραμένει αναλλοίωτη στους αιώνες, είναι παρούσα και σήμερα!

Η εξέλιξη και η ανάπτυξη αυτών των αντιλήψεων, με την πάροδο του χρόνου, στοιχειοθέτησαν και συνέθεσαν πς πρώτες θρησκείες. Πριν όμως περάσουμε σπς θρησκείες, πρέπει να δοθεί μια εικόνα για τους ανθρώπους που πρώτοι ανέπτυξαν θρησκευτικά συναισθήματα αλλά και, όπως θα αντιληφθείτε, από την κληρονομιά των οποίων προήλθαν η μεταφυσική και η θεολογική φιλοσοφία...

ΕΝΑΣ ΑΠΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΟΠΤΙΚΗ

Πριν από 500.000 χρόνια περίπου κι ενώ εμφανίστηκαν οι μεταβατικοί ανθρωπίδες από τον Homo Erectus (άνθρωπος ο όρθιος) για τον Homo Sapiens (άνθρωπος ο σοφός) εμφανίστηκαν παράλληλα και οι Homo Sapiens Neanterthalensis.

Αν και πριν από μερικά χρόνια οι επιστήμονες πίστευαν ότι οι Homo Neanterthalensis ήταν ο συνδετικός κρίκος ανάμεσα στους Homo Erectus και τους Homo Sapiens, πρόσφατα τους ανακατέταξαν σε υποείδος και πρόσθεσαν τον όρο *σάπιενς* στον ονοματικό προσδιορισμό τους.

Έτσι, η άποψη που επικρατεί σήμερα είναι ότι οι Homo Sapiens Neanterthalensis είναι ένα υποείδος που έζησε ταυτόχρονα με τους άμεσους προγόνους του σύγχρονου ανθρώπου. Εντούτοις πολλοί είναι οι ερευνητές οι οποίοι υποστηρίζουν ότι η κυρίαρχη ράτσα ήταν οι Νεάντερταλ και το πραγματικό υποείδος οι πρόγονοί μας, οι οποίοι με κάποιον τρόπο κατάψεραν να επιβληθούν και να επικρατήσουν. Μολονότι οι απόψεις τους δεν είναι ακριβώς βάσιμες, ωστόσο πολλά στοιχεία υποδεικνύουν αυτή τη θεωρία και τείνουν να τη στηρίξουν.

Η γεωγραφική εξάπλωση του Νεάντερταλ δεν κάλυπτε μια μικρή κι απόμακρη, κλειστή περιοχή, γι' αυτό το λόγο δεν μπορεί να υποστηριχθεί η γεωγραφική απομόνωση ως αίτιο της εξαφάνισής του, αλλά ούτε και η άποψη του ολιγάριθμου είδους.

Ευρήματα από τους Νεάντερταλ, η αρχαιολογική σκαπάνη αποκάλυψε στις περισσότερες περιοχές της Ευρώπης, στη Μικρά Ασία, γύρω από την Κασπία Θάλασσα, μέχρι και τα όρια του Ουζμπεκιστάν με το Αφγανιστάν και τις παρυφές των Ιμαλαΐων. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι οι Νεάντερταλ είναι οι πρώτοι αυτόχθονες της Ευρώπης αλλά και της γνωστής κλασικής Ανατολής. Αν μάλιστα δεχθούμε και τη θεωρία ότι η αρχική τους κοιτίδα ήταν η Αφρική και πολύ αργότερα ανηφόρισαν προς τα βόρεια και ανατολικά, τότε διαπιστώνουμε ότι επικρατούσαν σε μια τεράστια γεωγραφική έκταση. Όλα αυτά όμως μέχρι πριν 40.000 χρόνια όταν κι εμφανίζεται ο Homo Sapiens Sapiens στην Ευρώπη!

Τόσο ξαφνικά όσο κι απότομα, ο Νεάντερταλ εξαφανίζεται και τη θέση του καταλαμβάνει ο σύγχρονος άνθρωπος ή αλλιώς Κρο-Μανιόν. Ο παράλληλος βίος όμως του Νεάντερταλ με τον Homo Sapiens συνηγορεί στην άποψη της συμβίωσής τους σε διάφορες περιοχές, αλλά και της σεξουαλικής τους συνεύρεσης, της οποίας καρπός ίσως να είναι ο σύγχρονος άνθρωπος.

Πέρα απ' αυτά, αν και υπάρχει ο Homo Sapiens, τη διαφορά στην πολιτιστική κατάσταση της εποχής (αν θεωρήσουμε ότι ο πολιτισμός είναι καθαυτό γέννημα της σοφίας) την κάνει ο Νεάντερταλ. Το κυριότερο στοιχείο που δείχνει αυτή την πολιτιστική αλλά και κοινωνιολογική διαφορά των δυο ειδών είναι ότι πρώτος απ' όλους τους ανθρωπίδες της εξέλιξης, ο Νεάντερταλ είναι αυτός που θάβει τους νεκρούς τουΓΕνα γεγονός που, εκτός από την έννοια της υγιεινής, δηλώνει και μια πιο συμπαγή συναισθηματική σχέση με τους οικείους του.

Στους πανάρχαιους αυτούς τύμβους οι αρχαιολόγοι ανακάλυψαν σκελετούς από άτομα που κατά τη ζωή τους χρειάζονταν ειδική μεταχείριση, επειδή είτε έπασχαν από αρρώστιες, είχαν τραύματα που τα καθιστούσαν ανάπηρα ή ήταν άτομα που πέθαναν από γηρατειά. Αυτά τα στοιχεία αποδεικνύουν ότι η έννοια της οικογένειας στους Νεάντερταλ είναι πιο ολοκληρωμένη και η σύνθεσή της οργανωμένη με τη μορφή όπως τη γνωρίζουμε σήμερα. Εκτός αυτού τα ευρήματα των αρχαιολόγων μας δίνουν και την εικόνα μιας ανεπτυγμένης κοινωνίας, πρώιμης βέβαια, που ωστόσο στηρίζεται σε θεσμούς συντροφικής συμβίωσης και συνεργασίας.

Οι τέχνες, όπως η ζωγραφική και η μουσική, αναπτύσσονται από τους Νεάντερταλ, αλλά είναι και οι πρώτοι που χρησιμοποιούν την ένδυση. Η κατασκευή των εργαλείων και των όπλων είναι πιο εξειδικευμένη, όπως και η χρήση κι ο έλεγχος της φωτιάς.

Αυτό όμως που τους ξεχωρίζει από όλες τις μορφές ανθρωπιδών είναι ότι αυτοί πρώτοι αναπτύσσουν θρησκευτικές σκέψεις. Πράγματι, οι Νεάντερταλ έχουν ανεπτυγμένο το θρησκευτικό τους συναίσθημα και ανακαλύπτουν τη μαγεία στη ζωή. Τη μαγεία με την έννοια όχι της γνώσης του κακού, αλλά της κατανόησης του θαυμαστού και της ιερότητας που κρύβει η κάθε μας πράξη στη ζωή! Αντιλαμβάνονταν τον κόσμο με μια διαφορετική οπτική και νοοτροπία, βλέποντας πολύ πιο πέρα από την υλιστική οπτική των Homo Sapiens.

Η αρχική αυτή πίστη εκδηλωνόταν μέσα από τη δύναμη των μαγικών επικλήσεων για καθετί που συνέβαινε στη ζωή τους από τη γέννα –ή καλύτερα από την περίοδο του τοκετού– την εφηβεία, την ενηλικίωση, μέχρι και το θάνατο. Η μαγεία βρισκόταν παντού και διαμόρφωνε μια εντελώς υπερφυσική κατάσταση της πραγματικότητας, έχοντας ως αποτέλεσμα την οπτική της καθαρά θρησκευτικής απόδοσης σε κάθε δρώμενο της ζωής αλλά και σε κάθε σπιθαμή της Φύσης.

Γίνεται φανερό, από τα διάφορα ευρήματα, ότι ο κόσμος για τον Νεάντερταλ δεν ήταν ένα τυχαίο κατασκεύασμα της ύλης, αλλά ένα δημιούργημα πνεύματος, όπου τα πάντα πάλλονταν από ζώσα ψυχή κι όχι από μια απλή ανάσα της ύλης μέσα στην αιωνιότητα!

Για τους περισσότερους ερευνητές αυτή η αντίληψη των Νεάντερταλ Οφείλεται στην κατασκευή του κρανίου και στο μεγαλύτερο εγκέφαλό τους, ο οποίος ίσως να είχε μια διαφορετική διανοητική λειτουργικότητα από αυτή που έχει ο δικός μας. Σε συνδυασμό, μάλιστα, με τις τέχνες που χρησιμοποίησαν, μπορούμε να υποστηρίξουμε ότι η ζωή τους διαποτιζόταν από μαγικές πράξεις, δηλαδή από πράγματα και γεγονότα τα οποία δεν είναι αντιληπτά με τις αισθήσεις.

Σε σπηλιές στη Γαλλία υπάρχουν ζωγραφισμένες φιγούρες ανθρώπων και ζώων, που χρονολογούνται στην εποχή των Νεάντερταλ. Μάλιστα, μια ζωγραφιά απεικονίζει μια ομάδα ανθρώπων, που φαίνεται ότι χορεύουν γύρω από ένα σκοτωμένο βίσονα. Από την έρευνα των βραχογραφιών αλλά και τις ανθρωπολογικές μελέτες διάφορων πρωτόγονων ιθαγενών, διαπιστώνεται ότι η κάθε πράξη των Νεάντερταλ αποσκοπούσε τελετουργικά στην ευμένεια δυνάμεων έξω από την απτή πραγμαπκότητα. Για παράδειγμα το κυνήγι, για το οποίο φαίνεται ότι υπήρχε μια ειδική μαγική διαδικασία που άρχιζε από το ντύσιμο και τον εξοπλισμό των κυνηγών, τα οποία τελούνταν με μαγικές λέξεις ή κραυγές και συνοδεύονταν από μαγικές χορευτικές κινήσεις οι οποίες είχαν σκοπό να εξευμενίσουν τα διάφορα πνεύματα, να κατευνάσουν την ψυχή του θηράματος αλλά και να πμήσουν τα όπλα, ώστε να βρουν το στόχο τους! Όσο κι αν όλα αυτά μας φαίνονται πρωτόγονα και ανιμιστικά (αν και όλα αυτά τα χρησιμοποιούμε ακόμα και σήμερα), η διαφορά μας έγκειται στον τρόπο αντίληψης της πραγματικότητας από εκείνους τους ανθρωπίδες, που σίγουρα είχαν έναν πιο εκλεπτυσμένο πνευματικό κόσμο. Κι αυτή, η διαμετρικά μεγαλύτερη πνευματική τους ανάπτυξη, είναι που τους ξεχωρίζει από τους υπόλοιπους ανθρωπίδες της εξέλιξης.

Ο Νεάντερταλ αντιλαμβάνεται την ψυχή και τον ψυχικό κόσμο και είναι αυτός που βάζει τις βάσεις στην ύπαρξη των θεών και τη σύνθεση των θρησκειών! Η θεώρηση και η παρατήρηση των αφανών παραγόντων που είναι αντιληπτοί ως «δυνάμεις», όπως π.χ. πνεύματα, θεοί, δαίμονες και γενικά όλα τα στοιχεία που συνθέτουν τον εσωτερικό ή τον πνευματικό κόσμο του ανθρώπου, άρχισε από τους Νεάντερταλ – που κατά τη βικτοριανή περίοδο οι διάφοροι «ειδικοί» τους χαρακτήριζαν το λιγότερο αγριάνθρωπους-κανίβαλους! Ο αναπτυγμένος αυτός πνευματικός κόσμος δεν είναι μια υπόθεση των ερευνητών αλλά μια τεκμηριωμένη θεωρία, αφού στους τάφους των Νεάντερταλ βρέθηκαν υπολείμματα τροφίμων και νεκρικά κτερίσματα.

Η ταφή στους Νεάντερταλ γινόταν τηρώντας μια τελετουργία: πιθανόν υπό τους ήχους μελωδιών έραιναν τους νεκρούς τους με άνθη, τοποθετούσαν τρόφιμα και προσωπικά αντικείμενα. Τους νεκρούς τους επικάλυπταν με ώχρα, καθώς βρέθηκαν και εστίες φωτιάς στους τάφους που σημαίνει ότι ήθελαν να ζεστάνουν τους νεκρούς τους. Όλα αυτά τα στοιχεία αποδεικνύουν ακράδαντα ότι, αυτοί οι άνθρωποι, πίστευαν στη μεταθανάτια ζωή!

Όπως αναφέρει ο ιστορικός Σταν Γκουτς, στο βιβλίο του *Οι Πόλεις των Ονείρων,* ο πολιτισμός των Νεάντερταλ βασιζόταν σπς δυνάμεις της ψυχής και κατάφερε να επιβιώσει στη σύγχρονη κοινωνία μας μέσα από μύθους και παραδόσεις. Μια θεωρία για το λόγο εξαφάνισης των Νεάντερταλ, η οποία βασίζεται

στο μύθο της άριας φυλής, αναφέρει ότι τα δυο είδη ανθρώπων, ο Νεάντερταλ και ο Κρο-Μανιόν, κάποια στιγμή συγκρούστηκαν και ξεκίνησαν έναν αιμοσταγή πόλεμο. Η έκβαση του πολέμου είχε τραγικά αποτελέσματα για τους Νεάντερταλ. Κάποιοι ερευνητές όμως ανατίθενται στην άποψη ότι ο Νεάντερταλ πολέμησε με σθένος τους αντίπαλους ανθρωπίδες, αλλά λόγω της πνευματικής του ανωτερότητας και εξαιτίας της διαφορετικής του αντίληψης για την πραγματικότητα, άφησε τους Κρο-Μανιόν να τον αποδεκατίσουν, κρατώντας μια στάση μαρτυρικής μακαριότητας που θυμίζει τους χριστιανούς μάρτυρες. Φυσικά μια τέτοια συμπεριφορά από τους Νεάντερταλ προϋποθέτει ότι κατείχαν πνευματικές ικανότητες που τους έδιναν τη δυνατότητα να γνωρίζουν εξωαισθητήριες αλήθειες, τις οποίες οι αντίπαλοί τους ούτε καν τις φαντάζονταν. Η άποψη αυτή, αν και ακραία, δεν μπορεί να αποκλειστεί, επειδή υπάρχουν πάμπολλα παραδείγματα στην ιστορία, διάφορων θρησκευτικών ομάδων που οδηγήθηκαν στο χαμό, μόνο και μόνο επειδή ήθελαν να αποκτήσουν τα άγνωστα αλλά πολύτιμα «δώρα» της επόμενης ζωής!

Σύμφωνα με πολλούς ερευνητές από εκείνη την εποχή ξεκίνησε η ύπαρξη του Ιερατείου. Ιδρυτές του Ιερατείου ήταν εκείνοι οι Κρο-Μανιόν που έχοντας φιλικές σχέσεις με τους Νεάντερταλ μυήθηκαν στις θεωρίες τους και από τότε άρχισαν να τις διαδίδουν ως θεϊκές αλήθειες...

ΤΑ ΘΕΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Ας γυρίσουμε όμως στην ανάλυση των στοιχείων και την εξέλιξη των θρησκειών. Η εποχή είναι περίπου πριν από 50.000 χρόνια. Πιθανότατα η σχέση Νεάντερταλ και Κρο-Μανιόν έχει δώσει το έναυσμα για την ανάπτυξη διαφόρων τελετών που με τον καιρό μετεξελίχθηκαν και προσαρμόστηκαν στην εκάστοτε εποχή με αποτέλεσμα να φτάσουν μέχρι τους ιστορικούς χρόνους.

Τις λατρευτικές πράξεις αυτών των πρωτανθρώπων, ο ανθρωπολόγος Τζέιμς Φρέιζερ, τις χώρισε σε δυο κατηγορίες: τη μιμητική και τη μεταδοτική μαγεία, οι οποίες συγκαταλέγονται στα αρχικά στάδια των θρησκειών. Η μιμητική μαγεία είχε ως σκοπό τη θεραπεία και τη γονιμότητα (γι' αυτή της την ιδιότητα της προστέθηκε ο προσδιορισμός γονιμική μαγεία), ενώ την εξασκούσαν, ως επί το πλείστον, για την πρόκληση φυσικών φαινομένων όπως π.χ. της βροχής, της ηλιοφάνειας, του ανθίσματος των μπουμπουκιών, της καρποφορίας κ.ά. (Εδώ ο όρος *μαγεία* σημαίνει την πνευματική ομορφιά, την ομορφιά που προσφέρει το πνεύμα όχι μόνο του ανθρώπου αλλά συνολικά της Φύσης.) Οι τελετές αυτής της μαγείας, τελικά, θα πάρουν τη μορφή Θείου Μυστηρίου, ενώ οι άνθρωποι που τις τελούσαν –οι μάγοι-θεραπευτές– θα σχηματίσουν τις πρώτες

ομάδες ιερέων. Η αλήθεια είναι ότι η γονιμική μαγεία έγινε ζωτικό στοιχείο της ζωής των τροφοσυλλεκτών, των καλλιεργητών-κυνηγών αλλά και των υπόλοιπων ανθρώπινων κοινωνιών, αφού με το πέρασμα του χρόνου, όπως ισχυρίζεται ο Κ. Γιουνγκ, οι μαγικές αυτές λατρευτικές εμπειρίες έγιναν ανάγκη στον άνθρωπο και τελικά διαμόρφωσαν το θρησκευτικό του ένστικτο. Η σύγχρονη κοινωνία μας έχει να παρουσιάσει πολλά τέτοια παραδείγματα μιμητικής μαγείας, αποδεικνυοντας το συνεχές τους μέσα στο χρόνο και πέρα από κάθε θρησκευτική αλλαγή. Η λιτανεία με τις εικόνες της Παναγίας που τελούν οι αγρότες κατά τα διαστήματα ανομβρίας, οι διάφορες γιορτές υπό τον αγιασμό των κληρικών για την παραγωγή προϊόντων ή τα εγκαίνια των καταστημάτων, ακόμα κι ο αγιασμός στην αρχή κάθε σχολικής χρονιάς είναι ελάχιστα δείγματα αυτής της μαγείας που κληροδοτήθηκε από τους αρχαίους και τελείται σήμερα υπό τις ευλογίες του σκληροπυρηνικού μανδύα της χριστιανικής θρησκείας!

Οι λατρευτικές πράξεις των πρωτόγονων ανθρώπων και οι πρώιμες δοξασίες που σχηματίζονται στη σκέψη τους καθώς έρχονται σε επαφή με άλλες νομαδικές ομάδες εμπλουτίζονται, συμπληρώνονται και τελικά σχηματίζουν τις διάφορες θρησκείες. Φυσικά αυτό συμβαίνει αφού πρώτα οι νομάδες εγκαθίστανται σε κάποιον τόπο, καλλιεργούν τη γη κι εξελίσσονται τεχνολογικά αναπτύσσοντας πολιτισμό.

Οι μάγοι-θεραπευτές αυτών των νομάδων συγκεντρώνονται σε χώρους για να ανταλλάξουν απόψεις, σκέψεις και θεραπευτικές συνταγές. Οι χώροι αυτοί δεν είναι τυχαίοι αλλά προσεχτικά επιλεγμένοι, λόγω ειδικών συναισθημάτων που ίσως προκαλούσαν στους αρχαίους ιερείς ή ακόμα της μαγικής τους θέας και έκτασης στο χώρο. Αυτοί οι χώροι ονομάστηκαν ιεροί και η ιερότητά τους επικυρώθηκε με την κατασκευή κάποιου βωμού ή ολόκληρου ναού. Μ' αυτό τον τρόπο οι μάγοι-θεραπευτές έγιναν ιερείς και φύλακες εκείνων των χώρων, όπου συντελέστηκαν οι συναντήσεις τους, μέσω των οποίων εξυμνήθηκαν τα θεία!

Καθώς οι άνθρωποι σχηματίζουν τις πρώτες ομάδες και εγκαθίστανται σε πρώιμους καταυλισμούς-πόλεις οι ιερείς δημιουργούν μια δική τους ομάδα-κάστα, η οποία έχει ανεξάρτητη ιεραρχία και κανόνες. Αρχικά η κοινωνική ισχύς αυτών των ιερέων καθορίζεται περισσότερο από τις θεραπευτικές τους ικανότητες παρά από τις θρησκευτικές. Οι νομάδες που συγκεντρώνονται γύρω από τους αρχικούς καταυλισμούς, μαζεύονται γι' αυτόν ακριβώς το λόγο: τη θεραπευτική δύναμη του εκάστοτε ιερέα. Αυτή η διαφορά ανάμεσα στους πρωταρχικούς ιερείς και τους σημερινούς οφείλεται στο ότι εκείνη την εποχή όλοι οι άνθρωποι ήταν γνώστες της πίστης αλλά και δεν υπήρχε ένα αυστηρό πρωτόκολλο στο οποίο βασίζονταν οι διάφορες τελετουργίες. Εκτός αυτού, πρέπει να γνωρίζουμε ότι η ιατρική ως επιστήμη γεννήθηκε από τη μαγεία. Αν ανατρέξουμε στις μνήμες της ανθρωπότητας θα

ανακαλύψουμε ότι αυτοί οι δυο αντικρουόμενοι –σήμερα– τομείς, κάποτε είχαν κοινή ρίζα και μπορούμε να πούμε ότι η μαγεία είναι η αρχική ιδέα, το θεμέλιο κι ο πυρήνας της θεραπείας. Της θεραπείας όχι μόνο του σώματος ή της ψυχής, αλλά συνολικά ολόκληρης της ανθρώπινης ύπαρξης τόσο σαν ξεχωριστής μονάδας όσο και σε σχέση με τη Φύση, των ορατών και αόρατων εκείνων στοιχείων που τη συνθέτουν. Γία την ιατρική μπορούμε να πούμε ότι είναι η αίρεση, η παραφυάδα που ξεπήδησε από τον κορμό, που διαχωρίστηκε και τελικά μεταβλήθηκε σε επιστήμη, εκπροσωπώντας πια αποκλειστικά την εγκεκριμένη θεραπευτική οδό!...

Οι προλήψεις κι οι δεισιδαιμονίες που διακατέχουν τους απλούς ανθρώπους, αλλά κυρίως η κατάχρηση της θεραπευτικής γνώσης από ένα μικρό κύκλο ανθρώπων, διαμόρφωσαν τους ιερείς-θεραπευτές σε μείζονα κοινωνική ομάδα, η οποία κατείχε ξεχωριστή θέση μέσα στην κοινωνία και περιβαλλόταν από κανόνες συμπεριφοράς και ηθικής. Αυτοί οι κανόνες έγιναν ταμπού, τα οποία συνεχίζουν να διατηρούνται μέχρι και σήμερα γύρω από τους εκπροσώπους των θρησκειών.

Οι ιερείς γνωρίζουν πάρα πολύ καλά την ψυχή του ανθρώπου, τις ανάγκες του, τις ιδιοτροπίες και τους προβληματισμούς του. Ξέρουν ότι οι καθημερινές συγκυρίες και περιστάσεις που διαδραματίζονται στον ολοένα και πιο πολύπλοκο τεχνολογικά και κοινωνιολογικά κόσμο τον απομακρύνουν από την ουσία της ζωής. Ο αγώνας για την επιβίωση όχι μόνο ενός ανθρώπου –είτε είναι άνδρας είτε γυναίκα– αλλά ολόκληρης της οικογένειας δεν τον αφήνει να κατανοήσει το νόημα της ζωής αλλά ούτε και έχει τον ελεύθερο χρόνο και τη σκέψη να εμβαθύνει μέσα στον καθρέφτη του, στην ίδια του την ύπαρξη. Γία το λόγο αυτό δημιουργήθηκε το Ιερατείο με σκοπό και στόχο τη συνεχή διαφύλαξη και διακήρυξη των ανώτερων ανθρώπινων αρχών και αξιών. Παράλληλα όμως έγινε και ο θεματοφύλακας της υπάρχουσας γνώσης, θρησκευτικής και επιστημονικής.

Έτσι μέσα στους κόλπους του Ιερατείου δεν υπάρχουν μόνο άτομα που είναι κοινωνοί των ανώτερων δυνάμεων, αλλά και ερευνητές, ανήσυχα μυαλά, που έχοντας την ελευθερία και την οικονομική ανεξαρτησία μπορούν να ερευνούν τα διάφορα στοιχεία της Φύσης και να συμβάλλουν στην πρόοδο των επιστημών και της τεχνολογίας. Συνάμα, οι πραγματικοί ιερείς, αυτοί που η σχέση τους με το Ιερατείο είναι καθ' όλα θρησκευτική, αναλύουν τις σκέψεις των προκατόχων τους και είτε τις διασκευάζουν με την τρέχουσα πραγματικότητα της εποχής τους είτε τις συντηρούν και τις επαυξάνουν με νέους κανόνες και ηθικές αρχές. Αυτοί είναι και που κρατούν μυστική τη σημασία των φυσικών φαινομένων και των τεχνολογικών ανακαλύψεων από τον απλό λαό, αλλά και που συνεχίζουν την παράδοση των πανανθρώπινων αξιών μέσα από τους ιερούς μύθους, τους οποίους πλάθουν για να διαμορφώσουν το χαρακτήρα των κοινωνιών.

Με την πάροδο του χρόνου κι ενώ οι δυνάμεις τους πάνω στην πολίτικη και τεχνολογική χειραγώγηση των κοινωνιών –κατά περιόδους και κατά περιοχές– εξασθενούν από εξωτερικούς παράγοντες, συνεχίζουν να διατηρούν την εκπροσώπηση των υπερφυσικών δυνάμεων και να ευαγγελίζονται τη θεία εύνοια ικανοποιώντας το θρησκευτικό συναίσθημα των λαών. Εκτός ολίγων εξαιρέσεων οι δυνάμεις του Ιερατείου διαιωνίζονται ανέπαφες από όλα τα κοσμοϊστορικά γεγονότα που πλήττουν τους κατοίκους των περιοχών που εξετάζουμε.

Η ισχύς του Ιερατείου αυξήθηκε, όταν οι διάφορες λατρευτικές πράξεις με τον καιρό έγιναν αποκλειστικό κτήμα του. Οι απλοί άνθρωποι έχοντας χάσει την παλιά τους σύνδεση με τις μαγικές τελετές εξαιτίας της ολοένα και αυξανόμενης πολιτιστικής εξέλιξης, χρειάζονται το Ιερατείο για να τους βοηθήσει και να τους αποκαλύψει τα θεία.Έτσι δημιουργούνται τα Θεία Μυστήρια. Τα Θεία Μυστήρια που τελούνται είναι δύο μορφών: αυτά που γίνονται με τη συμμετοχή των ευρύτερων μαζών και είναι ανοιχτά ως προς τη σημασία τους (τα περισσότερα είναι κατάλοιπα της μιμητικής μαγείας) κι εκείνα τα μυστήρια που αν κι έχουν τη συμμετοχή του κόσμου, ωστόσο μόνο ελάχιστοι είναι οι εκλεκτοί που γνωρίζουν τη σημασία τους και μπορούν να πάρουν μέρος στις κρυφές ιεροτελεστίες, αφού πρώτα έχουν μυηθεί σ’ αυτές.

Στα μυστήρια αυτά υπήρχε το εκάστοτε δόγμα από το οποίο πήγαζαν τα ιερά δεδομένα, που αφορούσαν τη ζωή και το θάνατο. Μέσω των ιεροτελεστιών, οι μύστες πετύχαιναν να διευρύνουν συνειδησιακά τους υπόλοιπους συμμετέχοντες, διευκολύνοντάς τους να αντιληφθούν το μεταθανάτιο στάδιο, ώστε να ενισχυθεί η κατανόηση της επίγειας ζωής τους. Ενώ, μέσω της μύησης, κληροδοτούσαν τα μυστικά της σημασίας των διάφορων μυστηρίων, εξηγούσαν τους μύθους, τους ιερούς κώδικες και τα σύμβολα της ύπαρξης, μόνο σε ένα μικρό αριθμό πιστών οι οποίοι και γίνονταν φερέφωνά τους.

Με την πάροδο του χρόνου κι εξαιτίας των κοινωνικών μεταβολών, το Ιερατείο και τα Θεία Μυστήρια είτε έπεφταν σε δυσμένεια είτε μέσω της ελλιπούς μύησης παραποιούνταν, με αποτέλεσμα κάποτε να ξεφυτρώνουν αιρετικές ιδέες ως προς το νόημά τους και να αλλάζει η κατεύθυνσή τους είτε πάλι να λησμονιούνται ολότελα. Εκείνα όμως τα ιερατεία τα οποία θεωρούνταν ιερά απ’ όλους τους λαούς, και κατ’ επέκταση και τα μυστήρια που τελούσαν οι ιεροφάντες τους, συνέχιζαν το έργο τους και πάρα πολλές φορές βοηθούσαν στην αναβίωση ή στην αναμόρφωση των ιερατείων άλλων περιοχών, τα οποία είχαν καταστραφεί!

Αυτή η αναφορά στην ιστορική διαδρομή των μυστηρίων, αλλά και στη φύση τους, είναι ένα βασικό στοιχείο για να κατανοήσουμε τη μυστική διαμόρφωση της κοινωνίας, που προωθήθηκε μέσω του Ιερατείου.

Η ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΗΣ ΛΥΤΡΩΣΗΣ

Ένα από τα βασικά στοιχεία που αποδεικνύουν την ύπαρξη ενός Ιερατείου είναι ότι σε όλη εκείνη την περιοχή που κάποτε έζησαν οι Νεάντερταλ, όσες θρησκείες αναπτύχθηκαν προώθησαν ένα τυραννικό μοτίβο χαλιναγώγησης των λαών. Για κάποιο λόγο, που όεν είναι του παρόντος να αναλύσουμε, διέδωσαν τη θεωρία του λυτρωτή-ανθρώπου-μεσσία, ο οποίος θα εμφανιζόταν να σώσει τους ανθρώπους από μια πανάρχαια κατάρα, από ένα μεγάλο αμάρτημα που είχαν κάνει και για το οποίο πλήρωναν και πληρώνουν σε αυτή τη ζωή.

Η αναμονή αυτού του μεσσία, αν και για κάποιες θρησκείες έχει ολοκληρωθεί, παραμένει ακόμη και σήμερα κάτι που αν δεν αποδεικνύει, τότε σίγουρα αποκαλύπτει τη δύναμη του Ιερατείου που συνεχίζει να δρα απρόσκοπτα και απαράλλαχτα μετά από τόσους αιώνες.

Αλλά ας αφήσουμε τα στοιχεία να μιλήσουν από μόνα τους, ώστε να πάρουμε μια γεύση για τους λυτρωτές που ήρθαν και θα περάσουν, που έσωσαν και θα σώσουν την ανθρωπότητα. Τους λυτρωτές που προώθησε το Ιερατείο και που η λύτρωση για τους ανθρώπους δεν ήρθε ποτέ, αφού ακόμη και για τους Χριστιανούς και μετά την έλευση του Ιησού, κάτι που έπρεπε να είχε αλλάξει άρδην τα πράγματα στον κόσμο, η τελική –όπως διατείνονται– λύτρωση θα έρθει με τη Δευτέρα Παρουσία... (Τα κόλπα που χρησιμοποιεί το Ιερατείο για να κρατάει τους ανθρώπους κάτω από την επήρειά του είναι αξιοζήλευτα για κάθε πολιτικό!) Το εντυπωσιακό είναι ότι ακόμη και οι Μουσουλμάνοι μην μπορώντας να κατανοήσουν τη λύτρωση που ήρθε με τον Μωάμεθ χωρίστηκαν σε αυτούς που νομίζουν ότι έχει επιτευχθεί η λύτρωση, αφού το *Κοράνι* παρουσιάζει τον τρόπο με τον οποίο θα κερδίσουν τον Παράδεισο και σ' αυτούς που περιμένουν να έρθει ο μεσαίας για να γίνει η τελική αναδιαμόρφωση του κόσμου...

MIR ΖΩΗ ΜΕΣΣΙΕΣ

Όθεν Κύριος ο Θεός εξαπέστειλεν αυτόν εκ του Παραδείσου της Εδέμ,
δια να εργάζηται την γην εκ της οποίας ελήφθη. Και εξεδίωξε τον Αδάμ
και κατά ανατολάς του Παραδείσου της Εδέμ έθεσε τα Χερουβείμ
και την ρομφαίαν την φλογίνην, την περιστρεφομένην, δια να φυλάττωσι
την οδόν του ξύλου της ζωής.

Γένεσις, Γ 23-24.

Έτσι περιγράφεται στη *Βίβλο ο* διωγμός των πρωτόπλαστων από τον Παράδεισο. Αλλά και οι περισσότερες μυθολογίες του κόσμου περιγράφουν πως κάποτε ο άνθρωπος βρισκόταν σε ένα ανώτερο επίπεδο ζωής, που έχασε εξαιτίας

κάποιου αμαρτήματος κι από τότε ζει μέσα σε μια πραγματικότητα συνεχούς αναζήτησης του Θείου, αλλά και εσωτερικής σύγκρουσης ανάμεσα στο Καλό και το Κακό. Και το ερώτημα που γεννάται είναι: ο Αδάμ και η Εύα θα είναι αλύτρωτοι για πάντα; Θα υπάρξει σωτηρία από τις συνέπειες του αμαρτήματος που διέπραξαν και κληροδότησαν σε όλους τους απογόνους τους; Θα ανοίξει και πάλι ο δρόμος προς τον Παράδεισο;

Το Ιερατείο πλάθοντας τους μύθους του αιώνιου αμαρτήματος, με τους οποίους έπρεπε να κρατάει τους ανθρώπους υπόδουλους, εμπνεύστηκε και τον τρόπο απαλλαγής από αυτό με τη λύση του λυτρωτή. Ενός θεανθρώπου που κάποτε σε κάποιο μέρος θα εμφανιζόταν και με κάποιον τρόπο θα βοηθούσε τους ανθρώπους να ξαναβρούν το χαμένο Παράδεισο.

Στην ιουδαιοχριστιανική παράδοση παρατηρούμε ότι υπάρχει η πίστη πως θα υπάρξει λύτρωση για την ανθρωπότητα. Διότι πριν καν ο Θεός διώξει τους πρωτόπλαστους κι ενώ καταριόταν τον μεταμορφωμένο σε όφη, Διάβολο, είπε καθαρά: «Ενας δε απόγονος της γυναικός μόνης, αυτός θα σου συντρίψη την κεφαλήν» (*Γένεσις*, Γ 15). Σ' αυτό το εδάφιο της *Παλαιός Διαθήκης*, ο Θεός προαναγγέλλει τον ερχομό ενός ανθρώπου που θα συντρίψει το Κακό.

Ο Άνθρωπος αυτός σήμερα είναι γνωστός με τη συμβολική ονομασία *μεσσαίας*, που είναι ο εξελληνισμένος τύπος του αραμαϊκού *μεσιχά* (*mesiha*) που σημαίνει «χρισμένος», ή του εβραϊκού *μασέχ* ή *μασιάχ* (*mdsidh*) που σημαίνει τον «επαλειμμένο» (αυτόν που έχουν αλείψει στο κεφάλι με λάδι κατά τη διάρκεια της τελετής αναγνώρισης του επίγειου βασιλέα). Η έννοια του Μεσαία με τον καιρό άρχισε να σημαίνει το λυτρωτή και το σωτήρα, δηλαδή το θεόσταλτο άνθρωπο, που θα επαναφέρει την ανθρωπότητα στην επουράνια βασιλεία.

Ο σωτήρας κατέχει κεντρική θέση σε όλες τις θρησκείες που δέχονται μεσσιανικές μορφές στα δόγματά τους και αποτελεί το ενδιάμεσο πρόσωπο στη σχέση μεταξύ Θεού και ανθρώπων. Είναι αυτός που διδάσκει στους ανθρώπους την οδό που πρέπει να διαλέξουν για την πνευματική τους εξέλιξη, η οποία με τη σειρά της θα τους φέρει πιο κοντά στο Θείο.

Την πιο παλιά μορφή της έννοιας του Μεσσία-σωτήρα συναντάμε στο μύθο του Όρου, του θεού της αρχαίας Αιγύπτου. ΟΏρος έγινε ο σωτήρας του κόσμου, αφού ήταν αυτός που νίκησε τον Σηθ –την έννοια του Κακού που παίρνει την εξουσία σκοτώνοντας τον Όσιρη– κι επανέφερε την ισορροπία στον ουρανό.

Ο Όρος είναι «υιός του Θεού» μια έννοια που συναντάμε στο μεταγενέστερο Χριστιανισμό, αλλά και η οποία μεταβιβάζεται στο ανθρώπινο επίπεδο με την ανακήρυξη του κάθε Αιγυπτίου ηγέτη-φαραώ, σε υιό του Θεού. Ο φαραώ βρισκόταν ανάμεσα στον ουράνιο και τον επίγειο κόσμο και σκοπός της βασιλείας

του δεν ήταν μόνο η διακυβέρνηση του κράτους του Νείλου, αλλά και η διαμόρφωση των συνθηκών για την ψυχική σωτηρία των υπηκόων του. Αυτή την έννοια του ενδιάμεσου ηγέτη μεταξύ του κόσμου των ανθρώπων και των θεών, που μεταφέρει το Λόγο και τα έργα από τους μεν στους δε –αλλά και αντίστροφα– συναντάμε και στους αρχαίους Χαν της Κίνας.

Σχετικά με την απόδοση της ιερότητας σε κάποιον άνθρωπο, μεγάλη σημασία απέδιδαν στην αρχαία Αίγυπτο στο χρίσμα, αφού μόνο μετά την τελετή στέψης του φαραώ, ο Ρα –ο θεός τουΉλιου– θεωρούσε το νέο Αιγύπτιο βασιλιά υιό του. Η διατήρηση αυτού του εθίμου και των ιερών του προεκτάσεων καθ' όλη τη διάρκεια της αιγυπτιακής ιστορίας, οφείλεται στο αρχαίο αιγυπτιακό Ιερατείο και μόνο.Ένα Ιερατείο που όπως φαίνεται έπαιξε σημαντικό ρόλο στη διάδοση της ιδέας σχετικά με τη θεϊκότητα του Μεσαία, σε όλους τους λαούς με τους οποίους είχε θρησκειοπολιτική επαφή.

Στους Σουμέριους, ο λυτρωτής σε θεϊκό επίπεδο ήταν ο Μαρδούκ. Υιός θεού και ο Μαρδούκ, εκλήθη να αποκαταστήσει την τάξη στο ουράνιο βασίλειο όταν η Τιαμάτ –που συμβολίζει την έννοια του χάους και των σκοτεινών δυνάμεων– μαζί με τον Κιγκού ξεσηκώθηκαν και έδιωξαν το θεό Απσού. Ο Μαρδούκ, που συμβολίζει την επερχόμενη τάξη, επανέφερε την ισορροπία.

Στην ελληνική μυθολογία ο Δίας είχε το ρόλο του λυτρωτή των θεών, που αποκαθιστούσε την τάξη στον κόσμο. Το σωτήριο έργο του Δία το περιγράφει καθαρά στο έργο του *Θεογονία ο* Ησίοδος (στιχ. 453-506), που αναφέρει ότι μετά τη δημιουργία του κόσμου επικρατούσε ένα δυσάρεστο κλίμα ανάμεσα στους θεούς, αρχικά με το θεό Ουρανό που έτρωγε τα παιδιά του και αργότερα με τον Κρόνο. Απ' αυτήν την κατάσταση τους έσωσε ο Δίας, ο οποίος διαδέχθηκε τον πατέρα του στην ηγεσία των θεών και λύτρωσε τους θεούς από την «κρύα κατάρα».

Η συνεχής αναζήτηση της λύτρωσης σε ανθρώπινο επίπεδο έπλασε σωτήρες σαν τον Ηρακλή, τον Ορφέα και τον Περσέα. Κοινό χαρακτηριστικό τους είναι ότι ήταν υιοί θεών, αλλά και το ότι συνδέονταν όπως αναφέραμε με την Αίγυπτο. Με τον Ορφέα ξεκίνησε ένα θρησκευτικό ρεύμα λύτρωσης της ψυχής, η οποία σύμφωνα με την ορφική διδασκαλία είναι φυλακισμένη μέσα στο σώμα. Τη λύτρωση αυτή συμβολίζει και το τραγικό του τέλος του Ορφέα, με το κομμάτιασμα του σώματός του από τις ξέφρενες μαινάδες... Ο Ηρακλής, που κι αυτός είχε τραγικό τέλος, ήταν ο Ανθρωπος της ελληνικής μυθολογίας που λύτρωσε τον κόσμο από το επίγειο Κακό, αλλά και που με τους άθλους και τη ζωή του δίδαξε την αρετή, την τιμή και το ψυχικό κάλλος στους ανθρώπους.

Στην ελληνική μυθολογία, μια ακόμη μορφή λυτρωτή –ίσως και η πιο καταλυτική στο ανθρώπινο επίπεδο– ήταν ο Ασκληπιός. Υιός θεού κι αυτός, υποδήλωνε την αγάπη προς το συνάνθρωπο αλλά και τη μεγίστη μορφή βοήθειας, αφού μπορούσε να αναστήσει και νεκρούς. Τελικά βρήκε κι αυτός τραγικό θάνατο. Ένα ακόμη κοινό στοιχείο όλων των θεανθρώπων είναι ότι κάποια στιγμή κατέβηκαν στον Άδη και επανήλθαν. Υπάρχει δηλαδή σε όλους αυτούς το συμβολικό στοιχείο της ανάστασης!

Ωστόσο η έννοια του Μεσαία, ως σωτήρα-λυτρωτή κατά την αρχαιότητα διαφοροποιήθηκε από όλες τις προαναφερόμενες με την εμφάνιση του Ζωροάστρη στην Περσία. Η διδασκαλία του βασίστηκε στην αρχαία μυθολογία των Περσών, σύμφωνα με την οποία ο κόσμος έχει διττή όψη, δηλαδή τον εξουσιάζουν δυο τεράστιες δυνάμεις: το Καλό, που εκπροσωπείται από τον Ωρομάσδη και το Κακό, που εκδηλώνεται μέσω του Αριμάν. Η αέναη σύγκρουση του Καλού με το Κακό που διαδραματίζεται στη Γη, σύμφωνα με τους Ζωροαστριστές, χρειάζεται σίγουρα την παρουσία κάποιου Μεσαία που θα δείξει και θα προσφέρει στους ανθρώπους το δρόμο της αλήθειας. Για την εποχή του, ο ίδιος ο Ζωροάστρης –αλλά και οι πιστοί του– πίστευαν ότι ήταν ο λυτρωτής του κόσμου. Στα περσικά, ο λυτρωτής ονομάζεται Σοασιάντ, ο οποίος δεν είναι μόνον ένας, αλλά πολλοί. Εντούτοις, ο τελευταίος Σοασιάντ θα εμφανιστεί κατά την τελική κρίση, θα γεννηθεί από μια παρθένα, θα είναι ο πνευματικός γιος του Ζωροάστρη και θα οδηγήσει τον κόσμο στο Κσχάρθα Βάρια, δηλαδή στο γνωστό μας Παράδεισο.

Πολύ αργότερα οι Πέρσες Μουσουλμάνοι, γαλουχημένοι επί αιώνες με τις ιδέες της αδιάκοπης μάχης του Καλού με το Κακό και με τις εσχατολογικές θεωρίες, ανέπτυξαν μια αίρεση μέσα στο Μωαμεθανισμό, που ονομάστηκε Σιιτισμός. Φανερά επηρεασμένοι από τις μεσσιανικές θρησκείες του Ζωροαστρισμού, του Μανιχαϊσμού και του Μιθραϊσμού που εμφανίστηκαν στην ευρύτερη περιοχή της Περσίας, οι σιίτες Μουσουλμάνοι, ονομάζονται και «πιστοί του δωδέκατου ιμάμη». Για τους σιίτες Μουσουλμάνους –και σε αντίθεση με τους Σουνίτες– ο πρώτος ιμάμης είναι ο Άλι, ο γαμπρός του Μωάμεθ και ο τελευταίος ο δωδέκατος ιμάμης Μωχάμεντ Ιμπν Χασάν. Για τους Σιίτες ο Ιμάμ Μαχντί –δηλαδή ο Μεσσίας– δεν πέθανε, αλλά συνεχίζει να ζει κρυμμένος σε μια σπηλιά της Μεσοποταμίας και περιμένει το πλήρωμα του χρόνου για να εμφανιστεί. Εν τω μεταξύ, παρακολουθεί τις δοκιμασίες των πιστών και είναι αυτόπτης μάρτυρας όλων των αδικιών. Η πίστη στο δωδέκατο ιμάμη ονομάζεται *ιμαμάτ*. Πόσο καταλυτικό ρόλο έπαιξε για τους Πέρσες η απώλεια του Παραδείσου, φαίνεται από το γεγονός ότι αποκαλούν τον Μεσαία και «δεύτερο Αδάμ», επειδή ο επερχόμενος δεν θα επαναλάβει τα λάθη του πρώτου.

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΒΣ ΤΟΝ ΜΕΣΣΙΒ

Η ιδιαιτερότητα της έννοιας του Μεσαία στον εβραϊκό λαό γίνεται κατανοητή μέσα από τη χρονολογική κατάταξη των Γραφών. Δηλαδή παρατηρούμε ότι η έννοια του Μεσαία επιδέχθηκε αλλαγές από τους Εβραίους, ανάλογα με την πολιτισμική κατάσταση στην οποία βρισκόταν σε κάθε ιστορική περίοδο.

Από την αρχή της εβραϊκής ιστορίας μέχρι και την εγκατάσταση των Εβραίων στη Χαναάν (από τον Νώε μέχρι και τον Ιησού του Ναυή), όλοι οι «άνθρωποι του Θεού» είχαν την απευθείας έγκρισή Του, καθώς και άμεση επικοινωνία μ' Αυτόν. Ήταν η εποχή που οι Εβραίοι ως νομαδικός λαός περιφέρονταν στην περιοχή, χωρίς ένα σταθερό τόπο διαμονής.

Με την απελευθέρωσή τους από τους Αιγυπτίους, την έννοια του Μεσσία περιβλήθηκαν οι κριτές και οι βασιλείς: «Τότε έλαβεν ο Σαμουήλ την φιάλην του ελαίου και έχυσε επί την κεφαλήν αυτού και εφίλησε αυτόν και είπε (στον Σαούλ): "κέχρικέ σε Κύριος εις άρχοντα επί τον λαόν αυτού"» *(Βασιλείς Α'*, I 1-2). Στη φάση αυτή, κι ενώ οι Ισραηλίτες άρχισαν να αναπτύσσουν αστικό πολιτισμό, η παράδοσή τους για τον Μεσσία ακολούθησε τη γραμμή που καταγόταν από την Αίγυπτο, σύμφωνα με την οποία κάποιος ονομαζόταν σωτήρας όταν χριζόταν βασιλιάς.

Από τα χρόνια της βασιλείας του Δαβίδ, όταν το Ισραήλ δημιούργησε σταθερό βασίλειο και ξεκίνησε επεκταπκούς πολέμους, μέχρι τη νίκη του Ναβουχοδονόσορα, η έννοια του Μεσσία απέκτησε παγκόσμιο χαρακτήρα, αφού διογκώθηκε η ιδέα του «περιούσιου λαού» που θα έφερνε την τάξη στην ανθρωπότητα. Με την επιστροφή των Ιουδαίων στην Παλαιστίνη, μετά την αιχμαλωσία τους στη Βαβυλώνα, υπήρξε μια θρησκευτική χαλάρωση εξαιτίας των διάφορων αλλόθρησκων δογμάτων που αποδέχθηκαν οι πιστοί, με αποτέλεσμα την παρανόηση του Νόμου. Γι' αυτόν το λόγο, μια ομάδα ιερέων κατέφυγε στην έρημο και σχημάτισε την Αδελφότητα των Εσσαίων («θεραπευτών»), σκοπός της οποίας ήταν η τήρηση και η ακριβής ερμηνεία του Νόμου. Το 150 π.Χ., τη θέση του αρχιερέα στην Ιερουσαλήμ άρχισαν να σφετερίζονται άνθρωποι των Ασμωναίων και των Μακκαβαίων, που δεν είχαν ιερατικά κληρονομικά δικαιώματα. Ταυτόχρονα άρχισαν να τελούνται παράλληλες λειτουργίες μέσα στο ναό του Σολομώντα και από Έλληνες Εθνικούς (κάτι που ήδη είδαμε ότι είχε συμβεί στην Αλεξάνδρεια). Τότε ο μέγας διδάσκαλος της δικαιοσύνης (ο θρησκευτικός ηγέτης των Εσσαίων), κατήγγειλε το Ιερατείο ως διεφθαρμένο και δήλωσε ότι ο Θεός έκλεισε μαζί του μια νέα συμφωνία, δηλαδή... μια Καινή Διαθήκη και αυτοανακηρύχθηκε μεσσίας!

Αυτοί που διαμόρφωσαν την έννοια του Μεσσία αλλά και που διατήρησαν με τα λόγια τους την προσμονή ζωντανή μέσα στο μυαλό των Εβραίων, είναι οι

προφήτες Αμώς και Ησαΐας. Ο Ησαΐας αναφέρει ότι ο λυτρωτής λέει: «ο Κύριος έχρισε δια να ευαγγελίζομαι εις τους πτωχούς, με απέστειλε δια να ιατρεύσω τους συντετριμμένους την καρδίαν, να κηρύξω ελευθερίαν εις τους αιχμαλώτους...», «... να δώσω εις αυτούς ωραιότητα αντί της στάχτης, έλαιον ευφροσύνης αντί του πένθους, στολήν αινέσεως αντί του πνεύματος της ακηδίας, δια να ονομάζωνται δένδρα δικαιοσύνης» (*Ησαΐας*, ΞΑ 1-3).

Μάλιστα το ίδιο εδάφιο χρησιμοποίησε και ο Ιησούς (*Κατά Λουκά Ευαγγέλιο*, Δ17-2) για να υποδείξει ότι ήταν Αυτός, που οι Ιουδαίοι προσδοκούσαν ως κεχρισμένο Ανθρωπο. Εξαιτίας όμως των ψευδομεσσιών αλλά και της παρακμής του Ιερατείου ή κάποιου άλλου κόλπου, οι Ιουδαίοι δεν μπορούσαν να έχουν σαφή ιδέα για τον επερχόμενο μεσσία. Έτσι πολλοί Εβραίοι κατονόμαζαν κάθε σοφή και δίκαιη προσωπικότητα μεσσία, με αποτέλεσμα να διαμορφωθεί η ιδέα ότι ο Μεσαίας ήταν μια φασματική εικόνα του Ιερατείου. Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι αυτό του Ηρώδη Αντύπα, ο οποίος αν και πίστευε ότι ο μεσαίας ήταν ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, τελικά τον σκότωσε. Μάλιστα πάνω σ' αυτή τη διχογνωμία της εποχής βασίζονται οι σύγχρονοι Βρετανοί ερευνητές Μ. Μπέιτζεντ, Ρ. Λι και Χ. Λίνκολν και υποστηρίζουν ότι ο πραγματικός μεσαίας ήταν ο Ιωάννης, ενώ ο Ιησούς ήταν κληρονόμος του θρόνου του Ισραήλ...

Εξαιτίας λοιπόν αυτής της μόνιμης σύγχυσης των μεγάλων προσωπικοτήτων με τον Μεσσία, οι Ιουδαίοι δεν πίστεψαν ότι ο Ιησούς ήταν ο Μεσαίας και συνεχίζουν να αναμένουν την έλευση του κεχρισμένου σωτήρα, μέχρι και σήμερα...

Όταν ο Ιησούς άρχισε να διδάσκει, λίγοι ήταν αυτοί που πίστεψαν σ' Αυτόν, αλλά και ο ίδιος ποτέ δεν δέχθηκε φανερά το χαρακτηρισμό του ως μεσσία. Από τους μαθητές του ζητούσε να γνωρίζουν αλλά να σιωπούν, ενώ ακόμα και μπροστά στον Καϊάφα δεν αποκαλύφθηκε, όταν εκείνος του έκανε την ερώτηση αν ήταν Αυτός στον οποίο αναφέρονταν οι Γραφές.

Για τους Χριστιανούς ο Μεσαίας έχει έρθει, η λύτρωση του κόσμου πραγματοποιήθηκε με το Λόγο που ο Ιησούς διατύπωσε, ενώ η άφεση αμαρτιών της ανθρωπότητας συντελέστηκε με το μαρτυρικό Του θάνατο και την κατοπινή Του ανάσταση. Είναι όμως έτσι;

Οποιοσδήποτε θα υπέθετε ότι ο κόσμος μετά την έλευση του Μεσσία θα ήταν καλύτερος και αναμφίβολα ο άνθρωπος θα γυρνούσε στην πρωταρχική του θέση – στον Παράδεισο. Τίποτε όμως από αυτά δεν συμβαίνει. Ούτε ο κόσμος έγινε καλύτερος, ούτε τον Παράδεισο κερδίσαμε. Αλλωστε, ούτε αυτά που υποσχέθηκε ο Ησαΐας ότι θα φέρει ο Μεσαίας πραγματοποιήθηκαν. Ειδικότερα δεν ήρθε καν η ελευθερία, αντιθέτως αυξήθηκαν οι αιχμάλωτοι του Ιερατείου που έγιναν δούλοι του... θεού! Και αργά ή γρήγορα, πολλαπλασιάστηκαν τα «αμαρτήματα»

που καχέτρεχαν τους ανθρώπους και ο φόβος της τιμωρίας από τον Θεό έφερε στην ανθρωπότητα τον Μεσαίωνα, του οποίου μια πιο ήπια μορφή συνεχίζεται και σήμερα. Κι επειδή όεν συμφέρει η ελευθερία, προστέθηκε, όπως προανέφερα, η ιδέα της Δευτέρας Παρουσίας, που από τότε πάντοτε «έρχεται»...

Η ιστορία του Ιερατείου δεν τελειώνει εδώ. Θα έλεγα ότι αυτό το κεφάλαιο προσφέρει μόνο κάποια ερεθίσματα για περαιτέρω ανάλυση και αναζήτηση. Είναι μόνο μια γεύση του τι συνέβη κάποτε και πώς συνεχίζει να συμβαίνει στις μέρες μας. Για μια πιο προσωπική αντίληψη του ρόλου που έπαιξε το Ιερατείο στη διαμόρφωση της κοινωνίας μας και στη χαλιναγώγηση των ανθρώπινων συνειδήσεων, κάντε απλά έναν απολογισμό των θρησκευτικών και ηθικών κανόνων που σας περιβάλλουν και πολλές φορές σας πνίγουν αφού άλλα θέλετε να πείτε και άλλα λέτε, άλλα θέλετε να πράξετε και άλλα πράττετε, αλλιώς θέλετε να αντιδράσετε κι αλλιώς αντιδράτε. Και μετά ρωτήστε, αν ήδη δεν γνωρίζετε, τι από όλα αυτά που θα θέλατε να κάνετε είναι καταδικαστέο από τον Θεό. Αν σας πουν όλα, μην εκπλαγείτε. Αν τότε νιώσετε δέσμιοι και δούλοι ενός ανθρωποφάγου ή καλύτερα ψυχοφάγου θεού, απλά αναρωτηθείτε ποιου θεού. Του Θεού ή του θεού που δυσοίωνα ευαγγελίζεται το Ιερατείο;

Ἀλλωστε όπως πολύ σοφά είπε ο Δάσκαλος «πριν βρεις τον Θεό θα ανακαλύψεις τα κόλπα που χρησιμοποιούν οι άνθρωποι στο όνομά του»!

MIND CONTROL
Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ ΤΟΥ ΝΟΥ ΑΡΧΙΣΕ!

Η συνωμοσία είναι όλα αυτά που ενσιαλάζονται στο μυαλό σας
και σας υποβάλλονται, εν αγνοία σας, μέσα από εικόνες,
μέσα από κώδικες και μηνύματα της γλώσσας. Το σώμα μου
είναι μια «σάρκινη μηχανή» κατακλυσμένη από παράσιτα.

Πιερ-Ιβ Πετιγιόν

Είχα μόλις επιστρέφει από «διακοπές» στη Σερβία, όπου η τηλεόραση του Μιλόσεβιτς παρέμενε ένας από τους πιο βαρετούς προπαγανδιστικούς μηχανισμούς στον κόσμο. Τις δύο εβδομάδες που έμεινα στο Βελιγράδι, δεν έβλεπα καθόλου τηλεόραση και, ειλικρινά, δεν μου είχε λείψει καθόλου. Είχα κατά κάποιον τρόπο «αποτοξινωθεί» από όλα εκείνα τα μικροαστικά κατακάθια που αναδεύονται μέσα στο βόθρο των ελληνικών μήντια. Μέχρι που επέστρεψα στην Ελλάδα.

Ένα από τα πρώτα πράγματα που έκανα, σχεδόν μηχανικά, μόλις μπήκα στο σπίτι μου, ήταν ν' ανάψω το air condition και την τηλεόραση. Αμέσως η «μαγική οθόνη» άρχισε να με περιλούζει με εικόνες, ήχους και διαφημιστικά μηνύματα. Ενώ είχα στο μυαλό μου να κάνω ένα σωρό πράγματα, τελικά καθηλώθηκα στην πολυθρόνα και δεν έκανα απολύτως τίποτε. Έπασχα, βλέπετε, από δεκαπενθήμερο «σύνδρομο στέρησης»... Ως αντίδραση στο διαφημιστικό καταιγισμό δεν αντιστάθηκα στον ακατανίκητο πειρασμό του ξέφρενου ζάπινγκ. Για δύο ώρες δεν μπορούσα να ξεκολλήσω από τη «μαγεία» του χαζοκουτιού, που

είχε ως αποστολή του να κάνει ανεκτή την πεζότητα και να μεταμορφώσει τη χλιαρή λάσπη της νεοελληνικής καθημερινότητας σε μια υποφερτή και γλυκιά θαλπωρή. Βυθιζόμενος στην τηλεοπτική νάρκη ένιωθα περισσότερο σαν σκυλάκι του σαλονιού παρά σαν ελεύθερος και σκεπτόμενος άνθρωπος. Ενώ στην αρχή είχα την εντύπωση ότι ανοίγοντας την τηλεόραση θα έμπαινα σ' ένα συναρπαστικό κόσμο με απέραντους ορίζοντες, στο τέλος κατέληξα αποβλακωμένος και κενός. Είχα ηττηθεί. Είχα αιχμαλωτιστεί όχι από το Μεγάλο Αδελφό, αλλά από τη Μεγάλη Μητέρα, την τηλεόραση! Τελικά, σε μια ύστατη έκρηξη θάρρους, έκανα μια υπεράνθρωπη πράξη: έκλεισα την τηλεόραση!

Δεν διαφωνώ καθόλου με όσους υποστηρίζουν ότι η τηλεόραση είναι το σύγχρονο «όπιο των εθνών». Ο πλανήτης μας υποφέρει από μια «τηλεοπτική ναρκομανία» made in USA. Τα τηλεοπτικά κανάλια, κρατικά και ιδιωτικά, δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να «κατηχούν» και να καθοδηγούν, χάρη στον πανάκριβο διαφημιστικό μηχανισμό που διαθέτουν, τις ανύποπτες μάζες, που ωθούνται σε καταναλωτική φρενίτιδα και στην υιοθέτηση ενός συμβατικού, δηλαδή προβλεπόμενου, τρόπου ζωής.

Η τηλεόραση, τα μηνύματα της οποίας απευθύνονται στο θυμικό των πολιτών, αποβλακώνει. Προτού όμως αποβλακώσει «πλένει τα μυαλά» του θεατή. Ο αποχαυνωμένος θεατής βομβαρδίζεται ασταμάτητα από μυριάδες διαφημιστικά μηνύματα, τα οποία είναι μελετημένα από ειδικούς, ώστε να του επιβάλλουν «βελούδινα» ένα συγκεκριμένο καταναλωτικό τρόπο συμπεριφοράς. Στο τέλος ο διαφημισόπληκτος θεατής, που είναι δεν είναι πλέον ανθρώπινο ον αλλά ένας μεταλλαγμένος που καταβροχθίζει τσιπς βουλιάζοντας στον καναπέ του σαν να είναι μεγάλος μπέμπης, μετατρέπεται σ' ένα νευρωτικό πλάσμα που αισθάνεται μια ψυχαναγκαστική παρόρμηση ν' αγοράζει ένα σωρό περιττά πράγματα.

Εκτός από τις επιχειρήσεις η τηλεόραση χρησιμοποιείται κι από το κράτος για να προπαγανδίσει ασφαλείς τρόπους συμπεριφοράς, κρατικές υπηρεσίες, κοινωνικές πολιτικές, «εθνικά προγράμματα», ομόλογα του δημοσίου ή για να περάσει στους πολίτες ένα υποτιθέμενο «ανθρώπινο» πρόσωπο, παρόλο που στην πραγματικότητα πρόκειται για έναν απρόσωπο και ανελέητο καταπιεστικό μηχανισμό.

Η τηλεόραση και τα υπόλοιπα ΜΜΕ χρησιμοποιούνται από τις διάφορες ελίτ του πλανήτη μας και σε μεγάλες «αποστολές», όπως ήταν παλιότερα ο «αγώνας κατά της κομμουνιστικής απειλής» και σήμερα είναι ο «πόλεμος κατά των ναρκωτικών» ή το «κυνήγι των τρομοκρατών», των «σατανιστών», των «λαθρομεταναστών» κ.ά. Η διαδικασία χειραγώγησης της κοινής γνώμης ξεκινά με το ξαφνικό «φούσκωμα» από τα (κατευθυνόμενα) ΜΜΕ ενός υπαρκτού προβλήματος

π.χ. της έξαρσης της εγκληματικότητας των Αλβανών. Στη συνέχεια οι κατασκευαστές του προβλήματος προσφέρουν στο τρομοκρατημένο κοινό μια σκληρή αλλά «αναγκαία» λύση. Στο τέλος θεσπίζονται σχετικοί νόμοι, που αυξάνουν την αστυνόμευση και περιορίζουν –πάντα για το κοινό καλό– τις ατομικές ελευθερίες.

Η πλύση εγκεφάλου από την τηλεόραση ξεκινά από την παιδική ηλικία και μέχρι να φθάσουμε στην ηλικία των 18 ετών έχουμε παρακολουθήσει κατά μέσο όρο περίπου 20.000 ώρες τηλεόρασης, κατά τη διάρκεια των οποίων έχουμε δει περίπου ένα εκατομμύριο διαφημιστικά μηνύματα, τα οποία μας έχουν ενσταλάξει και την παραμικρή (τεχνητή) καταναλωτική αξία! I Shop Therefore I Am (ψωνίζω, άρα υπάρχω)! Για τη γενιά της τηλεόρασης δεν υπάρχουν εκκλησίες αλλά σούπερ μάρκετ. Αυτοί είναι οι σύγχρονοι «ναοί της κατανάλωσης», που κατακλύζονται καθημερινά από ορδές διψασμένων καταναλωτών, τα πρόσωπα των οποίων εκστασιάζονται στο θέαμα αυτής της απέραντης ποικιλίας φανταχτερών καταναλωτικών αγαθών. Όλοι τους αφήνονται εθελοντικά στην ηδονική παγίδα της κατανάλωσης, έχοντας ταυτίσει τη δημοκρατία με την «ελευθερία» επιλογής προϊόντων...

Είτε το θέλουμε είτε όχι ζούμε σε κοινωνίες «απελεύθερων σκλάβων», κυριαρχούμενες από αδίστακτες αλλά έξυπνες ελίτ, που επιβάλλουν στις μάζες μηχανιστικούς, δηλαδή ελεγχόμενους τρόπους συμπεριφοράς. Είμαστε βιομηχανοποιημένα ζόμπι του καταναλωτισμού, τυποποιημένα «προϊόντα» που καταναλώνουν άλλα, λιγότερο έξυπνα, προϊόντα. Πριν από κάποιες δεκαετίες ο Μαξ Λέρνερ είχε γράψει:

> **Τα περισσότερα Αμερικανόπουλα γεννιούνται σε τυποποιημένα μαιευτήρια, με μια τυποποιημένη ετικέτα στον καρπό τους για να τα ξεχωρίζει από τα άλλα τυποποιημένα προϊόντα του νοσοκομείου. Τα περισσότερα από αυτά μεγαλώνουν ή στα πανομοιότυπα κονσερβοκούτια των πολυκατοικιών ή σε μικρές πόλεις ή σε σπίτια των προαστίων... Περνούν τις μέρες και τα χρόνια τους με μονότονη ομαλότηια σε βιομηχανίες, γραφεία, καταστήματα, κάνοντας καθημερινά τις ίδιες κινήσεις σε τακτά διαστήματα... Παρατάσσονται σε τυποποιημένους στρατούς κι αν ξεψύγουν απ' το θάνατο σ' ένα μηχανοποιημένο πόλεμο, πεθαίνουν από μαζικές ασθένειες. Σαν επιστέγασμα της οικτρά κοινότυπης ύπαρξής τους θάβονται σε τυποποιημένους τάψους και μνημονεύονται σε τυποποιημένες νεκρολογίες...**

Τα περισσότερα ανθρώπινα πλάσματα δεν είναι άνθρωποι αλλά περίτεχνες μηχανές αντανακλαστικών. Γία παράδειγμα, όσοι απολύθηκαν από το στρατό

ξυπνούν για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα στις 6 και 15 το πρωί, έτσι χωρίς λόγο, υπακούοντας απλά σε μια μηχανική συνήθεια. Οι συνταξιούχοι εξακολουθούν να σηκώνονται στις 6 ή 7 το πρωί, διατηρώντας το ωράριο που τους έχει εντυπωθεί μια ολόκληρη ζωή στο εργοστάσιο ή στο γραφείο. Όσοι πάνε για ψώνια στο σούπερ μάρκετ το χέρι τους κατευθύνεται μηχανικά σε ράφια με γνωστά, δηλαδή διαφημισμένα, προϊόντα. Οι περισσότεροι προτιμούν να υπακούουν και όχι να λειτουργούν αυτόβουλα.

Οι «ιδανικοί» πολίτες δεν πρέπει να σκέφτονται, αλλά να μιμούνται. Και αυτό επειδή η ανεξάρτητη σκέψη είναι επικίνδυνη για την εξουσία, ακόμη και για τη λεγάμενη «δημοκρατική». Στις δημοκρατικές κοινωνίες ο έλεγχος πάνω στις μάζες δεν ασκείται πλέον με τη βία, αλλά μ' έναν περίτεχνο μηχανισμό λεπτεπίλεπτων επιρροών πάνω σε κομβικούς ανθρώπους, σε «δεξαμενές σκέψης» (Think Tanks) και σε κρίσιμες κοινωνικές ομάδες. Φυσικά το δεκανίκι της εξουσίας παραμένει το οικονομικό συμφέρον, το χρήμα. «Αν θέλεις να τον χτυπήσεις στο κεφάλι (δηλαδή στις ιδέες του), πυροβόλησέ τον στο στομάχι (δηλαδή άφησέ τον να πεινάσει)», λέει πολύ σοφά ο λαός, συνοψίζοντας μια από τις πιο αποτελεσματικές μεθόδους ελέγχου και τιθάσευσης των «ανατρεπτικών στοιχείων» από την εξουσία.

Ακόμη και στις λεγάμενες δημοκρατικές κοινωνίες η ελευθερία του λόγου και της έκφρασης δεν είναι παρά ένα μακιαβελικό στρατήγημα. Ο άνθρωπος πιστεύει ότι είναι ελεύθερος, ενώ στην πραγματικότητα είναι σκλάβος ή στην καλύτερη περίπτωση «απελεύθερος». Η ελευθερία δεν είναι κάτι το αυτονόητο. Δεν χαρίζεται, κατακτάται. Τίποτε σ' αυτόν τον κόσμο δεν είναι τζάμπα. Πάντα πρέπει να πληρώνεις κάποιο αντίτιμο. Σήμερα ελευθερία σημαίνει να έχεις χρόνο... Για την ακρίβεια, πρέπει να εξαγοράσεις το χρόνο σου, δηλαδή την ελευθερία σου...

Η περιβόητη ελευθερία του τύπου είναι μια καλοστημένη απάτη, για να καθησυχάσει τους πολίτες και να συγκαλύψει τον έλεγχο της εξουσίας πάνω στα ίδια τα μυαλά και στον τρόπο σκέψης των υποτελών της. Όλα τα μέσα μαζικής επικοινωνίας είναι κατευθυνόμενα και λειτουργούν προς όφελος φανερών και κρυφών ελίτ. Οι πιο πολλές ειδήσεις είναι «κατασκευασμένες», ώστε ν' ανταποκρίνονται στην «κοινή λογική», που είναι και η ίδια κατασκευασμένη. Στόχος τους είναι ν' αποκοιμίζουν παρά να αφυπνίζουν τους πολίτες. Οι τελευταίοι είναι μαζικά προγραμματισμένοι, ώστε να καταναλώνουν συνεχώς νέα προϊόντα, να μιμούνται εφήμερες μόδες, να προσκυνούν ανύπαρκτους θεούς, να ψηφίζουν ανίκανους πολιτικούς, να τροφοδοτούν ένα ανούσιο σταρ σίστεμ, να βλέπουν ηλίθιες εκπομπές στην τηλεόραση και ν' αγοράζουν, ν' αγοράζουν, ν' αγοράζουν...

> Πληρώνομαι αρκετά, ώστε να κρατάω την τίμια άποψή μου έξω από την εψημερίόα για την οποία γράψω. Εσείς επίσης παίρνετε ικανοποιητικούς μισθούς για παρόμοιες υπηρεσίες κι αν κάποιος θα τολμούσε ή είναι τόσο τρελός ώστε να γράψει την τίμια γνώμη του, θα βρισκόταν πολύ σύντομα στο δρόμο ψάχνοντας για άλλη δουλειά. Αν επρόκειτο να επιτρέψω έστω και μια μόνο έκδοση της εφημερίδας μου που να περιείχε μια έντιμη άποψη θα έχανα τη θέση μου σε λιγότερο από 24 ώρες... Είμαστε υποτελείς και όργανα των πλουσίων που βρίσκονται στο παρασκήνιο. Αυτοί οι άνθρωποι κινούν τα νήματα κι εμείς χορεύουμε στο ρυθμό τους. Ο χρόνος μας, η επιδεξιότητά μας, οι ζωές μας, οι ικανότητές μας αποτελούν ιδιοκτησία αυτών των ανθρώπων. Είμαστε διανοούμενες πόρνες.

Μ' αυτή την αυθόρμητη έκρηξη ειλικρίνειας ο Τζον Σουίντον, πρώην αρχισυντάκτης των *New York Times,* αιφνιδίασε τους συναδέλφους του που είχαν παραθέσει επίσημο γεύμα προς τιμήν του σε εστιατόριο της Νέας Υόρκης. Το μήνυμά του ήταν απλό και ξεκάθαρο: δεν υπάρχει ελεύθερος τύπος.

Ο έλεγχος και η εξουσία έχουν παντού το ίδιο, απάνθρωπο, πρόσωπο. Είναι ψευδαίσθηση ότι οι δημοκρατικές κοινωνίες είναι λιγότερο ελεγχόμενες από τις ολοκληρωτικές. Στις δεύτερες ο έλεγχος ασκείται ωμά, βίαια και απροκάλυπτα. Στις πρώτες ασκείται «βελούδινα» και συγκαλυμμένα. Ενώ στις ολοκληρωτικές κοινωνίες ο έλεγχος επιβάλλεται με το φόβο της τιμωρίας, στις δημοκρατικές επιβάλλεται με το να «πειστούν» οι πολίτες ότι κάτι είναι για το συμφέρον τους. Το ιδανικό είναι να έχει ο καθένας μέσα του κι από έναν «εσωτερικό αστυνομικό». Βέβαια, βασική προϋπόθεση είναι να πειστούν πρωταρχικά οι πολίτες των δημοκρατικών κοινωνιών ότι δεν ελέγχονται από κανέναν, ότι είναι «ελεύθεροι»...

Από την αυγή της ιστορίας οι ανθρώπινες κοινωνίες είναι εμποτισμένες με την υπακοή προς την εξουσία, προς τον εκάστοτε «αφέντη». Αυτή η υπακοή άλλοτε γινόταν με βίαιο τρόπο κι άλλοτε με «πλύση εγκεφάλου», δηλαδή με προσηλυτισμό. Τα θύματα του προσηλυτισμού αρχικά παρακινούνται ν' «αδειάσουν» το μυαλό τους από το προηγούμενο περιεχόμενο και στη συνέχεια επαναπρογραμματίζονται αποκτώντας καινούριο τρόπο σκέψης, κοσμοθέασης και συμπεριφοράς. Οι νεοφώτιστοι οπαδοί μιας θρησκείας ωθούνται στην αποβολή του προηγούμενου τρόπου θρησκευτικής κοσμοθέασης και –εκτεθειμένοι πλέον σε νέες επιρροές– φορτώνονται με το νέο «πρόγραμμα». Για να γίνει όμως αυτή η αντικατάσταση αποτελεσματική πρέπει να καλλιεργηθεί στα θύματα του προσηλυτισμού η πεποίθηση ότι είναι «αμαρτωλοί». Μόνο με την τεχνητή καλλιέργεια αισθημάτων «ενοχής» (π.χ. το προπατορικό αμάρτημα) μπορεί μια μονοθεϊστική θρησκεία να επικρατήσει. Αν το καλοσκεφτεί κανείς,

το μεγαλύτερο όπλο των θρησκειών είναι η άγνοια, ο φόβος και οι ενοχές που, δικαιολογημένα ή αδικαιολόγητα, αισθάνεται ο άνθρωπος.

Φλογεροί ιεραπόστολοι, που ασκούν θρησκευτικό προσηλυτισμό, χρησιμοποιούν σχεδόν όλοι τους τεχνικές «πλύσης εγκεφάλου». Το ίδιο και οι πολιτικοί προπαγανδιστές, που με τον κατάλληλο «κυμάτισμά της φωνής», τη χρήση λέξεων-κλειδιών, τις κινήσεις των χεριών καθώς και με άλλες τεχνικές, κατορθώνουν να υπνωτίσουν και στο τέλος να «πείσουν» τις μάζες να τους ψηφίσουν (η πειθώ βασίζεται στον επαναπρογραμματισμό του ανθρώπινου μυαλού).

Πρώτος διδάξας των τεχνικών πολιτικής επιρροής υπήρξε ο Νικολό Μακιαβέλι (1469-1527), που συνέγραψε το έργο *Ο Ηγεμόνας*, έναν «οδηγό χρήσης» για υποψήφιους ηγεμόνες, δίνοντας μια σειρά από συμβουλές, όπως: «Να μην είσαι υπερβολικά κατανοητός. Οι περισσότεροι δεν εκτιμούν ό,τι καταλαβαίνουν, ενώ σέβονται ό,τι δεν καταλαβαίνουν! Γία να εκτιμηθούν τα πράγματα πρέπει να στοιχίζουν!».

Πραγματικοί μαέστροι των τεχνικών «πειθούς» είναι οι δικηγόροι, που διαθέτουν ένα πραγματικό οπλοστάσιο τεχνικών και λεκτικών σχημάτων, προκειμένου να εισβάλουν στο δεξιό ημισφαίριο του εγκεφάλου των δικαστών και των ενόρκων και να τους «πείσουν». Αρκετοί δικηγόροι θα μπορούσαν κάλλιστα να γίνουν πετυχημένοι υπνωτιστές...

Οι διαφημιστές έχουν προχωρήσει ακόμη πιο πέρα, χρησιμοποιώντας μεθόδους υποσυνείδητης υποβολής. Πολλές διαφημίσεις, ακόμη και ταινίες, περιέχουν υποσυνείδητα μηνύματα τα οποία μεταφυτεύονται στο μυαλό του ανυποψίαστου θεατή και τον ωθούν στην υιοθέτηση ενός συγκεκριμένου τρόπου συμπεριφοράς. Όσοι χαζεύουν τηλεόραση «υπνωτίζονται» και πέφτουν σε κατάσταση Άλφα κι έτσι καθίστανται 25 φορές πιο δεκτικοί στην υποβολή, εφόσον δεν έχουν πλήρη συνειδητότητα, όπως στην κατάσταση Βήτα (14-40 Hz). Σε κατάσταση Άλφα (8-13 Hζ) ο άνθρωπος είναι «πνευματικά ανυπεράσπιστος» και δέχεται πιο εύκολα πράγματα που θα απέρριπτε χωρίς δεύτερη σκέψη σε κατάσταση πλήρους συνείδησης. Εκτός από τα Άλφα και Βήτα υπάρχουν και τα εγκεφαλικά κύματα Θήτα (4-8 Hζ), που εμφανίζονται λίγο προτού κάποιος αποκοιμηθεί καθώς και τα κύματα Δέλτα (4 Hz), που εμφανίζονται σε περίπτωση αϋπνίας. Όλες αυτές οι καταστάσεις της ανθρώπινης συνειδητότητας είναι γνωστές στους ειδικούς των τεχνικών Ελέγχου του Νου.

Οι μελέτες των τεχνικών «πλύσης εγκεφάλου» ξεκίνησαν από τον προηγούμενο αιώνα με τα γνωστά πειράματα του Ρώσου συμπεριφοριστή Παβλόφ. Ο Παβλόφ μελέτησε τη συμπεριφορά των ζώων και ανέπτυξε τεχνικές, που την καθιστούσαν εντελώς μηχανιστική. Με το άκουσμα ενός ήχου τα σάλια έτρεχαν

από ία σκυλιά-πειραματόζωα, τα οποία είχαν συνδέσει στο μυαλό τους το συγκεκριμένο ήχο με την τροφή. Το ίδιο υποστήριζε ότι θα μπορούσε να επιτευχθεί και με τους ανθρώπους. Κατά κάποιον τρόπο θεωρούσε τους ανθρώπους ως περίπλοκες «μηχανές ανακλαστικών» και ως ένα βαθμό δεν είχε και άδικο. Ο Παβλόφ διέκρινε τρεις διαφορετικές καταστάσεις οριακού εξαναγκασμού: την Ισοδύναμη, την Παράδοξη και την Υπερπαράδοξη. Για να είναι αποτελεσματικός ο προσηλυτισμός και η «πλύση εγκεφάλου» χρησιμοποιούνται και οι τρεις αυτές καταστάσεις.

Τα συμπεράσματα των ερευνών του Παβλόφ φαίνεται ότι μελετήθηκαν συστηματικά από τα ολοκληρωτικά καθεστώτα. Το ναζιστικό καθεστώς (1933-1945) διέπρεψε στην εφαρμογή των μεθόδων προπαγάνδας. Φοβερός και τρομερός πάνω σ' αυτόν τον τομέα υπήρξε ο Γιόζεφ Γκέμπελς, ο υπουργός Προπαγάνδας της χιτλερικής Γερμανίας. Οι τεχνικές που εφάρμοσε ο Γκέμπελς βασίζονταν στη γνώση της ψυχολογίας των μαζών. Παρακινώντας τους οπαδούς του κόμματός του να «κάψουν το σάπιο παρελθόν», τους ώθησε να κάψουν τα βιβλία των Εβραίων, των αντιφρονούντων κ.ά., που «μόλυναν» πνευματικά τη γερμανική φυλή. Ο ίδιος «έστηνε ειδήσεις», δημιουργούσε πλαστές –αλλά πάντα ελεγχόμενες– εσωτερικές αντιπαραθέσεις, συγκάλυπτε ή διαστρέβλωνε αληθινά γεγονότα και γενικώς κρατούσε τις μάζες της Γερμανίας σε κατάσταση μόνιμης παραπληροφόρησης και σύγχυσης.

Αμέσως μετά την επικράτηση του κομμουνισμού στη Ρωσία (1917) στήθηκε ένας γιγανπαίος προπαγανδιστικός μηχανισμός, για να ωθήσει τις τεράστιες αγροτικές μάζες της χώρας να υποστηρίξουν τη ρήξη με το τσαρικό παρελθόν και να συνεισφέρουν με κάθε μέσο στην επίτευξη της «σοσιαλιστικής ουτοπίας». Ο μηχανισμός αυτός απέδωσε. Το παρελθόν δαιμονοποιήθηκε και ξεχάστηκε. Ο σοσιαλισμός και ο αγώνας κατά της «διεφθαρμένης, καπιταλιστικής και ιμπεριαλιστικής» Δύσης, έγιναν κυρίαρχα στοιχεία στην καθημερινότητα του Σοβιετικού πολίτη. Εκατομμύρια αντιφρονούντες δολοφονήθηκαν και όσοι γλίτωσαν υπέστησαν «ιδεολογική κατήχηση», δηλαδή κανονική «πλύση εγκεφάλου», προκειμένου να επανενταχθούν στη νέα σοβιετική κοινωνία.

Αμέσως μετά το τέλος του Β' Παγκόσμιου Πολέμου και με πρόσχημα την αντιμετώπιση της «κόκκινης απειλής», οι ΗΠΑ δημιούργησαν ένα πανίσχυρο Κράτος Εθνικής Ασφάλειας το οποίο, πραγματοποίησε μια σειρά από απάνθρωπα πειράματα, που έγιναν πάνω σε ανυποψίαστα θύματα, με στόχο την «πλύση εγκεφάλου», την κατασκευή «δολοφόνων-ρομπότ», τη δημιουργία άβουλων υπηρετών χωρίς μνήμη, καθώς και υπερπρακτόρων...

Μόλις τελείωσε ο αιματηρός Β' Παγκόσμιος Πόλεμος οι ΗΠΑ, ως ένας από

τους μεγάλους νικητές, έπρεπε ν' αποφασίσουν αν θα επέστρεφαν στον πατροπαράδοτο απομονωτισμό τους ή αν θα αναλάμβαναν έναν «παγκόσμιο ρόλο». Φυσικά, με πρόφαση την αντιμετώπιση της «κομμουνιστικής απειλής», οι ΗΠΑ διάλεξαν το δεύτερο και η κυβέρνηση Τρούμαν αντικατέστησε στην κυριολεξία σε μία νύχτα την κλασική αμερικανική δημοκρατία μ' ένα Κράτος Εθνικής Ασφάλειας, που εξελίχτηκε στη συνέχεια στη σημερινή «Παγκόσμια Αμερικανική Αυτοκρατορία».

Σύμφωνα μάλιστα με τον γνωστό Αμερικανό συγγραφέα Γκορ Βιντάλ: «Στο όνομα της λύτρωσης του κόσμου από τον κομμουνισμό οι ηγέτες των ΗΠΑ δημιούργησαν ένα Κράτος Εθνικής Ασφάλειας, που αναμείχθηκε σε πάνω από εκατό κρυφούς και φανερούς πολέμους...». Για το σκοπό αυτόν δημιουργήθηκε το ΝΑΤΟ, η πανίσχυρη NSA και δόθηκαν τεράστια κονδύλια και υπερεξουσίες στη CIA, προκειμένου να διεξάγει όσες ανορθόδοξες επιχειρήσεις και πειράματα χρειαζόταν, και μάλιστα σε βάρος των ίδιων των Αμερικανών, οι οποίοι είχαν υποστεί μια τέτοια «πλύση εγκεφάλου», ώστε, στο άκουσμα και μόνον της λέξης *κομμουνισμός,* αντιδρούσαν αντανακλαστικά όπως τα σκυλιά του Παβλόφ! Αυτό ήταν σχετικά εύκολο να γίνει σε «μια κοινωνία υπάκουων εργατών, ενθουσιωδών καταναλωτών και πειθήνιων στρατιωτών» (Γκορ Βιντάλ).

Το Κράτος Εθνικής Ασφάλειας των ΗΠΑ αποφάσισε λοιπόν την παράταση του πολέμου και προώθησε την ιδέα του ψυχρού πολέμου δαιμονοποιώντας τους Σοβιετικούς. «Ερχονται οι Ρώσοι», φώναζαν απειλητικά οι Αμερικανοί πολιτικοί, αποσιωπώντας το γεγονός ότι η ΕΣΣΔ δεν είχε προλάβει να μαζέψει τα ερείπια από τις κατεστραμμένες πόλεις της και να θάψει τα είκοσι εκατομμύρια των νεκρών της. Οι σχέσεις των δύο χωρών ψυχράθηκαν ραγδαία. Κι όμως οι πολεμικές βιομηχανίες των ΗΠΑ, που είχαν τρομοκρατηθεί με την ιδέα ότι ο πόλεμος τελείωσε, έτριβαν τα χέρια τους γεμάτες ικανοποίηση: οι «χρυσές δουλειές» μόλις άρχιζαν... Και ξαφνικά οι Αμερικανοί άρχισαν να πληρώνουν ολοένα και περισσότερους φόρους. Τα χρήματα αυτά πήγαιναν στο στρατιωτικο-βιομηχανικό σύμπλεγμα της χώρας, το οποίο κατασκεύασε και συντηρεί ως τις μέρες μας τη φονικότερη στρατιωτική μηχανή που γνώρισε ποτέ η ανθρωπότητα.

Η στρατιωτική μηχανή των ΗΠΑ δεν δίστασε να θυσιάσει ακόμη και Αμερικανούς προκειμένου ν' αυξήσει την αποτελεσματικότητά της. Εκατοντάδες απόρρητα πειράματα έγιναν πάνω σε ανυποψίαστους ανθρώπους-πειραματόζωα, τα οποία δεν αφορούσαν άμεσα πολεμικούς σκοπούς, αλλά περισσότερο την εξέλιξη τεχνολογιών ελέγχου της ανθρώπινης συμπεριφοράς και χειραγώγησης των μαζών. Δειλά-δειλά σήμερα, που ο ψυχρός πόλεμος θεωρείται πλέον παρελθόν, αποκαλύπτονται τραγικές περιπτώσεις χρησιμοποίησης

ανθρώπινων πειραματόζωων (Test Persons ή TP) στην εξέλιξη των τεχνολογιών Ελέγχου του Νου (Mind Control).

Η χρήση ανθρώπινων πειραματόζωων ήταν συνηθισμένο φαινόμενο στα ναζιστικά στρατόπεδα συγκέντρωσης. Οι χιλιάδες μελλοθάνατοι κρατούμενοι ήταν ούτως ή άλλως «αναλώσιμοι», κι έτσι οι Ναζί επιστήμονες άρπαζαν δίχως δεύτερη σκέψη την ευκαιρία να τους χρησιμοποιήσουν σε δεκάδες απάνθρωπα «επιστημονικά» πειράματα. Δοκιμάστηκαν λοιπόν πάνω στους κρατουμένους ψυχότροπες ουσίες, που επιδρούσαν στον εγκέφαλο και στην ανθρώπινη συμπεριφορά. Έγιναν ηλεκτροσόκ, νευροχειρουργικές επεμβάσεις, μεταμόσχευση εγκεφάλων... Τα αποτελέσματα αυτών των πειραμάτων δεν είδαν ποτέ το φως της δημοσιότητας, ωστόσο αυτοί που τα πραγματοποίησαν δεν έμειναν άνεργοι μετά το τέλος του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Συνέχισαν τις «επιστημονικές» τους έρευνες, εργαζόμενοι πλέον για τα συμφέροντα των νικητριών δυνάμεων και ιδιαίτερα των ΗΠΑ, που όχι μόνον τους έδωσαν άσυλο αλλά και πλήρωσαν αδρά για τις υπηρεσίες τους...

Το μυστικό πρόγραμμα ελέγχου της ανθρώπινης συμπεριφοράς της CIA ξεκίνησε στις αρχές της δεκαετίας του 1960, ακολουθώντας αρχικά μεθόδους και τεχνικές «πλύσης εγκεφάλου», που είχαν πρωτοχρησιμοποιήσει οι Σοβιετικοί και οι Κινέζοι. Όπως προαναφέραμε αρχικά δόθηκε σε αυτό η κωδική ονομασία «Bluebird», αργότερα μετονομάστηκε σε «Artichoke» και τέλος σε «MK Ultra» και ήταν πάντα κάτω από την αιγίδα του Γραφείου Ασφαλείας της CIA. Το MK Ultra ξεκίνησε τυπικά τον Απρίλη του 1953 ως ένα ειδικό πρόγραμμα, ως ένας παράνομος, αλλά θεμελιακός μηχανισμός για την έρευνα της ανθρώπινης συμπεριφοράς. Στο πλαίσιο αυτού του προγράμματος η CIA υποστήριξε έναν αριθμό από πειράματα, που έγιναν κυρίως πάνω σε ανυποψίαστους ανθρώπους (π.χ. ψεκασμός LSD σε κλειστό δημόσιο χώρο και μελέτη της επίδρασής του στους πολίτες).

Κύριος υπεύθυνος για τη «βρώμικη τεχνολογία» της τελευταίας φάσης του πειράματος MK Ultra, δηλαδή στις αρχές της δεκαετίας του 1960, ήταν ο Ρίτσαρντ Χελμς, που αργότερα ανέλαβε διευθυντής της CIA (1966-1972). Ο ίδιος λέγεται ότι έδωσε το 1963 και την εντολή να καταστραφούν όλα τα στοιχεία και τα ντοκουμέντα που αφορούσαν το MK Ultra. Κάποιοι μάλιστα υποστηρίζουν ότι ο Ρ. Χελμς, με τη βοήθεια δεκάδων πληρωμένων δολοφόνων, απαλλάχτηκε από όλους σχεδόν τους μάρτυρες αυτού του μυστικού πειράματος. Εξάλλου ο Ρ. Χελμς ήταν ένθερμος οπαδός της τηλεμετρίας και πιο συγκεκριμένα της καθοδήγησης των ανθρώπων με ύπνωση και με τη χρήση διάφορων ηλεκτρονικών συσκευών. Θεωρούσε την τηλεμετρία ως τον ιδανικότερο τρόπο για τη διεξαγωγή πολέμων «χαμηλής έντασης», δηλαδή ελεγχόμενων.

Μια σειρά από επιχειρήσεις, στα πλαίσια του MK Ultra, ερεύνησαν την επίδραση των ψυχοτρόπων ουσιών πάνω στον οργανισμό και ιδιαίτερα πάνω στην ανθρώπινη συνείδηση. Εκτός από το LSD οι έρευνες στράφηκαν και στα λεγάμενα «ναρκωτικά της αλήθειας» («Επιχείρηση Φλυαρία») και συγκεκριμένα στη σκοπολαμίνη, τη μπουψοντενίνη κ.ά. Στα πλαίσια της «Επιχείρησης Φλυαρία» ο δρ. Χ. Ιζαμπέλ κράτησε μια ομάδα ναρκομανών για 77 (!) **Πίκρες** σε κατάσταση έκστασης με τη χρήση LSD. Μετά από τέτοια παρατεταμένη χρήση ο εγκέφαλος των ασθενών θα έπαθε αναμφίβολα ανεπανόρθωτες βλάβες. Τέλος η «Επιχείρηση Κυνήγι της Σάρκας» βασίστηκε σε έρευνες πάνω στα «ιερά μανιτάρια» των σαμάνων της Νότιας Αμερικής, τα οποία και δοκιμάστηκαν σε ανυποψίαστα θύματα.

Η τεχνολογία του Mind Control στις ΗΠΑ καλύπτεται σήμερα κάτω από την ονομασία «“μη-ψονικά” όπλα». Βέβαια αυτή η ονομασία είναι απολύτως ανακριβής, επειδή η τεχνολογία που χρησιμοποιείται είναι θανατηφόρα, απλά ο θάνατος έρχεται αργά και από «φυσικές» ασθένειες, όπως ο καρκίνος, η λευχαιμία, η καρδιακή προσβολή, η νόσος του Αλτσχάιμερ κ.ά. Και βρισκόμαστε ακόμη στην αρχή αυτής της τεχνολογίας, που αν οι δημοκρατίες μας ναυαγήσουν θα μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την κατασκευή μιας στρατιάς πειθήνιων πολιτών, χωρίς βούληση, ελευθερία και αυτονομία.

Φανταστείτε μια κοινωνία όπου όλοι θα ζουν μια κατασκευασμένη πραγματικότητα. Το περιβάλλον μπορεί να είναι κατεστραμμένο, οι πόλεις ανυπόφορες, η φτώχεια και οι πόλεμοι να είναι παντού γύρω μας, αλλά εμείς θα αδιαφορούμε, επειδή θα είμαστε όλοι συντονισμένοι στην ίδια συχνότητα, στη συχνότητα της «τεχνητής ευτυχίας» που θα μας έχει εμφυτεύσει η κυρίαρχη ελίτ...

(ΧΡΗΣΤΟΣ ΡΙΖΟΕ)

ΤΗΛΕΚΑΤΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΤΕΧΝΟΠΟΓΙΕΣ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΙ Υποδουλωσης ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ

Στο σκοτεινό τομέα της κατασκευής όπλων, τον τελευταίο αιώνα κυριαρχεί η θέληση για την κατασκευή του απόλυτου όπλου. Βιολογικά, χημικά και πυρηνικά όπλα είχαν την τιμητική τους μέχρι τη δεκαετία του **70**, αλλά οι κατασκευαστές των εξωτικών συστημάτων ήθελαν το απόλυτο: ένα όπλο που να μην ανιχνεύεται, που να μπορεί να κυκλοφορεί ανάμεσά μας χωρίς να κινεί υποψίες, ένα όπλο που να μπορεί να εκτελεί τις όποιες εντολές εκτέλεσης η δολιοφθοράς. Κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι το απόλυτο αυτό όπλο ήταν ο άνθρωπος, με όλες του τις αδυναμίες, αρκεί κάποιος να μπορούσε να τον ελέγχει, να τον «τηλεχειρίζεται» από μακριά. Όλες οι τεχνικές που περιγράφονται στο άρθρο αυτό, αν και τόσο ανόμοιες μεταξύ τους, αποσκοπούν στο ίδιο αποτέλεσμα: στο χειρισμό του ανθρώπου και στην καταστολή της θέλησης και της σκέψης του, ώστε να μπορεί να εκτελεί εντολές με τις οποίες φυσιολογικά θα διαφωνούσε.

Δυστυχώς, για κάποιους άγνωστους λόγους, δεν έχει ακόμη ξεκαθαριστεί επιστημονικά τι ακριβώς είναι η ανθρώπινη σκέψη και τι η θέληση – και πώς ακριβώς λειτουργούν. Κανένας απόλυτος ορισμός δεν υπάρχει, παρά μονάχα μερικές απλοϊκές περιγραφές της λειτουργίας τους. Η σκέψη π.χ. αντιπροσωπεύει την ικανότητα του ατόμου να συσχετίζει τις ιδέες (πληροφορίες) και να

παράγει νέες, με τη συνεργασία της κρίσης, της φαντασίας, της προσοχής, της μνήμης και όλων, γενικά, των (όια)νοητικών λειτουργιών.

Η απώλεια (απόσπαση) της σκέψης είναι ένα υποκειμενικό αίσθημα του ατόμου που σχετίζεται με ένα σταμάτημα αυτής της νοητικής «συνεργασίας». Ένα άτομο που νιώθει ότι βρίσκεται κάτω από «νοητικό έλεγχο», συνήθως, παραπονιέται ότι οι σκέψεις έχουν αποσυρθεί από το κεφάλι του ή ότι αποσπάστηκαν από κάποια εξωτερική δύναμη. Κατά την παρεμβολή (τοποθέτηση) ξένων σκέψεων, το άτομο νιώθει ότι οι σκέψεις του δεν είναι δικές του, αλλά εισβάλλουν στο μυαλό του από έξω, επιβάλλονται από εξωτερικούς παράγοντες. Οι ιδέες που εμφανίζονται μετά την ανακοπή της φυσιολογικής ροής, ξενίζουν το άτομο, γιατί δεν συνδέονται με τις προηγούμενες. (Όλα αυτά είναι πράγματα που οι περισσότεροι μοντέρνοι άνθρωποι νιώθουμε αρκετά συχνά, σε αντίθεση με τους ανθρώπους του παρελθόντος, που είχαν πολύ «καθαρότερο νου». Αυτό είναι ίσως μια ολοφάνερη ένδειξη ότι ζούμε υπό την επήρεια πολλών επιδράσεων ελέγχου του νου...)

Φυσικά, αν το άτομο-θύμα δεν ένιωθε τις ενοχλήσεις αυτές, δεν θα καταλάβαινε ποτέ του ότι συμβαίνει κάτι μη-φυσιολογικό. Αλλά, ευτυχώς, μέχρι σήμερα δεν υπάρχουν στοιχεία ότι έχει ανακαλυφτεί μια απόλυτη τεχνική που καταλαμβάνει χωρίς παρενέργειες ολόκληρη την ανθρώπινη αντίληψη. Όλα τα πιθανά θύματα όλων των τεχνικών Mind Control, είτε κάποια στιγμή αντιδρούν στις επιρροές –συνήθως με υπερβολικό τρόπο, π.χ. ψυχοσωματικές αντιδράσεις που μετατρέπουν τα θύματα σε ψυχασθενείς– είτε αρχίζουν να βασανίζονται από εμμονές και αυτοκτονικές τάσεις. Όλα αυτά, φυσικά, συμβαίνουν σε πολύ μικρότερη ένταση, αν το θύμα είναι από τη φύση του δεκτικό ή αν συμφωνεί με τον «προγραμματισμό» του. Γι' αυτό, τα θύματα του «ψυχικού ελέγχου» είναι, συνήθως, επιλεγμένα με προσοχή.

Οι επίσημες ψυχαναλυτικές θεωρίες (που όπως είναι αναμενόμενο εθελοτυφλούν για την ύπαρξη του Mind Control), πιστεύουν ότι οι εμμονές «εξωτερικής ψυχικής επιρροής» είναι σκέψεις με ανεπίτρεπτο και καταδικαστέο για το Εγώ περιεχόμενο, τις οποίες αποδοκιμάζει ο κάτοχός τους, χρησιμοποιώντας το μηχανισμό του «αλλοψυχομεταβιβασμού» («αυτές οι σκέψεις δεν είναι δικές μου αλλά κάποιου άλλου»). Καθώς θίγεται το Εγώ, το άτομο αισθάνεται πως οι σκέψεις δεν περιορίζονται μέσα στο νου του, αλλά εκπέμπονται και δραπετεύουν από τα όρια του εαυτού στον εξωτερικό κόσμο και πως είναι δυνατό να αποτελόσουν εμπειρία άλλων ανθρώπων που βρίσκονται κοντά ή μακριά του.

Το άτομο με αίσθημα υποκλοπής της σκέψης του πιστεύει ότι άλλοι υποκλέπτουν τη σκέψη του ή ότι το ίδιο έχει την απαιτούμενη ικανότητα να υποκλέπτει τις σκέψεις των άλλων. Το σύμπτωμα αυτό αποτελεί συχνά μια ερμηνευτική

παραληρητική ιδέα. Υπάρχει πιθανότητα να ερμηνεύει την παρεμβολή ή εκπομπή σκέψης, τις ιδέες συσχέτισης, επίδρασης, δίωξης ή μεγαλείου, τις ακουστικές ψευδαισθήσεις κ.λπ. Κατά την ηχώ (αναδιπλασιασμό) της σκέψης, το άτομο βιώνει ότι οι σκέψεις του επαναλαμβάνονται ή αντηχούν και ότι ανάμεσα στη σκέψη και στην ηχώ της παρεμβάλλεται πολύ μικρό χρονικό διάστημα. Ανησυχεί και συχνά δυσανασχετεί που οι σκέψεις του επαναλαμβάνονται, μερικές ψορές ακόμη και πριν σκεψτεί.

Είναι όντως αλήθεια ότι τα συμπτώματα απόσπασης, παρεμβολής ή εκπομπής σκέψης είναι στο 95% των περιπτώσεων διάγνωση σχιζοφρένειας ή παρανοϊκής διαταραχής. Τα άτομα που πάσχουν από παρόμοιες ψυχικές διαταραχές αποδίδουν τις εμμονές τους στις επιδράσεις που ασκούνται πάνω τους από γνωστά ή άγνωστα πρόσωπα, είτε με παραφυσικό, αποκρυφίστικό τρόπο (υπνωτισμό, τηλεπάθεια, μαγεία κτλ.) είτε με φυσικό (ραδιόφωνο, τηλεόραση, κομπιούτερ, μηχανές, ακτίνες). Στις εμμονές δίωξης ή καταδίωξης, το άτομο έχει την πεποίθηση πως ένας ή περισσότεροι άνθρωποι, κάποια οργάνωση, μια δύναμη, που είτε συγκεκριμενοποιούνται είτε όχι, προσπαθούν να το βλάψουν με διάφορους τρόπους, για γνωστούς ή άγνωστους λόγους.

Όμως, τι συμβαίνει όταν ισχύει το 5% και οι άνθρωποι αυτοί έχουν κάθε λόγο να ισχυρίζονται όλα τα παραπάνω, επειδή κάποια στιγμή εν αγνοία τους έγιναν πειραματόζωα στην έρευνα για την ανθρώπινη τηλεκατεύθυνση; Πολλοί γιατροί-επιστήμονες ασχολούνται εδώ και 150 χρόνια με τον έλεγχο του ανθρώπινου εγκεφάλου και είναι σίγουρο πως έχουν φτάσει πλέον σε κάποια σημαντικά συμπεράσματα.

Η πρώτη από τις προσπάθειες να δαμαστεί το «θηρίο» της ανθρώπινης θέλησης έγινε με την επιστήμη της ψυχοχειρουργικής.

ΨΥΧΟΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ

Η ψυχοχειρουργική απορρίπτεται από τον ψυχιατρικό κλάδο και την κοινωνία (συνεχίζει όμως να εφαρμόζεται σε κάποιες «ειδικές» περιπτώσεις, ιδιαίτερα όταν κάποιο ιδιαίτερο πρόσωπο πρέπει να «αφοπλιστεί»). Η αποδεχόμενη θεραπευτική προσέγγιση στις περισσότερες ψυχιατρικές αρρώστιες σήμερα περιλαμβάνει ένα συνδυασμό από ψυχοθεραπεία, θεραπεία με φάρμακα, και σε ορισμένες περιπτώσεις θεραπεία με ηλεκτροσόκ. Ωστόσο, παρά τις μοντέρνες αυτές μεθόδους θεραπείας, πολλοί ασθενείς δεν αντιδρούν ικανοποιητικά και παραμένουν σοβαρά ανάπηροι. Σε αυτούς τους ασθενείς, η χειρουργική επέμβαση θεωρείται κατάλληλη, μόνο αν το αποτέλεσμα και το συνολικό επίπεδο λειτουργίας του εγκεφάλου μπορούν να βελτιωθούν.

Αν και το τρύπημα του κρανίου που γινόταν από τους αρχαίους πολιτισμούς παρουσιάζεται ως η πρώιμη μορφή χειρουργικής επέμβασης για ψυχιατρικές ασθένειες, η πρώτη χρήση της ψυχοχειρουργικής στη σύγχρονη εποχή ανάγεται στις τελευταίες δεκαετίες του 19ου αιώνα, όταν η επιστήμη άρχιζε να κατανοεί πως το ανθρώπινο μυαλό και η συμπεριφορά μπορούσαν να προσδιοριστούν στις ανατομικές ιδιομορφίες του εγκεφάλου. Ένας Γερμανός επιστήμονας, ο Friederich Golz, πειραματιζόμενος με τη χειρουργική αποκοπή του νεοφλοιού στα σκυλιά, ανέφερε το 1890 ότι, όταν αφαιρούταν ο κροταφιαίος λοβός, τα ζώα γίνονταν περισσότερο υπάκουα και ήρεμα από τα μη χειρουργημένα.

Αυτό ενέπνευσε τον Gottlieb Burkhardt, ένα γιατρό και επόπτη ψυχιατρείου στην Ελβετία, να διεξάγει το 1892 μια εγχείρηση. Αφαίρεσε κομμάτια του φλοιού έξι σχιζοφρενών που είχαν παραισθήσεις και ταράζονταν από αυτές. Ο Burkhardt κατέγραψε πως η αφαίρεση είχε τελικά διάφορα αποτελέσματα. Μερικοί από τους ασθενείς ηρέμησαν μετά την εγχείρηση, αλλά δεν γνωρίζουμε αν αυτό ήταν άμεσο αποτέλεσμα της εγχείρησης (δύο από αυτούς πέθαναν). Μετά την έκθεση αυτή, αρκετές άλλες νευροχειρουργικές διαδικασίες επιχειρήθηκαν για τη θεραπεία των ψυχικά αρρώστων. Τελικά, ευτυχώς για πολλούς ασθενείς, ο Burkhardt επικρίθηκε από τις ιατρικές αρχές της εποχής, κι έτσι τα επόμενα 40 χρόνια έγιναν πολύ λίγες επεμβάσεις αυτού του είδους.

Η κατάσταση άλλαξε ξανά, όταν αρκετά ερευνητικά εργαστήρια στις ΗΠΑ άρχισαν να κάνουν εκπληκτικές ανακαλύψεις σχετικά με το ρόλο του κροταφικού και μετωπιαίου φλοιού στον έλεγχο της συναισθηματικής συμπεριφοράς και επιθετικότητας. Στο Πανεπιστήμιο του Γέιλ, το 1935, ένας επιστήμονας, ο Carlyle Jacobsen, παρατήρησε τη συμπεριφορά των χιμπατζήδων, αφού πρώτα κατέστρεφε το μετωπιαίο και προμετωπιαίο φλοιό κάνοντας λοβοτομή. Ένα από τα ζώα που ήταν επιθετικό σε συγκεκριμένες περιπτώσεις πριν από την εγχείρηση έγινε πολύ ήσυχο και καλόβολο. Αυτό συνέβη χωρίς εμφανή απώλεια άλλων νοητικών λειτουργιών, όπως η μνήμη και η εξυπνάδα. Παρατήρησε επίσης ότι τα λοβοτομημένα ζώα παρουσίαζαν λιγότερη «πειραματική νεύρωση» στις αποτυχημένες αποστολές που τους έθετε, αν και ήταν λιγότερο ικανά να ολοκληρώσουν τις αποστολές τους επιτυχώς. Ένας πειραματικός νευρολόγος του Γέιλ, ο δρ. John Fulton, αφαίρεσε εντελώς τους μετωπιαίους λοβούς δύο χιμπατζήδων και έπειτα παρατήρησε ότι ήταν αδύνατο να προκαλέσει ένα είδος πειραματικής νεύρωσης σε αυτά τα ζώα. Αυτές οι παρατηρήσεις ώθησαν τον Egas Moniz, τον εφευρέτη της εγκεφαλικής αγγειογράφησης, να ασχοληθεί κι αυτός με την προμετωπιαία λοβοτομή. Ο Moniz, εργαζόμενος με τη νευροχειρουργό και συνάδελφο δρα. Almeida Lima, ανέπτυξε

και μια χειρουργική μέθοδο που ονόμασε leukotomy (κόψιμο λευκής ύλης). Άνοιγε τρύπες τρυπανίζοντας τις δύο πλευρές του εγκεφάλου και έβαζε μέσα ένα ειδικό συρμάτινο μαχαίρι. Με λίγες πλάγιες κινήσεις, οι ίνες των λοβών κόβονταν και αποχωρίζονταν. Ο Moniz ανέφερε ότι τα αποτελέσματα ήταν ικανοποιητικά σε αρκετούς ασθενείς. Σε άλλους ασθενείς, ωστόσο, η εγχείρηση δεν είχε επιτυχία, και ο Moniz ήταν επιφυλακτικός και εισηγήθηκε ότι η leukotomy έπρεπε να χρησιμοποιηθεί μόνο όταν η περίπτωση του ασθενούς ήταν τόσο απελπιστική που δικαιολογούσε κάτι τέτοιο. Παρά την έλλειψη αντικειμενικών δεδομένων και μακροχρόνιων παρατηρήσεων, υπήρξε για όλα αυτά μια ενθουσιώδης ανταπόκριση από τον ιατρικό χώρο, με αποτέλεσμα να πάρει ο Moniz το 1949 το Νόμπελ Ιατρικής και Φυσιολογίας.

Ένας φιλόδοξος Αμερικανός γιατρός και νευρολόγος, ο Walter Freeman, παρακολούθησε κάποια συνέδρια του Moniz και ενθουσιάστηκε με την ιδέα και τα αποτελέσματά της. Συνεργάστηκε με τον νευροχειρούργο James Watts για την εφαρμογή αυτών των νέων τεχνικών σε Αμερικανούς ασθενείς. Πρωτοχειρούργησαν το Σεπτέμβριο του 1936. Ο Freeman αντιμετωπίστηκε με καχυποψία από το κύριο τμήμα των Αμερικανών νευροχειρουργών, αλλά επέμενε και τελικά κέρδισε την έγκριση των συναδέλφων του. Αυτός και ο Watts τελειοποίησαν την τεχνική, φτάνοντας σε αυτό που ονόμαζε «Freeman-Watts Standard Procedure».

Ο Freeman ήταν πολύ καλός στο να πείθει τον τύπο. Επέβαλε, λοιπόν, την προμετωπιαία λοβοτομή (όπως ονομάζεται τώρα), ως μια έγκυρη θεραπευτική διαδικασία, στα φρενοκομεία, στα νοσοκομεία και στις ψυχιατρικές κλινικές. Πραγματοποίησε με τον Watts πολλές εγχειρήσεις σε όλη τη χώρα, αλλά ήταν απογοητευμένος με τη βρωμιά και το μήκος της επέμβασης. Έτσι, ανακάλυψε το 1945 ένα γρηγορότερο και απλούστερο τρόπο: την επονομαζόμενη «ice-pick lobotomy» (δηλαδή «μέθοδος εργαλείου τεμαχισμού πάγου»). Αντί της λευκοτομής που απαιτούσε χειρουργικό τρυπανισμό, χρησιμοποίησε ένα κοινό εργαλείο για το σπάσιμο του πάγου, που μπορούσε να εισέλθει με τοπική αναισθησία, χτυπώντας το με ένα σφυρί. Το «σουβλί τεμαχισμού πάγου» τρυπούσε το δέρμα, τον υποδόριο ιστό, το κόκαλο και τα μηνίγγια με μια απλή βύθιση. Μετά, ο Freeman το έστρεφε, για να αποκόψει τον προμετωπιαίο λοβό. Αυτό διαρκούσε λίγα λεπτά, ενώ δεν χρειαζόταν να κλειστεί ο ασθενής σε νοσοκομείο. Ωστόσο, η διαδικασία ήταν τόσο απαίσια που ακόμη και έμπειροι και βετεράνοι νευροχειρουργοί και ψυχίατροι δεν άντεχαν στη θέα και μερικές φορές λιποθυμούσαν στη «γραμμή παραγωγής» λοβοτομών που γίνονταν από τον Freeman.

Σε μια αναφορά των αποτελεσμάτων στους πρώτους 200 ασθενείς το 1942, ο Freeman και ο Watts ήταν εντυπωσιασμένοι, αν και παραδέχτηκαν ένα σημαντικό ποσοστό επιπλοκών, συμπεριλαμβανομένων του συνδρόμου του μετωπιαίου λοβού, κρίσεων, απάθειας, μειωμένης προσοχής και απροσάρμοστης συμπεριφοράς. Παρά τις παρενέργειες, η προμετωπιαία λοβοτομή χρησιμοποιήθηκε ευρέως στις ΗΠΑ, εξαιτίας της έλλειψης ικανοποιητικών εναλλακτικών θεραπειών και του διαφημιστικού ζήλου του Freeman. Γρήγορα, οι επεμβάσεις αυτού του είδους εξάντλησαν και τον lames Watts, ο οποίος διέκοψε τη συνεργασία του με τον Freeman.

Η λοβοτομή όμως συνεπήρε την Αμερική – και πολλές άλλες χώρες. Πραγματοποιούταν σε ευρεία κλίμακα τη δεκαετία του '40, καθώς τα ψυχιατρεία μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ήταν πλημμυρισμένα από περιπτώσεις ψυχοπαθών. Μεταξύ του 1939 και 1951, περισσότερες από 18.000 (!) λοβοτομές πραγματοποιήθηκαν στις ΗΠΑ και δεκάδες χιλιάδες σε άλλες χώρες. Στην Ιαπωνία, η πλειονότητα των επεμβάσεων πραγματοποιήθηκε σε παιδιά, πολλά από τα οποία είχαν μόνο προβληματική συμπεριφορά ή είχαν κακή απόδοση στο σχολείο. Τρόφιμοι σε φυλακές χειρουργούνταν ευρέως. Οικογένειες που προσπαθούσαν να απαλλαγούν από δύσκολους συγγενείς τούς υπέβαλλαν σε λοβοτομή. Τους επαναστάτες και τους πολιτικούς τους αντιπάλους οι αρχές τους μεταχειρίζονταν σαν ψυχικά ανισόρροπους και τους χειρουργούσαν. Ερασιτέχνες χειρουργοί συχνά πραγματοποιούσαν εκατοντάδες λοβοτομές, χωρίς πρώτα να κάνουν συστηματική ψυχιατρική αξιολόγηση...

Τελικά, γύρω στο 1950, άρχισαν να ακούγονται οι πρώτες αντιτιθέμενες απόψεις κατά της λοβοτομής. Δεν υπήρχαν επιστημονικές αποδείξεις για τα οφέλη της. Ακόμη και οι υποστηρικτές της παραδέχτηκαν ότι μόνο το ένα τρίτο των χειρουργημένων ασθενών βελτιωνόταν, ενώ το ένα τρίτο παρέμενε στο ίδιο επίπεδο, και το ένα τρίτο χειροτέρευε (25-30% είναι η αναλογία των αυτόματων βελτιώσεων σε πολλές περιπτώσεις νοητικών ασθενειών! Επομένως, ένα μεγάλο ποσοστό των χειρουργημένων ασθενών μπορούσαν να αναρρώσουν χωρίς τη λοβοτομή). Στις ΗΠΑ, μια σημαντική μελέτη αξιολόγησης που ονομαζόταν *Μελέτη Columbid-Greystone* πραγματοποιήθηκε το 1947 και απέτυχε να αποδείξει τα θετικά αποτελέσματα της λοβοτομής.

Οι ηθικές αντιρρήσεις άρχισαν να συσσωρεύονται, εξαιτίας της μη αναστρέψιμης ζημιάς στον εγκέφαλο και εξαιτίας των αναφορών για διάφορες σοβαρές επιπτώσεις που είχε η εγχείρηση στην προσωπικότητα και στη συναισθηματική ζωή των ασθενών. Επιπρόσθετα, η εμφάνιση των νέων αντιψυχωτικών και αντικαταθλιπτικών φαρμάκων όπως η Thorazine έδωσε νέους τρόπους

για την καταπολέμηση των περισσοτέρων από τα συμπτώματα που βίωναν ταραγμένοι και ανεξέλεγκτοι ασθενείς. Οι νευροχειρουργοί άρχισαν να εγκαταλείπουν τη λοβοτομή υπέρ των πιο ανθρώπινων μεθόδων θεραπείας.

Αργότερα, οι Tooth και Newton επανεξέτασαν 10.365 (!) προμετωπιαίες λοβοτομές που έγιναν μεταξύ του 1943 και 1954 και επιβεβαίωσαν ότι το ποσοστό της «βελτίωσης» ήταν περίπου 70%, αλλά επίσης ανέφεραν ένα 6% θνησιμότητας, ένα 1% επιληψίας και ένα 1,5% «δυσαναστολής». Αυτές οι επιπλοκές ώθησαν τον Fulton και άλλους να αποφασίσουν να προωθήσουν μια λιγότερο «ριζική» και περισσότερο συγκεκριμένη προσέγγιση στη χειρουργική (Fulton, 1950. Ο ίδιος ο John Fulton, που οι χιμπατζήδες του πυροδότησαν το ξέσπασμα των λοβοτομών, αποφάσισε να διαμαρτυρηθεί για την κατάχρηση της λοβοτομής.

Με την εισαγωγή του chlorpromazine το 1954, έγινε δυνατός ο ικανοποιητικός ιατρικός χειρισμός των ψυχιατρικών ασθενειών. Η διαθεσιμότητα της αποτελεσματικής φαρμακευτικής θεραπείας σε συνδυασμό με τις παρενέργειες των χειρουργικών επεμβάσεων και την υπερβολική χρήση τις προηγούμενες δεκαετίες οδήγησαν στην ξαφνική και σχεδόν ολοκληρωτική εξαφάνιση της ψυχοχειρουργικής.

Η επέμβαση λοβοτομής σήμερα πραγματοποιείται σπάνια, αν και πολλές χώρες ακόμη τη δέχονται ως μέθοδο για ολοσχερή έλεγχο της βίαιης συμπεριφοράς (Ιαπωνία, Αυστραλία, Σουηδία, και Ινδία είναι μερικές από αυτές). Στη Ρωσία, τη χώρα της ψυχιατρικής κατάχρησης, η λοβοτομή ήταν παράνομη τη δεκαετία του 1940, όχι επειδή δεν ήταν χρήσιμη στην καταστολή των αντιπάλων του κομμουνιστικού καθεστώτος (χρησιμοποίησαν άλλες μεθόδους, όπως υποχρεωτική νοσηλεία), αλλά επειδή επικρατούσε μια ιδεολογική άποψη εναντίον της.

Διάσημα και επώνυμα λοβοτομημένα πρόσωπα υπήρξαν οι: Rosemary Kennedy (αδερφή του Αμερικανού πρόεδρου John Kennedy), Rose Williams (αδερφή του Αμερικανού συγγραφέα Tennessee Williams) και Frances Farmer (ηθοποιός του Χόλιγουντ).

ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΑ, Η ΧΗΜΙΚΗ ΛΟΒΟΤΟΜΗ

«Οι φωνές των ανθρώπων έφταναν φιλτραρισμένες, παράξενες. Δεν μπορούσαν να διαπεράσουν την ομίχλη της Thorazine, και δεν μπορούσα να δραπετεύσω από τη φυλακή των φαρμάκων». (Janet Gotkin, κατάθεση ενώπιον της Υποεπιτροπής Γερουσίας για την Κατάχρηση και Εσφαλμένη Χρήση των Φαρμάκων Ελέγχου στα Ινστιτούτα, 1977.)

«Είναι πολύ δύσκολο να περιγράφεις τις επιπτώσεις αυτού του φαρμάκου και άλλων όπως αυτό. Γι' αυτό χρησιμοποιούμε παράξενες λέξεις όπως "ζόμπι".

Αλλά στην περίπτωσή μου η δοκιμασία έγινε καθαρό μαρτύριο». (Wade Hudson, κατάθεση ενώπιον της Υποεπιτροπής Γερουσίας για την Κατάχρηση και Εσφαλμένη Χρήση των Φαρμάκων Ελέγχου στα Ινστιτούτα, 1977.)

«Συχνές επιδράσεις: ελαφρά νάρκωση, υπνηλία, λήθαργος, δυσκολία στη σκέψη, αδύναμη αυτοσυγκέντρωση, εφιάλτες, συναισθηματική εξασθένηση, κατάθλιψη, απόγνωση...». (*Ψυχιατρικά Φάρμακα του* δρα. Calagari, 1987.)

«Το 1954 το νευροληπτικό φάρμακο Thorazine άρχισε να κατακλύζει τα κρατικά ψυχιατρεία. Το νευροληπτικό είναι συνώνυμο με ηρεμιστικά φάρμακα και ανπψυχωτικά. Τα νευροληπτικά είναι φάρμακα που δίνονται συχνά στους σχιζοφρενείς. Ο ψυχίατρος θα ήθελε να μας κάνει να πιστέψουμε ότι φάρμακα όπως η Thorazine "θεραπεύουν" τον ασθενή με το να σταματούν ή να μετατρέπουν την "κακή" εγκεφαλική χημική σύνθεση. Η αλήθεια είναι ότι το φάρμακο δημιουργεί μια ισχυρή αποβλάκωση του μυαλού και των συναισθηματικών λειτουργιών». (Jerry Avon, M.D.)

Η Thorazine ονομάστηκε «χημική λοβοτομή», εξαιτίας των επιδράσεων που έχει. Η λοβοτομή καταστρέφει ολοκληρωτικά όλες τις λειτουργίες του μετωπιαίου λοβού. Οι μετωπιαίοι λοβοί είναι μοναδικοί στους ανθρώπους και είναι η θέση των ανώτερων λειτουργιών όπως η αγάπη, το ενδιαφέρον για τους άλλους, η κατανόηση, η αυτεπίγνωση, η δημιουργικότητα, η πρωτοβουλία, η αυτονομία, η λογική, ο θεωρητικός συλλογισμός, η κρίση, ο μελλοντικός σχεδιασμός, η προνοητικότητα, η θέληση, η αποφασιστικότητα και η αυτοσυγκέντρωση. Χωρίς τους μετωπιαίους λοβούς, είναι αδύνατον να είσαι «άνθρωπος» με την πιο ουσιαστική έννοια της λέξης. Είναι αναγκαίοι για μια πολιτισμένη, αποτελεσματική και ώριμη ζωή. Χωρίς αυτή την «ανθρώπινη» πλευρά ένα άτομο είναι ανίκανο να ζήσει μια υπεύθυνη ζωή με ανώτερα ιδανικά.

Ενώ τα νευροληπτικά είναι τοξικά για τις περισσότερες εγκεφαλικές λειτουργίες και τις διαταράσσουν σχεδόν όλες, έχουν μια ειδική επίπτωση στο σύστημα νευροδιαβίβασης της ντοπαμίνης. Όπως εξηγεί οποιοδήποτε ψυχιατρικό εγχειρίδιο, οι νευροδιαβιβαστές ντοπαμίνης παρέχουν τις κύριες νευρικές οδούς από το βαθύτερο εγκέφαλο στους μετωπιαίους λοβούς και στο κέντρο αισθημάτων. Αυτή η περιοχή προσβάλλεται από τη χειρουργική λοβοτομή. Η συνέπεια της διατάραξης της λειτουργίας των μετωπιαίων λοβών είναι η «κατασκευή» ενός ατόμου με άνοια και μείωση της συναίσθησης του εαυτού του και του περιβάλλοντος. Γίνονται «φυτά» – ένα σώμα με ελάχιστη προσωπικότητα.

Ενώ οι Αμερικανοί ψυχίατροι εξακολούθησαν να αρνούνται την κραυγαλέα πραγματικότητα για τη χημική λοβοτομή, πολλοί Ευρωπαίοι ψυχίατροι το

ομολογούσαν ανοιχτά, ακόμη και στο κοινό και στον τύπο. Η Thorazine είναι μια άκρως επικίνδυνη ναρκωτική ουσία που κάνει χημικά ό,τι κάνει η λοβοτομή χειρουργικά.

«Η άμβλυνση των συνειδητών κινήτρων και η ανικανότητα της επίλυσης προβλημάτων κάτω από την επήρεια των chlorpromazine (Thorazine) έχει κοινά γνωρίσματα με τη μετωπιαία λοβοτομή. Είναι δύσκολο για έναν ψυχίατρο να διακρίνει ένα λοβοτομημένο ασθενή από έναν που υποβάλλεται σε chlorpromazine». (Peter Sterling, «Neuroanatomist», άρθρο στο *Psychiatry's Drug Addiction.)*

Τα νευροληπτικά χρησιμοποιήθηκαν στη Σοβιετική Ένωση για να καθυποτάξουν πολιτικούς αντιψρονούντες. Μια Ρωσίδα ποιήτρια, η Olga Lofe, φυλακίστηκε και ναρκώθηκε με τη βία. Την ξεχώρισαν για «θεραπεία» μετά τη διαμαρτυρία της κατά της αναβίωσης του σταλινισμού. «Στις σοβιετικές ψυχιατρικές φυλακές», λέει ο πολιτικός επιστήμονας Harvey Fireside, «οι μεγάλες δόσεις φαρμάκων που πήρε με τη βία, σύμφωνα με τη γνώμη του δρα. Norman Hirt, αποτελούσαν, στην πραγματικότητα, μια χημική λοβοτομή». Με την αποφυλάκισή της η Lofe «φαινόταν να έχει μόνιμες βλάβες, να έχει αλλάξει».

Η αρχή της εγκεφαλικής χειραγώγησης ισχύει σε όλες τις ψυχιατρικές επεμβάσεις –νευροληπτικά, αντικαταθλιπτικά, λίθιο, ηλεκτροσόκ, ψυχοχειρουργική– οι βασικές ψυχιατρικές θεραπείες ασκούν τις αρχικές ή τις επιδιωκόμενες επιδράσεις με το να σακατεύουν τη φυσιολογική εγκεφαλική λειτουργία.

Η νευροληπτική λοβοτομή, για παράδειγμα, δεν είναι μια παρενέργεια, αλλά η αναζήτηση για κλινικές επιπτώσεις. Καμιά από τις ψυχιατρικές επεμβάσεις δεν διορθώνει ή βελτιώνει τις ήδη υπάρχουσες εγκεφαλικές δυσλειτουργίες, όπως και κάθε υποτιθέμενη βιοχημική ανισορροπία. Αν ο άνθρωπος τυχαίνει να υποφέρει από εγκεφαλική ανισορροπία, τότε τα ψυχιατρικά φάρμακα, το ηλεκτροσόκ ή η ψυχοχειρουργική θα τη χειροτερέψουν.

ΜΥΣΤΙΚΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΕΠΕΓΧΟΥ ΤΟΥ ΝΟΥ

Οι ειδήσεις που ακολουθούν πέρασαν απαρατήρητες στα «ψιλά» των εφημερίδων κι αφορούν στρατιωτικά πειράματα:

Σεπτέμβριος 1968, περιοδικό *SCIENCE'S*. Αναφέρεται πως οι Ντέιβιντ Τόμσον και Τζακ Γουόρντ των Πανεπιστημίων Σασκάτσιουαν (Καναδάς) και Τρέντον (Νιου Τζέρσεϊ) αντίστοιχα, ανακάλυψαν ότι τα «δυναμικά πεδία των ανθρώπων» νιώθουν αμέσως το φόβο, την επιθετικότητα, τον πανικό ή τη φιλική διάθεση ενός άλλου ατόμου. Για να αποδείξει τη θεωρία, ο Τόμσον κατασκεύασε έναν πομπό που έστελνε «κύματα άγχους» δηλαδή ένα ηλεκτρομαγνητικό

πεδίο σαν εκείνο ενός εξαιρετικά αγχωτικού ατόμου. Οι άνθρωποι αντέδρασαν έντονα σε αυτό. Αναφέρει πως θα μπορούσε να αδειάσει ένα δωμάτιο γεμάτο κόσμο μέσα σε δεκαπέντε λεπτά, βάζοντας σε λειτουργία τον πομπό...

27 Οκτωβρίου 1972. Αναψέρεται ότι ο δρ. Λόρενς Πίνεο του Ινστιτούτου Ερευνών Στάνψορντ κατασκεύασε μια ειδική συσκευή ελέγχου της κίνησης των μελών του ανθρώπινου σώματος. Ο δρ. Πίνεο επισήμανε 200 σημεία στη βάση του εγκεφάλου, με τα οποία μπορούσε να προκαλέσει κινήσεις των μελών του ανθρώπινου σώματος, με τη βοήθεια ηλεκτρικών ωθήσεων. Από τη διαπίστωση αυτή ο δρ. Πίνεο συμπέρανε πως η κινητικότητα μπορεί να ελεγχθεί εξωτερικά με ηλεκτρικές διεγέρσεις των κατάλληλων σημείων του εγκεφάλου. Όμως κάτι τέτοιο δεν θα μπορούσε να γίνει χωρίς ηλεκτρόδια. (Μήπως το τελευταίο σημαίνει πως μπορούμε να κοιμόμαστε ήσυχοι; Όχι. Μια είδηση σε ιατρικό περιοδικό του 1970 αναφέρει ότι ο δρ. Χοσέ Ντελγκάντο, που εργαζόταν για λογαριασμό του ναυτικού των ΗΠΑ σε παρόμοια πειράματα ελέγχου της συμπεριφοράς, υπογράμμισε πως πρώτη φορά επιτυγχάνεται η «άνευ καλωδίων» διεξαγωγή του πειράματος αυτού. Από ένα *Life* του 1963 ανακαλύπτουμε πως το Γραφείο Ναυτικών Ερευνών των ΗΠΑ ήταν ανάμεσα στους βασικούς υποστηρικτές των πειραμάτων του Ντελγκάντο και χρηματοδότησε την κατασκευή του Ηλεκτρονικού Διεγέρτη του Εγκεφάλου ESB.)

27 Οκτωβρίου 1973. Ο δρ. Έιντι και οι συνεργάτες του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνιας στο Λος Αντζελες υποστηρίζουν ότι αδύναμα πεδία ηλεκτρικών συσκευών που παράγονται από μηχανές μπορούν να επιδράσουν στους εγκεφάλους μας και να επηρεάσουν τη συμπεριφορά μας. Ο δρ. Έιντι προσθέτει ωμά κάτι συγκλονιστικό: «Οι έρευνες που έχουν γίνει μέχρι σήμερα θέτουν σαφώς το ερώτημα κατά πόσο έχουμε στη διάθεσή μας ένα μέσον που να μεταβάλλει τη συμπεριφορά του ανθρώπου».

9 Ιανουάριου 1980. Ο δρ. Έιντι συνεχίζει τα πειράματά του και διαβάζουμε για τα νεότερα αποτελέσματά τους. Τα πειράματα αυτά φαίνεται να έχουν ιδιαίτερη σημασία, γιατί δείχνουν πως η τεχνολογία των μικροκυμάτων μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την ανάπτυξη μεθόδων αλλοίωσης της χημικής λειτουργίας του εγκεφάλου (κι επομένως της συμπεριφοράς) χωρίς φάρμακα ή χειρουργική επέμβαση.

Η αμερικανική πλευρά, λοιπόν, στον αγώνα της να φτάσει τα ρωσικά επιτεύγματα, δημιούργησε τα δικά της προγράμματα ερευνών Ελέγχου του Νου. Τα πειράματα της CIA για τον έλεγχο του ανθρώπινου εγκεφάλου χρονολογούνται από τα πρώτα ψυχροπολεμικά χρόνια και βασίστηκαν κυρίως στην εξέλιξη του

ηλεκτροεγκεφαλογραφήματος, μιας τεχνικής χαρτογράφησης των εγκεφαλικών κυμάτων, ευρέως διαδεδομένης στο χώρο της ιατρικής. Ήδη πριν από το Β Παγκόσμιο Πόλεμο και συγκεκριμένα το 1934, οι Αμερικανοί γιατροί Τσάφι καί Λάιτ δημοσίευσαν μια μονογραφία με τίτλο *Μέθοδος Ελέγχου από Απόσταση της Ηλεκτρικής Κατάστασης του Νευρικού Συστήματος*. Σε αυτή τη μελέτη βρίσκουμε τα πρώτα ψήγματα αυτού που θα ονομαστεί αργότερα Mind Control.

Το 1956 ο ηλεκτρομηχανικός Κ. Σέφερ παρουσίασε στην Εθνική Διάσκεψη Ηλεκτρονικής στο Σικάγο τη θεωρία του, που αφορούσε τις δυνατότητες τηλεμετρικού ελέγχου του ανθρώπινου εγκεφάλου. Υποστήριξε απροκάλυπτα όπ κύριος στόχος του βιοελέγχου ήταν ο άνθρωπος, καθώς ως ελεγχόμενο πλέον «αντικείμενο» θα έπαυε να σκέφτεται ως ανεξάρτητο άτομο. Σύμφωνα με τη θεωρία του, ένας χειρουργός θα τοποθετούσε στον εγκέφαλο ενός μωρού, λίγους μήνες μετά τη γέννησή του, ένα μικροτσίπ, το οποίο θα ήταν συνδεδεμένο με ηλεκτρόδια με ορισμένες επιλεγμένες περιοχές του εγκεφαλικού φλοιού. Με αυτόν τον τρόπο η αισθητική αντίληψη και η μυϊκή δραστηριότητα του θύματος θα ήταν απόλυτα ελεγχόμενες, μέσω ηλεκτρομαγνητικών σημάτων που θα εξέπεμπε ένας πομπός!

Πριν ωστόσο από τον Κ. Σέφερ, η CIA είχε προχωρήσει ακόμη πιο μακριά, δημιουργώντας μια πειραματική κλινική στο Μόντρεαλ του Καναδά, με σκοπό τη διεξαγωγή πειραμάτων Mind Control έξω από το έδαφος των ΗΠΑ. Υπεύθυνοι των πειραμάτων ήταν ο κακής φήμης δρ. Έβαν Κάμερον, που είχε πάρει το ιατρικό του δίπλωμα με τη βοήθεια του Ιδρύματος Ροκφέλερ και ο γνωστός βιοχημικός Τζ. Τζ. ΜακΚόνελ από το Μόντρεαλ.

Τα σχέδια Mind Control της CIA πήραν ονόματα όπως Blue-Bird, Artichoke, MK Delta και MK Ultra.

Επικεφαλής του MK Ultra κατά το μεγαλύτερο μέρος του ήταν ο δρ. χημείας Σίντνεϊ Γκότλιμπ. Στους συνεργάτες του προσέφερε εκατομμύρια δολάρια. Ερευνητές γιατροί εργάζονταν, χωρίς να το ξέρουν, για τη CIA. Αρχικά, οι βασικοί στόχοι του προγράμματος ήταν να ανακαλυφτούν τρόποι ώστε να καταστούν ανίκανοι να αντιδράσουν οι ένοικοι ενός κτιρίου. Το ίδιο σχέδιο περιλάμβανε τη χορήγηση ναρκωτικών και ψυχεδελικών ουσιών σε ανθρώπινα πειραματόζωα για τη μελέτη της ανθρώπινης συμπεριφοράς. Ο Τζορτζ Χουάιτ, πρώην μέλος της Υπηρεσίας Δίωξης Ναρκωτικών, εξοικειωμένος με τη βία και τα ναρκωτικά, δούλεψε στο σχέδιο από το 1952 μέχρι το 1966. Η CIA νοίκιαζε στο Σαν Φρανσίσκο πολυτελή διαμερίσματα τα οποία λειτουργούσαν ως οίκοι ανοχής και ήταν εφοδιασμένα με διπλούς καθρέφτες, κάμερες και μικρόφωνα. Στόχος τους ήταν να δίνουν ναρκωτικά στους

ανύποπτους πελάτες. Ο Χουάιτ παρακολουθούσε τα αποτελέσματα πίσω από τους καθρέφτες, ενώ οι επισκέπτες δοκίμαζαν χωρίς κανέναν έλεγχο τις πιο επικίνδυνες ουσίες, στις πιο επικίνδυνες δοσολογίες.

Η μεγαλύτερη ίσως αποκάλυψη του προγράμματος έγινε από τον πράκτορα της CIA Τζον Μαρκς το 1977. Αυτός, βασιζόμενος στους αμερικανικούς νόμους για την ελευθερία της πληροφόρησης, δημοσίευσε στο κοινό αρκετές πληροφορίες. Το σχέδιο MK Ultra τότε είχε ήδη σταματήσει. Το 1973 έπειτα από διαταγή του τότε αρχηγού της CIA, Ρίτσαρντ Χελμς, όποιο έγγραφο αναφερόταν στο σχέδιο αυτό καταστράφηκε. Τα ντοκουμέντα που μεταδόθηκαν από τον Μαρκς διασώθηκαν, γιατί «κατά λάθος» είχαν τοποθετηθεί στο αρχείο των οικονομικών. Μετά το σάλο που προκλήθηκε στην αμερικανική και διεθνή κοινή γνώμη τον Αύγουστο του 1977, ο πρόεδρος Κάρτερ προχώρησε σε αναδιάρθρωση των μυστικών υπηρεσιών, αναθέτοντας το συντονισμό της δράσης τους στο διευθυντή της CIA, ναύαρχο Τέρνερ. Με αυτόν τον τρόπο εμπόδισε τις μυστικές υπηρεσίες να γίνουν πανίσχυρες και ταυτόχρονα πρόλαβε την κατάχρηση εξουσιών από μέρους τους. Να σημειώσουμε ότι οι πρόεδροι των ΗΠΑ, κατά τη διάρκεια του σχεδίου MK Ultra, είχαν πλήρη άγνοια της ύπαρξής του.

Ο ναύαρχος Τέρνερ, καταθέτοντας στις 04/08/77 σε επιτροπή της Γερουσίας, υποστήριξε ότι είναι απίθανο να επαναλάβει η CIA παρόμοια πειράματα, γιατί υπάρχει η πιθανότητα να αποκαλυφτεί από κάποιον αυτή η δραστηριότητα.

Πειράματα με χημικές ουσίες είχαν γίνει και σε Αμερικανούς στρατιώτες στο Βιετνάμ που επέστρεψαν στην πατρίδα με «τρύπες» στη μνήμη τους (*Jakob's Ladder*). Στη συνειδητή μνήμη των στρατιωτών, από τον πόλεμο δεν είχαν απομείνει παρά ευχάριστες αναμνήσεις από τις παραλίες. Αυτό, όμως, που δεν είχαν καταφέρει να σβήσουν ήταν οι φοβεροί και ανερμήνευτοι εφιάλτες που βασάνιζαν τα πειραματόζωα. Ο Γουόλτερ Μπόουαρτ στο βιβλίο του *Επιχείρηση Έλεγχος Εγκεφάλου* διατείνεται ότι ο Λι Χάρβεϊ Όσβαλντ, ο Τζέιμς Ερλ Ρέι, ο Σιρχάν-Σιρχάν, δολοφόνοι αντίστοιχα των Τζον Κένεντι, Μάρτιν Λούθερ Κινγκ, Ρόμπερτ Κένεντι, δεν ήταν τυχαία άτομα, αλλά τηλεκατευθυνόμενα υπνωτισμένα πειραματόζωα.

Η πιο γνωστή περίπτωση «δολοφόνου μιας χρήσης» υπήρξε, σύμφωνα με ορισμένους ανεξάρτητους ερευνητές, η δολοφονία του προέδρου Τζον Φ. Κένεντι, που αποτελεί κοινό μυστικό πλέον ότι ήταν μια ακόμη επιμελώς συγκεκαλυμμένη επιχείρηση της CIA. Ο δολοφόνος του Τζ. Κένεντι, Λι Χάρβεϊ Όσβαλντ (που δεν ήταν και ο μόνος δράστης) αποδείχτηκε ότι δεν είχε συνείδηση της εγκληματικής του πράξης. Τα στοιχεία που κατατέθηκαν στο δικαστήριο απέδειξαν ότι ο Όσβαλντ, ναι μεν είχε τραβήξει τη σκανδάλη, αλλά δεν το θυμόταν.

Η ψράση «πλύση εγκεφάλου», αν και δεν είναι συγκεκριμένη, επινοήθηκε από έναν ειδικευμένο στην προπαγάνδα της CIA, τον Ed Hunter, έπειτα από μια συζήτηση για τους κομμουνιστές στην Κορέα και στην Κίνα, που έκαναν «πλύση εγκεφάλου» στους Αμερικανούς, οι οποίοι ομολογούσαν εγκλήματα που δεν είχαν διαπράξει.

Έχει καταγγελθεί ότι η CIA εφάρμοσε μεθόδους σβησίματος της μνήμης κι επαναπρογραμματισμού του εγκεφάλου, προκειμένου το θύμα να προσφέρει τις υπηρεσίες του, χωρίς καν να το γνωρίζει. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση μιας κοπέλας που, χωρίς να έχει συνείδηση των πράξεών της, υπήρξε ερωμένη υψηλά ιστάμενων προσώπων της αμερικανικής κυβέρνησης! Η Κέιτ Ομπράιαν είναι μια όμορφη κοπέλα, με τραυματική ωστόσο παιδική ηλικία. Ο πατέρας της, που ήταν πράκτορας της CIA, τη βίασε σε τρυφερή ηλικία και, στη συνέχεια, την παρέδωσε στην υπηρεσία του για να πειραματιστούν πάνω της. Όταν ήταν επτά χρονών βρέθηκε στα μυστικά εργαστήρια της CIA για «εκπαίδευση». Το πρώτο πράγμα που της έκαναν ήταν να της τοποθετήσουν με ύπνωση ψεύτικες μνήμες, όπως π.χ. ότι ο πατέρας της ήταν «ήρωας πολέμου». Όλοι ήταν πολύ ευγενικοί μαζί της, αλλά δεν της επέτρεπαν να έχει επαφή με τον έξω κόσμο. Όταν μεγάλωσε την έστελναν στο Λευκό Οίκο κι όταν επέστρεφε από εκεί κοιμόταν και το πρωί δεν θυμόταν τίποτε από το προηγούμενο βράδυ. Επί προεδρίας Ρέιγκαν, ήταν τακτική επισκέπτρια του προεδρικού μεγάρου. Μόλις έφτανε στο Λευκό Οίκο, κατευθυνόταν σε μια πόρτα που έγραφε «Service Entrance». Για ανεξήγητους λόγους έπεφτε σε κατάσταση έκστασης, δεν έλεγε όχι κι έκανε ό,τι της ζητούσαν: «Αν μου ζητούσαν να πέσω από το παράθυρο θα έπεφτα!» Στις επισκέψεις της αυτές συνοδευόταν πάντα από τον «προγραμματιστή» της.

Αρκετά χρόνια μετά τη «συνταξιοδότησή» της η Κέιτ συναντήθηκε με έναν ανοιχτόμυαλο ψυχίατρο, ο οποίος με τη μέθοδο της ύπνωσης τη βοήθησε να θυμηθεί τα πραγματικά γεγονότα. Δεν ήταν φυσικά καθόλου εύκολο να αποδεχτεί τη νέα της μνήμη. Αρχισε τότε να θυμάται τα περίφημα «κοκτέιλ-πάρτι» στο Λευκό Οίκο...

Η Κέιτ Ομπράιαν αποτελεί τη χαρακτηριστικότερη περίπτωση του μυστικού προγράμματος «Monarch», μέσω του οποίου η CIA και το Πεντάγωνο κατασκεύαζαν άβουλους υπηρέτες και, αφού τους χρησιμοποιούσαν, στη συνέχεια διέγραφαν τη μνήμη τουςΓΕτσι, έχουμε και τα λεγάμενα *Σύνδρομα Λανθασμένης Μνήμης.* Αυτό δεν ήταν κάτι παντελώς άγνωστο. Ήδη από το 1975 ίο περιοδικό *Modern People* έγραφε: «Το Πεντάγωνο ανέπτυξε τη μέθοδο RHICC (ΡαδιοΥπνωτικός ΕνδοΕγκεφαλικόςΈλεγχος). Πρακτικά, αυτό

σημαίνει ότι συγκεκριμένες διανοητικές καταστάσεις προκαλούνται κυριολεκτικά με το πάτημα ενός κουμπιού!». Σύμφωνα με το ίδιο περιοδικό, όταν ο ανθρώπινος εγκέφαλος δέχεται συγκεκριμένα ηλεκτρομαγνητικά σήματα από κατάλληλη εξωτερική πηγή είναι δυνατόν να προκληθούν παραισθήσεις οπτικές και ηχητικές, μπορούν να δημιουργηθούν αισθήματα θυμού, συγκίνησης ακόμη και εντύπωση ανύπαρκτων γεγονότων!

Παρόμοια, το γνωστό «Πρόγραμμα Αγκινάρα» (Artichoke), στόχευε στην «κατασκευή» ανθρώπων με «πλυμένο μυαλό», χωρίς συναισθήματα, ηθικούς Φραγμούς κι ενοχές, δηλαδή ιδανικών δολοφόνων, που θα σκότωναν με μια απλή διαταγή. Τέτοιους κατασκευασμένους δολοφόνους τους χρησιμοποιούσαν μονάχα μια φορά. Αφού εκτελούσε την αποστολή του ο «δολοφόνος μιας χρήσης» εξολοθρευόταν από κάποιον άλλον...

Σήμερα, που ο ψυχρός πόλεμος θεωρείται πλέον παρελθόν, αποκαλύπτονται πολλές τραγικές περιπτώσεις χρησιμοποίησης ανθρώπινων πειραματόζωων για την εξέλιξη των τεχνολογιών Ελέγχου του Νου. Στις 05/05/1991 ο Καρλ Κάμπελ, τον οποίο η μητέρα του περιέγραψε αργότερα ως «προβληματικό άτομο», πήγε στο πάρκινγκ του αμερικανικού Πενταγώνου και άδειασε εν ψυχρώ τέσσερις γεμιστήρες από το πιστόλι του πάνω στον Εντ Χίγκινς, αξιωματικό του ναυτικού και ειδικό για τον έλεγχο των εξοπλισμών στο υπουργείο Άμυνας των ΗΠΑ. Το FBI συνέλαβε αμέσως τον Κάμπελ, που καταδικάστηκε σε πολυετή φυλάκιση. Οι ψυχίατροι, που ασχολήθηκαν με την περίπτωσή του, έστειλαν αναφορά στον δικαστή Κέρτις Σίβελ στην οποία ανέφεραν ότι ο Κάμπελ ισχυριζόταν ότι η CIA είχε τοποθετήσει μέσα στο μυαλό του ένα μικροτσίπ για να τον ελέγχει! Όπως ήταν αναμενόμενο, κανείς δεν πίστεψε αυτή τη «φανταστική» ιστορία.

Αρκετοί ωστόσο δημοσιογράφοι, καθοδηγούμενοι από ομολογίες πρώην πρακτόρων της CIA, φέρνουν στο φως συνταρακτικά στοιχεία για την ανάμειξη της CIA σε απάνθρωπα πειράματα. Ορισμένοι, μάλιστα, μιλούσαν για ανορθόδοξες τεχνικές, όπως π.χ. έγχυση μικρορομπότ στην κυκλοφορία του αίματος ανθρώπων, τα οποία έφταναν στον εγκέφαλο κι αγκιστρώνονταν στις νευρικές συνάψεις εκπέμποντας ταυτόχρονα έναν προγραμματισμένο κώδικα...

ΗΛΕΚΤΡΟΜΑΓΝΗΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΑΠΟ ΜΑΚΡΙΑ

Στο βιβλίο του Michael Talbot *Το Ολογραφικό Σύμπαν*, παρουσιάζεται μια καινούργια και αποτελεσματική ερμηνεία της αντίληψης:

> Ο εγκέφαλος φτιάχνει την αντικειμενική πραγματικότητα ερμηνεύοντας τις συχνότητες των κυμάτων ενέργειας που κυκλοφορούν γύρω του. Η ύλη και το Σύμπαν αποτελούνται στο ουσιαστικότερο τους επίπεδο από

συχνότητες που υπάρχουν πέραν του χρόνου και του χώρου. Ο εγκέφαλος είναι ένα είδωλο, ένα ολόγραμμα που σχηματίζεται από τη συμβολή των κυμάτων, μέσα σε ένα παρόμοιο ολογραφικό Σύμπαν.

Η σοβιετική έρευνα (που προηγήθηκε κατά πολύ της αμερικανικής), στην κατανόηση της κυματικής φύσης της αντίληψης, ξεκίνησε με την εργασία του Bernard Bernardovich Kazhinksy, ενός φοιτητή στην Τιφλίδα της Γεωργίας. Το ενδιαφέρον του προκλήθηκε από μια τηλεπαθητική του εμπειρία. Το Φεβρουάριο του 1922, ο Καζίνσκι προσκλήθηκε να μιλήσει στο *Ρωσικό Συνέδριο του Συνδέσμου των Νατουραλιστών (Congress of Association of Naturalists),* έναν κορυφαίο επιστημονικό οργανισμό ισοδύναμο με το σημερινό Αμερικανικό Ινστιτούτο Ψυχικής Υγείας. Το θέμα της διάλεξης ήταν «Ανθρώπινη Σκέψη-Ηλεκτρισμός» (Human Thought-Electricity). Ο Καζίνσκι έπειτα από λίγο καιρό δημοσίευσε ένα βιβλίο με τον ίδιο τίτλο.

Πιο προσιτή στην κατανόησή της ήταν η δουλειά του καθηγητή Leonid L. Vasiliev. Ο Vasiliev αργότερα έγινε επικεφαλής του Τμήματος Φυσιολογίας στο Πανεπιστήμιο του Λένινγκραντ. Γεννημένος το 1891, ο Βασίλιεφ υπήρξε μαθητής του φυσιολόγου του Λένινγκραντ Vladimir M. Bekhterev, που είχε ιδρύσει το Ινστιτούτο Εγκεφαλικής Έρευνας του Λένινγκραντ (Leningrad Brain Research Institute). Το γνωστότερο και πιο σημαντικό βιβλίο του *Βιολογική Ραδιοεπικοινωνία (Biological Radio Communication)* δημοσιεύτηκε στο Κίεβο από την Ουκρανική Ακαδημία Επιστημών (Ukrainian Academy of Science) το 1962.

Οι Αμερικανοί αμέσως κατάλαβαν ότι ήταν πολύ δύσκολο να συναγωνιστούν τους Σοβιετικούς, που έκαναν άλματα στο τομέα της έρευνας της αντίληψης, κι επικεντρώθηκαν περισσότερο στην ηλεκτρονική τεχνολογία. Οι έρευνες του στρατού των ΗΠΑ βρήκαν εφαρμογή στο «Πρόγραμμα Scangate» και συνέχισαν και με πολλά διαφορετικά προγράμματα όπως τα «Grill Flame», «Center Lane», «Sunstreak», «Stargate».

Το 1978, μια αναφορά αμερικανικής μυστικής υπηρεσίας «αποδιαβαθμίστηκε» και βγήκε στη δημοσιότητα, αν και η αποδιαβάθμισή της ήταν προγραμματισμένη για το Δεκέμβριο του 1990. Η αναφορά είχε τίτλο *Controlled Offensive Intelligence Agency (DIA), Task Number T/2-01-M.* Για να συγκαλυφτεί το γεγονός, ο εκπρόσωπος τύπου της CIA David Christian, εκφράζοντας την άποψη του στρατού των ΗΠΑ, διαβεβαίωσε πως δεν είχε διαταχτεί καμιά περαιτέρω επίσημη έρευνα για την Υπερβατική Όραση (Remote Viewing): «Θεωρούμε πως η κοινότητα των μυστικών υπηρεσιών δεν θα έπρεπε να επιδιώξει την έρευνα σε κάτι τέτοιο και ότι είναι καλύτερο να αφεθεί στον ιδιωτικό τομέα!».

Ο Joe McMoneyagle, συνταξιούχος αξιωματούχος μιας μυστικής υπηρεσίας του στρατού, που αποχώρησε από το «Πρόγραμμα Stargate» με το μετάλλιο της Λεγεώνας της Τιμής επειδή έδωσε πληροφορίες για 150 στόχους που ήταν αδύνατον να συλλεχθούν από άλλες πηγές, χρησιμοποίησε RV, ώστε να μπει στο μυαλό του Shaw Taylor και να δει μέσα από τα μάτια του, σε ένα πείραμα που έγινε στην εκπομπή *The Paranormal World of Paul McKenna* (σταθμός ITV της Μεγάλης Βρετανίας). Αυτή η μέθοδος χρησιμοποίησης του RV, για να μπεις στα μυαλά άλλων ανθρώπων, λέγεται Remote Sensing – Αίσθηση εξ Αποστάσεως (RS) και μάλλον σχετίζεται με τον τρόπο που λειτουργεί η εξωαισθητηριακή αντίληψη (ESP) και η τηλεπάθεια.

Αποδείχτηκε ότι η διέγερση του εγκεφάλου με ήχους άκρως χαμηλών συχνοτήτων επηρεάζει τη λειτουργία του εγκεφάλου. Η μέθοδος αυτή αποτελεί τη βάση της αμερικανικής τεχνολογίας Remote Control. Πάντως, το ηλεκτρομαγνητικό πεδίο γύρω από το σώμα μπορεί να επηρεαστεί και από άλλα είδη ηλεκτρομαγνητικής ακτινοβολίας, ηλεκτρικά και μαγνητικά πεδία.

Ο δρ. Ross Adey, πρώην στέλεχος του Κέντρου Έρευνας του Εγκεφάλου (Brain Research Center) του Πανεπιστημίου της Νότιας Καλιφόρνιας, που τώρα εργάζεται στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Λόμα Λίντα (Loma Linda University Medical School), στην Καλιφόρνια, εργάστηκε στο περιβόητο «Πρόγραμμα Πανδώρα» (Project Pandora) της CIA. Η έρευνά του είχε σχέση με την τροποποίηση της συμπεριφοράς με ηλεκτρομαγνηπκά μέσα και την πρόκληση εκροών ασβεστίου, με σκοπό τη δημιουργία παρεμβολών στην εγκεφαλική λειτουργία. Αυτό είναι το λεγόμενο «οπλοστάσιο σύγχυσης». (Πρόσφατα, ο δρ. Αντεϊ προειδοποίησε για τους βιολογικούς κινδύνους που συνεπάγεται η χρήση των κινητών τηλεφώνων, που δουλεύουν με τρόπους αρκετά σχετικούς).

Τη δεκαετία του 1980, ο δρ. Αντεϊ έκανε κάποια πολύ κρίσιμα πειράματα με μικροκύματα και κύματα άκρως χαμηλών συχνοτήτων (ELF), για την τροποποίηση της απόκρισης των εγκεφαλικών ιστών. Χρησιμοποίησε το μυαλό μιας γάτας για τα πειράματα. Τα αποτέλεσμα ήταν ότι φάνηκε πως η δέσμευση ιόντων ασβεστίου στα σημεία των νευρώνων επηρεαζόταν από τα αδύναμα ηλεκτρομαγνητικά πεδία. Ο δρ. Αντεϊ έδειξε πως η συχνότητα των 450 MHz με ένταση μεταξύ 0.1 και 1.0 μιλιβάτ ανά τετραγωνικό εκατοστό προκάλεσε έντονη εκροή ή αποδέσμευση ιόντων από τον εγκεφαλικό ιστό που είχε υποστεί την ακτινοβολία. Η μέγιστη διέγερση των νευρώνων του εγκεφάλου καταγράφηκε, όταν το κύμα φορέας περιείχε έναν παλμό των 16 Ηζ. Αυτή η ομάδα ηλεκτρομαγνητικών παραμέτρων προκαλούσε τη μέγιστη εκροή ασβεστίου στους νευρώνες.

Παρόμοια μικροκύματα-φορείς χρησιμοποιήθηκαν στις έρευνες του C. S.

Blackman, ενός από τους βασικούς δημιουργούς της θεωρίας στην οποία είναι βασισμένες οι συσκευές Remote Mind Control που χρησιμοποιούνται σήμερα στον κόσμο.

Μεγάλο μέρος της παραπάνω έρευνας έχει χρηματοδοτηθεί από τη CIA. Η CIA ξεκίνησε την έρευνά της για τον ηλεκτρονικό έλεγχο του νου με το «Πρόγραμμα Πανδώρα». Η έρευνα αυτή χρησιμοποιήθηκε για την κατασκευή συσκευών όπως το RHIC-EDOM (Radio Hypnotic Intracerebral Control-Electronic Dissolution of Memory, Ράδιο Υπνωτικός Εγκεφαλικός Έλεγχος-Ηλεκτρονική Διάλυση Μνήμης), η οποία, όπως λέγεται, χρησιμοποιείται για την πρόκληση υπνωτικού «trance» κατά την απαγωγή και τον πειραματισμό σε πολίτες των ΗΠΑ.

Μια πολύ ενδιαφέρουσα αλλά και σκοτεινή πληροφορία που αποκαλύφτηκε στη διάρκεια των πειραμάτων RV είναι ότι τα γονίδια ενός ασθενή που πάσχει από κάποια θανατηφόρα γενετική ασθένεια (π.χ. καρκίνο) μπορούν να αλλάξουν στην υγιή τους μορφή, χωρίς καμιά φανερή εξωτερική παρέμβαση. Από αυτές τις παρατηρήσεις φάνηκε ότι υπάρχει κάποιος τρόπος «νοητικού γενετικού ελέγχου». Έτσι, γρήγορα έγινε φανερό ότι ο Εξ Αποστάσεως Έλεγχος του Νου, με τη μορφή της ψυχονευρικής ανοσολογίας, μπορεί να αλλάξει το γονιδίωμά μας. Επίσης, φαίνεται ότι και η χρήση κυμάτων Θήτα μπορεί να βοηθήσει τους χειριστές «Ψ» να ξαναγράψουν το ίδιο το DNA τους.

ΜΙΚΡΟΚΥΜΑΤΙΚΗ ΜΕΤΑΔΟΣΗ ΦΩΝΗΣ ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ ΣΤΟΝ ΕΓΚΕΦΑΛΟ

Πριν από 30 χρόνια, ο Αλεν Φρέι ανακάλυψε ότι τα μικροκύματα των 300-3.000 MHz μπορούσαν να «ακουστούν» από ανθρώπους, ακόμη και αν αυτοί είναι κουφοί, φτάνει να χρησιμοποιούνταν ορισμένες «αρμονικές». Ο ήχος, προερχόμενος από το πίσω μέρος του κεφαλιού, ακούγεται σαν βροντή, κροτάλισμα, σφύριγμα, βουητό, ανάλογα με τη συχνότητα. Τα μικροκύματα δημιουργούν κύματα πίεσης στους εγκεφαλικούς ιστούς κι αυτό το φαινόμενο πάλλει τους υποδοχείς του ήχου στο έσω αυτί διαμέσου της διάρθρωσης των οστών. Ορισμένα μικροκύματα είναι ικανά να διεγείρουν άμεσα τα νευρικά κύτταρα των ακουστικών οδών. Αυτό επιβεβαιώθηκε με πειράματα που έγιναν σε ποντικούς, στα οποία ο «ήχος» των μικροκυμάτων έφτασε τα 120 ντεσιμπέλ, που ισούται με την ένταση του ήχου ενός αεριωθούμενου κατά την απογείωση. Πέραν της δυνατότητας να δημιουργούν έτσι πόνο και να εμποδίζουν την ακουστική επικοινωνία, στο Walter Reed Army Institute of Research, εντοπίστηκε από τον δρα. J.C. Sharp και μια πιο δυσδιάκριτη επίδρασή τους. Ο ίδιος ο δρ. Sharp ήταν το

αντικείμενο ενός πειράματος στο οποίο παλμικά μικροκύματα, «διαμορφωμένα» με τις ηχητικές δονήσεις φωνητικών λέξεων έφταναν στον εγκέφαλό του με τέτοιον τρόπο που μπορούσε να καταλάβει τις λέξεις.

Στρατιωτικές και μυστικές χρήσεις αυτού του μέσου μπορούν να οδηγήσουν στην τρέλα ένα άτομο, με σκοπό να το δυσφημήσουν ή να μεταβιβάσουν μη ανιχνεύσιμες οδηγίες σε έναν προγραμματισμένο δολοφόνο. Αλλά η τεχνολογία έχει προχωρήσει ακόμη περισσότερο. Ο δρ. Ρος Έινπ απέδειξε ότι τα μικροκύματα μπορούν να χρησιμοποιηθούν απευθείας για την πρόκληση αλλαγών στα ηλεκτρικά πεδία διαφορετικών μερών του εγκεφάλου. Τα πειράματά του έδειξαν ότι μπορεί να επιτευχθεί ο ίδιος έλεγχος του νου στα ζώα. Ο δρ. Ντελγκάντο χρησιμοποίησε εγκεφαλικά μοσχεύματα στα ζώα, ενώ ο δρ. Έιντι μετέφερε τις εντολές με μικροκύματα. Έκανε τα ζώα να συμπεριφέρονται και να μοιάζουν με ηλεκτρονικά παιχνίδια.

Το Νοέμβριο του 1974, μια υποεπιτροπή της αμερικανικής γερουσίας για τα συνταγματικά δικαιώματα διεξήγε προγράμματα τροποποίησης της συμπεριφοράς, ομοσπονδιακά επιδοτούμενα. Με έμφαση στην ομοσπονδιακή ανάμειξη και στην πιθανή απειλή των ατομικών συνταγματικών δικαιωμάτων, εξαιτίας της τροποποίησης συμπεριφοράς, τα αποτελέσματα της έρευνάς της ήταν ένας καταπέλτης. Οι συγκεκριμένες συχνότητες έχουν αποτέλεσμα:

Συχνότητα (Hz)	**Αντίδραση** (έπειτα από 30-60 δευτερόλεπτα «lock-on»)
6-7	Βόμβος στα αυτιά, αύξηση πίεσης αίματος, κόπωση, σφίξιμο στο στήθος
6.6	Προκαλεί κατάθλιψη στους περισσότερους ανθρώπους
7.83	Αίσθημα ευφορίας (συντονισμός του Schumann, ρυθμός παλμών Γης)
8.0	Ευεργετικό στην εκμάθηση
8.6-9.8	Προκαλεί μυρμήγκιασμα / προκαλεί ύπνο
10.80	Προκαλεί ταραχώδη συμπεριφορά στα άτομα
17 & 70 (μικτά)	«Ψυχοδραστικό» – επιβλαβή βιολογικά αποτελέσματα

Σημειώσεις:

6-10 Hertz είναι οι ίδιες συχνότητες που παράγονται στον ανθρώπινο εγκέφαλο σε κύματα Θήτα καΓΑλφα. Γενικώς, συγκεκριμένα φάσματα συχνοτήτων εγκεφαλικών κυμάτων συνδέονται με τη διάθεση ή τις λογικές δομές στους ανθρώπους.

Συχνότητες κάτω των 8 Hertz θεωρούνται κύματα Θήτα, τα οποία σχετίζονται με τη δημιουργικότητα και την ενορατική σκέψη.

Οι Άλψα συχνότητες είναι από 8-12 Hertz και σχετίζονται με χαλαρές, στοχαστικές καταστάσεις. Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι σε Άλψα κατάσταση κατά τη διάρκεια σύντομων διαστημάτων πριν κοιμηθούν και όταν το συνειδητό νευρικό σύστημα αλλάζει σε υποσυνείδητο.

Οι Βήτα συχνότητες είναι περίπου στα 12 Hertz και αντιστοιχούν με τις περισσότερες αναλυτικές σκέψεις. Για παράδειγμα: αν λύνετε μαθηματικό πρόβλημα, ο εγκέφαλός σας εργάζεται σε συχνότητες Βήτα. Οι περισσότερες από τις ώρες που είμαστε ξύπνιοι είναι στη Βήτα κατάσταση.

Οι ηλεκτρονικές συσκευές που χρησιμοποιούνται σε όλα αυτά τα πειράματα είναι:

- Biosone II Brainwave Monitor, Myosone 404 EMG Monitor (εταιρεία Bio-Logic Devices Inc., 81 Plymouth Rd., Plainview, NY 11803)
- Model 3011 Digital Display Function Generator (εταιρεία BK Precision Dynascan Corp., 6460 West Cortland St., Chicago, IL 60635)
- SAC-12 A to D Signal Acquisition Board (εταιρεία Qua Tech, Inc., 478 E. Exchange St., Akron, OH 44308)
- Codas II Video Board And Software Release 3 (εταιρεία Dataq Instruments, Inc., 825 Sweitzer Ave., Akron OH 44311)
- Fluke 77 digital multimeter (εταιρεία John Fluke Mfg. Co., Inc., PO Box C9090, Everett, WA 98260)
- StatPac Gold Statistical Analysis Software (εταιρεία Walonick Associates, Inc., 6500 Nicollet Ave. S., Minneapolis, MN 55423)

ΜΑΥΡΟ ΚΟΥΤΙ ΣΤΟΝ ΕΓΚΕΦΑΛΟ

Στο Πανεπιστήμιο της Νότιας Καλιψόρνιας, ο Οέοντορ Μπέργκερ ηγείται μιας ερευνητικής ομάδας στο «Πρόγραμμα Ανθρώπινου Εγκεφάλου» (The Human Brain Project). Ο σκοπός είναι να δημιουργήσουν ένα μικροτσίπ με τις εγκεφαλικές συνάψεις. Το τσιπ από μόνο του είναι ένα μαύρο κουτί. Η εσωτερική του «καλωδίωση» προσαρμόζεται έτσι ώστε οι δεδομένες είσοδοι και έξοδοι να συμπίπτουν με τις υπάρχουσες εγκεφαλικές διαρθρώσεις, τις οποίες οι ερευνητές προσπαθούν να μιμηθούν. Δηλαδή, προσπαθούν να δημιουργήσουν ένα εγκεφαλικό τμήμα, το οποίο, όταν εμφυτευτεί, θα μπορεί να χρησιμοποιηθεί για επαύξηση, επιδιόρθωση ή έλεγχο.

Αυτό το πρόγραμμα ξεπερνά οποιαδήποτε μορφή τεχνολογίας εμφύτευσης γνωρίζουμε μέχρι τώρα. Νευρωνικά εμφυτεύματα, όπως το μαύρο κουτί του Μπέργκερ, προορίζονται για τον έλεγχο της ανθρώπινης συμπεριφοράς. Περιορίζει την ανθρώπινη εγκεφαλική δραστηριότητα σε ψηφιακές πληροφορίες

κατάλληλες για προγραμματισμό. Τελικά, αυτοί οι ερευνητές μπορούν να μάθουν ποιες συνοπτικές διαρθρώσεις αντιστοιχούν σε σημαντικά ανθρώπινα γεγονότα και τα εμφυτεύματα που δημιουργούν να μπορούν να εμποδίζουν και να υποσκελίζουν τις σκέψεις, τις μνήμες και τα συναισθήματά μας. Η αλληλουχία των εμψυτευμάτων από κυτταρικά σε μακροσκοπικά έχει ένα κοινό θέμα: συντονισμό και έλεγχο...

Πόλεμος για τον έλεγχο του ανθρώπινου νου. Από την τεχνολογία, από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης/Ενας ελεγχόμενος νους, σκέφτεται αυτά που θέλουν κάποιοι, καταναλώνει ό,τι και όσα θέλουν κάποιοι, ψηφίζει και έχει τις πεποιθήσεις που θέλουν κάποιοι. Το διαπραγματεύτηκε ο Alvin Toiler στα βιβλία του *Τρίτο Κύμα* και *Σοκ του Μέλλοντος.* Πολλές από αυτές τις τεχνικές εφαρμόζονται πάνω σας με τη μορφή παιχνιδιών μεγάλης και βλακώδους τηλεθέασης. Πολλές από τις χημικές ουσίες, μπαίνουν στο σώμα σας από τα χημικά των τροφών που αγνοείτε ότι υπάρχουν, καθότι προστατεύονται από τις εταιρείες και τους νόμους για τα αποκλειστικά δικαιώματα (τα συστατικά της Coca-Cola από πότε άραγε είναι άγνωστα και ως πότε;). Αντικείμενο όλων αυτών, εμείς και όλο το κοινωνικό σύνολο, υπηρέτες των σκοπών των σκοτεινών διαχειριστών της παγκόσμιας εξουσίας. Είναι μήπως μια φαντασπκή συνωμοσία όλα τα παραπάνω; Ησυχάστε και κοιμηθείτε ήρεμα. Αν όμως δεν είναι;

(ΛΟΥΚΑΣ ΚΑΒΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΒΙΟΛΟΓΙΚΟ ΜΑΤΡΙΞ

Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ΝΑ ΞΕΠΕΡΑΣΕΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΗΣ

Ο μεγαλύτερος εχθρός του ανθρώπου, είναι πάντα ο ίδιος του ο εαυτός. Και αυτός ο εχθρός είναι ο πιο δύσκολος να τον πολεμήσεις, γιατί έχει την ικανότητα να ξεψεύγει από κάθε απόπειρά σου να τον «πιάσεις». Γιατί ο εαυτός σου, δεν είναι ποτέ εδώ – ταυτόχρονα, όμως, στέκεται πάντα ενάντια σε κάθε σου θέληση, σε κάθε σου απόφαση, σε κάθε σου επιθυμία.

Δυστυχώς ή ευτυχώς, κάπου μέσα στα βάθη της αντίληψής μας, όλοι μας γνωρίζουμε τη δυσάρεστη αλήθεια: δεν είμαστε δέσμιοι μονάχα των κοινωνικών, πολιτικών, οικονομικών, πληροφοριακών matrices, αλλά και κάποιων ισχυρότερων και αρχαιότερων μηχανισμών που μας κρατούν σφιχτά, κυριολεκτικά «από τα αχαμνά»: είμαστε δέσμιοι στη μηχανιστική φύση μας, στη «βελτιστοποιημένη βιολογική υπόσταση του κυνηγού», στα ένστικτα του «πρωτεύοντος θηλαστικού» και στην αυστηρή «φυσική επιλογή»...

Αν αντικρίσουμε τον εαυτό μας χωρίς να τον κρύψουμε πίσω από την πονηρή λεξούλα *εγώ*, θα πρέπει να παραδεχτούμε ότι δεν είμαστε τίποτε παραπάνω από προγραμματισμένες και απόλυτα μηχανικές αντιδράσεις στα ερεθίσματα του περιβάλλοντος... Και δεν αναφέρομαι μονάχα στη σωματική μας φύση, που είναι ολοφάνερα υποταγμένη σε χίλιους δυο χημικούς και μηχανικούς μηχανισμούς, αλλά και στην ψυχολογική-πνευματική μας, που κι αυτή είναι

παγιόευμένη σε ατελείωτους «προγραμματισμούς», απομεινάρια της «φυσικής επιλογής» και του αιώνιου αγώνα για επιβίωση. Δυστυχώς κανένας μας, όσο ισχυρή θέληση κι όσο πολυμήχανη εψευρετικότητα κι αν διαθέτει, δεν μπορεί να ξεπεράσει αυτά τα συμπλέγματα (complexes). Και δεν μπορούμε να τα ξεπεράσουμε, γιατί αυτά συνθέτουν κατά κάποιον τρόπο την ίδια μας την ύπαρξη. Χωρίς αυτά δεν θα ήμασταν άνθρωποι...

Οι έννοιες *βιολογικό matrix, μηχανιστική φύση, βελτιστοποιημένη βιολογική υπόσταση,* κτλ., είναι πολύ ξένες για την καθημερινή σκέψη μας και πολύ λίγοι είναι εκείνοι που μπορούν να ισχυριστούν ότι τις καταλαβαίνουν. Αλλά, δυστυχώς, είναι φριχτές αλήθειες, κωδικοποιημένες, τις οποίες κάποιοι συνειδητοποίησαν εδώ και πολύ καιρό, αλλά προτίμησαν να κρύψουν πίσω από επιστημονικοφανείς ορισμούς, μήπως κι έτσι τις ξορκίσουν ή τις ξεχάσουν. Ας δούμε όμως «πόσο βαθιά φτάνει η ποντικότρυπα» που ανοίγεται πίσω τους, τολμώντας να κρυφοκοιτάξουμε μέσα τους...

Ας μιλήσουμε πρώτα για το βιολογικό matrix. Ζούμε σε ένα κλειστό οικοσύστημα, ένα πλέγμα που αποτελείται από την ενεργειακή-τροφική-γενετική διασύνδεση των τρισεκατομμυρίων ζωντανών (βιολογικών) πλασμάτων που ζούνε σ' αυτόν τον πλανήτη που λέγεται Γη.

Το βιολογικό υλικό που κυκλοφορεί σε ένα κλειστό οικοσύστημα, δεν χάνεται και δεν «ξεφεύγει» ποτέ από αυτό και, ταυτόχρονα, δεν καταστρέφεται ποτέ πραγματικά. Μεταμορφώνεται, μεταλλάσσεται, ανασχηματίζεται, εξελίσσεται, αλλά δεν σταματά ποτέ να υπάρχει, και είναι βασικά απαράλλαχτο: το DNA που περιέχεται στα κύτταρά μας, είναι το ίδιο σχεδόν DNA που κρύβεται στα κύτταρα των πιο ταπεινών αλλά και των πιο απίστευτων πλασμάτων του πλανήτη, όπου κι αν αυτά κρύβονται, στα βάθη των ωκεανών, σε ανήλιαγες τρώγλες, στα πιο ψηλά βουνά, με πραγματικά ελάχιστες διαφοροποιήσεις από είδος σε είδος. Και υπάρχει μεν σε χιλιάδες πιθανές διαφοροποιήσεις, αλλά είναι πάντα το ίδιο, ακόμη και πέρα από τον τόπο και το χρόνο, με τον ίδιο τρόπο που τα Ελληνικά είναι πάντα Ελληνικά, όσες διαφορετικές προτάσεις κι αν καταφέρεις να φτιάξεις χρησιμοποιώντας τα. Το Μέσον είναι το Μήνυμα – και το DNA είναι η Ζωή, αυτοπροσώπως... Εμείς, κάθε πλάσμα ξεχωριστά, δεν είμαστε παρά κομμάτια του, κύτταρα, ενώ «αυτό» είναι το πλήρες σώμα...

Το DNA είναι η «γλώσσα της ζωής», το κωδικοποιημένο μήνυμα που περιέχεται στα πλάσματα και τα πληροφορεί τι είναι, πώς πρέπει να μεγαλώσουν, τι πρέπει να εκτελέσουν, ποιος είναι ο τελικός τους σκοπός, πότε πρέπει να «ανακυκλωθούν» πεθαίνοντας. Ναι, ακόμη και ο *θάνατος* είναι μια μυστική μαγική

λέξη, ένα password κρυμμένο μέσα στις αλυσίδες του DNA, το οποίο κανένας hacker δεν έχει μέχρι σήμερα καταφέρει να σπάσει και να ξεπεράσει...

Το DNA είναι η βασική μήτρα (matrix) πληροφορίας που απ' αυτήν χτίζεται η μορφή και η υπόστασή μας. Αλλά, όπως πρόσφατα παρατήρησαν οι βιολόγοι αφού προχώρησαν αρκετά στην αποκωδικοποίησή του, το DNA δεν είναι μια όμορφη μαθηματική εξίσωση, ούτε ένα βιολογικό «ποίημα». Πολλά κομμάτια μέσα στη δομή του είναι «θόρυβος», άσχετες και παράδοξες πληροφορίες που δεν χρησιμεύουν πουθενά, γενετικές φρικαλεότητες σε λανθάνουσα μορφή που περιμένουν την ευκαιρία για να εκφραστούν. Και όλα αυτά, δεν βρίσκονται κάπου εκεί έξω, αλλά μέσα στα ίδια μας τα κύτταρα. Το χάος, το αναπάντεχο, το παράξενο, βρίσκεται μέσα στην ίδια μας τη φύση, κρυμμένα μέσα στη ίδια τη θεϊκή γλώσσα που μας δίνει ζωή.

Έτσι, μπορούμε να πούμε ότι το DNA είναι μια χαοτική virtual σούπα δεδομένων που κοχλάζει και ξεπετάει μορφές και πλάσματα. Μέσα σε οποιοδήποτε κύτταρο του ανθρώπινου σώματος κρύβονται δισεκατομμύρια πιθανά και απίθανα πλάσματα, τα οποία θα μπορούσαν να είμαστε εμείς. Αν κάποιο γονίδιο είχε τοποθετηθεί σε άλλη θέση, εσύ που διαβάζεις αυτό το κείμενο, ίσως τώρα να ήσουν ένας άνθρωπος-ελέφαντας, να είχες τρία πόδια, ίσως ένα μονάχα μάτι, ίσως να μην είχες ζήσει για πάνω από μερικά λεπτά σ' αυτόν τον κόσμο.

Αλλά, τα χιλιάδες χρόνια φυσικής επιλογής έχουν επιβάλει ένα μορφολογικό πρότυπο που ακολουθούμε όλοι μας, χωρίς κανένα δικαίωμα επιλογής. Ακολουθώντας κάποια «προγραμματισμένη» εντολή, απορρίπτουμε αμέσως οποιοδήποτε πλάσμα αποφασίσει να υλοποιήσει μια δική του έκφραση του DNA. Με απλά λόγια, αν το παιδί που θα γεννήσουν δυο άνθρωποι δεν είναι «συμβατό» και παρόμοιο με τους υπόλοιπους ανθρώπους, αν έχει κάποιο χαρακτηριστικό που δεν είναι αναμενόμενο, τότε το παιδί αυτό απορρίπτεται από το κοινωνικό σύνολο. Θεωρείται ένα τέρας, μια «ανωμαλία της φύσης», ένα βδέλυγμα. Και η έκφραση «ανωμαλία της φύσης», αποκαλύπτει ότι οι άνθρωποι δεν θέλουμε να αφήσουμε τη φύση να κάνει ό,τι αυτή θέλει...

Η ανθρώπινη φυλή προσπάθησε, στο χρονικό διάστημα που διαρκεί η ύπαρξή της, να δημιουργήσει ένα δικό της δίκτυο ισορροπίας δυνάμεων. Προσπάθησε να σπάσει το βιολογικό matrix δημιουργώντας ένα «κοινωνικό» ανθρώπινο matrix (που αναλύεται σε άλλα κεφάλαια αυτού του βιβλίου), το οποίο τελικά δεν αποδείχτηκε καλύτερο ή χειρότερο από το φυσικό, αλλά προστέθηκε κι αυτό πάνω από τα προηγούμενα, αυξάνοντας την καταπίεση

και την ανελευθερία ίων πλασμάτων που έχυχε να γεννηθούν κάτω από χην «προστασία» ίου.

Αυτός που βρίσκεται πιο κοντά στα πρότυπα κάθε «κοινωνικής ομάδας», έχει μεγαλύτερες πιθανότητες να γίνει αποδεκτός από τους άλλους, να βρει σεξουαλικούς συντρόφους, να τεκνοποιήσει περισσότερες φορές, επιβάλλοντας τελικά τη δική του έκφραση του DNA σε περισσότερα παρακλάδια της ανθρώπινης ύπαρξης. Αν κάποιος έχει την ατυχία να μην ταιριάζει με τα πρότυπα, θεωρείται άσχημος, εχθρικός, και υπάρχει σημαντική περίπτωση το DNA του να μην περάσει την «κοινωνική» επιλογή και να σταματήσει εκεί, αφού δεν θα αποκτήσει συνεχιστές. Αυτά ισχύουν, όπως είπαμε, όταν κάποιο πλάσμα απλώς δεν ακολουθεί τα κοινωνικά πρότυπα, φανταστείτε λοιπόν τι συμβαίνει όταν δεν ακολουθεί τα βιολογικά, όταν είναι «ανώμαλο» σε σχέση με τους «τυποποιημένους ανθρώπους», όταν είναι ένα πρωτόγνωρο επόμενο βήμα στη σκάλα της εξέλιξης...

Κι όμως, αυτή η ανωμαλία, από την πλευρά της φύσης, είναι επιθυμητή. Αν τα παιδιά γεννιόνταν χωρίς να αλλάζουν ποτέ, η εξέλιξη δεν θα προχωρούσε και στο σύμπαν δεν θα ζούσε τίποτε άλλο πέρα από μονοκύτταρους οργανισμούς.

Η εξέλιξη είναι επιθυμητή από τη Φύση, είναι μια από τις σημαντικότερες λειτουργίες του Matrix, γιατί έτσι γεννιούνται πλάσματα που είναι «βελτιστοποιημένα» σε σχέση με το περιβάλλον τους, είναι περισσότερο βιώσιμα, καταναλώνουν λιγότερη ενέργεια και παράγουν περισσότερο έργο. Και είναι φανερό πως το σύμπαν επιζητά να υπάρχουν τέτοια πλάσματα, όπως εμείς επιζητούμε να έχουμε στο κινητό μας μπαταρίες που ζυγίζουν και κοστίζουν λιγότερο, αλλά περιέχουν περισσότερη ενέργεια και διαρκούν για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα.

Η φύση κατασκευάζει πλάσματα για να καταφέρει κάποια στιγμή να αντιστρέφει το «βέλος της εντροπίας», που σημαίνει να παράγουν περισσότερο έργο από την ενέργεια που θα καταναλώνουν, άρα να φθείρουν λιγότερο από όσο βελτιώνουν, άρα να καταφέρουν να σώσουν το σύμπαν από τον περίφημο «θερμικό θάνατο» που το περιμένει σε μερικά τρισεκατομμύρια χρόνια, όταν όλες οι συγκεντρώσεις ενέργειας θα διαλυθούν, όταν όλα τα αποθέματα θα τελειώσουν. Αυτή την άποψη υποστήριξε ο Αυστριακός νομπελίστας φυσικός Έρβιν Σρέντιγκερ, στο βιβλίο του *Τι Είναι Ζωή;*

Η εντροπία είναι ένα φυσικό μέγεθος που δείχνει το ποσό της ενέργειας ενός «συστήματος» το οποίο είναι ακατάλληλο για να παράγει οποιαδήποτε

εργασία. Και επειδή η εργασία σχετίζεται πάντα με την παραγωγή «τάξης», r εντροπία σχετίζεται με την αταξία, την τυχαιότητα, τη φθορά. Η εντροπία του σύμπαντος, σύμφωνα με το νόμο που διατύπωσε το 1850 ο Γερμανός φυσικός Ρούντολφ Κλόιζιους, αυξάνεται συνεχώς, με τελικό αποτέλεσμα η ενέργεια τοι σύμπαντος να ξοδευτεί κάποια στιγμή όλη. Τότε το σύμπαν θα καταλήξει στο θερμικό θάνατο και θα μετατραπεί σε ένα νεκρό χάος, όπου όλη η τάξη θα έχε: εξαφανιστεί και τίποτε δεν θα συμβαίνει πια.

Δεν είναι παράξενο; Όλοι μας νομίζουμε ότι ζούμε στην εποχή της «δημιουργίας», σε μια χρονική περίοδο κατά την οποία ο κόσμος «βελτιώνεται» κα: «μεγαλώνει», αλλά στην πραγματικότητα συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο: ζούμε στην εποχή της φθοράς, στην κάθοδο σε ένα σκοτεινό και παγωμένο θερμικό θάνατο, σε μια καθημερινή πορεία προς το μηδέν, και όχι προς κάποια θεϊκή τελείωση. Και ο κάθε αγώνας μας έχει νόημα, μονάχα όταν βαδίζει ενάντια στην εντροπία, ενάντια στο χρόνο, ενάντια στο θάνατο. Και κάθε πλάσμα που πεθαίνει χωρίς να κάνει ένα βήμα προς την «εποχή της δημιουργίας», τη μελλοντική στιγμή που το σύμπαν θα σταματήσει να φθείρεται, είναι ένα πλάσμα που πέθανε χωρίς να καταφέρει τίποτε, ένας σύμμαχος του κενού, του τέλους, του σκοταδιού... Η απειλή αυτού του θερμικού θανάτου ολόκληρου του Σύμπαντος, είναι ίσως ο λόγος για τον οποίο το σύμπαν-matrix επιβραβεύει τη συνεχή εργασία και αυτοβελτίωση, και ίσως είναι η απόλυτη δικαιολογία για τη σκληρότητα που βιώνουμε καθημερινά.

Μια σκέψη που πρέπει να έχουμε πάντα στο μυαλό μας όταν μιλάμε για τη σκληρότητα του κόσμου, είναι πως κι εμείς οι ίδιοι είμαστε τα παιδιά των νικητών, τα παιδιά των πλασμάτων που κατάφεραν να αντεπεξέλθουν στις δυσκολίες, πάλεψαν με τις υπερβολικές απαιτήσεις του κόσμου, κι όχι μόνο κατάφεραν να επιβιώσουν, αλλά κατάφεραν να φέρουν στον κόσμο κι άλλους ανθρώπους, να τους μεγαλώσουν και να τους τροφοδοτήσουν με τα απαραίτητα όπλα για να συνεχίσουν κι εκείνοι τον πόλεμο. Και ο πόλεμος δεν θα τελειώσει παρά μόνο τη στιγμή που η εντροπία, η φθορά, θα σταματήσει να είναι δυνατότερη από τη δημιουργία...

Τα σημερινά ανθρώπινα πλάσματα, με μεγάλο αγώνα, κατάφεραν να βάλουν ένα φρένο στην πολυμορφική μανία της χαοτικής σούπας της ζωής. Αυτό μοιάζει να είναι μια επιτυχία μας, αλλά είναι κάτι που η φύση δεν θέλει πραγματικά. Για αυτό λοιπόν το κοσμικό matrix γύρω μας, επαναστατεί καθημερινά ενάντια στη σταθερότητα των ανθρώπων. Γία αυτό μας επιτίθεται καθημερινά, για αυτό πιέζει να σπάσουμε τις αντιλήψεις μας και τις σταθερές απόψεις μας, για αυτό μας πληγώνει στα πιο αδύναμα σημεία μας, για

αυτό όεν μας όίνει αυτά που επιθυμούμε. Περιμένει από εμάς να σκαρφιστούμε τρόπους και κόλπα, να εξελιχθούμε και να γίνουμε επιθετικότεροι, να εντοπίσουμε μέσα μας τα χαοτικά εκείνα στοιχεία που θα μπορούσαν να γίνουν εργαλεία και όπλα, για να καταφέρουμε να αντιμετωπίσουμε την κατάρα που βαραίνει το σύμπαν κι εμάς τους ίδιους μαζί... Και για να γίνει αυτό, πρέπει να επαναστατήσουμε απέναντι στη σταθερότητα, απέναντι στη φθορά που έρχεται μαζί της, απέναντι στην ίδια μας τη βιολογική υποδομή. Πρέπει, με λίγα λόγια, να ξεπεράσουμε τους ίδιους μας τους εαυτούς, να σταματήσουμε να είμαστε μηχανές που υπακούουν στους σημερινούς κανόνες της φυσικής, αλλά να βρούμε τα κρυφά εκείνα μυστικά της ύπαρξης που θα μας μετατρέψουν σε ένα καινούργιο είδος πλασμάτων, σε όντα ελεύθερα από κάθε βιολογική και μηχανιστική «υποταγή». Και το περίεργο είναι πως με αυτό τον τρόπο, θα απελευθερωθεί μαζί μας και το συμπαντικό matrix, το οποίο θα έχει έτσι καταφέρει να παράγει μια πηγή αρνητικής εντροπίας, μια πηγή αστείρευτη, που εξ ορισμού θα γεμίσει όλο το σύμπαν με δημιουργία, κάνοντάς το να αποφύγει το θάνατο...

Ίσως, ο Θεός (αν θέλετε να χρησιμοποιήσουμε αυτή τη λέξη) συνειδητοποιεί πως είναι ένα στιγμιαίο φαινόμενο, μια διακύμανση του κενού, και πως είναι καταδικασμένος να εξαφανιστεί στο επόμενο κοσμικό δευτερόλεπτο (που μπορεί να είναι ένα πολύ μεγάλο ανθρώπινο χρονικό διάστημα, αλλά μια στιγμή μονάχα για το σύμπαν). Εξαιτίας της αγωνίας του επερχόμενου χαμού του, ο Θεός χώρισε, λοιπόν, τον εαυτό του σε δισεκατομμύρια κομμάτια και έδωσε, στο καθένα από αυτά, την ευκαιρία να ανακαλύψει τον τρόπο να ξεπεράσει τον εαυτό του. Έτσι, όταν κάποια στιγμή οι «διαχωρισμένοι» εαυτοί επανασυνδεθούν, το αποτέλεσμα θα περιέχει μεγαλύτερη συνείδηση από όση η αρχική θεϊκή μάζα...

Όλα αυτά μας φέρνουν μπροστά σε μια υπόθεση. Ίσως, αντίθετα με αυτό που νομίζουμε, να μην είμαστε εμείς που προσπαθούμε να ξεφύγουμε από τη φυλακή του σύμπαντος, αλλά το ίδιο το σύμπαν, εκφρασμένο μέσα από εμάς, προσπαθεί να ξεφύγει από το προδιαγεγραμμένο μέλλον του. Για αυτό μας εφόδιασε με δυνατότητες που δεν έχουν καμιά σχέση με τη μηχανιστική πλευρά της επιβίωσης και τους περίπλοκους μηχανισμούς που εξασφαλίζουν τη λειτουργία των πραγμάτων. Αυτοί οι μηχανισμοί είναι η φαντασία, η συνείδηση, η αγωνία για να δούμε πέρα από αυτό που βλέπουμε αυτή τη στιγμή, η ανάγκη για απόδραση.

Τα κύτταρά μας και τα σώματά μας, ίσως είναι τα όρια (outlines) που έχουμε θέσει από μόνοι μας στους εαυτούς μας, ώστε να συνειδητοποιήσουμε την

πεπερασμένη φύση μας, ώστε να νιώσουμε θλίψη για τη μικρότητά μας, έτσι ώστε να επαναστατήσουμε κάποτε απέναντι στο ίδιο το Εγώ μας, απέναντι στο κυτταρικό DNA και στα δίκτυα που μας κατασκευάζουν και μας κάνουν αυτό που είμαστε. Με αυτή τη λογική, το Matrix είμαστε εμείς οι ίδιοι, και παλεύουμε να ξεψύγουμε μονάχα από τον εαυτό μας και την αναπόφευκτη κατάληξή μας...

Με όλα αυτά σχετίζεται το «Επιχείρημα του Κινέζικου Δωματίου», ένα φιλοσοφικό ερώτημα-πείραμα που σχεδιάστηκε για να αποδείξει ότι οι μηχανές δεν θα μπορέσουν ποτέ να αποκτήσουν συνείδηση (αλλά άνετα μπορεί κάποιος να το χρησιμοποιήσει στους συλλογισμούς του σχετικά με την ανθρώπινη ύπαρξη). Το «πείραμα» αυτό καταλήγει σε μια σκέψη που είναι απόλυτα σχετική με όλα αυτά που αναφέρω σ' αυτό το κεφάλαιο.

Το «Επιχείρημα του Κινέζικου Δωματίου» παρουσιάστηκε από τον φυσικό Τζον Ρ. Σιρλ το 1980, για να αποδείξει ότι οι υπολογιστές δεν πρόκειται ποτέ να αποκτήσουν συνείδηση, όσο «έξυπνοι» κι αν καταφέρουν να γίνουν. Το πείραμα ζητά από εμάς να φανταστούμε ότι είμαστε κλεισμένοι μέσα σε ένα σφραγισμένο δωμάτιο, στο οποίο δεν υπάρχουν πόρτες και παράθυρα. Το μόνο πράγμα που διαθέτει αυτό το δωμάτιο, είναι δυο λεπτές σχισμές, από τις οποίες δεν μπορεί να περάσει ούτε φως ούτε ήχος, παρά μόνο ένα λεπτό κομμάτι χαρτί. Μέσα στο δωμάτιο, εκτός από εμάς, υπάρχει κι ένα βιβλίο, στις σελίδες του οποίου υπάρχουν πολύπλοκοι κανόνες αντιστοιχίας συμβόλων (και οι κανόνες αυτοί, αν θέλουμε, είναι δυνατόν να αλλάζουν από κάποια εξωτερική θέληση, αλλά αυτό δεν επηρεάζει καθόλου τα συμπεράσματα του πειράματος).

Από τη μια, λοιπόν, σχισμή του δωματίου, μπαίνουν χαρτιά, στα οποία επάνω υπάρχουν ζωγραφισμένα άγνωστα και ακατανόητα σύμβολα. Εσύ, που βρίσκεσαι μέσα στο δωμάτιο, κοιτάς τα σύμβολα στο χαρτί, ανοίγεις το βιβλίο και ακολουθείς τους κανόνες του, για να βρεις ποια είναι μια σωστή αντιστοιχία. Σε ένα κενό χαρτί ζωγραφίζεις την αντιστοιχία που βρήκες και το τοποθετείς στη δεύτερη σχισμή, που το ρουφάει και το βγάζει έξω.

Ο Σιρλ μας αποκαλύπτει ότι τα σύμβολα στο αρχικό χαρτί είναι ερωτήσεις στα κινέζικα, μια γλώσσα που δεν γνωρίζει ο έγκλειστος του δωματίου. Οι κανόνες είναι έτσι φτιαγμένοι, που η απάντηση (το εξερχόμενο χαρτί με την αντιστοιχία των συμβόλων) να είναι μια λογική απάντηση, στα κινέζικα κι αυτή. Σύμφωνα με τον Σιρλ, ο έγκλειστος μέσα στο δωμάτιο δεν πρόκειται να μάθει ποτέ κινέζικα – αλλά και οι «απέξω» δεν θα μάθουν ποτέ αν μέσα στο δωμάτιο υπάρχει μια συνειδητή οντότητα ή ένας αυτόματος μηχανισμός.

Ο σκοπός για τον οποίο ο Σιρλ διατύπωσε αυτό το «νοητικό πείραμα» ήταν να επιχειρηματολογήσει υπέρ της άποψης ότι δεν θα κατασκευαστεί ποτέ μια συνειδητή τεχνητή νοημοσύνη. Και οι διάφοροι διανοητές αγκάλιασαν το επιχείρημα αυτό σαν ένα από τα δυνατότερα στην ιστορία της σκέψης. Δεν είναι δύσκολο να βγάλουμε κι εμείς ένα μικρό συμπέρασμα από το «επιχείρημα» αυτό, σχετικά με τους ίδιους μας τους εαυτούς. Το γεγονός ότι «εργαζόμαστε» σύμφωνα με τους δεδομένους κανόνες (ή σκεφτόμαστε, αντιδρούμε, απαντούμε, κτλ., διαλέξτε όποιο ρήμα θέλετε), δεν είναι σε καμιά περίπτωση ενδεικτικό πως καταλαβαίνουμε τι συμβαίνει γύρω μας...

Η μοναδική «απάντηση» που δόθηκε στο «Επιχείρημα του Κινέζικου Δωματίου», είναι πως μια συνειδητή ύπαρξη αργά ή γρήγορα θα αρχίσει να αναρωτιέται τι είναι αυτό που συμβαίνει, γιατί πρέπει να κάνει αυτή την ηλίθια και ανόητη εργασία, ποιος βάζει τα χαρτιά στη σχισμή και ποιος λαμβάνει τις απαντήσεις. Και κάποια στιγμή δεν θα μπορέσει να ανεχτεί άλλο την άγνοια, θα αρχίσει να μουτζουρώνει τα χαρτιά, θα τα σχίζει και δεν θα απαντάει, μέχρι που στο τέλος η αγωνία της θα γίνει τόσο μεγάλη, που θα προσπαθήσει να σπάσει τους τοίχους και, ίσως, τελικά τα καταφέρει... Και μόνο τότε θα μπορέσει να αποδείξει ότι είναι κάτι πιο ζωντανό, από ένα απλό κινέζικο κουτί...

Με όλα αυτά, υποστηρίζω ότι το δυνατότερο «σύστημα ασφαλείας» που μας κρατά δέσμιους, είναι το γεγονός πως είμαστε αυτό που είμαστε, δρούμε όπως είναι αναμενόμενο, αντιδρούμε με συγκεκριμένους τρόπους, είμαστε με λίγα λόγια «τυποποιημένοι». Και τυποποίηση σημαίνει έλλειψη εξέλιξης, έλλειψη πειραματισμού και, τελικά, έλλειψη συνείδησης. Ποτέ δεν θα βγούμε από το κινέζικο κουτί μας, ποτέ δεν θα είμαστε ελεύθεροι πραγματικά να ζήσουμε, παρά μόνο θα ζωγραφίζουμε ακατανόητα σύμβολα σε ανόητα χαρτιά, ακολουθώντας κανόνες που δεν έχουν κανένα πραγματικό νόημα για εμάς...

Η απελευθέρωση από το «κινέζικο δωμάτιο» της μηχανιστικής ύπαρξης ακούγεται μια πολύ θετική και αισιόδοξη προοπτική. Αλλά δεν είναι πραγματικά έτσι όταν ο ανώριμος εαυτός μας φτάνει στο σημείο να την αντιμετωπίσει. Γιατί κάθε σκέψη μέσα στο κεφάλι μας που μας ικανοποιεί και μας κάνει να αισθανθούμε όμορφα και ζεστά, είναι μια σκέψη που σχετίζεται με το παρελθόν, με τη χαμένη μας αθωότητα, με τη σταθερότητα των μορφών που μας περιέβαλλαν όταν ήμασταν παιδιά – με την ανέμελη ύπαρξή μας, που ήταν προστατευμένη από τους γονείς μας ή τους άλλους ανθρώπους που μας αγάπησαν, γονείς, φίλους, εραστές. Κανείς μας δεν προτίθεται να

κάνει τη βουτιά προς την άβυσσο της ανακάλυψης νέων μορφών και νέων τρόπων ύπαρξης (αυτό που όπως είπαμε επιζητά το σύμπαν και που συμβολίζει η έξοδος από το κινέζικο δωμάτιο), αλλά να επιστρέψει στο «όμορφο και ασφαλές» παρελθόν, όπου δεν υπήρχαν αγωνίες, δεν υπήρχαν σκέψεις θανάτου και φθοράς...

Δυστυχώς ή ευτυχώς, είμαστε υποχρεωμένοι να αποδείξουμε ότι τα καταλαβαίνουμε όλα αυτά, αν θέλουμε να πολεμήσουμε το «δίκτυο» που μας παγιδεύει απομυζώντας τη ζωή μας. Και πρέπει να σπάσουμε το matrix της ίδιας μας της ύπαρξης, να μεταλλαχτούμε, να μετατραπούμε σε κάτι ανώτερο, μεγαλύτερο, ελεύθερο από τους φυσικούς νόμους-δεσμούς της τωρινής μας ύπαρξης, όσο κι αν πονάει κάτι τέτοιο. Γιατί, αλλιώς, η θλίψη του χαμένου και ξεχασμένου σκοπού δεν θα σβήσει ποτέ και, κάποια στιγμή, το απόλυτο χάος θα μας καταπιεί...

R19H84D

(ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΤΑΜΚΟΣ)

ΟΝΕΙΡΟΚΤΟΝΙΑ

ΠΩΣ ΑΝΤΙΣΤΑΘΗΚΑ ΣΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ ΜΟΥ

Αυχός που το πρόσωπό του δεν αναδίδει κανένα φως,
ποτέ του δεν θα γίνει αστέρι.

William Blake

Πριν από μια δεκαετία περίπου, σε μια περίοδο που χωρίς να το πολυκαταλάβω η γλυκιά μελαγχολία μου μεταμορφώθηκε σε ανυπόφορη κατάθλιψη, μου καρφώθηκε η ιδέα να γράψω ένα αυτοβιογραφικό βιβλίο, με το χαρακτηριστικό τίτλο *Η Χλιαρή Λάσπη της Μετριότητας*. Παρακινούμενος από ένα συνδυασμό απόγνωσης και νεανικού θράσους –ήμουν βλέπετε ένας απερίσκεπτος νέος είκοσι δύο ετών– ήθελα να γράψω ένα βιβλίο που θ' ανάδευε το γλοιώδη βούρκο της νεοελληνικής μετριότητας, αλλά τελικά δεν μου άρεσε η μπόχα που έβγαζαν οι λέξεις καθώς ανακάτευαν την καταβόθρα της καθημερινότητάς μου. Έτσι, δεν άντεξα πολύ κι έγραψα μερικές μόνον χειρόγραφες σελίδες, οι τελευταίες των οποίων έμοιαζαν με ορνιθοσκαλίσματα.

Ξετρύπωσα το χειρόγραφο μέσα σε ένα σκονισμένο μπαούλο και παραθέτω την αρχή του σε σας, για να γνωρίζετε ότι εμείς που γράφουμε σ' αυτό το βιβλίο δεν είμαστε τίποτε χαζοχαρούμενοι συγγραφείς, που την είδαν «κάπως» κι «έβγαλαν την τρέλα τους αντιπαροχή» για να τα κονομήσουν, αλλά άτομα βασανισμένα από τη ζωή και ψυχές γεμάτες θλίψεις, που για να ψθάσουμε στο σημείο να μιλάμε σήμερα για άστρα, όνειρα κι ελπίδες, περάσαμε το δικό μας «Γολγοθά» κι επιβιώσαμε.

> Έχω σχεδόν ξεχάσει πόσο καιρό κάθομαι εδώ πέρα παρέα με το κουφάρι της νιότης μου σε πλήρη αποσύνθεση. Ο χρόνος πλέκει αδυσώπητα τις ματαιωμένες προσδοκίες μου. Δακτυλίδια καπνού ταξιδεύουν νωθρά προς το ταβάνι συντροφιά με τις πιο μαύρες σκέψεις μου... Μου είναι αδύνατο να εντοπίσω το παραμικρό νόημα στη ζωή μου. Όχι, είναι ψέματα να υποθέσω ότι ζω. Υπάρχω, αυτή είναι η καταλληλότερη λέξη: δεν είμαι παρά ένα ολόγραμμα, ένα φάντασμα, μια σκιά του πραγματικού μου εαυτού. Δεν γράφω για να το παίξω συγγραφέας, αλλά για να σας διηγηθώ κομμάτια από το ασύνδετο παζλ μιας ύπαρξης, που συνθλίφτηκε αδίκως στο ενδιάμεσο μιας ανούσιας διαδρομής μερικών χιλιάδων ημερών, μεταξύ δύο υγρών και σκοτεινών σημείων: από τη μήτρα στον τάφο...

Πρόκειται για το πιο πικρόχολο κείμενο που έχω γράψει ποτέ. Δεν υπάρχει ίχνος αισιοδοξίας και χαράς μέσα του και είναι απελπιστικά στενάχωρο. Ποιος φυσιολογικός άνθρωπος θα ήθελε να διαβάσει ένα τόσο καταθλιπτικό κείμενο;

ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΩΞΕΩΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΩΝ

Σήμερα, από την ασφαλή απόσταση των δέκα ετών που μεσολάβησαν και ύστερα από διάφορα «σεμινάρια» που μου έδωσε η ζωή, σκέφτομαι σοβαρά την πιθανότητα το κείμενο εκείνο να μην ήταν τίποτε άλλο παρά μια παρενέργεια της περιβόητης Υ.Δ.Ο. (Υπηρεσία Διώξεως Ονειροπόλων: ένας φανταστικός όρος που εγώ και οι φίλοι μου είχαμε εφεύρει για να προσωποποιήσει όλα εκείνα που μας σκοτώνουν το ρομαντισμό και τα όνειρα), καθώς είναι ολοφάνερο ότι την περίοδο εκείνη αυτή η παντοδύναμη «υπηρεσία» είχε κάνει, τουλάχιστον πάνω μου, πολύ καλά τη δουλειά της. Η Υ.Δ.Ο. μου είχε σκοτώσει τα όνειρα κι εγώ νόμιζα ότι η ζωή μου απλώς δεν είχε κανένα νόημα. Ένιωθα νεκρός από τα είκοσι, αν και θα κηδευόμουν, πιθανότατα, έπειτα από δεκαετίες. Τελικά, παρά το γεγονός όπ η Υ.Δ.Ο με είχε ψυχοτραυματίσει θανάσιμα, κατάφερα να σωθώ κι έτσι σήμερα συνεχίζω να αισιοδοξώ και να ονειρεύομαι και να παίρνω τη ρεβάνς με τα κείμενά μου σε διάφορα έντυπα και βιβλία. Δεν θα πεθάνουμε ποτέ, κουφάλα Υ.Δ.Ο.!

Αξίζει ωστόσο να σας αποκαλύψω τον τρόπο που ξέφυγα τότε από τα νύχια της Υ.Δ.Ο. Η σωτηρία μου, όσο κι αν βοήθησαν κάποιοι εξωτερικοί παράγοντες (φίλοι, αλλαγή περιβάλλοντος, βελτίωση της ποιότητας ζωής, κ.ά.), ήρθε μέσα από τις λέξεις, μέσα από το διάβασμα και συγκεκριμένα μέσα από τη μελέτη του λυτρωτικού και αντικαταθλιπτικού έργου του Χένρι Μίλερ. Σήμερα που το καλοσκέφτομαι, δεν ήταν καθόλου τυχαίο που ανακάλυψα τον Χένρι Μίλερ την

mo σκοτεινή περίοδο της ζωής μου. Το έργο του ήταν για μένα κάτι σαν αποκάλυψη. Επιτέλους, ένας άνθρωπος που δε ψοβόταν να είναι ο εαυτός του, ένας αληθινός συγγραφέας που ξέψυγε από τη «φιλολογία» και κυριολεκτικά τσαλάκωσε τις λέξεις αναγκάζοντάς τες να εκφράσουν αληθινές σκέψεις και συναισθήματα! Ο Χένρι Μίλερ εψοδίασε το οπλοστάσιό μου με το απόλυτο όπλο κατά της Υ.Δ.Ο.: τη γνώση ότι η ευτυχία βρίσκεται στην ήρεμη αποδοχή του εαυτού σου, όπως είναι, και όχι όπως θα ήθελες να είναι. Και ξαφνικά η ζωή μου άρχισε να ξαναποκτά νόημα και άρχισα και πάλι να ονειρεύομαι και να χαράζω φανταστικές διαδρομές ανάμεσα στ' άστρα. Και από τότε η τρομακτική Υ.Δ.Ο. απομυθοποιήθηκε και κατάντησε στα μάτια μου μια μίζερη «τυπολατρική υπηρεσία», που σκοπό είχε όχι να με σκοτώνει καθημερινά, αλλά περισσότερο να με κρατά σε εγρήγορση, υπενθυμίζοντάς μου ότι πρέπει να νοηματοδοτώ συνεχώς τη ζωή μου.

Σ' όλα αυτά μ' επηρέασε καταλυτικά το επαναστατικό έργο του Χένρι Μίλερ. Αν επρόκειτο ν' αρχίσω ένα μυθιστόρημα, θα ήθελα να το άρχιζα μ' αυτόν τον τρόπο:

> **Δεν έχω λεφτά, εισοδήματα, ελπίδες. Είμαι ο ευτυχέστερος άνθρωπος. Εδώ κι ένα χρόνο, εδώ κι έξι μήνες νόμιζα πως ήμουν καλλιτέχνης. Τώρα πια δεν το σκέφτομαι. Είμαι.Έχω απορρίψει από πάνω μου καθετί το φιλολογικό, καθετί που είναι φιλολογία. Δεν υπάρχει, δόξα τω Θεώ, κανένα βιβλίο που να πρέπει να γραφτεί. Κι αυτό; Μα αυτό δεν είναι βιβλίο. Είναι ένας λίβελος, ένα κακολόγημα, η δυσφήμιση κάποιου ανθρώπου. Δεν είναι βιβλίο με την κανονική έννοια του όρου. Καθόλου. Δεν αποτελεί παρά μια παρατεταμένη διαρκή προσβολή, δεν αντιπροσωπεύει παρά μια ροχάλα στο πρόσωπο της Τέχνης, μια κλωτσιά στα μαλακά των Θεών, του Ανθρώπου, της Μοίρας, του Χρόνου, της Αγάπης, της Ομορφιάς, του καθετί, του οποιουδήποτε θελήσετε. Σκοπεύω να σας πω ένα τραγούδι, λίγο παράφωνο ίσως, αλλά θα το πω. Θα το πω, ενώ εσείς θα κοάζετε και θα χορέψω πάνω στα βρώμικα πτώματά σας.**

Δυστυχώς για μένα το κομμάτι αυτό δεν ανήκει στο μελλοντικό μου μυθιστόρημα, αλλά είναι απόσπασμα από το βιβλίο *Ο Τροπικός του Καρκίνου* του Χένρι Μίλερ, τον οποίο και θεωρώ έναν από τους πιο αληθινούς συγγραφείς που έζησαν ποτέ. Ο Μίλερ ήταν ένας άνθρωπος που, κάποια στιγμή στο μέσον της ζωής του, πήρε την «ηρωική» απόφαση να απαρνηθεί τα πάντα εκτός από το να είναι ο εαυτός του. Κατάλαβε ότι ήταν ανόητο να προσπαθεί να ζωγραφίσει την ψυχή ενός αλόγου στο χαρτί κι έγινε ο ίδιος το κατάλευκο άλογο των ονείρων του. Αποφάσισε ν' αποτινάξει από πάνω του καθετί «δήθεν» και φτιαχτό. Να μη

δεχτεί κανέναν συμβιβασμό, να μη θέσει τη φαντασία του στην υπηρεσία του Τίποτα, να μην υποκύψει σε κανένα σαρκοβόρο Σύστημα, να μην προδώσει τον εαυτό του. Ο κανόνας του ήταν να μην υπακούει σε κανέναν κανόνα. Για εκείνον ελευθερία σήμαινε να έχεις τον εαυτό σου και το χρόνο σου, έστω κι αν τον ξοδεύεις άσκοπα: «Φαντάσου πως δεν έχεις τίποτε άλλο στα χέρια σου εκτός από το πεπρωμένο σου. Κάθεσαι στο κατώφλι της μήτρας της μάνας σου και σκοτώνεις την ώρα σου ή η ώρα σκοτώνει εσένα. Κάθεσαι εκεί υμνολογώντας τα πράγματα που δεν μπορείς να συλλάβεις, που είναι για πάντα έξω από εσένα.». Εντάξει, παραδέχομαι πως έχω εμμονή με το έργο του Χένρι Μίλερ, αλλά από την άλλη πώς μπορώ να μην αναγνωρίσω ότι αποτέλεσε το «υπερόπλο» μου απέναντι στην «παντοδύναμη» Υ.Δ.Ο.;

Η πικρή αλήθεια όμως είναι ότι δεν μπορείς να νικήσεις τελεσίδικα την Υ.Δ.Ο. Μπορείς να της επιφέρεις μια ευκαιριακή νίκη, να πετύχεις μια προσωρινή ανάπαυλα, αλλά τίποτε περισσότερο. Δεν μπορείς να την εξοντώσεις, δεν μπορείς να «καθαρίσεις» μαζί της ούτε με ισοπαλία. Αντίθετα αυτή μπορεί να σε κλονίσει ανά πάσα στιγμή διαλύοντας τις όποιες ψευδαισθήσεις σου. Είμαστε πολύ ευαίσθητες κι εύθραυστες υπάρξεις, και η Υ.Δ.Ο. το γνωρίζει πολύ καλά αυτό. Μπορεί να σου κάνει κόσκινο τα όνειρα, όπως ένα παιδάκι σκάζει, έτσι για πλάκα, τις σαπουνόφουσκες στο μπάνιο του.

Η Υ.Δ.Ο. δρα ύπουλα και σε πολλά επίπεδα. Διαβρώνει τα θύματά της με πολλούς τρόπους. Σκοτώνει την αθωότητα, το ρομαντισμό και τα όνειρά τους. Πώς γίνεται όμως αυτό;

Έχετε αναρωτηθεί ποτέ πώς είναι δυνατόν κάποιος που ονειρευόταν να ταξιδέψει σ' όλο τον κόσμο και να γνωρίσει συναρπαστικές περιπέτειες, να καταντήσει ν' ανοίξει απλώς ένα ταξιδιωτικό γραφείο; Πώς είναι δυνατόν ένα παιδάκι, που γοητεύτηκε από τα μυστήρια των άστρων και το όνειρό του ήταν να γίνει μια μέρα αστρονόμος, να καταλήξει στο τέλος ένας «μαθηματικός του ουρανού»; Πώς είναι δυνατόν αυτός που καιγόταν από τη δίψα της γνώσης και ήθελε να τη μεταδώσει και στους άλλους, να καταντήσει ένας μίζερος καθηγητής μέσης εκπαίδευσης, με αποστολή να σβήνει την αντίστοιχη δίψα για γνώση των μαθητών του; Πώς ένα παιδί που έπαιζε με στρατιωτάκια σε φανταστικές μάχες κατάντησε μισθοφόρος σφαγέας αμάχων; Πώς οι ονειροπόλοι μετατρέπονται σε γραφειοκράτες και οι φευγάτοι σε βολεμένους; Ποιος είναι αυτός που δολοφονεί τις ψυχές των ποιητών; Όλα αυτά είναι απλώς ορισμένα έργα της Υ.Δ.Ο....

Ποιοι είναι αυτοί που, όταν ακούνε μια καλή ιδέα λένε: «Είναι τρελό και μη μου σπαταλάς την ώρα», αλλά αν στη συνέχεια δουν ότι μπορεί αυτή η «τρελή

ιδέα να έχει αξία λένε: «Είναι πιθανό αλλά δεν αξίζει τον κόπο» και στο τέλος, όταν η επιτυχία της ιδέας είναι εξασφαλισμένη, ψωνασκούν: «Εγώ πάντα έλεγα ότι ήταν μια καλή ιδέα!». Είναι όλοι αυτοί που η Υ.Δ.Ο. σύνθλιψε τα όνειρά τους κι οι ίδιοι, για να κρύψουν το μέγεθος της ήττας τους, συνθλίβουν με τη σειρά τους τα όνειρα των άλλων...

ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΑΙ ΣΤΑ ΜΙΖΕΡΟΝΙΑ!

Η Υ.Δ.Ο. είναι το εκτελεστικό όργανο της πραγματικότητας. Οι «πράκτορές» της βρίσκονται παντού και δε μοιάζουν καθόλου με τον σικάτο Agent Smith του *Matrix*, που τρέψει μια ελιτίστικη περιφρόνηση για το ανθρώπινο είδος. Οι «πράκτορές» της είναι αυτός ο απίστευτος συνδυασμός εικόνων, καταστάσεων, συναισθημάτων και σκέψεων, που σε ψυχοτραυματίζουν και μολύνουν την καθημερινότητά σου με μιζερόνια (mizeronia), δηλαδή με «σωματίδια μιζέριας». Δεν υπάρχει περίπτωση ν' αποψύγεις τη «μόλυνση», εκτός αν γίνεις ερημίτης και κλειστείς σε μια σπηλιά μακριά από τα πάντα.

Βομβαρδίζεσαι καθημερινά από μιζερόνια και είσαι χωρίς να το γνωρίζεις φορέας τους. Η «μόλυνση» με μιζερόνια είναι αρκετά βλαβερή, χειρότερη από τη ραδιενέργεια και το AIDS, γιατί σου σκοτώνει ό,τι όμορφο έχεις μέσα στην ψυχή σου και ιδιαίτερα τα όνειρά σου. Η επίδραση των μιζερονίων δεν είναι άμεση, αλλά ύπουλη και διαβρωτική. Χωρίς να το πολυκαταλάβεις, η ψυχή σου γίνεται σαν ένα σκουριασμένο ραδιενεργό τανκ, που κτυπήθηκε από βλήμα απεμπλουτισμένου ουρανίου.

Αν είχα την εφευρετική μεγαλοψυΐα ενός Τέσλα θα ήθελα οπωσδήποτε να κατασκευάσω αυτό που αποκαλώ «ανιχνευτή μιζερονίων». Μια «συσκευή» που θα μετρούσε τα μιζερόνια που εκπέμπουν οι άνθρωποι, έτσι ώστε να μην πλησιάζω σε επικίνδυνες «εστίες μόλυνσης», ούτε και να ξεπερνώ τα «όρια ασφαλείας». Βάζω στοίχημα ότι αν πήγαινα με τον «ανιχνευτή μιζερονίων» σε μια δημόσια υπηρεσία, π.χ. σε μια εφορία, εκείνος θα κροτάλιζε επικίνδυνα. Αν έμπαινα σ' ένα λεωφορείο, η βελόνα θα τρελαινόταν! Οι δρόμοι, τα σπίτια, τα γραφεία, ολόκληρη η πόλη που ζω –αλλά κι εκείνες που ζείτε εσείς– πλέει μέσα σε μια θάλασσα μιζερονίων, που εκπέμπουν κακομοίρα ανθρώπινα όντα πυροβολημένα θανάσιμα από την άκαρδη Υ.Δ.Ο. Θα μου έδειχνε άραγε ο μετρητής μου το αποκαρδιωτικό αποτέλεσμα ότι όλοι οι άνθρωποι, και της αφεντιάς μου συμπεριλαμβανομένης, ζέχνουν μιζερόνια; Καθόλου ανθρωπιστικό αυτό που λέω. «Η ανθρωπιά μου δεν συνίσταται στο να νιώθω πώς είναι οι άνθρωποι, αλλά στο να *αντέχω* αυτό που νιώθω όταν είμαι μαζί τους», έλεγε κάποτε ο κυνικός Νίτσε.

Χωρίς να διαθέτω προς το παρόν το φουτουριστικό «ανιχνευτή μιζερονίων», έχω παρατηρήσει εμπειρικά ότι τα μιζερόνια εκπέμπονται σωρηδόν από εκείνους τους ανθρώπους, στους οποίους ο Νίκος Καζαντζάκης είχε προσδώσει τα χαρακτηριστικά των «άρτιων» αριθμών: «...είναι ήσυχοι και βέβαιοι για όλα τα πράγματα. Είναι λείοι». Η αφεντιά μου, όπως πιστεύω και αρκετοί από εσάς, φαίνεται όπ ανήκουμε στην άλλη κατηγορία αριθμών, στους «περιττούς» αριθμούς: «...πάντοτε ανήσυχοι κι αβέβαιοι, αποζητούν, χωρίς ελπίδα, την τελείωση. Είναι γεμάτοι "τσουγκριά", ερωτήματα και προεκτάσεις...» (Ν. Καζαντζάκης).

Εμείς είμαστε δύσκολοι στόχοι για την Υ.Δ.Ο., επειδή είμαστε κινούμενοι, ελεύθεροι στη σκέψη και στη φαντασία μας. Δεν εκπέμπουμε επικίνδυνες ποσότητες μιζερονίων, επειδή η «μόλυνσή» μας είναι περιορισμένη κι από την άλλη έχουμε αναπτύξει ένα πολύ ισχυρό «ανοσοποιητικό σύστημα». Μπορεί τα μιζερόνια να μας βλάπτουν, αλλά τουλάχιστον εμείς δεν τα εκπέμπουμε. Μαζί μας είναι σίγουρο ότι δεν θα μιζεριάσετε...

Όλοι όσοι με γνωρίζουν καλά ξέρουν ότι έχω μελετήσει τόσο πολύ το ζήτημα των μιζερονίων, που θα μπορούσα κάλλιστα να γράψω μια ολόκληρη πραγματεία του στυλ *Περί Μιζερονίων και των Βλαβών που Προκαλούν στη Ζωή Μας*. Η περίπτωσή μου πάντως είναι κάπως σπάνια επειδή, αν και μολύνθηκα σοβαρά από τα μιζερόνια και μάλιστα στο άνθος της νιότης μου, τελικά ανάρρωσα κι έγινα δυνατότερος από πριν. Είμαι η εξαίρεση, κάτι σαν ασθενής που αυτοθεραπεύτηκε. Η αυτοθεραπεία μου με βοηθά στο να έχω γνώση εκ των έσω της μιζερίασης και να βοηθάω συχνά συνανθρώπους μου που υποφέρουν από αυτή. Γι' αυτό, σας παρακαλώ, ακούστε τις συμβουλές μου και δεν θα χάσετε...

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ: ΑΚΟΜΗ ΚΙ ΑΝ ΕΙΣΑΙ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΗ ΣΕ ΠΡΟΤΙΜΑΩ!

Ο ελεύθερος άνθρωπος είναι κινούμενος στόχος, δεν συλλαμβάνεται εύκολα από την Υ.Δ.Ο. και μολύνεται δύσκολα με μιζερόνια. Ο ελεύθερος άνθρωπος είναι πολεμιστής και αυτό επειδή η ελευθερία δεν χαρίζεται –τίποτε δεν χαρίζεται σ' αυτόν τον κόσμο– αλλά κατακτάται.

Υπάρχει ωστόσο ελευθερία ή μήπως πρόκειται για μια ακόμη ανθρώπινη ψευδαίσθηση; Οι απόψεις διίστανται. Οπαδός της ψευδαισθησιακής σχολής και γνωστός για τον κυνισμό του, ο Άγγλος κριτικός τέχνης Τζον Ράσκιν (1819-1900), ειρωνεύτηκε κάποτε τη ματαιοδοξία του ανθρώπου να κυνηγά το όνειρο της ελευθερίας, λέγοντας: «Η ελευθερία είναι η πιο απατηλή απ' όλες τις απάτες. Δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα στο σύμπαν και ποτέ δεν πρόκειται να υπάρξει.

Τα αστέρια δεν την έχουν. Η Γη δεν την έχει. Κι εμείς οι άνθρωποι έχουμε τον αντικατοπτρισμό και την επίφαση της μόνον προς βαρύτατη τιμωρία μας»...

Ωστόσο, ακόμη κι αν πρόκειται για τιμωρία, η ελευθερία είναι ίσως η πιο γλυκιά τιμωρία του ανθρώπου. Ακόμη κι αν η ελευθερία είναι άλλη μια ανθρώπινη ψευδαίσθηση, ένα όνειρο απατηλό, που ανταποκρίνεται στο επιθυμητό και όχι στο εφικτό, ακόμη και τότε αξίζει να τη διεκδικήσει κανείς. Αλλά προσωπικά πιστεύω ότι ο άνθρωπος είναι βιολογικά καταδικασμένος να είναι ελεύθερος. Αν και βιολογικά μοιάζει με «καλοκουρδισμένη μηχανή», εντούτοις ο άνθρωπος διαθέτει έναν εγκέφαλο που λειτουργεί συνδυαστικά και χαοτικά, σαν κβαντικός υπολογιστής.'Εναν εγκέφαλο ανοικτό προς το τυχαίο, το απροσδόκητο και το συναρπαστικό. Που λειτουργεί συχνά ανεξέλεγκτα και γι' αυτό μπορεί και εξελίσσεται. Ο εγκέφαλός μας είναι αποτέλεσμα εκατομμυρίων ετών ελεύθερης φυσικής επιλογής και γι' αυτό πρέπει να επιζητά την ελευθερία. Τι είναι όμως ελευθερία;

Η ελευθερία, έγραφε κάποτε ο Νίτσε, είναι «το να έχεις τη θέληση ν' αναλάβεις την ευθύνη για τον εαυτό σου. Το να διατηρείς την απόσταση που σε χωρίζει από τους άλλους. Το να γίνεσαι αδιάφορος απέναντι στις δυσκολίες, στη στέρηση και στην ίδια τη ζωή». Δυόμισι χιλιάδες χρόνια πριν απ' αυτόν ο Βούδας είχε πει: «...έχοντας απορρίψει όλα αυτά ένας σοφός κι ευγενικός ακροατής, θα ελευθερωθεί από κάθε επιθυμία. Όταν ελευθερωθεί από κάθε επιθυμία, θα σωθεί. Αν σωθεί μια φορά, θα αποκτήσει την πεποίθηση ότι είναι ελεύθερος...». (Ουδέν σχόλιον...)

T

VOLADORES
ΟΙ ΙΠΤΑΜΕΝΕΣ ΣΚΙΕΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΤΡΩΝΕ

The Flyers are like big inorganic alligator bats that devour human awareness down to the level of the toes. They keep human beings in something similar to an energetic chicken soup where they enjoy our soft spongy awareness as their food. Human awareness is like a crop to them. They are responsible for giving us our belief systems and holding us down energetically so we can't see our way out of our predicament. We are no longer navigators because of them. According to the Nagual, the Flyers are responsible for the dreaded «installation», also known as «the flyers' mind». They are big, shadowy, flat, hideous, alligator-faced assholes who want to make sure that you stay nice and soft and yummie so they can continue eating you down to your toes until the day you die. They eat the glow of your awareness, the sheen surrounding your energy body. They eat it down to the toes so that nothing is left for you but self-reflection. Me, Me, Me! But through hard discipline, by living The Warrior's Way, your awareness becomes harder and less appetizing to the Flyers and eventually, if you never let up as a warrior, they stop eating you. You become unlikable as food...

(Σημειώσεις ενός ακροατή μιας από τις τελευταίες διαλέξεις του Κάρλος Καστανέντα)

Το Μυστήριο των *Βολαόόρες* εμφανίστηκε μέσα από τη φιλολογία που αναπτύχθηκε από –και γύρω από– τον Κάρλος Καστανέντα, σχετικά με τις τελευταίες αποκαλύψεις του δασκάλου του στη μαγική κοσμοθέαση των Τολτέκων, του Δον Χουάν Μάτους. Είναι ένα θέμα που φαντάζει πολύ σοβαρό, παρά τη μεγάλη παραδοξότητα που το χαρακτηρίζει, ίσως και ιδιαίτερα τρομακτικό για πολλούς, και αφορά μία εναλλακτική κοσμοθεωρία που προσωπικά δεν την

αποδέχομαι αβίασχα στην ολότητά της, αλλά με ενδιαφέρει το γεγονός ότι στα χαρακτηριστικά της έχει πολλές λεπτομέρειες που είναι μοναδικές στη γενικότερη φιλολογία του είδους. Το αινιγματικό αυτό ζήτημα, που δύσκολα διαρρέει ικανοποιητικά στοιχεία για να το μελετήσει κανείς, είναι από εκείνα που «απαγορεύεται» να συζητηθούν, πάντοτε ανάλογα με τον αποδέκτη, είτε γιατί είναι ιδιαίτερα παράδοξο και απίστευτο σε σχέση με τα πλαίσια της καθημερινής και της επιστημονικής λογικής, είτε γιατί είναι ανεπιθύμητα αποκαλυπτικό σε σχέση με τα πλαίσια του αποδεκτού παραδοσιακού μυστικισμού. Κατά βάθος το μυστήριο που εξετάζουμε εδώ είναι διπλό: ***συνωμοσιολογικό*** (μια εξωγήινη συνωμοσία εις βάρος του ανθρώπου και εν αγνοία του) και ***αυτογνωσιακό*** (η συνειδητοποίηση της αιχμαλωσίας και η απόδραση από τον εαυτό). (Έχει ενδιαφέρον το γεγονός πως αυτά είναι δύο θέματα που συνήθως ψεύδονται ότι δεν αποδέχεται το ένα το άλλο, αλλά εδώ συνταιριάζονται σχεδόν απόλυτα και φανερά.)

Σ' αυτό το σημείο, σαν μια αναγκαία εισαγωγή, παραθέτω ένα μεγάλο αποκαλυπτικό απόσπασμα σχετικά με τους Βολαδόρες από το τελευταίο βιβλίο του Καστανέντα ***The Active Side of Infinity.***

> ...Στ' αλήθεια, έβλεπα μια παράξενη φευγαλέα μαύρη σκιά να προβάλλεται πάνω στο φύλλωμα των δέντρων.Ήταν είτε μία σκιά που πετούσε μπρος-πίσω, είτε πολλές ιπτάμενες σκιές που κινούνταν πέρα-δώθε στον αέρα, απέναντι μου. Μου φαίνονταν σαν τεράστια και χοντρά μαύρα ιπτάμενα ψάρια. Τρομοκρατήθηκα. Είχε σκοτεινιάσει πολύ και δεν μπορούσα πια να δω τα φυλλώματα, αλλά συνέχιζα να βλέπω πς γρήγορες αυτές μαύρες σκιές, σαν να ήταν πιο σκοτεινές από το σκοτάδι της νύχτας. «Τι είναι όλα αυτά, Δον Χουάν;» ρώτησα. «Βλέπω παντού ολόγυρά μας μαύρες σκιές να πετούν!» «Α, δυστυχώς, αυτό είναι το σύμπαν μας, φίλε μου. Ασύγκριτα παράξενο, μη-γραμμικό, στέκει έξω από πεδίο του συντακτικού μας. [...] Οι μάγοι του αρχαίου Μεξικού ήταν οι πρώτοι που είδαν αυτές πς φευγαλέες σκιές, και πς ακολουθούσαν ολόγυρα. Τις έβλεπαν όπως πς βλέπεις τώρα εσύ, αλλά πς *έβλεπαν* και σαν ενέργεια που ρέει στο σύμπαν. Και ανακάλυψαν κάπ τρομερό. Ανακάλυψαν όπ έχουμε έναν παράξενο σύντροφο σε όλη τη ζωή μας. Μια αρπακπκή οντότητα που ήρθε από τα βάθη του σύμπαντος και πήρε στα χέρια της την εξουσία της ζωής μας. Τα ανθρώπινα όντα είναι αιχμάλωτοί της. Είμαστε φυλακισμένοι, και το αρπακπκό είναι ο κύριος και αφέντης μας. Μας έχει καταστήσει ναρκωμένους, πειθήνιους και αβοήθητους αιχμάλωτους. Αν θελήσουμε να διαμαρτυρηθούμε, καταστέλλει τη διαμαρτυρία μας. Αν θελήσουμε να κινηθούμε ανεξάρτητοι, μας αναγκάζει να μην το κάνουμε. [...]
> »Σου έλεγα πάντοτε όπ κάπ μας κρατά αιχμάλωτους.Ήρθε η ώρα να σου τα αποκαλύψω όλα, κι όλα αυτά ήταν ένα ενεργειακό γεγονός για τους αρχαίους μάγους. Τα απερίγραπτα αυτά όντα έχουν καταλάβει τον κόσμο μας

> γιατί είμαστε η τροφή τους, και μας καταδυναστεύουν ανελέητα γιατί είμαστε το μέσο συντήρησής τους. Όπως εμείς εκτρέφουμε κοτόπουλα στα κοτέτσια μας, που εμείς οι Ινδιάνοι τα ονομάζουμε *Gdllineros,* οι άρπαγες αυτοί μας εκτρέφουν σε ανθρώπινα κοτέτσια, κι είμαστε οι *Humaneros* τους. Κι έτσι, η τροφή τους είναι πάντα διαθέσιμη σ' αυτούς. Οι αφέντες μας αυτοί, μας έχουν δώσει τα συστήματα των πεποιθήσεών μας, πς ιδέες μας για το καλό και το κακό, τις κοινωνικές μας αξίες, σχεδόν τα πάντα. Αυτοί στήνουν τις ελπίδες μας, πς προσδοκίες μας για επιτυχία, την αγωνία μας για την αποτυχία. Αυτοί μας έδωσαν απληστία, ζηλοφθονία και δειλία. Είναι αυτοί που μας κάνουν αδιάφορους, εγωμανείς, θύματα της ρουτίνας [...] Και για να τα πετύχουν όλα αυτά, οι άρπαγες έχουν κάνει μια τερατώδη στρατηγική μανούβρα, τερατώδη από την πλευρά αυτών που την υποφέρουν. Μας έδωσαν το μυαλό τους! Μ' ακούς; Τα αρπακτικά μας έδωσαν το μυαλό τους, το οποίο έγινε το μυαλό μας. [...] Τρέφονται από τη συνείδησή μας και από την ενέργεια που διαρρέει από το φωτεινό κουκούλι που περιβάλλει το σώμα μας, που διαρρέει μέσω της συνεχούς αυτοανάκλασης του Εγώ μας, στην οποία μας έχουν δεσμεύσει περίτεχνα. Μας αφήνουν κάθε μέρα μόνο όση ενέργεια χρειαζόμαστε για να επιβιώνουμε. Αν είχαμε δική μας την ενέργεια που μας στερούν, σε διαβεβαιώ, θα ήμασταν κάπ πολύ παραπάνω από *Humaneros,* κάπ πολύ περισσότερο από απλοί άνθρωποι...»

Μια ολόκληρη σειρά ερευνών χρειάστηκε για να εντοπιστούν όσο το δυνατόν περισσότερες πληροφορίες για τους Βολαδόρες, κι αυτό επιτεύχθηκε σε μεγάλο –αν και όχι απόλυτα ικανοποιητικό– βαθμό, κυρίως μέσα από –γνωστές και άγνωστες στο ευρύ κοινό– συνεντεύξεις του Καστανέντα και των μελών της ομάδας του, από καταγραμμένες διαλέξεις του, από υλικό ιδιωτικών σεμιναρίων, και από αντίγραφα των προσωπικών σημειώσεων που άφησε πίσω του (που αποτελούν το θρυλικό άγνωστο βιβλίο του). Μέσα από τις παραπάνω πηγές, ο Δον Χουάν φέρεται να έχει επίσης υποδείξει στην ομάδα του Καστανέντα τα εξής:

> Ο κόσμος, το σύμπαν στο οποίο ζούμε, υφίσταται υπό διχοτόμηση. Υπάρχει ένα άλλο σύμπαν, παράλληλο με το δικό μας, που αποτελείται από συνείδηση αλλά όχι από οργανισμούς. Και ενέργεια που κινείται σε ταχύτητες απείρως χαμηλότερες από τις δικές μας. Είμαστε ταξιδιώτες. Κινούμαστε. Το πρώτο βήμα είναι να κινηθούμε σ' αυτό το άλλο σύμπαν, στο σύμπαν των Ανόργανων Όντων, στους «εξαδέλφους» μας. Είναι ικανά να επιταχύνουν όπως κι εμείς είμαστε ικανοί να επιβραδύνουμε την ταχύτητά μας. Το πρόβλημα είναι ότι το σύμπαν, γενικά, είναι ένα αρπακτικό σύμπαν. Και εκεί έξω, υπάρχουν όντα που επίσης δεν έχουν οργανισμούς αλλά έχουν εκπληκτική συνείδηση που τρέφεται από εμάς σαν να είμαστε κοτόπουλα. Δεν καταβροχθίζουν τη σάρκα μας, αλλά τη λάμψη της συνείδησής μας. Όταν ο

μάγος βλέπει έναν άνθρωπο –εφόσον οι μάγοι είναι ικανοί να βλέπουν την ενέργεια καθώς αυτή ρέει στο συμπαν– βλέπει το άτομο ως ένα σύμπλεγμα ενεργειακών πεδίων. Στους αρχαίους καιρούς, τα φωτεινά αυγά ήταν πιο επιμήκη, και έμοιαζαν με αυγά, κάπως στενόμακρα, γι' αυτό έμεινε να τα ονομάζουμε έτσι. Σήμερα πλέον είναι σαν μπάλες, σφαιρικά. Είναι σαν μία φωτεινή μπάλα. Και η μπάλα αυτή καλύπτεται από μία έντονη γυαλάδα, σαν ένα πλαστικό γυαλιστερό σεντόνι, που την κάνει ακόμη πιο λαμπερή. Αυτή είναι η λάμψη της συνείδησης. Αυτό το λαμπερό χρυσό επίστρωμα τρώνε οι Βολαδόρες, το γλείφουν και το τρώνε μέχρι το επίπεδο των δαχτύλων των ποδιών. Αυτό που τώρα βλέπουμε όταν κοιτάμε έναν άνθρωπο είναι ένα αδιαφανές αυγό με τα δάχτυλα των ποδιών να λάμπουν. Το υπόλοιπο σώμα είναι νεκρό σε σύγκριση με αυτό το λαμπερό τμήμα του. Έτσι, η συνείδηση που έχουμε είναι εκείνη των ποδιών, που δεν επαρκεί. Και έτσι, όλοι μας ενδιαφερόμαστε μονομανιακά μόνο για ένα πράγμα: *ΕΓΩ, ΕΓΩ, ΕΓΩ*...

Ο Καστανέντα διηγείται:

Εκείνη την εποχή ήμουν γλύπτης και σπούδαζα καλές τέχνες. Ο Δον Χουάν μου είπε: «Γιατί δεν φτιάχνεις ένα κανονικού μεγέθους γλυπτό ενός άνδρα, κόλλα πάνω του ένα κασετόφωνο που να λέει συνεχώς "*ΕΓΩ-ΕΓΩ-ΕΓΩ*" και στήσε το στην πίσω αυλή σου ώστε να έχεις συνέχεια μια υπενθύμιση για το τι είσαι...». Κόντευε να με τρελάνει μ' αυτήν την ιστορία με τους Βολαδόρες. Όμως, είναι ένα ενεργειακό γεγονός, που μπορούμε να το επαληθεύσουμε ακόμη και με τη φτωχή αντίληψή μας του επιπέδου των ποδιών. Ο Δον Χουάν μου έλεγε: «Δεν σε τρελαίνει το γεγονός ότι όλα τα ανθρώπινα όντα βρίσκονται σ' αυτό το επίπεδο; Ανεξάρτητα από ηλικία, κουλτούρα, προσανατολισμό, όλα σχετίζονται με το *ΕΓΩ*. Γιατί υπάρχει αυτή η επίμονη συνωμοτική συνοχή όλων πάνω σ' αυτό; Όλοι, παντού, πάντα, είναι κολλημένοι κι επαναλαμβάνουν *ΕΓΩ-ΕΓΩ-ΕΓΩ!* Είναι απίστευτο, γιατί να συμβαίνει με τέτοια συνέπεια σε όλον τον κόσμο; Δεν μπορεί να εξηγηθεί με κοινωνιολογικούς ή ψυχολογικούς όρους. Είμαστε όλοι φαγωμένοι, γι' αυτό συμβαίνει. Είναι αηδιαστικό. Οι Βολαδόρες κι εμείς έχουμε μία συμβιωτική σχέση: εμείς τους δίνουμε τροφή κι εκείνοι μας δίνουν τα πιστεύω μας. Γι' αυτό οι περισσότεροι άνθρωποι έχουν πάνω-κάτω τα ίδια πιστεύω. Είμαστε έρμαια των επιθυμιών μας, που οι περισσότερες είναι αυτοματισμοί, στοιχειοθετημένοι πάνω στις συνειδησιακές πεποιθήσεις που μας έχουν εμφυσήσει οι Βολαδόρες. Όμως, καθώς ο μάγος αρχίζει να αποκτά αυτοπειθαρχία, η συνείδησή του μεγαλώνει, σαν ένα δέντρο που το κλαδεύεις και το ποτίζεις με επιμέλεια. Οι μάγοι κάνουν τη συνείδησή τους τόσο σκληρή που τελικά έχει πολύ άσχημη γεύση για τους Βολαδόρες. Έτσι, οι Βολαδόρες τους αφήνουν ήσυχους κι έτσι η συνείδησή τους μεγαλώνει όλο και πιο πολύ, είναι ικανοί για υψηλή αντίληψη πολύ πιο πάνω από το χαμηλό επίπεδο του *ΕΓΩ, ΕΓΩ, ΕΓΩ*. Το φωτεινό αυγό, αποκτά πάλι την επιστρωμένη ισχυρή λάμψη του...»

Ο Δον Χουάν και ο Καστανέντα αποκαλούν αυτά τα σκιερά ανόργανα όντα, *Volddores,* ή *Flyers* (Ιπτάμενοι), ή *Jumpers* (Αλτες), ή *Quick Shadows* (Γρήγορες Σκιές), ή *Mud Shadows* (Θολές ή Ασαφείς ή Φευγαλέες Σκιές). Τα δύο πιο συχνά ονόματα είναι *Voladores* και *Flyers.* Το *Flyers* (ιπτάμενοι, αεροπόροι, ταχύτατοι, φευγαλέοι, φτερωτοί) υποτίθεται ότι είναι η αγγλική μετάφραση του ισπανικού *Voladores,* αφού η λέξη *Βολαόόρες* φέρεται να σημαίνει «Ιπτάμενοι» ή «Φτερωτοί». Παρ' όλα αυτά πρόκειται για ένα επίθετο που –σύμφωνα με τις ίσως ανεπαρκείς γνώσεις μου– μάλλον δεν υπάρχει στην ισπανική γλώσσα. Το πλησιέστερο επίθετο είναι το *volante:* ιπτάμενος, πετών, φτερωτός (και *volatil:* πτητικός, άστατος). Προέρχεται από το ρήμα *volar:* πετώ, ίπταμαι (και *volear:* πετώ μία μπάλα στον αέρα. Απ' αυτό και το άθλημα του βόλεϊ. θυμηθείτε κι εκείνο το παλιό ιταλικό τραγούδι, το *Volare).* Αν και είναι φανερή η σχέση με το *volar* και άρα με το *volante,* η λέξη *Voladores* επίσημα δεν σημαίνει τίποτε στα Ισπανικά, οπότε είτε είναι νεολογισμός, είτε υπάρχει μόνο στη μεξικανική διάλεκτο. Επειδή πιστεύω ότι οι λέξεις είναι σημαντικές, ας σταθούμε λίγο στις ετυμολογίες και στη σημειολογία τους.

Το ισπανικό *volar* (πετώ) και το *volante* (ιπτάμενος) προέρχονται από το λατινικό *voίo,* που έχει δύο έννοιες. Η μία σημαίνει θέλω, επιθυμώ (βούλομαι, έχω βουλή, βούληση), και η άλλη σημαίνει ίπταμαι, τρέχω πολύ γρήγορα, φέρομαι ταχέως. (Επίσης, στα Λατινικά, *volaticus* είναι ο φτερωτός, και *volatus* είναι η πτήση και η ταχύτητα.) Μου φαίνεται ενδιαφέρον το ότι, στα Λατινικά, *vola* είναι η παλάμη του χεριού και το πέλμα του ποδιού, γιατί τυχαίνει να είναι το πρώτο συνθετικό του *Vola-dores,* οι οποίοι τρώνε όλη τη λάμψη της ανθρώπινης επίγνωσης από το ενεργειακό σώμα αφήνοντας –σαν δώρο– μόνο εκείνη των πελμάτων και των δαχτύλων των ποδιών. Vola-Dores. *Dorar* στα Ισπανικά σημαίνει χρυσώνω (απ' αυτό και το θρυλικό El Dorado, που είναι μετοχή του *dorar* και σημαίνει επιχρυσωμένος και χρύσωμα). *Dormir* σημαίνει κοιμάμαι, αποκοιμιέμαι, υπνωτίζομαι. Και *dorondon* σημαίνει πυκνή ομίχλη, σκοτεινή θολούρα. Έτσι, το *-dor-* ετυμολογικά θα μπορούσε να σχετίζεται με τα παραπάνω, που πραγματικά είναι έννοιες που έχουν άμεση σχέση με την υπόθεση των Vola-dor-es. Επίσης το Vol-adore, παραπέμπει σε μία λατρεία (*adorar.* λατρεύω, αγαπώ, εκτιμώ), αφού Volo-adorar θα σήμαινε είτε αγαπώ τη θέλησή μου (δηλαδή τις επιθυμίες μου, το Εγώ μου), είτε αγαπώ την πτήση, να πετώ, να κινούμαι πολύ γρήγορα. Επίσης, το όνομά τους σχετίζεται ατμοσφαιρικά και με τις λέξεις: *voluminoso* (ογκώδης), *voluntad* (επιθυμία), *voluntario* (εθελοντής), *voluptuoso* (φιλήδονος), *voluta* (δέμα, περιτύλιγμα), *voraz* (αδηφάγος, παμφάγος), *vuelo* (πτήση), *ladra* (γάβγισμα, ιαχή) και *ladrar* (απειλώ) και *ladrido* (φλυαρία), *vorax* (λατ. λαίμαργος, άπληστος, ακόρεστος), *voltur* (λατ. γύπας, αρπακτικό), κ.ά.

Σύμψωνα με την παραπάνω ανάλυσή μου, στη λέξη *Volddores* κρύβονται οι εξής έννοιες: οι Ιπτάμενοι Φτερωτοί, που αγαπούν να κινούνται γρήγορα και έχουν θολή, ομιχλώδη και φευγαλέα φύση, που σε υπνωτίζουν και σου αφήνουν μόνο το χρύσωμα των πελμάτων των ποδιών, που σε κάνουν να αγαπάς μόνο το Εγώ σου και τις επιθυμίες σου, που σε αγκαλιάζουν σαν περιτύλιγμα, που εθελοντικά τους προσφέρεις την τροφή τους και σου προκαλούν ακατάσχετη εσωτερική φλυαρία, εγωισμό και φίληδονία, που είναι απειλητικοί και ογκώδεις, είναι αδηφάγοι και έχουν ακόρεστη και άπληστη όρεξη και είναι στη φύση τους αρπακτικοί. Επιπλέον, η σκιά στα Ισπανικά είναι *sombra* (απ' όπου και το *sombrero*, το μεγάλο καπέλο που φοράμε στο κεφάλι μας και μας κάνει σκιά, που σημαίνει κάτι σαν *σκιοφόρος*) και ο σκιερός *sombreado.'Exoi*, κατά τη γνώμη μου, τους δόθηκε το όνομα *Voladores* για να σημαίνει όλα τα παραπάνω, ενώ κανονικά θα έπρεπε να ονομάζονται *Sombre Volantes* (Ιπτάμενες ή Φευγαλέες Σκιές, ή Σκιεροί Ιπτάμενοι) ή κάτι παρόμοιο. Νομίζω πως ο νεολογισμός *Voladorsombre* τους ταιριάζει απόλυτα...

Σε μία από τις κυριακάτικες συναντήσεις του Καστανέντα που γίνονταν σχεδόν κάθε εβδομάδα στο Λος Άντζελες με τον εξωτερικό κύκλο της ομάδας του, έγινε και η εξής συζήτηση:

Η λάμψη της επίγνωσης του ενεργειακού σώματος του ανθρώπου, τώρα είναι από το πάτωμα μέχρι –το πολύ– τους αστραγάλους του. Όταν λέμε όπ κάποιος είναι «Φωτισμένος», εννοούμε ότι έχει περισώσει –μέσω εσωτερικών πειθαρχιών– τη λάμψη της επίγνωσής του και αυτή έχει ανέλθει μέχρι το επίπεδο του κεφαλιού.Έχει επαναστατήσει και έχει γλιτώσει από τους Βολαδόρες. Η επανάσταση του Δον Χουάν ήταν **να αρνηθεί να συμμετέχει σε συμφωνίες που δεν ήταν δική του επιλογή,** δηλαδή να αρνηθεί να φαγωθεί από τους Βολαδόρες... Πρέπει να δράσουμε όπως θα δρούσε και ένα κοτόπουλο που θέλει να γλιτώσει από εμάς και να μην το φάμε. Πρέπει να αποδράσουμε, να ξεφύγουμε μακριά. Αυτό είναι η μαγεία. Απλά αυτό. Πρέπει να γίνουμε δραπέτες. Κι αν φύγεις απ' αυτό το κελί, δεν παίρνεις τίποτε μαζί σου...
Ερώτηση: Ποιο είναι το πρώτο βήμα που μπορούμε να κάνουμε προς την ελευθερία;...
Απάντηση: Ο πατέρας μου ήταν αθάνατος. Ο παππούς μου ήταν αθάνατος. Κι όμως, πέθανανΓΗταν αθάνατοι απασχολημένοι με τα ιδεώδη που μας έδωσαν οι Βολαδόρες. Μας λένε: «Καθίστε ήσυχα, μην κινείστε, απλά αφήστε μας να σας φάμε...». Η μόνη συνείδηση που δεν τρώνε οι Βολαδόρες είναι αυτή που παράγεται κάτω από σκληρές συνθήκες πειθαρχίας. Αυτή δεν την τρώνε... Όταν οι Βολαδόρες συναντούν πειθαρχημένους ανθρώπους, έχουν ξινή γεύση γι' αυτούς. Λένε: «Μπλιαχ!»

και τους φτύνουν. Έπειτα λένε: «Ουφ, θέλω ένα ον-παγωτό, πάω να βρω ένα...». Περνούν από δίπλα σου, κλείνουν τη μύτη τους και σε αποφεύγουν αηδιασμένοι...
Ερώτηση: Γιατί σε αφήνουν οι Βολαδόρες να μας τα λες όλα αυτά; Να μας προειδοποιείς και να μας εξηγείς πώς να τους αποφύγουμε;...
Απάντηση: Δεν τους νοιάζει. Έχουν ένα αμέτρητο πλήθος άλλων ανθρώπων. Αν φάμε ένα κακό φρούτο και δεν μας αρέσει και πάμε σε ένα άλλο δέντρο που έχει καλύτερα φρούτα, δεν λέμε: «Α, θα τιμωρήσω εκείνο το κακό δέντρο με τα άσχημα φρούτα»... Αν μου ξεφύγει ένα κοτόπουλο από το τεράστιο κοτέτσι μου με τα αμέτρητα κοτόπουλα, δεν θα πάρω τα βουνά για να το κυνηγήσω. Δεν με πειράζει, έχω τόσα πολλά άλλα κοτόπουλα και άλλες κότες που γεννάνε συνέχεια...
Ερώτηση: Οι Βολαδόρες τρώνε όλα τα οργανικά όντα ή μόνο τους ανθρώπους;...
Απάντηση: Τα Ανόργανα Όντα επίσης καταναλώνονται από Βολαδόρες, και θέλουν να ενώσουν την αργή ταχύτητά τους με τη γρήγορη δική μας. Οι Βολαδόρες, οι Ιπτάμενοι ή Άλτες (Flyers or Jumpers), είναι επίσης ανόργανα όντα, και τρέφονται με όλα τα οργανικά όντα...

Ο Κάρλος Καστανέντα, στο παρελθόν, πριν αρχίσει να μιλά ανοιχτά και αποκαλυπτικά για τους Βολαδόρες, σε μια-δυο συνεντεύξεις του τους ονόμαζε «Συνοδούς» (αν και δεν είναι τελείως ξεκάθαρο ότι εννοούσε τους Βολαδόρες, είναι μάλλον φανερό), χρησιμοποιώντας όρους και περιγραφές που δεν υπήρχαν ως τότε στα βιβλία του. Υποστήριζε ότι οι «Συνοδοί» είναι οι «δυνάμεις (;) ή ένα είδος οντότητας (;)» που μας εισάγουν στη δεδομένη καθημερινή πραγματικότητα σταδιακά από τη στιγμή της γέννησής μας. Φαίνεται ότι το «κλείδωμα» του *Σημείου Συναρμολόγησής* μας στην πάγια θέση του, Οφείλεται στη δράση αυτών των «Συνοδών» καθώς και στο κοινωνικό σύστημα που μας εντάσσει στην κοινωνία. Ο Καστανέντα εξηγούσε με αυτόν τον τρόπο το πώς «συναρμολογούμε» τον κόσμο:

> Ο καθένας από εμάς μπορεί να «δει» την ενέργεια –ακόμη κι αυτήν τη συγμή– αλλά δεν το αντιλαμβανόμαστε πια. Τα μωρά, από την άλλη, αντιλαμβάνονται άμεσα την ενέργεια. Παρ' όλα αυτά, καθώς μεγαλώνουν, ο Συνοδός τους τα εισάγει στον κόσμο της καθημερινής πραγματικότητας. Αντί να βλέπουν άμορφη ενέργεια, δηλαδή την πραγμαπκότητα, το μωρό μια μέρα θα συναρμολογήσει την ενεργειακή διαμόρφωση σε ...τραπέζι, παιχνίδι, σκυλάκι, δέντρο, κ.λπ. Κάθε φορά, η μεταμόρφωση αυτή έρχεται από το Συνοδό, ο οποίος διδάσκει στο παιδί πώς να βλέπει με το συνηθισμένο μας τρόπο. Πρώτα από όλα, όμως, ζούμε σε έναν κόσμο ενέργειας. Μόνο δευτερευόντως ζούμε σε έναν κόσμο ανπκειμένων. Η θέση του Σημείου Συναρμολόγησης καθορίζει την πραγματικότητα που συναρμολογούμε από την ενέργεια. Ο Μάγος προσπαθεί να σταθεροποιήσει το Σημείο σε μια νέα θέση, κι όχι απλά να το κινήσει. Να

«συγκολλήσει» ενέργεια για μια ακόμη φορά σε ένα νέο σετ «αντικειμένων» και συνεπώς σε μια νέα «πραγματικότητα». Αυτός εόώ ο κόσμος όεν είναι τόσο σημαντικός όσο νομίζουμε. Η γλώσσα μας είναι προκατειλημμένη: τον αποκαλούμε «πραγματικότητα» αλλά όεν είναι παρά μία από τις πολλές καταστάσεις του Σημείου Συναρμολόγησης. Συνήθως, αφού οι Συνοδοί έχουν κάνει τη δουλειά τους βοηθώντας μας να δούμε και να μάθουμε τους διάφορους και ποικίλους ενεργειακούς σχημαπσμούς σαν «αντικείμενα» και «σώματα», το Σημείο Συναρμολόγησης σταθεροποιείται και δεν κινείται παρά μόνο όταν κοιμόμαστε (με αποτέλεσμα τα όνειρά μας). Αναγκαζόμαστε να διατηρούμε ένα μόνο κόσμο μέχρι που να πεθάνουμε. Με την ευκαιρία, ο Θάνατος, από την οππκή γωνία των Μάγων, δεν είναι η γρήγορη διαδικασία που φαίνεται όπ είναι. Η λάμψη του Σημείου Συναρμολόγησης σβήνει γρήγορα, αλλά όλα τα άλλα ενεργειακά νήματα που αποτελούν το ενεργειακό αυγό του ανθρώπινου όντος χρειάζονται πολύ χρόνο για να διασκορπιστούν. Αυτή η διαδικασία μπορεί να επιβραδυνθεί ακόμη πιο πολύ, για παράδειγμα αν θαφτείς μέσα σε μολύβδινο φέρετρο αμέσως μόλις πεθάνεις...

Το θέμα είναι αρκετά μπερδεμένο και θολό, κι αυτή η σύγχυση προέρχεται από τον ίδιο τον Καστανέντα. Μια απλή ερώτηση που μπορεί να κάνει ο μέσος μελετητής αυτών των θεμάτων, δεν μπορεί να απαντηθεί ικανοποιητικά: «Είναι οι Βολαδόρες, οι Συνοδοί, οι Γρήγορες Σκιές, οι Σύμμαχοι, τα Ανόργανα Όντα, το ίδιο πράγμα;» Ή και: «Εχει κάποια σχέση ο Αετός, το Καλούπι του Ανθρώπου, το Διπλό, κ.λπ., με τους Βολαδόρες;...» αλλά και: «Σχετίζονται άραγε με τα Βαμπίρ και τους Βρικόλακες, με τηνΈρπουσα Σκιά που αναφέρει ο Γ. Μπαλάνος, με τα Doppelganger και τα Poltergeists, με τα Κου, με το Κα, με τους Δαίμονες, με τους Εκπεσόντες Αγγέλους, με εξωγήινους, με τα Night-Gaunts και με άλλες οντότητες που έχει περιγράφει ο Χ. Φ. Λάβκραφτ, με τους Νυχτερίτες, με τις διδασκαλίες του Γκουρτζίεψ περί πειθαρχίας, κ.λπ., κ.λπ.;».

Για παράδειγμα, δείτε αυτό το απόσπασμα από συνέντευξη του Καστανέντα:

Στο Μαγικό Σύμπαν, υπάρχουν κάποιες συγκεκριμένες οντότητες που ονομάζονται «Σύμμαχοι» ή «Γρήγορες Σκιές». Αυτές μπορούν να συλληφθούν κάποιες φορές. Γι' αυτό το είδος σύλληψης, απαιτούνται κάποια φαινόμενα που εξαρτώνται βασικά από την ανθρώπινη ανατομία. Το σημαντικό είναι να φτάσει κανείς στην κατανόηση όπ υπάρχει μια ολόκληρη γκάμα εξηγήσεων για το λόγο ύπαρξης αυτών των «Γρήγορων Σκιών». Όταν μεταμορφωθεί το σώμα, είναι ολόκληρο ένα όργανο Γνώσης. Το σώμα ξέρει π είναι αυτοί οι Σύμμαχοι. Για να ανπληφθεί κανείς την επαφή μαζί τους, πρέπει πρώτα να ανπληφθεί την αληθινή μορφή του ανθρώπινου σώματος. Για παράδειγμα, έχω διδαχθεί για πς πολλές δυνατότητες εκείνου του μέρους του ποδιού, που στέκει ανάμεσα στο γόνατο και στον αστράγαλο, όπου μπορεί να εδραιωθεί ένα ιδιαίτερο

> κέντρο μνήμης. Μπορείς να μάθεις να χρησιμοποιείς το σώμα για να συλλαμβάνεις αυτές πς Γρήγορες Σκιές. Η διδασκαλία του Δον Χουάν μεταμορφώνει το σώμα σε έναν ηλεκτρονικό σκάνερ. Το σώμα μας μπορεί να γίνει κάπ σαν ένα ηλεκτρονικό τηλεσκόπιο. Μπορεί να του δοθεί η δυνατότητα να αντιλαμβάνεται την πραγματικότητα σε πιο ευκρινή επίπεδα, που θα αποκαλύψουν σχηματισμούς ύλης επίσης πιο ευκρινείς. Στην παράδοση των Τολτέκων, ο μαθητευόμενος εκπαιδεύεται στην ανάπτυξη αυτών των δυνατοτήτων...

Λοιπόν, άραγε εδώ μιλά για τους Βολαδόρες ή απλώς για τα Ανόργανα Όντα: Προσέξτε ότι χρησιμοποιεί τον όρο *Γρήγορες Σκιές*, που σε μετέπειτα γραπτα του και ομιλίες του σημαίνει τους Βολαδόρες. Όμως, για ένα μελετητή του έργοι του Καστανέντα, είναι ξεκάθαρο ότι μιλά για τα Ανόργανα Όντα. Τα οποία, όμως άραγε είναι τελικά «Σύμμαχοι» ή είναι επικίνδυνα και πρέπει να αποφεύγονται:

Το συμπέρασμα στο οποίο έχω καταλήξει εγώ για όλα αυτά –πάντα σε σχέση με τα πράγματα που υποστηρίζει ο Καστανέντα– είναι το εξής: στο πολυσύνθετο μαγικό μας σύμπαν, οι μορφές ζωής ή ενέργειας χωρίζονται σε οργανικές κα: ανόργανες. Τα Ανόργανα Όντα (Inorganic Beings) είναι καθαρή ασώματη συνείδηση και ενεργειακά είναι πολύ χαμηλών ταχυτήτων και δονήσεων και αποζητούν ενέργεια υψηλών ταχυτήτων και δονήσεων. Έτσι, ανταλλάσσουν συνείδηση, επίγνωση και γνώση, με ενέργεια, μέσω μιας βαμπιρικής συμφωνίας με τους μάγους. Αυτά προσπαθούν να χειραγωγήσουν τους μάγους, και οι μάγοι προσπαθούν να τα χειραγωγήσουν επίσης προς όφελος τους. Οι «Σύμμαχοι» ενός μάγου του είδους του Δον Χουάν, είναι εκείνα τα Ανόργανα Όντα που κατάφερε να δαμάσει ο μάγος και να τον ακολουθούν και να βοηθούν (άρα ταυτόσημοι με τα «Familiars» της ευρύτερης μαγικής παράδοσης). Κατοικούν σε έναν παράλληλο κόσμο, στον «Κόσμο των Ανόργανων Όντων» αλλά μπορούν να κινηθούν και στη δική μας διάσταση. Οι όποιες «διπλωματικές» επαφές ξεκινούν μέσα από τα όνειρα ή το ονείρεμα, ή σε ιδιαίτερους ενεργειακά τόπους-πύλες. Όλα ή κάποια Ανόργανα Όντα συμπεριφέρονται σαν «Γρήγορες Σκιές» (κάτι που έρχεται σε αντίθεση με τη χαμηλών ταχυτήτων ενεργειακή τους φύση, οπότε εδώ έχουμε μία αντίφαση). Υπάρχουν πολλών ειδών Ανόργανα Όντα. Οι Βολαδόρες είναι απλά ένα είδος Ανόργανων Όντων, δηλαδή ο όρος *Ανόργανο* Ον σημαίνει απλώς το είδος της μορφής ζωής τους (π.χ. όπως λέμε έντομο, αλλά έχουμε και όλα τα διαφορετικά είδη εντόμων).

Επίσης, τα παραπάνω αλλά και άλλα λεγάμενα του Καστανέντα, φέρνουν στο νού του μελετητή τις διδαχές της ταντρικής γιόγκα και των ξεχωριστών κέντρων του σώματος που λέγονται «Τσάκρας», μέσω των οποίων ο πειραματιστής φτάνει στην «αφύπνιση» με διάφορες τελετουργικές πρακτικές. Τα Τσάκρας, συχνά περιγράφονται σαν «Κέντρα Συνείδησης» και οι μελετητές του

είδους μιλούν για κέντρα συνείδησης πάνω στο ανθρώπινο σώμα, σε διαφορετικές θέσεις ξεχωριστά από το κεφάλι μας. Ο Καρλ Γκούσταβ Γιουνγκ, αναφέρει σε ερευνητικό κείμενό του: «Σύμφωνα με τους Ινδιάνους, οι λευκοί είναι όλοι τρελοί. Μόνο οι τρελοί επιβεβαιώνουν τη σκέψη με το κεφάλι τους. Αυτή η παρατήρηση με άφησε έκπληκτο και ρώτησα τον Ινδιάνο αρχηγό να μου πει με τι σκεφτόταν αυτός. Μου απάντησε ότι σκεφτόταν με την καρδιά...».

Σύμφωνα με τις αποκαλύψεις του Δον Χουάν στον Καστανέντα, το μυαλό μας –ο νους μας– δεν είναι δικό μας αλλά είναι των Βολαδόρες, είναι ένας Βολαδόρε. Αναψέρονται στο συνηθισμένο συμβατικό μυαλό μας και στις σκέψεις του, με τον όρο *The Flyer's Mind και* το αποκαλούν «An Alien Installation» (μια ξένη –εξωγήινη– εγκατάσταση). (Για να το θέσω απλά στους πιο μυστικιστές από εσάς, φαίνεται ότι πιστεύουν ότι ένας από τους Βολαδόρες που μας έχει αναλάβει προσωπικά και στοιχειοθετεί την καθημερινή προσωπικότητά μας, είναι ο *Φύλακας Στο Κατώφλι*, και για να αλλάξουμε επίπεδο πρέπει να μονομαχήσουμε με αυτόν το δαιμονικό Σωσία μας, για να μας αφήσει να συνεχίσουμε...) Ο Καστανέντα γράφει στις σημειώσεις του:

> **Το έκτο ενεργειακό κέντρο του ανθρώπινου σώματος, το οποίο εντοπίζεται στο κεψάλι, ο Δον Χουάν το περιέγραψε ως κάτι που ήταν μία αηδιαστική ανωμαλία, και απέφευγε τελείως οποιαδήποτε σχέση με αυτό και με ό,τι άλλο είχε να κάνει με αυτό. Το περιέγραψε ως κάτι που κατέχει όχι έναν κυκλικό στρόβιλο ενέργειας (circular vortex of energy), όπως τα άλλα κέντρα, όπως είναι φυσικό, αλλά μία κίνηση σαν του εκκρεμούς, μπρος-πίσω, που θυμίζει κάπως το ρυθμικό χτύπημα της καρδιάς (a pendulum-like, back-and-forth movement somehow reminiscent of the beating of the heart). Εμείς –που μπορούμε να δούμε την ενέργεια– βλέπουμε ότι η ενέργειά του είναι τελείως διαφορετική. Αυτό το έκτο κέντρο ενέργειας, δεν ανήκει στον άνθρωπο, δεν είναι ανθρώπινο. Εμείς τα ανθρώπινα όντα, είμαστε υπό κατάληψη, κατά κάποιον τρόπο. Αυτό το κέντρο έχει καταληφθεί από έναν εισβολέα, ένα αόρατο αρπακτικό. Και ο μόνος τρόπος να υπερνικήσουμε αυτό το αρπακτικό είναι να ενισχύσουμε και να ενθαρρύνουμε όλα τα άλλα ανθρώπινα ενεργειακά μας κέντρα. Οι Μάγοι της γραμμής μας δεν σκέφτονται, γνωρίζουν! Η Αμεση Γνώση (Direct Knowledge) παρακάμπτει το Flyer's Mind...**

Στις μυστικές διδασκαλίες του εξωτερικού κύκλου της ομάδας του, ο Καστανέντα έχει περιγράφει το Flyers Mind, τον εισβολέα-ξένο-νου μας, ως «μία πέμπτη φάλαγγα», και διηγιόταν μια παραβολική «αληθινή ιστορία» για το πώς ένας μικρός στρατός κατάφερε να καταλάβει μία μεγάλη οχυρωμένη πόλη ενός μεγάλου βασιλιά, χρησιμοποιώντας μία μυστική φάλαγγα στρατιωτών, χάρη στην πονηριά ενός μεγάλου στρατηγού. Τοποθέτησε τέσσερις φάλαγγες στρατιωτών

μπροστά στα τείχη της πόλης, και μόλις τους είδε ο βασιλιάς από ψηλά, γέλασε και κοροΐδευε το στρατηγό των εχθρών που νόμιζε ότι μπορούσε να κυριεύσει την πόλη του με τόσο μικρό στρατό. Αλλά ο στρατηγός κατάψερε και πήρε την πόλη γιατί είχε ένα μυστικό όπλο: μία πέμπτη φάλαγγα! Η πέμπτη φάλαγγα είχε εισχωρήσει μυστικά στην πόλη πριν από πολύ καιρό, και οι στρατιώτες της ζούσαν μεταμφιεσμένοι σαν συνηθισμένοι άνθρωποι ανάμεσα στους άλλους κατοίκους. Ήταν ασσασσίνοι και σαμποτέρ, αλλά κανείς δεν το ήξερε. Αυτοί χτύπησαν το βασιλιά και το στρατό του από μέσα, κι έπειτα άνοιξαν τις πύλες και μπήκαν και οι υπόλοιποι. Η πόλη έπεσε. «Ο ΝΟΥΣ: αυτή είναι η πέμπτη φάλαγγα!», φώναζε ο Καστανέντα. «Εχει εμφυτευτεί μυστικά μέσα μας από τους Βολαδόρες για να μας σαμποτάρει, για να εμποδίσει το ταξίδι μας, την πλοήγησή μας προς το Απειρο, να μας κάνει πειθήνιους και ανίκανους βλάκες. Δεν είμαστε πια Πλοηγοί και Ταξιδευτές. Έχουμε πέσει στην παγίδα των Flyers...»

Ο Ναγκουάλ περιέγραψε το *Flyer's Mind* και την εγκατάστασή του στο κεφάλι μας, μιλώντας για πολύ τρελά και «απαγορευμένα» πράγματα. Το Flyer's Mind γραπώνεται στις περιοχές γύρω από το κεφάλι με πλοκάμια σαν του χταποδιού, κι έχει μία ξένη ενέργεια, τελείως διαφορετική από αυτή των άλλων κέντρων του σώματός μας. Είναι ένα εξωγήινο υβρίδιο που έχει αγκιστρωθεί στο κεφάλι μας (χμ, ένα «sombrero», κυριολεκτικά. Θυμίζει επίσης κάτι από την ταινία *Alien*, και η ιδέα είναι τελείως λαβκραφτική. Για παράδειγμα, διαβάστε οπωσδήποτε το διήγημα του Λάβκραφτ *The Whisperer in Darkness).* Ο Δον Κάρλος περιγράφει: «Ετσι, ξέρουμε ότι είναι μια ξένη εγκατάσταση, ο σαμποτέρ ενός εισβολέα. Η ενέργειά του πάει πίσω-μπρος, οριζόντια. Μπονγκ-μπονγκ, μπονγκ-μπονγκ!...», και κινούσε το κεφάλι του δεξιά-αριστερά, μονότονα, για να δείξει την επαναλαμβανόμενη μονοτονία του παλμού της ξένης ενέργειας στο κεφάλι μας. «Οι Βολαδόρες της παράδοσης των Μάγων, είναι μαύρες σκιές, και μερικές φορές τις εντοπίζουμε όλοι μας αλλά τις ερμηνεύουμε ως κηλίδες πάνω στον αμφιβληστροειδή...»

Ερευνώντας το ογκώδες υλικό που έχουμε στα χέρια μας καθώς και το τι έχει γραφτεί και ειπωθεί από τον Καστανέντα και τους υπόλοιπους της ομάδας του, συγκέντρωσα τις εξής –φαινομενικά ασύνδετες– πληροφορίες: είπαν ότι η Αργεντινή (!) μοιάζει να είναι ο βασικός τόπος κατοικίας των Βολαδόρες. Κάτι σχετικό με την κλίση του άξονα της Γης, ή με το Νότιο Πόλο, τους συγκεντρώνει εκεί (κι ο Καστανέντα λέει ότι «είναι ένα πολύ εγωιστικό μέρος»). (Αυτή η πληροφορία περί Αργεντινής, κλίσης του άξονα, και Νότιου Πόλου, μου λέει τόσα πολλά και έχει τόσες προεκτάσεις που δεν θα χωρούσαν σε κανένα κείμενο. Οι επίδοξοι ερευνητές πρέπει να ξεκινήσουν από το βιβλίο *Arktos,* του καθηγητή Τζόσελιν Γκόντγουιν, εκδ. Αρχέτυπο, αλλά και από τη νουβέλα *Τα Βουνά της Τρέλας* του Χ. Φ. Λάβκραφτ.) Δεν

ξέρω αν αυτό σημαίνει ότι οι Βολαδόρες δεν βρίσκονται στον ίδιο αριθμό παντού, δηλαδή αν κάπου είναι περισσότεροι και κάπου λιγότεροι ή κανένας, αυτό σίγουρα απαιτεί μια μεγάλη μελέτη για να ξεκαθαριστεί, και δεν ξέρω κατά πόσο είναι εφικτή. Οι περισσότεροι Βολαδόρες είναι μεγάλοι σαν κτίρια, τιτάνιες ιπτάμενες σκιές, που δεν πετούν ακριβώς αλλά κινούνται με τεράστια άλματα. («Ανάμεσα στην Τούλα και στο Μέξικο Σίτυ, υπάρχει ένα βουνό. Οι μάγοι συνήθιζαν να παρακολουθούν εκείνη την περιοχή, βλέποντας τους Βολαδόρες να χρειάζονται τρία τεράστια άλματα για να πάνε από το βουνό στις πυραμίδες και στην εκκλησία. Έπειτα έκαναν αντιστοιχα τρία άλματα για να επιστρέψουν στο βουνό και ένα τέταρτο άλμα προς το Απειρο...» Η εκκλησία στην οποία αναφέρεται είναι εκείνη όπου ο Κάρλος συνάντησε τον Αρνητή του θανάτου. Επίσης, ο Δον Χουάν έλεγε ότι οι Βολαδόρες έρχονται από τη *Θάλασσα της Συνείδησης*, «the Sea of Awareness»...) Όταν οι μάγοι «βλέπουν την ενέργεια καθώς ρέει στο σύμπαν» αρχίζουν και βλέπουν τις φιγούρες αυτές, οι Βολαδόρες είναι σαν σκιές στο φόντο όταν *βλέπουν* την ενέργεια. Δεν έχουν πρόσωπο ή φανερή διάθεση και χαρακτηριστικά, είναι «abstract», αφηρημένοι. Παρ' όλα αυτά, έχουν περιγράφει ως «νυχτεριδόμορφοι», ως «μεγάλα σκοτεινά όντα με μεμβράνινα φτερά», ως «ερπετοειδή», ως «ιπτάμενοι χοντροί αλιγάτορες», ως «μεγάλες μαύρες κηλίδες», κ.ά. «Τους αρέσει το σκοτάδι», και άρα συνήθως κινούνται στο σκοτάδι και άρα σίγουρα θα αποφεύγουν μία έντονη πηγή φωτός και το περιβάλλον της. «Προτιμούν περισσότερο τους άντρες» από τις γυναίκες, γι' αυτό –σύμφωνα πάντα με τον Καστανέντα– είναι πιο εύκολο για τις γυναίκες να διατηρήσουν τη συνείδησή τους. «Όλοι κατά βάθος –σε κάποιον βαθμό– ξέρουμε ότι Αυτοί είναι εδώ», «Ναι, μπορείς συνήθως να το καταλάβεις όταν σε γλείφουν...».

Απαντώντας σε μία σχετική ερώτηση σε ένα σεμινάριο, ο Καστανέντα είπε ότι οι Βολαδόρες δεν ξέρουν αυτά ακριβώς που σκεφτόμαστε, παρά μόνο ίσως την «ατμόσφαιρά» τους, «όπως κι εμείς δεν ξέρουμε τι σκέφτονται τα κοτόπουλα στο κοτέτσι μας». Τους αρέσουν τα συναισθήματα, ο φόβος, το άγχος, και –πάνω απ' όλα– τα προβλήματα, ιδιαίτερα τα μεγάλα προσωπικά προβλήματα (αλλά και οι εγωκεντρικές ανησυχίες, όπως όταν ανησυχούμε για το αν θα κερδίσουμε την προσοχή και το ενδιαφέρον των άλλων ανθρώπων), με όλα αυτά κάνουμε πολύ ελκυστικούς τους εαυτούς μας για τους Βολαδόρες, και το μόνο αντίδοτο είναι η εσωτερική πειθαρχία. Επίσης τους αρέσει πολύ η θρησκεία, άλλωστε, σύμφωνα με τον Δον Χουάν, οι περισσότερες θρησκευτικές πεποιθήσεις και τα δόγματα, είναι εφευρέσεις των Βολαδόρες που εκπέμπονται στους ανθρώπους μέσω του πρόσθετου (και «εξωτερικού») *Flyers Mind* Ο Καστανέντα έχει αναφέρει σε μία συνέντευξή του ότι έχει στα χέρια του μία φωτογραφία ενός τεράστιου Βολαδόρε, που τραβήχτηκε σε μία θρησκευτική συγκέντρωση:

> Έχω μια φωτογραφία από έναν τεράστιο Βολαόόρε. Μια κατάμαυρη σκιά στα βουνά του Μεξικού, να γλιστράει ανάμεσα σε όύο πυραμιδοειδείς βουνοκορφές. Η φιγούρα του μοιάζει ανθρώπινη με διπλωμένα τα χέρια σαν να προσεύχεται, και λυγισμένα τα γόνατα. Η φωτογραφία τραβήχτηκε κατά τη διάρκεια ενός ανοιξιάτικου φεστιβάλ στο οποίο συμμετείχαν εκατοντάδες Βουδιστές και Χριστιανοί. Η ποσότητα διαθέσιμης Επίγνωσης που παραγόταν από αυτά τα γκρουπ ήταν τόσο άφθονη, ώστε οι Βολαδόρες δυνάμωσαν τόσο πολύ που έγιναν ορατοί στο φωτογραφικό φιλμ...

Ερευνώντας για τη φωτογραφία αυτή, μάθαμε ότι την τράβηξε ένας Μεξικανός βουδιστής Λάμα (ο Τόνι), ο οποίος την έδωσε στην Κάρολ Τιγκς. Τραβήχτηκε σε μία συγκέντρωση στις μεξικανικές πυραμίδες, ενός πλήθους 90.000 ανθρώπων, Καθολικών και Βουδιστών, στην οποία συμμετείχε και ο Δαλάι Λάμα. Όταν η Κάρολ Τιγκς την έδειξε στον Καστανέντα, την πήραν ως οιωνό ότι είχε έρθει ο καιρός να μιλήσουν ανοιχτά για τους Βολαδόρες. Ο Δον Χουάν είχε πει στον Καστανέντα να μη μιλά ποτέ γι' αυτούς «αλλιώς, στα σίγουρα θα σε κάψουν...».

Πολλοί άνθρωποι έχουν ρωτήσει τον Καστανέντα αν υπάρχει κάποια σχέση ανάμεσα στον Αετό και στους Flyers. Ο Δον Κάρλος απαντούσε ότι δεν ήξερε, και έλεγε ότι ούτε ο Δον Χουάν ήξερε, γιατί δεν μπορούσε κι εκείνος να απαντήσει όταν ο Κάρλος του έκανε την ίδια ερώτηση. Ο αντικειμενικός σκοπός του Πολεμιστή –πάντα σύμφωνα με τη διδασκαλία του Δον Χουάν– συνίσταται στο να περάσει συνειδητά το ενεργειακό σώμα του στην άλλη όχθη, μέσα από την Αριστερή Πλευρά του Σύμπαντος. «Πρέπει να προσπαθήσεις να έρθεις όσο πιο κοντά γίνεται στον Αετό και να αγωνιστείς να δραπετεύσεις προς τα αριστερά του χωρίς να σε καταβροχθίσει. Ο αντικειμενικός μας σκοπός είναι να περάσουμε στις μύτες των ποδιών μας από την αριστερή πλευρά του Αετού...» Σύμφωνα με τις –όχι ευρύτερα γνωστές– παρασκηνιακές διδαχές του Δον Χουάν, ο Αετός περιγράφεται ως εξής:

> Κάτι έχει καταλάβει το γνωστό μας σύμπαν, και είναι εκεί έξω και καταβροχθίζει τις συνειδήσεις αυτών που φεύγουν από τη ζωή. Αυτήν την αδιανόητη οντότητα οι Τολτέκοι την ονομάζουν ***Αετό.*** Ο οραματιστής τη βλέπει σαν μια απέραντη σκοτεινιά που επεκτείνεται στο άπειρο. Είναι μια απέραντη σκοτεινιά που τη διασχίζει μια λαμπερή αστραπή. Γι' αυτόν το λόγο αποκαλείται ***Αετός***: έχει μαύρα φτερά και πλάτη, και το στήθος του είναι λαμπερό. Ο οραματιστής διακρίνει το πελώριο μάτι του αετού. Το μάτι αυτής της θεόρατης οντότητας δεν είναι ανθρώπινο. Ο Αετός δεν έχει καθόλου οίκτο. Το ανθρώπινο κομμάτι του Αετού είναι ελάχιστα μικρό σε σύγκριση με το υπόλοιπα. Ο Αετός είναι μια αδιανόητη μάζα σκοταδιού και μαυρίλας, και μονάχα ένα μικροσκοπικό κομμάτι του έχει κάποια σχέση με τα ανθρώπινα όντα. Δεν ακούει σε

καμία παράκληση, σε καμία ικεσία, και αδιαφορεί πλήρως για τη μοίρα σου. Ο Αετός προσελκύει όλη τη ζωική δύναμη που είναι έτοιμη να εξαφανιστεί, γιατί τρέφεται από αυτήν την ενέργεια. Ο Αετός είναι σαν ένας αχανής μαγνήτης που αρπάζει όλες εκείνες τις ακτίνες φωτός, που είναι η ζωτική ενέργεια που χάνεται με το θάνατο. Τρέφεται με συνειδήσεις. Με τη φωτεινή επίγνωση των όντων. Είμαστε όλοι μας μεζεδάκια του Αετού. Το κεφάλι του Αετού τσιμπολογά το διάστημα με μια ακόρεστη όρεξη... Ποιος είναι ο αφέντης του ανθρώπου; Τι είναι αυτό που μας διεκδικεί; Ο Κύριός μας δεν μπορεί να είναι άνθρωπος. Οι Τολτέκοι ονόμαζαν «Κύριο» και «Αφέντη» το «Καλούπι του Ανθρώπου». Τα πάντα –φυτά, ζώα, άνθρωποι– έχουν ένα «καλούπι». Το «Καλούπι του Ανθρώπου» είναι το ίδιο για όλα τα ανθρώπινα όντα. Το δικό μου και το δικό σου είναι τα ίδια, αλλά μέσα στον καθένα εκδηλώνεται και δρα σε μια ξεχωριστή φόρμα, ανάλογα με την εξέλιξη του ατόμου...

Ο Δον Χουάν, περιγράφει το «Καλούπι» ως την πηγή και την καταγωγή του ανθρώπου. Σύμφωνα με τον ίδιο, αν φτάσουμε στο σημείο να συγκεντρώσουμε αρκετή προσωπική δύναμη, θα γίνουμε ικανοί να ρίξουμε μια ματιά στο «Καλούπι» και μόλις συμβεί αυτό θα πούμε ότι «είδαμε τον Θεό». Δηλαδή το «Ανθρώπινο Καλούπι» υποτίθεται ότι είναι ο Θεός. Η «Ανθρώπινη Μορφή» είναι εκείνο το άκαμπτο και σκληρό καβούκι της προσωπικότητας. Ο Καστανέντα έρχεται τώρα να το επαναπροσδιορίσει αυτό:

Η Ανθρώπινη Μορφή, είναι σαν μια πετσέτα που μας καλύπτει από το λαιμό μέχρι τα πόδια. Πίσω από την πετσέτα υπάρχει ένα λαμπερό κερί που καταναλώνεται μέχρι να σβήσει. Όταν το κερί σβήσει, σημαίνει ότι κάποιος πεθαίνει. Τότε, έρχεται ο Αετός και το καταβροχθίζει. Το ανθρώπινο ον είναι σαν ένα φωτεινό αυγό ή σφαίρα. Μέσα σ' αυτήν τη φωτεινή σφαίρα, υπάρχει κάτι σαν αναμένο κερί. Αν ο Μάγος δει σε κάποιον ότι το κερί είναι μικρό και εξασθενημένο, ακόμη κι αν το άτομο φαίνεται δυνατό, σημαίνει ότι όλα έχουν τελειώσει. Οι Τολτέκοι δεν πεθαίνουν ποτέ στ' αλήθεια, γιατί το να είσαι *Τολτέκος* σημαίνει ότι έχεις χάσει την Ανθρώπινη Μορφή. Και αν τη χάσεις, τότε ο Αετός δεν έχει τι να καταβροχθίσει. Σύμφωνα με τους Τολτέκους, με κάποιον τρόπο πρέπει να πληρώσεις τον Αετό, να του επιστρέφεις αυτό που του ανήκει, με αντάλλαγμα την ελευθερία σου...

Υπάρχει κάτι που ο Καστανέντα τελευταία είχε ονομάσει «Επιλογέα» (Selector). Ο Επιλογέας είναι ένας κοσμικός μηχανισμός (;) που διαλέγει θέσεις του Σημείου Συναρμολόγησης του ενεργειακού σώματος των όντων, και άρα την πραγματικότητα την οποία θα παρατηρούν. Απ' ό,τι φαίνεται, ταυτίζεται με αυτό που ο Δον Χουάν ονόμαζε «το Πνεύμα», το οποίο μεταξύ άλλων παρέχει τους «οιωνούς» στο Μάγο. Αυτοί που ονομάζει «Συνοδούς», μοιάζουν να είναι ένα είδος

απεσταλμένων ίου που φροντίζουν για τη διεκπεραίωση της ρύθμισης. Μιλώντας για τους Βολαδόρες –που μάλλον ταυτίζονται με αυτούς τους «Συνοδούς»– έχει πει:

> **Τους ονομάζουμε Voladores, ή «Φτερωτούς». Πρόκειται για ένα είδος Ανόργανων Όντων που η τροφή τους είναι η ανθρώπινη Επίγνωση. Είναι Ακόλουθοι του Αετού (Minions of the Eagle). Τρέφονται από εμάς, μέχρι του σημείου να μας απομένει μονάχα η –μέρα με την ημέρα– επίγνωση που χρησιμοποιείται για την αντανάκλαση του εαυτού. Κυριολεκτικά μας κατατρώνε καθημερινά... Όσο πιο εγωμανιακό είναι το ενδιαφέρον που τρέφουμε για τον εαυτό μας, τόσο πιο γευστικοί είμαστε γι' αυτούς. Βασικά, οι Βολαδόρες είναι απρόσωποι ενεργειακοί σχηματισμοί, αλλά είναι αρπακτικά, όπως άλλωστε είναι και όλα τα όντα του σύμπαντος. Τα ιδρύματα για ηλικιωμένους, μαστίζονται από Βολαδόρες, που τσιμπολογούν την Επίγνωση των γερόντων ενοίκων τους που την παράγουν αναμασώντας τις αναμνήσεις τους. Τα γραφεία κηδειών και τα νεκροταφεία, είναι επίσης πολύ δημοφιλείς χώροι γι' αυτά τα Ανόργανα Όντα, και καταλαβαίνετε πως αποτελούν τη βάση πολλών μακάβριων θρύλων. Πολλές φορές έχω δει διαμερίσματα κυριολεκτικά κατακλυσμένα από Βολαδόρες, που πετούν γύρω στο δωμάτιο σαν μεγάλες μαύρες νυχτερίδες...**

Σαφώς, λοιπόν, οι Βολαδόρες σχετίζονται με τον Αετό, αφού ο ίδιος ο Καστανέντα τους έχει ονομάσει «Minions of the Eagle». Και όταν λέει «αν τη χάσεις την Ανθρώπινη Μορφή, τότε ο Αετός δεν έχει τι να καταβροχθίσει, και με κάποιον τρόπο πρέπει να πληρώσεις τον Αετό, να του επιστρέφεις αυτό που του ανήκει, με αντάλλαγμα την ελευθερία σου», σαφώς εννοεί τα αποτελέσματα της μαγικής ενεργειακής μεθόδου της «Ανακεφαλαίωσης» (Recapitulation, βλέπε τα βιβλία του Καστανέντα). Αφού λοιπόν ο Αετός υποτίθεται ότι δέχεται ένα υποκατάστατο της συνείδησής μας, στη μορφή των ενεργειακών ιχνών των προσωπικών αναμνήσεων μέσω της Ανακεφαλαίωσης, τότε το ίδιο κάνουν και οι Βολαδόρες αφού «τσιμπολογούν την Επίγνωση των γερόντων που την παράγουν αναμασώντας τις αναμνήσεις τους». Ίσως, λοιπόν, ο Αετός –που άλλωστε είναι επίσης «Φτερωτός»– να είναι ένας συμπαντικός Βολαδόρε, το ύστατο και απόλυτο αρπακτικό, ο άρπαγας των ψυχών, ένας εισβολέας που δρα πίσω από το «Καλούπι του Ανθρώπου» και με την ανοχή του «Πνεύματος» (που είναι δύο έννοιες που απ' ό,τι έχω καταλάβει ο Δον Χουάν τις ταυτίζει με τον «Θεό»). Κι έτσι, ίσως οι Βολαδόρες να είναι ουσιαστικά τα «πλοκάμια» του Αετού στον κόσμο μας, που έχουν εγκαταστήσει το εκτροφείο των Humaneros τους (εμάς) με μία ενεργειακή «συσκευή» (Flyer's Mind) που εμφυτεύτηκε στο κεφάλι μας...

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι όλα αυτά όεν παύουν να είναι ιστορίες (άρα, ακόμη κι αν όεν είναι στ' αλήθεια έτσι τα πράγματα, όλα αυτά όεν παύουν να λειτουργούν σε ένα πολύ λειτουργικό παραβολικό επίπεόο). Διηγήσεις ιδιαίτερων ανθρώπων που και οι ίδιοι ήταν «ιστορίες». Ο Καστανέντα έχει πει: «Ο Δον Χουάν με ανάγκασε να γίνω ένα σακί με ιστορίες. ΓΓ αυτό, εγώ όεν μπορούσα να ανακαλύψω τον άνθρωπο σ' αυτόν, τον Δον Χουάν. Ήταν γεμάτος από ατέλειωτες ιστορίες. Αυτό είναι ένας μάγος. Ο άνθρωπος όεν υπάρχει πια, είναι abstract, αφηρημένος. Υπάρχουν πια μόνο ιστορίες, μαγική επίγνωση και ενέργεια. Ο Άλλος –ο άνθρωπος, που έχει τη δική του "ιστορία" και την πάγια προσωπικότητα– όεν είναι παρά καλλιεργημένη τροφή για τους Βολαδόρες...».

Όμως, ποιο είναι το είδος της πειθαρχίας που απαιτείται για να αποφύγει κανείς τους Βολαδόρες; Τι εννοεί ο Δον Χουάν με τη λέξη *πειθαρχία*; Νομίζω ότι αυτό συνοψίζεται πολύ ωραία σε κάτι σημειώσεις του Καστανέντα με τα λεγάμενα του Δον Χουάν:

> Το μεγάλο κόλπο των αρχαίων μάγων ήταν να επιβαρύνουν το νου τους με την πειθαρχία. Ανακάλυψαν ότι αν επέβαλαν ένα φόρο στον εαυτό τους με τη συγκέντρωση της προσοχής, και ειδικά της προσοχής εκείνης που οι μάγοι αποκαλούν *Ονειρική Προσοχή*, τότε ο νους πετάει, φεύγει, δίνοντας σε όλους εκείνους που εξασκούν αυτή τη μανούβρα την απόλυτη βεβαιότητα για την ξένη προέλευση του νου μας... Η πειθαρχία επιβάλλει ένα φόρο στο νου, που αυτός αρνείται να πληρώσει. Όταν λέω πειθαρχία, δεν εννοώ σκληρές ρουτίνες και δοκιμασίες και άλλα τέτοια. Οι μάγοι καταλαβαίνουν την πειθαρχία ως την ικανότητα να αντικρίζεις γαλήνιος καταστάσεις που δεν συμπεριλαμβάνονται στις προσδοκίες σου. Η πειθαρχία είναι μία θεληματική πράξη που τους καθιστά ικανούς να αποδέχονται ό,τι τους συμβαίνει χωρίς θλίψη, απογοήτευση, οικτιρμούς, μετάνοιες και προσδοκίες. Για τους μάγους της γραμμής μας η πειθαρχία είναι μία τέχνη: η τέχνη να αντικρίζεις το Απειρο χωρίς να δειλιάζεις και χωρίς να οπισθοδρομείς, όχι γιατί είσαι σκληραγωγημένος ή κάτι τέτοιο, αλλά γιατί είσαι πλημμυρισμένος από δέος. Η πειθαρχία για την οποία μιλώ είναι η τέχνη να νιώθεις δέος. Χωρίς ερμηνείες, προσδοκίες, αυτολύπηση. Έτσι, μέσα από την ειδική πειθαρχία τους, οι μάγοι εξολοθρεύουν το νου τους: την ξένη εγκατάσταση. Δραπετεύουν από τους Βολαδόρες...

(ΧΡΗΣΤΟΣ *ΡΙΖΟΣ* —

ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ 20ού ΑΙΩΝΑ

Ο ΣΥΝΟΥΑΣΜΟΣ ΜΗΧΑΝΗΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΣΤΗ ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ

CYBORGS - VIRTUAL REALITY ΚΑΙ Η ΑΥΓΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ CYBORG ΚΟΙΝΩΝΙΩΝ

Η ΜΗΧΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ Ο ΕΞΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΗΧΑΝΗΣ

Η θεωρία ύπαρξης ενός Matrix, αν και όχι χόσο νέα, πυροδότησε αντιδράσεις από τους απλούς πολίτες, εξαιτίας ενός απροσδιόριστου φόβου απέναντι στις νέες τεχνολογικές εξελίξεις. Η λειτουργία του μπορεί να θεωρηθεί επιβεβλημένη, τόσο για τη συνέχιση της ανθρώπινης ύπαρξης, όσο και εξαιτίας της ανθρώπινης φύσης για αθανασία και συμπαντική γνώση. Οι βιολογικοί οργανισμοί, χρονικά πεπερασμένοι, μόνο μέσα από την τεχνολογία και τη ρομποτική, μπορούν να κατακτήσουν την αθανασία. Από την άλλη, το ταξίδι στις εσχατιές του σύμπαντος μόνο με αυτές τις τεχνολογίες θα είναι εφικτό. Αυτό που προβληματίζει τον απλό πολίτη, είναι το ποιος θα ελέγχει τις τεχνολογίες αυτές και

αν τελικά είναι προς όφελος της ανθρώπινης κοινωνίας ή θα οδηγήσουν στον εκφυλισμό και τη μηχανοποίηση της ανθρώπινης οντότητας. Το δεδομένο είναι, ότι όλες οι τεχνολογίες και θεωρίες που θα αναπτυχθούν παρακάτω, αδιαμφισβήτητα, έχουν ήδη αρχίσει να εφαρμόζονται και παρουσιάζει ενδιαφέρον η κατανόηση της εξέλιξής τους.

Στην εποχή της πληροφορικής και των δικτύων των ηλεκτρονικών υπολογιστών, με τον όρο *κυβερνοχώρο* εννοούμε μεταφορικά τη διαμορφούμενη πραγματικότητα από τις νέες τεχνολογικές εξελίξεις. Ο κυβερνοχώρος δεν είναι απλώς ένας «χώρος» όπου μπορεί να κινηθεί κάποιος, αλλά συμπεριλαμβάνει ανθρώπους, πληροφορίες και δίκτυα επικοινωνιών μέσω υπολογιστών. Ο όρος προέρχεται από τη λογοτεχνία της επιστημονικής φαντασίας (*Neuromancer*, William Gibson, 1984).

Μελετώντας την ετυμολογία της λέξης *κυβερνοχώρος* διακρίνουμε στο κύριο συστατικό της σύνθετης αυτής λέξης το πρόθεμα *κυβερνο-*, που προέρχεται από την *Κυβερνητική* (*Cybernetics*) του Norbert Wiener, ενός όρου με προέλευση από το ρήμα *κυβερνώ*, με τον οποίο ο Wiener ονόμασε το 1948 τις θεωρίες του ελέγχου της ροής πληροφοριών μεταξύ ζώντων ή τεχνητών επικοινωνούντων συστημάτων.

Ο όρος *κυβερνοχώρος*, με τη βοήθεια της κυβερνητικής, της κύριας επιστήμης που συνέβαλε στον καθορισμό του εννοιολογικού περιεχομένου του κυβερνοχώρου, θα ξεφύγει σύντομα από τα virtual και ηλεκτρονικά περιβάλλοντα. Ήδη, για τους επιστήμονες που ασχολούνται με τα θέματα αυτά, ο όρος *κυβερνοχώρος* αναφέρεται στο συνδυασμό του πραγματικού χώρου (του φυσικού κοινωνικού χώρου, στον οποίο βιώνεται η πραγματικότητα) με τις νέες τεχνολογικές προοπτικές και δυνατότητες, που είτε έχουν ήδη υλοποιηθεί είτε τώρα αναπτύσσονται. Και ακόμη παραπέρα, η κυβερνητική θεωρεί πως και τα προϊόντα της Φαντασίας, καθώς είναι δομές πληροφορίας που άνετα μπορούν να βρούνε έκφραση σε ένα εικονικό περιβάλλον, είναι σταθερές δομές του ανθρώπινου κυβερνοχώρου.

Όπως αναφέραμε, ο *κυβερνοχώρος* (cyberspace) επινοήθηκε το 1984 από τον William Gibson, συγγραφέα επιστημονικής φαντασίας, έναν από τους πρωτοπόρους της cyberpunk λογοτεχνίας. Ο Gibson γράφει στο βιβλίο *Νευρομάντης*:

> Κυβερνοχώρος. Μια συναινετική παραίσθηση (consensual hallucination) την οποία ζουν καθημερινά εκατομμύρια νόμιμοι χειριστές σε κάθε χώρα και παιδιά που μαθαίνουν τις μαθηματικές έννοιες... Μια γραφική αναπαράσταση των δεδομένων που προέρχονται από το σύνολο όλων των υπολογιστών του κόσμου. Αδιανόητη πολυπλοκότητα. Γραμμές φωτός που

διασχίζουν ιο μη-χώρο (nonspace) του νου, συμπλέγματα και αστερισμοί δεδομένων. Σαν τα φώτα της πόλης που τρεμοσβήνουν...

Η ΑΥΓΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗΣ

Τα χρόνια της δεκαετίας του '40, και κυρίως μετά το Β' Παγκόσμιο πόλεμο, έχουν σημαδέψει την εξέλιξη των επιστημών με την παραγωγή νέων θεωριών και νέων τεχνολογιών που στόχευαν να λύσουν τα μεγάλα προβλήματα της εποχής εκείνης.

Μέσα στην πολεμική ατμόσφαιρα της εποχής, όλες οι επιστημονικές και τεχνολογικές εξελίξεις, συσχετίζονταν με στρατιωτικές έρευνες που γίνονταν στις ΗΠΑ από κοινού, μεταξύ στρατού και πανεπιστημιακών κέντρων. Αυτός ο παράγοντας ευνόησε μια εντατικοποιημένη παραγωγή της νέας γνώσης.

Οι μεγάλοι πρωταγωνιστές της περιόδου αυτής, ήταν ο Warren Weaver, ο μαθηματικός Norbert Wiener, ο νευροψυσιολόγος Arturo Rosenblueth της Ιατρικής Σχολής του Harvard, και ο μηχανικός Julian Bigelow (ο οποίος οδήγησε το 1940 στην ανάπτυξη αυτοματισμών αντιαεροπορικών οπλικών συστημάτων). Οι καρποί της συνεργασίας τους θεωρούνται ότι άνοιξαν το έδαφος για την αντιμετώπιση των προβλημάτων «οργανωμένης πολυπλοκότητας», αναπτύσσοντας μια καινούργια επιστημονική περιοχή, στην οποία ετίθετο ένα κοινό μεθοδολογικό πλαίσιο ανάλυσης διαφορετικών συστημάτων συμπεριφοράς, ανθρώπων, ζώων και μηχανών.

Οι δυο πρώτες μελέτες που θεωρούνται ότι εγκαινίασαν την καινούργια επιστημονική περιοχή και οι δυο εμφανίσθηκαν το 1943. Η μια ήταν η εργασία των Arturo Rosenblueth, Norbert Wiener και Julian Bigelow με τίτλο *Συμπεριφορά, Σκοπός και Τελεολογία* (Rosenblueth et al., 1943), στην οποία κυριαρχούσε η ιδέα ότι και κάποιες κατάλληλα σχεδιασμένες μηχανές μπορούν να εκδηλώσουν δραστηριότητες επιδίωξης στόχου και σκοπιμότητας. Η δεύτερη, του νευροφυσιολόγου Warren McCulloch και του μαθηματικού Walter Pitts, είχε τον τίτλο *Ένας Λογικός Λογισμός των Ιδεών που Ενυπάρχουν στη Νευρική Δραστηριότητα* (McCulloch & Pitts, 1943). Σ' αυτή την εργασία ανέπτυσσαν τη θεωρία για τη δημιουργία των ιδεών στον εγκέφαλο ως αποτέλεσμα της δραστηριότητας ενός δικτύου νευρώνων.

Με τις δύο αυτές δημοσιεύσεις, άρχισε ένα ολόκληρο ερευνητικό πρόγραμμα, του οποίου σκοπός ήταν η ανάπτυξη μηχανών που θα μπορούσαν να μιμηθούν κάποια από τα στοιχεία της ανθρώπινης νοημοσύνης. Η στρατηγική του ερευνητικού προγράμματος ήταν η μελέτη του νευρικού συστήματος, η δημιουργία μιας τυπικής θεωρίας της ανθρώπινης νόησης και η εφαρμογή της θεωρίας αυτής στο σχεδίασμά νοημόνων μηχανών (αυτομάτων).

Η περιοχή που άνοιγε με αυτό το ερευνητικό πρόγραμμα ονομάσθηκε από τον Wiener *κυβερνητική-cybernetics* στο βιβλίο του οποίου ο τίτλος προδιαγράφει τα όρια ισχύος του νέου αυτού όρου: *Κυβερνητική ή Έλεγχος και Επικοινωνία σε Ζώα και Μηχανές* (Wiener, 1948). Ο όρος αυτός είναι ένα δημιούργημα, που ο Wiener επινόησε από την ελληνική λέξη *κυβερνήτης*, για να δώσει έμφαση στο γεγονός ότι η νέα επιστήμη αφορά την «κυβέρνηση» (με την έννοια της διεύθυνσης, της ρύθμισης και του ελέγχου) ζώντων οργανισμών και μηχανών κατασκευασμένων από τον άνθρωπο.

Αν ψάξουμε τον όρο αυτό στα πολιτικά συστήματα διοίκησης μιας κοινωνίας, οι απαρχές της ελληνικής αυτής λέξης, φθάνουν στην πλατωνική σύγκριση της «τέχνης του κυβερνείν» την πόλη σε αναλογία με τη διακυβέρνηση ενός πλοίου. Το 19ο αιώνα, η γαλλική μεταφορά του όρου *cybernetique*, είχε ήδη χρησιμοποιηθεί από τον Γάλλο φυσικό Andre-Marie Ampre για να ταξινομηθεί η πολιτική σαν «επιστήμη της διακυβέρνησης», ανάμεσα στις υπόλοιπες επιστήμες (Ampre, 1843). Στα αγγλικά, ο όρος *governor* (που αποτελεί παραφθορά της ελληνικής λέξης *κυβερνήτης-διοικητής)* είχε κι αυτός χρησιμοποιηθεί από τον λόρδο Clerk Maxwell το 1868 για το «ρυθμιστή» της ταχύτητας των ατμομηχανών (όπως αναγνωρίζει ο ίδιος ο Wiener στα βιβλία του).

Οι Rosenblueth, Wiener, Bigelow, McCulloch και Pitts απετέλεσαν τον αρχικό πυρήνα γύρω από τον οποίο σχηματίσθηκε τη δεκαετία του '40 μια πολύ ισχυρή ομάδα, που δούλευε στις κατευθύνσεις του νέου ερευνητικού προγράμματος. Ο Wiener έπεισε να ενδιαφερθεί για τα προβλήματα της κυβερνητικής, ο φίλος του μαθηματικός, John von Neumann, που την εποχή εκείνη προσέφερε μια σημαντική συμβολή στην κατασκευή του ENIAC, του πρώτου μεγάλου υπολογιστή που έμοιαζε με τους σημερινούς.

Η ομάδα της κυβερνητικής είχε καθιερώσει μια σειρά από επιστημονικές συναντήσεις με ανάδοχο το Ίδρυμα Josiah Macy από το 1946 ως το 1953. Τα συνέδρια αυτά είχαν προσελκύσει επιστήμονες κι από άλλες επιστήμες, πέρα από τις φυσικές επιστήμες, όπως, την ανθρωπολόγο Margaret Mead, τον κοινωνιολόγο Gregory Bateson και τον οικονομολόγο Oscar Morgenstern.

Την περίοδο 1945-1960, που είναι η περίοδος της κλασικής κυβερνητικής ή, όπως αργότερα ονομάσθηκε αλλιώς από τον von Foerster «κυβερνητική πρώτης τάξης», μπαίνουν τα θεμέλια της νέας επιστήμης. Σχηματίζεται το επιστημονικό σώμα ενός νέου τρόπου αντιμετώπισης πολύπλοκων προβλημάτων, στα πλαίσια του οποίου από κοινού, άνθρωποι, ζώα και μηχανές θεωρούνται ότι αποτελούν «βρόγχους ανατροφοδότησης», επικοινωνούν με μια διαρκή ροή μεταβιβαζόμενων μηνυμάτων και αναπτύσσουν συμπεριφορές επιδίωξης σκοπών.

Η κύρια έμψαση και η προτεραιότητα, δόθηκε τότε στην τεχνολογία των συστημάτων ελέγχου που στηρίζονταν στην έννοια της ανατροφοδότησης (feedback). Ανατροφοδότηση έχουμε όταν μια «ροή» επανέρχεται στην πηγή της και επηρεάζει την αρχική ροή της πηγής, αλλάζοντάς την συνεχώς.

Κατά την περίοδο της «κυβερνητικής πρώτης τάξης», το ενδιαφέρον στράφηκε σε βρόγχους αρνητικής ανατροφοδότησης, δηλαδή ανατροφοδότησης μείωσης της απόκλισης ή του λάθους, στους οποίους η απόδοση ή η έξοδος του συστήματος συγκρίνεται πρώτα με κάποια προκαθορισμένη επιθυμητή τιμή και στη συνέχεια ενεργοποιείται κάποια διόρθωση για την ελάττωση της απόκλισης από τον προδιαγεγραμμένο στόχο.

Εξαιτίας των παράξενων μαθηματικών κανόνων που χρειάζονται για να περιγράφει η ανατροφοδότηση, έγινε αμέσως φανερό ότι η κυβερνητική, για να είναι επιστήμη του ελέγχου και των ρυθμίσεων, πρέπει να μελετά την ανταλλαγή πληροφορίας και την επικοινωνία μεταξύ των συστημάτων, είτε ζωικών ή ανθρώπινων ή μηχανικών.Έτσι, σύντομα, έγινε κλάδος της επιστήμης της επικοινωνίας, που κι αυτή πρωτοεμφανίστηκε σαν επιστήμη στη δεκαετία του '40, κυρίως μετά το τέλος του πολέμου.

Η θεμελίωση της μαθηματικής θεωρίας της επικοινωνίας, έγινε στο ομώνυμο βιβλίο (Shannon & Weaver, 1949) του Claude Shannon, ηλεκτρολόγου μηχανικού των εργαστηρίων της Bell, και του Warren Weaver, ερευνητού τότε στο ίδρυμα Rockefeller της Νέας Υόρκης.

Ο βασικός σκοπός της θεωρίας της επικοινωνίας ήταν από τη μια ο ορισμός της πληροφορίας ενός μηνύματος και από την άλλη η βελτιστοποίηση της μεταβίβασης ενός μηνύματος διαμέσου οποιουδήποτε καναλιού επικοινωνίας. Η έννοια της πληροφορίας αποτελούσε ανέκαθεν ένα περίπλοκο πρόβλημα. Το θέμα ήταν αν θα έπρεπε να ορισθεί μόνο σαν μαθηματική έννοια, χωρίς καμιά αναφορά στο νόημα που δημιουργεί στον άνθρωπο, ή αν έπρεπε να συνδεθεί με το νόημα, με το οποίο την καταλάβαινε κανείς. Ο Shannon υποστήριξε το πρώτο και διαμόρφωσε έναν αυστηρό μαθηματικό ορισμό της πληροφορίας ως συνάρτησης της κατανομής πιθανοτήτων των στοιχείων ενός μηνύματος.

Η θεωρία της πληροφορίας του Shannon αναπτύχθηκε τελικά μόνο σε σχέση με την αποτελεσματική μεταβίβαση των μηνυμάτων και ανεξάρτητα από το αν τα νοήματα που μεταφέρουν αυτά τα μηνύματα είναι αληθινά, λογικά, σωστά ή πραγματικά. Οποιαδήποτε μεταβίβαση πληροφορίας, σύμφωνα με το μοντέλο των Shannon και Weaver, ακολουθεί πάντα τις εξής φάσεις: α) το μήνυμα δημιουργείται στην πηγή της πληροφορίας, β) το μήνυμα κωδικοποιείται σε σήμα

στον πομπό, γ) το σήμα στέλνεται στο κανάλι επικοινωνίας και δ) τελικά λαμβάνεται από το δέκτη, όπου αποκωδικοποιείται από σήμα ξανά σε μήνυμα.

Πολλοί επικοινωνιολόγοι έσπευσαν να εξαγάγουν σημαντικές γλωσσολογικές και κοινωνικοψυχολογικές συνέπειες από αυτή τη θεωρία της επικοινωνίας, αλλά ο ίδιος ο Shannon ήταν ιδιαίτερα απρόθυμος να γενικεύσει πέρα από την εξειδικευμένη ονοματολογία και τη συγκεκριμένη έννοια που έπαιρνε η πληροφορία στη θεματολογία του ηλεκτρολόγου μηχανικού.

ΟΙ ΕΝΝΟΙΕΣ ΜΗΧΑΝΗ ΚΑΙ ΣΩΜΑ ΣΤΗ ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗΣ

Ο Norbert Wiener κάνει μια ουσιαστική διαίρεση της ιστορίας των αυτομάτων σε περιόδους. Τη διαιρεί σε τέσσερις φάσεις: τη μυθική περίοδο των golem, την περίοδο του ρολογιού (17ος και 18ος αιώνας), την περίοδο του ατμού (τέλος του 18ου και 19ος αιώνας) και τελικά την περίοδο του ελέγχου και της επικοινωνίας. Εκείνο που κατά τον Wiener διακρίνει την κάθε περίοδο, είναι το είδος της κινητήριας δύναμης: η θεϊκή εξουσία αντικαθίσταται από τη μηχανική ενέργεια, την οποία διαδέχεται η θερμική ισχύς κι αυτήν τελικά η τηλεπικοινωνιακή δύναμη.

Παράλληλα όμως με τις περιόδους αυτές των αυτομάτων ο Wiener οριοθετεί τα αντίστοιχα μοντέλα της αναπαράστασης του ανθρώπινου σώματος. Το σώμα από μαγικό, εύπλαστο, πήλινο σχήμα μετατρέπεται σε ωρολογιακό μηχανισμό και στη συνέχεια σε θερμική μηχανή, που αντί γλυκόζης καίει κάποια άλλη καύσιμη ύλη, για να μετασχηματισθεί τελικά σε ένα ηλεκτρονικό σύστημα. Η διπλή αυτή διαίρεση της ιστορίας της μηχανής και του σώματος που κάνει ο Wiener έχει μεγάλη σημασία για δυο κυρίως λόγους, όπως παρατηρεί ο David Tomas (ένας από τους κύριους ιδρυτές της κυβερνητικής): αφενός «αποκαλύπτει την επίγνωση, των σημαντικών φάσεων, της βασισμένης στη μηχανή ιστορίας του δυτικού σώματος» και αφετέρου «προκαλεί την προσοχή στις παράλληλες φάσεις της λειτουργικής αναπαράστασης του σώματος ως βασικού στοιχείου του μηχανικού πολιτισμού» (Tomas, 1995).

Ενώ το μοντέλο του σώματος του 19ου και των αρχών του 20ού αιώνα ήταν μια μηχανή ισχύος, ο Wiener υποστηρίζει ότι:

> ...τώρα ερχόμαστε να αναγνωρίσουμε ότι το σώμα απέχει πολύ από το να είναι ένα σύστημα διατήρησης και διαχείρισης ενέργειας και η διαθέσιμη σε αυτό ισχύς είναι πολύ πιο περιορισμένη από όσο παλαιότερα πιστεύαμε. Αρχίζουμε να καταλαβαίνουμε ότι σημαντικά στοιχεία, όπως οι νευρώνες (οι μονάδες του νευρικού συγκροτήματος

> των σωμάτων μας) λειτουργούν σχεδόν κάτω από τις ίδιες συνθήκες με τους ηλεκτρονικούς σωλήνες κενού, τροφοδοτούμενοι από έξω (με την κυκλοφορία του σώματος) με τη σχετικά μικρή ισχύ τους, και ότι η επιστήμη του χειρισμού των υλικών που απαιτείται για τη λειτουργία τους δεν είναι ενεργειακή.

Έτσι, στη θέση του μηχανικού μοντέλου του σώματος, η κυβερνητική προτείνει το σχήμα του σώματος σαν ένα δίκτυο επικοινωνίας, του οποίου η καλή λειτουργία βασίζεται στη «με ακρίβεια αναπαραγωγή του σήματος». Για τον Wiener:

> ...η μελέτη των αυτομάτων, είτε από μέταλλο ή με σάρκα, είναι ένας κλάδος της τεχνολογίας της επικοινωνίας και οι θεμελιώδεις έννοιές του είναι οι έννοιες του μηνύματος, του ποσού διαταραχής ή «θορύβου», της ποσότητας πληροφορίας, της τεχνικής κωδικοποίησης. Σε αυτή τη θεωρία, ασχολούμαστε με αυτόματα, ενεργά συνδεδεμένα με τον εξωτερικό κόσμο, όχι μόνο μέσω της ενεργειακής τους ροής, του μεταβολισμού τους, αλλά επίσης και μέσω της ροής των εντυπώσεων, των εισερχομένων μηνυμάτων και των δράσεων των εξερχομένων μηνυμάτων.

Η «αναλογική» λογική της κυβερνητικής κατόρθωνε να αναπροσδιορίσει την έννοια της «ζωής» και να την τοποθετήσει σε μια αντιστοιχία με τα λειτουργικά χαρακτηριστικά της αυτόματης μηχανής. Όπως παρατηρούσε ο Wiener: «Το πρόβλημα αν η μηχανή είναι ζωντανή ή όχι, είναι για τους σκοπούς μας σημασιολογικό και είμαστε ελεύθεροι να το απαντήσουμε όπως νομίζουμε. Όσο για τις μηχανές δεν υπάρχει κανένας λόγος γιατί να μη μοιάζουν με τα ανθρώπινα όντα στο να ποριστούν θύλακες συνεχώς ελαπούμενης εντροπίας, σε ένα πλαίσιο στο οποίο η ολική εντροπία τείνει να αυξάνεται» (Wiener, 1954). Μια τέτοια γενικευμένη θεώρηση της «ζωής» ερχόταν σε ρήξη με τη μηχανιστική ή ταξινομική αντίληψη της φυτικής ή ζωικής οργάνωσης.

Στη θέση της η κυβερνητική τοποθετούσε ένα δομημένο, πολυεπίπεδο, αυτοελεγχόμενο σύστημα που ισορροπούσε στις αλλαγές του περιβάλλοντος και είχε την ικανότητα να προσαρμόζει τη συμπεριφορά του, για να εξασφαλίσει την απαιτούμενη ύλη και ενέργεια για τις ανάγκες του. Με τον τρόπο αυτό η κυβερνητική υιοθετούσε μια λειτουργική λογική για την περιγραφή της «ζωής», σύμφωνα με την οποία το βιολογικό πρόβλημα γινόταν μηχανικό και το κριτήριο της «ζωντανής» δράσης εντοπιζόταν στη λειτουργική ικανότητα των αισθητήριων οργάνων, γιατί μόνο μέσω αυτών, ο οργανισμός μπορούσε να επικοινωνήσει με το περιβάλλον και να σταθεροποιήσει τους όρους ύπαρξής του.

Ο Wiener στο προτελευταίο κεφάλαιο του βιβλίου του *Για την Ανθρώπινη Χρήση των Ανθρώπινων Όντων,* το οποίο έχει τίτλο *Η Οργάνωση σαν το Μήνυμα,* γράψει:

> **Αυτό το κεφάλαιο αφιερώνεται στην ιδέα του «οργανισμού σαν μήνυμα». Ο οργανισμός αντιστέκεται στο χάος, τη διάλυση, το θάνατο, όπως το μήνυμα στο θόρυβο. Για να περιγράφουμε έναν οργανισμό, δεν προσπαθούμε να προσδιορίσουμε κάθε μόριο σε αυτόν και να το καταγράψουμε με την παραμικρή λεπτομέρεια, αλλά μάλλον να απαντήσουμε σε ορισμένα ερωτήματα για αυτόν, τα οποία αποκαλύπτουν το μόρφωμά του.**

Στις αρχές της δεκαετίας του '60 η επίδραση του κυβερνητικού μοντέλου στον τομέα του συλλογικού «μορφώματος» της κοινωνίας των ανθρώπινων οργανισμών, παίρνει μυστηριακές διαστάσεις στο έργο του Marshall McLuhan, όταν ο Καναδός θεωρητικός της επικοινωνίας έπλαθε το όραμα του «παγκόσμιου χωριού», προτείνοντας ότι «μια σύγχρονη μεταφορά όλων μας των ζωών στην άυλη μορφή της πληροφορίας, θα μπορούσε να δημιουργήσει σε ολόκληρο τον πλανήτη και σε ολόκληρη την οικογένεια των ανθρώπων, μια ενιαία συνειδητότητα» (McLuhan, 1964).

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΤΑΞΗΣ

Στις δεκαετίες '50 και '60, η επιστημονική παραγωγή της κυβερνητικής έτεινε να εστιασθεί αφενός στην ανάπτυξη συστημάτων αυτόματου ελέγχου για τεχνολογικές χρήσεις, και αφετέρου στη μελέτη των εφαρμογών της ανατροφοδότησης σε διάφορες επιστημονικές περιοχές (από τα μαθηματικά ως την κοινωνιολογία). Το 1970 κατά τη διάρκεια της συνάντησης της Αμερικανικής Εταιρείας Κυβερνητικής στη Φιλαδέλφεια, ο Heinz von Foerster επεχείρησε να στρέψει την προσοχή στα αρχικά ενδιαφέροντα που είχαν οδηγήσει στη θεμελίωση της κυβερνητικής. Στην εργασία του, με τίτλο *Η Κυβερνητική της Κυβερνητικής* (von Foerster, 1979), έκανε τη διάκριση μεταξύ της κλασικής κυβερνητικής, που την ονόμασε «κυβερνητική πρώτης τάξης» και την περιέγραψε σαν «κυβερνητική των παρατηρούμενων συστημάτων», και αυτής που ονόμασε «κυβερνητική δεύτερης τάξης» και την περιέγραψε σαν «κυβερνητική των συστημάτων παρατήρησης».

Διακρίσεις των φάσεων της κυβερνητικής παρόμοιες με αυτές του von Foerster έχουν γίνει και από πολλούς άλλους μελετητές. Έτσι, ο Gordon Pask όρισε την κυβερνητική πρώτης τάξης σαν «την κυβερνητική που ασχολείται με το σκοπό του μοντέλου», ενώ την κυβερνητική δεύτερης τάξης την όρισε σε

σχέση με το σκοπό του μελετητή του μοντέλου (Umpleby, 1990). Για τον Francisco Varela η κυβερνητική πρώτης τάξης ασχολείται με ελεγχόμενα συστήματα, ενώ η κυβερνητική δεύτερης τάξης με αυτόνομα συστήματα (Varela, 1979). Επίσης, ο Stuart Umpleby πρότεινε τους δυο ακόμη τύπους διακρίσεων: σύμφωνα με την πρώτη διάκρισή του, η κυβερνητική πρώτης τάξης αφορά τις αλληλεπιδράσεις μεταξύ των μεταβλητών ενός συστήματος, ενώ η κυβερνητική δεύτερης τάξης αφορά την αλληλεπίδραση μεταξύ του παρατηρητή και του παρατηρουμένου συστήματος. Κατά τη δεύτερη διάκριση του Umpleby, θα μπορούσαμε να πούμε π.χ. ότι η κυβερνητική πρώτης τάξης αντιστοιχεί στις θεωρίες κοινωνικών συστημάτων, ενώ η κυβερνητική δεύτερης τάξης στην αλληλεπίδραση μεταξύ ιδεών και κοινωνίας...

Ενώ λοιπόν η κυβερνητική πρώτης τάξης έδινε έμφαση σε μηχανισμούς αρνητικής ανατροφοδότησης, δηλαδή, ανατροφοδότησης μείωσης της απόκλισης, η κυβερνητική δεύτερης τάξης στράφηκε προς τους μηχανισμούς της θετικής ανατροφοδότησης ή ανατροφοδότησης αύξησης της απόκλισης. Στην περίπτωση θετικής ανατροφοδότησης, καθώς η έξοδος του συστήματος επιστρέφει στην είσοδο, αυξάνεται η απόκλιση από μια τιμή σύγκρισης, με αποτέλεσμα να αποσταθεροποιείται συνεχώς η κατάσταση του συστήματος, έτσι ώστε αυτό είτε να αποδομείται και να διαλύεται πλήρως ή να αναδομείται και να αναδιαμορφώνεται σε μια νέα κατάσταση.

Το επίκεντρο των νέων θεωρητικών εξελίξεων της κυβερνητικής δεύτερης τάξης, ήταν το Εργαστήριο Βιολογικής Πληροφορικής BCL (Biological Computer Laboratory) που ίδρυσε ο von Foerster το 1957 στο Πανεπιστήμιο του Illinois. Για είκοσι περίπου χρόνια (1957-1976) το εργαστήριο αυτό στέγαζε τις πιο προχωρημένες και επαναστατικές ιδέες πάνω στην αυτοοργάνωση και την αυτονομία των έμβιων συστημάτων. Σύμφωνα με τις ιδέες αυτές, η οργανωτική αυτονομία των ζωικών συστημάτων επιτυγχάνεται μέσω του υπολογισμού. Πρόκειται για μια τεράστια διαδικασία αυτοϋπολογισμού, γιατί αναπτύσσεται μια βιολογική υπολογιστική δραστηριότητα, η οποία αφενός παράγει τη δομή του έμβιου οργανισμού και αφετέρου συμβάλλει στη διατήρηση της ύπαρξής της και της οργανωτικής της ταυτότητας, μέσα στις αντίξοες συνθήκες του περιβάλλοντος.

Οι Humberto Maturana και Francisco Varela (Maturana & Varela, 1980 & 1988), χρησιμοποίησαν τη λογική της κυβερνητικής δεύτερης τάξης προς την κατεύθυνση της ανάπτυξης μιας ριζοσπαστικής επιστημολογίας, που απορρίπτει την παραδοσιακή αιτιότητα. Σύμφωνα με τη λογική αυτή, ένα γεγονός δεν προκαλεί απλώς κάποιο άλλο, αλλά αποτελεί την αιτία για να ενεργοποιηθούν κάποια αποτελέσματα μέσα στην αυτοοργανωπκή λειτουργία του συστήματος.

Μετά από τη βιολογία, η αυτοποιητική θεωρία της κυβερνητικής επεκτάθηκε και στις κοινωνικές επιστήμες με το έργο του Γερμανού κοινωνιολόγου Niklas Luhmann (Luhmann, 1990), στον οποίο οφείλεται η ιδέα ότι τα αυτοοργανωμένα κοινωνικά συστήματα δεν αποτελούνται από άτομα ή ρόλους ή δράσεις, όπως συνήθως θεωρείται, αλλά τα συστατικά τους στοιχεία συγκροτούνται από «νοηματικές επικοινωνιακές σχέσεις».

ΖΩΝΤΕΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ ΚΑΙ CYBORGS ΜΗΧΑΝΕΣ

Η θεμελιώδης ιδέα της κυβερνητικής, η ιδέα της λειτουργικής σύνδεσης μηχανής και έμβιου οργανισμού, είχε αρχίσει να υλοποιείται πρακτικά από τη δεκαετία του '60. Είχε προαναγγελθεί από τους οραματισμούς του Marshall McLuhan, για μια τεχνολογία που αποτελούσε την «προέκταση ή τον αυτοακρωτηριασμό των φυσικών σωμάτων μας» και που δημιουργούσε «νέες ισορροπίες μεταξύ των άλλων οργάνων και των προεκτάσεων του σώματος» (McLuhan, 1964).

Το 1960, δώδεκα χρόνια μετά την εισαγωγή του όρου *κυβερνητική,* δυο Αμερικανοί διαστημικοί φυσικοί, ο Manfred E. Clynes και ο Nathan S. Kline, κατασκεύασαν μια σημαντική παραφθορά της λέξης αυτής, για να περιγράφουν ένα νέο τύπο έμβιου οργανισμού-μηχανισμού. Δημιούργησαν τον *κυβερ-οργανισμό* (ή *κυβερν-οργανισμό),* για τον οποίο θα κρατήσουμε τον αγγλικό όρο *cyborg,* που δεν είναι παρά μια σύντμηση της έκφρασης *κυβερνητικός οργανισμός* (cybernetic organism), φυσικά με την έννοια του «οργανισμού της κυβερνητικής».

Σαν cyborg οι Clynes και Kline ορίζουν «ένα οργανωμένο συγκρότημα (κατασκεύασμα-οντότητα) από βιολογικά-μηχανικά-υπολογιστικά μέρη από τα οποία άλλα είναι φυσικά και άλλα τεχνητά και τα οποία συνεργάζονται ασυνείδητα, σαν να είναι μέρη μιας φυσικής αυτοοργανωμένης οντότητας» (Clynes & Kline, 1960). Η νοηματική πυκνότητα και η τεχνική επιβάρυνση του ορισμού αυτού, οφείλεται στην πολυπλοκότητα των εννοιών που καλύπτει η λέξη, εννοιών που προέρχονται από την εφαρμογή της κυβερνητικής θεωρίας του ελέγχου π.χ. στα προβλήματα των διαστημικών πτήσεων ή σε καταστάσεις που παραβιάζουν τη νευροφυσιολογία του ανθρώπινου σώματος υπό κανονικές συνθήκες.

Οι Clynes και Kline πρότειναν να πραγματοποιηθεί η τροποποίηση των σωματικών λειτουργιών, κυρίως μέσω σύγχρονων τεχνητών οργάνων, συστημάτων ελέγχου και φαρμάκων. Έτσι, σκοπός του «cyborg» ήταν, σύμφωνα με τους ερευνητές, «να δημιουργήσουν ένα οργανωμένο σύστημα, στο οποίο να

λύνονται αυτόματα και ασυνείδητα τα ρομποτικού τύπου προβλήματα, αφήνοντας ελεύθερη την ανθρώπινη συνείδηση να εξερευνήσει, να δημιουργήσει, να σκεφθεί και να αισθανθεί».

Αν περιορισθούμε στην καθημερινή ζωή, μπορούμε να δούμε σαν cyborgs ανθρώπους με ψηφιακούς βηματοδότες, προσθετικά άκρα, ακουστική βοήθεια, τεχνητά μέλη και εμφυτεύσεις. Τα στατιστικά στοιχεία της ύπαρξης τέτοιων cyborgs δεν είναι καθόλου ευκαταφρόνητα: για παράδειγμα, η Hayles υπολογίζει ότι το 10% του πληθυσμού των ΗΠΑ είναι άνθρωποι που ζουν μέσω κάποιου επιπρόσθετου τεχνητού οργάνου και, άρα, είναι cyborgs με την έννοια που τέθηκε προηγουμένως.

Με τον τρόπο αυτό, τα όρια που χωρίζουν άνθρωπο και μηχανή, γίνονται όλο και πιο ασαφή. Όπως παρατηρεί ο ιστορικός David Channell:

> **Καθώς κάθε ένα από αυτά τα μηχανήματα γίνεται λειτουργικό μέρος του ανθρώπινου οργανισμού, γίνεται όλο και πιο δύσκολο να χαρακτηρισθεί το αφομοιωμένο αντικείμενο σαν ανθρώπινο ή μηχανικό. Το cyborg δεν είναι κανένας συνήθης συνδυασμός ανθρώπου και μηχανής, όπως ένας άνθρωπος που χρησιμοποιεί ένα όργανο. Το cyborg περιλαμβάνει μια μοναδική σχέση μεταξύ ανθρώπου και μηχανής στο βαθμό που η μηχανή χρειάζεται να λειτουργήσει χωρίς τη βοήθεια της συνείδησης, για να συνεργασθεί με τους αυτόνομους μηχανισμούς ελέγχου του ίδιου του σώμαχος.**

Σύμφωνα με αυτά, δεν είναι cyborg ένας ζωικός οργανισμός που έχει πάρει κάποιο φάρμακο, αλλά είναι cyborg ένας ζωικός οργανισμός, στον οποίο γίνεται μια συνεχής ένεση φαρμάκου ή έχει τεχνητά μέλη σώματος. Για παράδειγμα, ένα από τα πρώτα cyborgs των Clynes και Kline ήταν ένας κοινός εργαστηριακός ποντικός, στον οποίο είχε εμφυτευτεί μια μικρή οσμωτική αντλία, που επέτρεπε τη συνεχή έγχυση χημικών με ελεγχόμενο ρυθμό στον οργανισμό του ποντικού.

Η έννοια του cyborg έχει γίνει το αντικείμενο πανεπιστημιακών μελετών και ερευνών, έχει ευρέως συζητηθεί ως ένα σημαντικό πολιτιστικό αλλά και πολιτικό θέμα και έχει εμπνεύσει μια σειρά από καλλιτεχνικά, λογοτεχνικά και κινηματογραφικά έργα επιστημονικής φαντασίας. Για τον Tomas, ο λόγος της τόσο βαθιάς διείσδυσης της θεματολογίας του cyborg στη φαντασία του δυτικού πολιτισμού, οφείλεται στο γεγονός ότι με τα cyborgs επιστρέφει η «ανθρωπομορφϊκή μίμηση στην ιστορία των αυτομάτων» (Tomas, 1995).

Η ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΤΗΣ VIRTUAL ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

Στο τέλος της δεκαετίας του '80, εξαπίας της εκτεταμένης χρήσης υπολογιστών μεγάλης ισχύος, ξεπροβάλλουν σε όλο και περισσότερες εφαρμογές (βιομηχανικές, εμπορικές, επιστημονικές, εκπαιδευτικές, στρατιωτικές, καλλιτεχνικές ή και σε χρήσεις ελεύθερου χρόνου) τα συστήματα της δυνητικής πραγματικότητας (virtual reality), τα οποία αποτελούν τα προϊόντα μιας ψηφιακής τεχνολογίας εμβαπτισμένης από την άμεση αλληλεπίδραση ανθρώπου-υπολογιστή. Η εμβάπτιση (immersion) στο virtual περιβάλλον, επιτυγχάνεται μέσω της τεχνητής προσομοίωσης από τον υπολογιστή, του περιβάλλοντος ενιαίου φυσικού χώρου και με τη μεταβολή των δεδομένων της προσομοίωσης από τις αντιδράσεις στα προσλαμβανόμενα τεχνητά ερεθίσματα.

Σαν αποτέλεσμα της εμβάπτισης και της αλληλεπιδραστικής κίνησης (πλοήγησης) δημιουργείται η εμπειρία της τηλεπαρουσίας, δηλαδή, μιας ζωντανής τρισδιάστατης και κινούμενης αίσθησης παρουσίας και συμμετοχής σε ένα τεχνητό περιβάλλον.

Η τεχνολογία αυτή υλοποιεί, σε μια σειρά από διαφορετικά νοητικά επίπεδα, το βασικό πρόγραμμα της κυβερνητικής. Κατ' αρχάς, η virtual εμπειρία στηρίζεται πλήρως σε ανατροφοδοτικούς μηχανισμούς, στους οποίους συντονίζονται ανθρώπινα αισθητήρια όργανα μαζί με τους μηχανικούς αυτοματισμούς. Με την έννοια αυτή, η σύζευξη στο virtual χώρο ανθρώπου-υπολογιστικής μηχανικής είναι μια μορφή cyborg. Επιπλέον όμως, η συναρμολόγηση ανθρώπου-μηχανής στη virtual πραγματικότητα αποτελεί ένα γνήσιο σύστημα κυβερνητικής δεύτερης τάξης.

Ο περιορισμός του virtual χώρου εκφράζει μια σημαντική αντιστροφή στις συνθήκες κάτω από τις οποίες πραγματοποιείται η κυβερνητική σύγκλιση ανθρώπου-μηχανής. Ενώ στα κλασικά cyborgs η συνένωση αυτή γίνεται με τη μηχανή να «εξανθρωπίζεται» καθώς προστίθεται στο σώμα του ανθρώπου, στα συστήματα virtual πραγματικότητας έρχεται ο άνθρωπος να «μηχανοποιηθεί» καθώς το σώμα του ανθρώπου μεταναστεύει προς την άυλη ψηφιακή επικράτεια της πληροφορίας, που αποτελεί την πρώτη «ύλη» της μηχανής.

Ενώ ο σκοπός του περιορισμού στα κυβερνητικά συστήματα δεύτερης τάξης είναι πώς να διατηρηθεί ανέπαφη η οργάνωσή τους, ο περιορισμός των virtual συστημάτων αλλάζει προτεραιότητες. Για το λόγο αυτό, δεν είναι λίγοι αυτοί που προβλέπουν στην κυβερνητική των συστημάτων virtual πραγματικότητας μια νέα, τρίτη, φάση της κυβερνητικής, όπως, για παράδειγμα, η Ν. Katherine Hayles, που μιλά για την κυβερνητική της δυνητικότητας (virtuality) σαν το «τρίτο κύμα της κυβερνητικής» (Hayles, 1996).

Τα περιβάλλοντα της virtual πραγματικότητας (αλλά κι όλος ο κυβερνοχώρος) θεωρούνται σαν μια «εξαϋλωμένη χώρα της πληροφορίας», στην οποία εισέρχονται οι άνθρωποι, εγκαταλείποντας τα σώματά τους, απελευθερωμένοι από τους φυσικούς τους περιορισμούς, για να πάρουν όποια μορφή ή ταυτότητα θέλουν, ακόμη και καμία μορφή. Στην πραγματικότητα, βέβαια, δεν υπάρχει καμία εξαΰλωση, γιατί ο ρευστοποιημένος ψηφιακός χώρος της virtual πραγματικότητας, απλώς και μόνον δημιουργεί την ψευδαίσθηση της κίνησης σε ένα διαφορετικό περιβάλλον προσομοίωσης, που είναι προκαθορισμένο εξαρχής, αφού θα πρέπει να έχει ήδη προγραμματισθεί στην εντέλεια, για να βιωθεί στη συνέχεια μηχανικά. Όπως σημειώνει η Hayles, η χίμαιρα της εξαϋλωμένης πληροφορίας έχει μια πολύ παλιά ιστορία που φθάνει μέχρι το αρχαίο πρόβλημα της διάκρισης μορφής-ουσίας και τη σπηλιά του Πλάτωνα (Hayles, 1996).

Οι νέες τεχνολογίες της virtual πραγματικότητας, της ρομποτικής και της τεχνητής νοημοσύνης κάθε άλλο παρά φραγμό βάζουν στη φαντασία του ανθρώπου. Έτσι, ο Hans Moravec, διευθυντής του Εργαστηρίου Κινητών Ρομπότ του Carnegie-Mellon, έχει προτείνει το φανταστικό σενάριο του μετασχηματισμού της ανθρώπινης συνείδησης σε ψηφιακά data και στη συνέχεια την εξαγωγή των data από τον ανθρώπινο εγκέφαλο και την εγκατάστασή τους στο δίσκο ενός υπολογιστή (Moravec, 1988). Ουσιαστικά, αυτό που θέλει να πει ο Moravec είναι ότι, η περίοδος της ζωής που είναι βασισμένη στον άνθρακα φθάνει σε ένα τέλος. Τη διαδέχεται η ζωή ηλεκτρονικής υπόστασης, που θα περιέχεται πλέον στους υπολογιστές, τα ρομπότ και τις μηχανές της τεχνητής νοημοσύνης.

Μια λύση για να γλιτώσουν οι άνθρωποι από τον επερχόμενο αφανισμό θα ήταν να γίνουν κι οι ίδιοι μηχανές, απαλλασσόμενοι από το σώμα τους και φορτώνοντας το πνεύμα τους στον υπολογιστή... (Moravec, 1988).

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΩΝ CYBORGS

Συζητώντας αυτό που ο ίδιος αποκαλεί «πολιτιστική λογική του ύστατου καπιταλισμού», ο Fredric Jameson παρατηρεί ότι «η άνοδος της μετανεωτερικότητας, σηματοδοτείται με κάποιες παράλληλες εξελίξεις στον πολιτισμό μας: διάχυση της εξουσίας, αποκέντρωση των νοημάτων και αλλοίωση του Φυσικού» (Jameson, 1990.

Στο μανιφέστο της, με την ονομασία *Ένα Μανιφέστο για τα Cyborgs*, η Donna Haraway γράφει ότι «όλα τα πράγματα και τα πρόσωπα μπορούν δικαιολογημένα να κατανοηθούν μέσω των διαδικασιών της αποσυναρμολόγησης και της ανασυναρμολόγησης. Δεν υπάρχει καμιά "φυσική" αρχιτεκτονική που να περιορίζει το σχεδίασμά συστημάτων». Η Haraway ισχυρίζεται ότι το cyborg

δεν είναι μόνο ένα υβρίδιο μηχανής και οργανισμού αλλά και «ένα δημιούργημα της κοινωνικής πραγματικότητας και της λογοτεχνίας» (Haraway, 1990. Συνολικά η Haraway πιστεύει ότι τουλάχιστον τρεις διαφορετικές αντιθέσεις ανατρέπονται από το μεταφορικό και συμβολικό σχήμα των cyborgs: οι αντιθέσεις ανθρώπου-ζώου, ανθρώπου-μηχανής και φυσικού-αφύσικου.

Σε αντίθεση με το cyborg των Clynes και Kline, που εμφανιζόταν σαν ένας «υπεράνθρωπος» εφοδιασμένος με τρομερή αντοχή επιβίωσης σε εχθρικά εξωγήινα περιβάλλοντα, το cyborg της Haraway παρουσιάζεται σαν ένα καθημερινό πλάσμα στον κόσμο του ύστατου καπιταλισμού. Όμως, ένα τέτοιο πλάσμα είναι «ουτοπικό και χωρίς καμιά αθωότητα» με την έννοια ότι είναι «αποφασισμένο για μεροληψία, ειρωνεία, στενές σχέσεις και διαστροφή».

Κατά πόσο η απελευθερωτική κατασκευή του cyborg λύνει τις παλιότερες κοινωνικοπολιτικές αντιθέσεις και δεν τις μετατοπίζει απλώς σε κάποιο άλλο επίπεδο; Χαρακτηριστικά προβληματισμένη η N. Katherine Hayles γράφει:

> **...*η virtual πραγματικότητα για κάθε λύση που προσφέρει, εγείρει καινούργια προβλήματα και, για κάθε κακό που ξεσπά, μπορεί να δημιουργήσει καινούργιες δυνατότητες*. Η αντίδραση απέναντι στην εμμονή για έλεγχο, δίνεται από την αυθόρμητη και ελεύθερη συλλογικότητα, που αναδύεται όταν πολλαπλοί μέτοχοι της virtual πραγματικότητας συνεργάζονται για να κτίσουν τον κόσμο τους... Η εξισορρόπηση της υποκείμενης λογικής της μηχανής (που παρά τη χρησιμότητά της είναι η προκρούστεια κλίνη στην οποία η ανθρώπινη αντίληψη πρέπει να ταιριάζει), είναι η συγκίνηση της δημιουργίας και της εξερεύνησης των virtual κόσμων.**

Η τάση για κυριαρχία (διακυβέρνηση) αλλά και οι προβληματισμοί για τις μελλοντικές αναγκαστικές μεταλλάξεις, στις οποίες θα πρέπει να υποβληθεί το ανθρώπινο γένος για να πετύχει τους μελλοντικούς του στόχους ή την επιβίωσή του, είναι τα ουσιαστικά ερωτήματα της κυβερνητικής τρίτης τάξης, που οι επιστήμονες θα κληθούν να απαντήσουν στο πρώτο μισό του 21ου αιώνα. Ίσως τελικά ο άνθρωπος, για να διασφαλίσει την επιβίωσή του και την παραπέρα εξέλιξη του είδους, δημιουργεί έτσι ένα καινούργιο ολογραφικό και πολυδιάστατο Matrix...

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η ΔΥΝΑΜΗ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ!

Ubi dubium ibi libertds.
(Όπου υπάρχει αμφιβολία υπάρχει ελευθερία.)
Λατινική παροιμία

Στην εποχή της τηλεοπτικής δικτατορίας η πεζότητα εισέβαλε στα σπίτια μας μεταμορφωμένη σε γλυκιά θαλπωρή. Έχοντας συνειδητοποιήσει από νωρίς πως ένας από τους μεγαλύτερους εχθρούς μου είναι η πλήξη της καθημερινότητας και η χλιαρή λάσπη της μετριότητας, κατέψυγα από μικρός στη σκέψη και στη φαντασία. Προτιμούσα να μηχανεύομαι τρόπους διανοητικής φυγής από την πεζή και μίζερη καθημερινότητα, παρά να βουλιάζω μέσα στη χλιαρότητά της. Από μικρός ήμουν ένας ασυμβίβαστος, ένας μοναχικός ονειροπόλος, όχι όμως κι ένας επαναστάτης. Θεωρούσα την επανάσταση ανώφελη σπατάλη ενέργειας, που καταλήγει πάντα να τρώει τα παιδιά της.

Καθώς μεγάλωνα δεν άλλαξα γνώμη. Αντίθετα παρατηρούσα πως όπου συνέβαινε μια επανάσταση απελευθερωνόταν πολλή ενέργεια, δημιουργούνταν προς στιγμήν υπερβολικές προσδοκίες κι ελπίδες στους ανθρώπους και στο τέλος ο ενθουσιασμός πάντα ξεφούσκωνε, οι ελπίδες πάντα διαψεύδονταν και όλα κατέληγαν σε πικρία κι απογοήτευση. Σ' αυτό το μείγμα χάους και βίας, το αίμα έβαφε πάντα κόκκινα τα όνειρα των ανθρώπων.

Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΟV «ΚΙΤΡΙΝΟV ΑΦΡΟΛΕΞ»

Ένα γκρίζο θεσσαλονικιώπκο πρωινό του 1987 ένας φίλος μου κτύπησε έντρομος την πόρτα του σπιτιού που νοίκιαζα τότε σαν φοιτητής. Ήταν ένα ψαγμένο

άτομο στην ηλικία μου (19 χρονών), καλός φίλος από το γυμνάσιο, με τον οποίο ξενυχτούσαμε συχνά συζητώντας για διάφορα ενδιαφέροντα και παράξενα θέματα. Ήταν κατάχλωμος, φαινόταν άυπνος και κάπως σε υπερδιέγερση. Γνώριζα ότι δεν έπαιρνε ναρκωτικά, αλλά ποτέ δεν ξέρεις. Αφού του έφτιαξα ένα «νερόπλυμα» για καφέ –ποτέ δεν τα καταφέρνω στον ελληνικό– σταμάτησε να γυροφέρνει νευρικά στο δωμάτιο κι άρχισε να μου εξομολογείται την εμπειρία που είχε την προηγούμενη νύχτα εισπνέοντας καθαρή βενζίνη από βαμβάκι – ένας «πρωτόγονος» τρόπος μαστουρώματος για πρωτάρηδες. «Είδε» μια τεράστια μοχθηρή οντότητα, ακαθόριστου σχήματος, να βρίσκεται παντού γύρω του και να απομυζεί τα πάντα. Αισθάνθηκε τον εαυτό του σαν ένα είδος «ενεργειακού φαγητού» γι' αυτή τη μονίμως πεινασμένη οντότητα. Μου περιέγραψε με εντυπωσιακές λεπτομέρειες το τι ακριβώς αισθάνθηκε, όταν αυτή η οντότητα άρχισε να τον καταπίνει και μ' έκανε πράγματι να τρομάξω. Στη συνέχεια άρχισε να μου αναπτύσσει μια ολόκληρη θεωρία γύρω από το πώς όλος ο κόσμος δεν είναι παρά τροφή γι' αυτή τη μοχθηρή και αδηφάγα οντότητα. Ονόμασε την όλη ανάλυσή του «Θεωρία του Κίτρινου Αφρολέξ». Έτσι φαίνεται πως έμοιαζε αυτή η οντότητα. Για να επιβεβαιώσει μάλιστα τη θεωρία του μου έδωσε *Τα Τρία Στίγματα του Πάλμερ Έλντριτς* του Φίλιπ Ντικ σημειώνοντας στην πρώτη σελίδα: «Προσοχή! Θεωρία Κίτρινο Αφρολέξ. Σελίδες 203, 213, 228». Μου άφησε το βιβλίο για να μελετήσω τις συγκεκριμένες σελίδες. Δεν κατάλαβα τίποτε το ιδιαίτερο, μου φάνηκε αστεία και γκροτέσκα η φαντασίωσή του, αλλά από τότε απέκτησα «κόλλημα» με τον Φίλιπ Ντικ...

Είχα σχεδόν ξεχάσει τη θεωρία του «Κίτρινου Αφρολέξ» μέχρι που το Σεπτέμβριο του 1999 είδα στον κινηματογράφο την τεχνο-μυστικιστική ταινία *Matrix.* Αυτομάτως ταύτισα τη μοχθηρή οντότητα «Κίτρινο Αφρολέξ» του παράξενου φίλου μου, με το Σύστημα, το Matrix αν θέλετε, και τις δυνάμεις που κρύβονται πίσω από αυτό. Αναρωτήθηκα για πρώτη φορά στα σοβαρά μήπως δεν είμαστε ελεύθερα όντα, αλλά «φυτά» που τρέφουμε με τις πράξεις, την ενέργεια και τα όνειρά μας το ΣΥΣΤΗΜΑ, έναν απρόσωπο μηχανισμό που ελέγχεται από μια ορατή και αόρατη ελίτ η οποία κρατά στα χέρια της τις τύχες του κόσμου μας.

Κάτω από την ασφυκτική πολιορκία αυτής της σκέψης, άρχισα να αναθεωρώ τις απόψεις μου για την επανάσταση. Ίσως τελικά η επανάσταση να μην ήταν άδικος κόπος, όπως πίστευα μέχρι τότε, αλλά μια αναγκαστική υπενθύμιση προς το Σύστημα να μη λειτουργεί πάντα ερήμην και σε βάρος των μαζών. Ίσως η επανάσταση, παρότι κανιβαλιστική προς τα παιδιά της, να ήταν ο μόνος τρόπος για να επέλθει, έστω και μελλοντικά, μια κάποια ανακατανομή της δύναμης

προς όφελος ίων πολιτών. Ίσως, σε τελική ανάλυση, να ήταν μια «βαλβίδα ασφαλείας» που απέτρεπε το «καζάνι» της ανθρωπότητας από το να εκραγεί. Ένα είδος πυροκροτητή που προκαλεί μια αλυσιδωτή αντίδραση «ξεκαθαρίσματος λογαριασμών» στους κόλπους των ανθρώπινων κοινωνιών. Άρχισα λοιπόν να πιστεύω, ως ιδεαλιστής, πως η επανάσταση όχι μόνον ήταν χρήσιμη αλλά και απαραίτητη για την εξέλιξη της ανθρωπότητας προς την ελευθερία από φυσικούς και τεχνητούς καταναγκασμούς. Τα όνειρα έχουν τη στόφα της επανάστασης.

Η ΦΑΝΤΑΣΊΑ ΕΙΝΑΙ Η ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΜΕ ΑΛΛΑ ΜΕΣΑ

Ο κόσμος μας χρειάζεται επαναστάτες. Η επανάσταση και η επιθυμία για θετικές αλλαγές βρίσκονται μέσα στην καρδιά του ανθρώπινου πνεύματος. Οστόσο η εποχή μας σχεδόν εχθρεύεται τους οραματιστές που αναζητούν ριζοσπαστικές λύσεις στα κοινωνικά και ατομικά προβλήματα που μας απασχολούν κι ευνοεί το «πρακτικό πνεύμα», δηλαδή τα στυγνά οικονομικά συμφέροντα.

Εμείς εδώ στο διανοητικό υπερχώρο των κειμένων μας, όπως ίσως θα καταλάβατε, είμαστε άνθρωποι ευαίσθητοι, ονειροπόλοι, ρομαντικοί, θαυμαστές του παράξενου και επαναστάτες της πραγματικότητας. Δεν μας αρέσει ο κόσμος έτσι όπως είναι βαρετός, μίζερος και παγωμένος, με δυο λόγια «Νο Man's Land» για τους αληθινούς ανθρώπους. Θέλουμε να αλλάξουμε τον κόσμο, να τον κάνουμε κατοικήσιμο για τις ψυχές των αληθινών ανθρώπων και –το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε– να τον ομορφύνουμε με τις πινελιές μας, κάνοντάς τον όσο γίνεται πιο υποφερτό. Είμαστε επαναστάτες με τον τρόπο μας καθώς προσφέρουμε στους αναγνώστες μας όσο το δυνατόν περισσότερες «ανατρεπτικές» ιδέες που μπορούν ν' αλλάξουν τον κόσμο μας προς το καλύτερο.

Κι εσείς, εφόσον μας διαβάζετε, είστε δυνάμει επαναστάτες. Θέλετε ν' αλλάξετε τον κόσμο, αλλά δεν γνωρίζετε με ποιον τρόπο. Φοβάστε, αισθάνεστε μόνοι κι αδύναμοι, αλλά αυτό δεν είναι παρά ένα παιχνίδι του μυαλού σας, γιατί ούτε μόνοι είστε, ούτε αδύναμοι και οι φόβοι σας είναι περισσότερο ζήτημα άγνοιας παρά απόρροια αντικειμενικών καταστάσεων. Το 60 π.Χ. ο Λουκρήτιος έγραφε στο *Περί της Φύσεως των Πραγμάτων.* «Όπως τα παιδιά τρέμουν και φοβούνται τα πάντα μες στο πυκνό σκοτάδι, έτσι κι εμείς κάποιες στιγμές στο φως, φοβόμαστε όσα δεν θα έπρεπε κανείς να φοβάται περισσότερο από εκείνα που τρομάζουν τα παιδιά μέσα στο σκοτάδι». Οι περισσότεροι φόβοι μας είναι τεχνητοί και καλλιεργούνται έντεχνα από όσους θέλουν να μας ελέγχουν.

Αν απελευθερώσετε τη δημιουργική σας φαντασία τότε θα ξεδιπλωθεί μπροστά σας ο κόσμος όπως θα μπορούσε να είναι: όμορφος, ευτυχισμένος

κι ελεύθερος Το επόμενο βήμα είναι να θελήσετε να τον αλλάξετε, να τον κάνετε να πλησιάσει στον κόσμο της φαντασίας σας. Έχω συγκροτήσει μια φράση του εφευρέτη της Ν-Μηχανής Μπρους ντε Πάλμα (1935-1997), για τον οποίο αναφέρομαι εκτενώς στο βιβλίο μου *Ελεύθερη Ενέργεια: Η Επόμενη Πλανητική Επανάσταση*: «Αν μπορείτε να το φανταστείτε, τότε είναι φανταστικό. Αν είναι φανταστικό, τότε μπορεί να πραγματοποιηθεί». Παραφράζοντας τη γνωστή φράση του Καρλ φον Κλάουζεβιτς καταλήγω πως η φαντασία είναι η συνέχιση της πολιτικής με άλλα μέσα. Η φαντασία είναι ένα σιωπηλό όπλο ανατροπής της πραγματικότητας κι όχι μια προσπάθεια φυγής από αυτήν.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΠΑ ΤΗ ΖΩΗ

Μου πήρε τριάντα τρία ολόκληρα χρόνια να συνειδητοποιήσω το προφανές: η ζωή είναι μια ανίατη «ασθένεια». Δεν υπάρχει θεραπεία για τη ζωή. Αν εξαιρέσει κανείς τη βεβαιότητα του θανάτου, όεν υπάρχει κάποιο «φάρμακο» που θα μας απαλλάξει από το βάρος του εαυτού μας, που θα μας κάνει μονίμως και, προπαντός, συνειδητά ευτυχισμένους. Ακόμη και η αλήθεια τις περισσότερες φορές σκοτώνει παρά θεραπεύει. Η αλήθεια είναι σαν ένα φάρμακο: πρέπει να δίνεται σε σωστές δόσεις σ' αυτόν που ζει μέσα στις αυταπάτες του διαφορετικά, αν δοθεί εφάπαξ, μπορεί να τον κλονίσει ανεπανόρθωτα, να τον σκοτώσει. Αν και προσωπικά προτιμώ την αλήθεια, είμαι αρκετά επιφυλακτικός όταν πρόκειται να την προσφέρω στους άλλους. Δεν ξέρω αν τελικά τους βγει σε καλό. Σε τελική ανάλυση οι άνθρωποι αισθάνονται περισσότερο ευτυχισμένοι στη νεφελώδη ελαφρύτητα της άγνοιάς τους παρά μέσα στο βάρος της γνώσης τους. Το «ευτυχισμένος φιλόσοφος» ηχεί στ' αυτιά μου κάπως σαν το «Αλβανός τουρίστας»...

Έχω κάψει κάποια εκατομμύρια εγκεφαλικά κύτταρα στα ψυχεδελικά μέχρι την ηλικία των 26 ετών. Περιμάζεψα ό,τι απέμεινε και συνέχισα έχοντας ήδη δημιουργήσει ένα γερό «κομπόδεμα» υπερβατικών γνώσεων που τις εξασφάλισα κάνοντας download από τα ακασσικά αρχεία. Από τότε πιστεύω πως ο Φίλιπ Ντικ είχε δίκιο όταν είπε: «Αν νομίζετε πως αυτό το σύμπαν είναι το χειρότερο, πού να δείτε και μερικά άλλα». Ο κόσμος μας και ο άνθρωπος βρίσκεται σ' ένα ενδιάμεσο επίπεδο. Κάτω του βρίσκεται «ο κόσμος των τάφων, ο δαιμονικός κόσμος με τα αμετάβλητα αίτια κι αιτιατά» (Φίλιπ Ντικ) και πάνω του ο άυλος κόσμος των πνευμάτων και της καθαρής ενέργειας. Ο άνθρωπος μοιάζει με το ρύζι: το σώμα του είναι βυθισμένο μέσα στη λάσπη της καθημερινής πραγματικότητας, όμως το πνεύμα του ορθώνεται ψηλά ατενίζοντας τα άστρα και τα όνειρα. Εφόσον μπορούμε να κοιτάμε τα αστέρια και να ονειρευόμαστε, μπορούμε και να ελπίζουμε πως ο κόσμος μπορεί να αλλάξει προς το καλύτερο.

Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΗΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗΣ

Ποιο ανθρώπινο πλάσμα θέλει να είναι δυστυχισμένο; Ποιος σκλάβος δεν θέλει την ελευθερία του; Αιτία της ανθρώπινης δυστυχίας είναι η άγνοια, η προσκόλληση και το μίσος. Ποια είναι όμως η αιτία της σκλαβιάς μας, που αρκετά συχνά είναι βελούδινη και «χρυσή»; Άποψή μου είναι πως από τη μία οι φόβοι μας κι από την άλλη η τάση μας να απολαμβάνουμε τις ταπεινές και κακόγουστες ηδονές που μας προσφέρονται από τους εξουσιαστές μας, είναι οι βασικές αιτίες της σκλαβιάς μας.

Ακόμη κι όταν πιστεύουμε πως είμαστε ελεύθεροι, παραμένουμε σκλάβοι. Δεν είμαι οπαδός καμιάς εξ αποκαλύψεως αλήθειας, δεν πιστεύω σε καμιά θρησκεία, σε κανένα μεταφυσικό μονοπώλιο, αλλά εκτιμώ τα όσα είπαν άνθρωποι που φωτίστηκαν, όπως ο Ιησούς και ο Βούδας. Σύμφωνα με τον δεύτερο οι πραγματικά ελεύθεροι άνθρωποι δεν επαναγεννούνται. Έχουν συμπληρώσει τον κύκλο τους σ' αυτόν τον κόσμο της Σαμσάρα. Άρα λοιπόν, όλοι όσοι ζουν σήμερα είναι ψυχές ανθρώπων που δεν μπόρεσαν να ελευθερωθούν στις προηγούμενες ζωές τους, δηλαδή σκλάβων...

Είμαστε φυλακισμένοι πίσω από ορατά και αόρατα δεσμά και μονίμως κάτω από το άγρυπνο βλέμμα του «εσωτερικού αστυνομικού» που μας έχουν εμφυτεύσει από παιδάκια. Παντού γύρω μας υπάρχουν διαχωριστικές γραμμές ελέγχου τις οποίες ακολουθούμε καθημερινά. Τα πάντα τείνουν να γίνουν απαγορευμένα. Οι απαγορευτικές πινακίδες κυριαρχούν παντού. Καθόλου παράξενο που οι διάσημοι συλλέκτες George & Gilbert ασχολούνται τα τελευταία χρόνια με τη συλλογή απαγορευτικών πινακίδων, τις οποίες και σκοπεύουν να εκθέσουν. Σε συνέντευξή τους στον Θανάση Λάλα, έδωσαν την ακόλουθη εξήγηση: «Οι απαγορευτικές πινακίδες αποδεικνύουν πού βρίσκεται αυτή τη στιγμή η ελευθερία της ανθρωπότητας... Η λέξη *απαγορεύεται* πρωτοστατεί σε όλους τους χώρους και αναφέρεται σε οτιδήποτε μπορεί να φανταστεί κανείς... Είναι απίστευτο. Τα πάντα γύρω απαγορεύονται. Όλοι σου λένε τι να μην κάνεις. Δεν είναι σχιζοφρενικό; Από τη μια διψάμε –υποτίθεται– για ζωή και από την άλλη σχεδόν τα πάντα γύρω μας απαγορεύονται. Καθημερινά αντιμετωπίζουμε περισσότερα "μη" από ποτέ άλλοτε. Οι περισσότεροι διεθνείς κανονισμοί αυτή τη στιγμή βασίζονται στην απαγόρευση... Η απαγόρευση είναι ένας εύκολος τρόπος να αποφεύγει κανείς την πραγματικότητα. Όταν κάποιος απαγορεύει κάτι, το κάνει επειδή δεν θέλει να το εξερευνήσει. Θέλει να το αποφύγει, δεν θέλει να ασχοληθεί μαζί του δεν θέλει να το εξηγήσει...». Κι όμως, τα πιο ενδιαφέροντα μέρη του κόσμου μας είναι τα απαγορευμένα...

Από την άλλη ο κόσμος μας βρίθει από στερεότυπα και κλισέ. Τα πάντα

είναι τυποποιημένα. Όπως αναφέρει και ο Καρλ Σαγκάν στο έργο του *Στοιχειωμένος Κόσμος*:

> Οι εθνικές ομάδες είναι τυποποιημένες. Οι πολίτες των άλλων εθνών και θρησκειών είναι τυποποιημένοι. Τα φύλα και οι σεξουαλικές προτιμήσεις είναι τυποποιημένες. Οι άνθρωποι που γεννιούνται σε διάφορες εποχές του χρόνου είναι τυποποιημένοι (εποχική αστρολογία) και τα επαγγέλματα είναι τυποποιημένα. Η πιο γενναία ερμηνεία αποδίδει το γεγονός αυτό σε κάποιο είδος πνευματικής τεμπελιάς. Αντί να κρίνουμε τους ανθρώπους από τις ατομικές τους αξίες και τα ελαττώματα, επικεντρωνόμαστε σε μια ή δυο πληροφορίες γι' αυτούς και έπειτα τους τοποθετούμε σε ένα μικρό αριθμό από προκατασκευασμένους περιστερώνες.

ΕΝΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΟΡΑΜΑ

Καμιά φορά σκέφτομαι πως ίσως ο Ναπολέων Βοναπάρτης είχε δίκιο λέγοντας πως «οι άνθρωποι είναι αυτοί που θέλουν να είναι». Ξυπνούν το πρωί κι αποφασίζουν να είναι μίζεροι ή ευτυχισμένοι, ελεύθεροι ή σκλάβοι. Έχουν πάντα το ελάχιστο δικαίωμα να επιλέξουν το πώς θα δουν τα πράγματα έστω και για μια στιγμή ή, έστω, να επιλέξουν τη διάθεσή τους. Από αυτή την άποψη η σκλαβιά είναι επιλογή και όχι μοίρα.

Πρέπει να ομολογήσω πάντως πως εκείνο που με ενοχλεί περισσότερο αυτή τη στιγμή είναι το οικολογικό μέλλον του πλανήτη μας και όχι το αν οι άνθρωποι επιθυμούν ή όχι να αποτινάξουν τα όποια δεσμά τους. Κάθομαι και σκέφτομαι την κατάντια αυτού του γαλαζοπράσινου «ζαφειριού» στην επιφάνεια του οποίου έχουμε την τύχη να περνούμε τις ζωές μας. Ο πλανήτης μας αργοπεθαίνει μέσα σε μια τοξική σούπα, άρρωστος από τη μόλυνση που προκαλούν τα ορυκτά καύσιμα. Έχει υψηλό «πυρετό» από την υπερθέρμανση που προκαλούν τα αέρια θερμοκηπίου, που εκλύονται από την καύση των ορυκτών καυσίμων. Είμαι πολύ οργισμένος γι' αυτό καθώς γνωρίζω πως υπάρχουν τρόποι για να απαλλαγούμε από το πετρέλαιο και τα ανθρακούχα αέρια και να επαναφέρουμε τον πλανήτη μας στη φυσιολογική του κατάσταση χάρη στην Ελεύθερη Ενέργεια. Πρόσφατα έγραψα ένα ολόκληρο βιβλίο γι' αυτό το ζήτημα, που με απασχολεί σοβαρά.

Θέλω να μοιραστώ ένα επαναστατικό όραμά μου μαζί σας. Φαντάζομαι μια ευημερούσα κοινωνία πολιτών, που έχουν συνειδητοποιήσει την καταναλωτική τους δύναμη. Σε μια ελεύθερη και οικονομικά αναπτυγμένη αγορά ο καταναλωτής είναι ένας μικρός θεός. Αρκεί βέβαια να συνειδητοποιήσει τη δύναμή του. Αν καταφέρει να μείνει ανεπηρέαστος από τον πανάκριβο διαφημιστικό

μηχανισμό διαμόρφωσης καταναλωτικής συμπεριφοράς, που έχουν εξαπολύσει τα ΜΜΕ εναντίον του, ένας συνειδητοποιημένος καταναλωτής είναι δυνάμει ένας φορέας αλλαγής του κόσμου.

Φανταστείτε μια μέρα εκατομμύρια περιβαλλοντικά ευαισθητοποιημένους πολίτες, έχοντας προηγουμένως συνεννοηθεί μέσω του Ίντερνετ, να επιβάλουν, έστω και για ένα 24ωρο, ένα άτυπο «καταναλωτικό εμπάργκο» σε μια πολυεθνική επιχείρηση, που δεν σέβεται το περιβάλλον. Γία παράδειγμα να μην αγοράζουν καύσιμα από τη Shell ή φάρμακα από την Bayer. Αν η μείωση των πωλήσεων των εν λόγω επιχειρήσεων δεν τις συνετίσει, το «εμπάργκο» αυτό μπορεί να συνεχιστεί για εβδομάδες ή και για μήνες, μέχρι να εμφανιστεί ακόμη και λογιστική συρρίκνωση των κερδών τους. Το αποτέλεσμα θα είναι καταστροφικό για την εμπορική αξιοπιστία της επιχείρησης. Όχι μόνον θα πληγεί το γόητρό της, αλλά και οι μέτοχοι θα αρχίσουν να δυσανασχετούν με τη μείωση των κερδών τους και στη συνέχεια να πουλούν τις μετοχές που κατέχουν, με αποτέλεσμα την εμπορική κατακρήμνιση της επιχείρησης. Σε συνθήκες παγκοσμιοποίησης και απελευθερωμένων αγορών αυτή η διαδικασία μπορεί να ολοκληρωθεί μέσα σε λίγες μόλις μέρες.

Για να πετύχει η τακτική των «καταναλωτικών εμπάργκο» χρειάζεται οι πρώτες επιχειρήσεις που θα επιλεχθούν ως στόχοι, να «τιμωρηθούν» παραδειγματικά, κυριολεκτικά να γονατίσουν ή ακόμη και να κλείσουν. Μετά η απειλή και μόνον επιβολής σε μια πολυεθνική επιχείρηση ενός «καταναλωτικού εμπάργκο», θα είναι αρκετή για να προκαλέσει κύμα πωλήσεων των μετοχών της και μείωση της εμπορικής της αξίας. Έτσι, όταν οι πυρήνες των συνειδητοποιημένων καταναλωτών στείλουν μια απλή προειδοποίηση σε μια πολυεθνική να αλλάξει τη συμπεριφορά της σ' ένα περιβαλλοντικό ζήτημα, εκείνη θα είναι αναγκασμένη να τη λάβει πολύ σοβαρά υπόψη της και να Φροντίσει να την ικανοποιήσει, εκτός αν θέλει να δει τη θέση της στην αγορά να κλυδωνίζεται...

Για το σκοπό αυτό όμως χρειάζεται να συγκροτηθεί αυτό που ονομάζω «Παγκόσμιο Μέτωπο Συνειδητοποιημένων Καταναλωτών για τη Σωτηρία της Γης», που θα πιέζει πολιτικούς και επιχειρήσεις για αλλαγές προς το καλύτερο. Αν η τακτική στεφθεί με επιτυχία, τότε θα μπορούσαμε να αναγκάσουμε την Texaco να «υιοθετήσει» τα δάση του Αμαζονίου, την Bayer να εμβολιάσει δωρεάν όλη την υποσαχάριο Αφρική κατά της ελονοσίας, της φυματίωσης και του δάγκειου πυρετού, τη Nestle να κτίσει ορφανοτροφεία για τα παιδιά του Αφγανιστάν, τη Microsoft να προσφέρει από έναν ηλεκτρονικό υπολογιστή σε κάθε σχολείο του Τρίτου Κόσμου, τη Vodaphone να εγκαταστήσει

ηλιακά συστήματα άντλησης νερού στη Σαχάρα κ.ά. Η κάθε πολυεθνική επιχείρηση θα είναι πλέον αναγκασμένη να «θυσιάζει» τουλάχιστον το 1/3 από τα καθαρά της κέρδη σε πρωτοβουλίες και προγράμματα που θα έχουν θετικές επιπτώσεις στην ανθρωπότητα και στο περιβάλλον. Δεν πρόκειται για «θυσία», αλλά για ζωτική επένδυση, που θα εμποδίσει τον πλανήτη μας να γίνει ακατοίκητος για τις μελλοντικές γενιές.

Όλα αυτά όμως προϋποθέτουν, αν μη τι άλλο, τουλάχιστον την ύπαρξη «κοινής λογικής». Πρέπει να εμπιστευτούμε την «κοινή λογική» και ταυτόχρονα να απελευθερώσουμε τη φαντασία και τη δημίουργικότητά μας. Η λύση βρίσκεται στην υπέρβαση των υφιστάμενων ορίων και στην άρση των όποιων απαγορεύσεων, ιδίως εκείνων που επιβλήθηκαν με πρόσχημα «το καλό μας», αλλά ουσιαστικά για την προστασία κατεστημένων συμφερόντων.

ΔΙΕΚΔΙΚΕΙΣΤΕ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Η δύναμη είναι στα χέρια μας! Αποτελεί όμως κοινό μυστικό πως χρησιμοποιούμε τη σκέψη μας ουσιαστικά για να θέσουμε το μυαλό μας σε αχρηστία. Εμείς οι ίδιοι είμαστε οι χειρότεροι εχθροί του εαυτού μας. Δεν θέλουμε, φοβόμαστε τις αλλαγές, τρέμουμε στην ιδέα της επανάστασης. Όσο πιο έμπειροι γινόμαστε, άλλο τόσο γινόμαστε και άτολμοι. Αποδεδειγμένα η πείρα διδάσκει το φόβο μπροστά στις αλλαγές. Οι εμπειρίες τείνουν να κάνουν τους ανθρώπους άτολμους και συντηρητικούς. Η εμπειρία σκοτώνει τη δημιουργία και τη φαντασία. Οι σημερινοί άνθρωποι φοβούνται όλο και περισσότερο να εκτεθούν, να ανοιχτούν προς το άγνωστο. Με το φόβο όμως και τη συντηρητικότητα είναι αδύνατον να απελευθερωθεί η ανθρωπότητα. Ακόμη κι όταν το συλλογικό μας ασυνείδητο αποφασίσει να κάνει ένα κβαντικό άλμα προς την Ελευθερία, λίγοι θα έχουν το θάρρος να βγουν μπροστά και να το υποστηρίξουν.

Με παρηγορεί ωστόσο η σκέψη πως έστω κι ένας από εσάς, φίλοι συνταξιδιώτες, θα βρει μέσα του το θάρρος για να βγει μπροστά και να διεκδικήσει το όνειρο. **Τα άστρα μπορούν να περιμένουν κι απόψε. Αν πρόκειται να τα κληρονομήσεις, ποτέ όεν είναι αργά...**

ΧΑΚΕΡΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΑΚΟΙ ΤΟΥ (ΚΥΒΕΡΝΟ)ΧΩΡΟΥ

FAQ (FREQUENTLY ASKED QUESTIONS - ΣΥΧΝΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ) VERSION 1.01

ΕΙΣΑΓΩΓΗ: ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΡΑΤΣΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΟΝΤΩΝ

1.1. Ποια είναι η ράτσα ανθρώπων στην οποία αναφέρεται αυτό το κείμενο; Τι θα πει Χάκερ;

Το κείμενο που ακολουθεί, μιλάει για μια καινούργια ράτσα μετα-ανθρώπων, που έχει αναπτύξει ικανότητες να κινείται απαρατήρητη, να επιβάλλει τη θέλησή της και να επιβιώνει σε έναν παράξενο κόσμο, τον κόσμο της πληροφορίας και των δικτύων. Αυτοί οι μετα-άνθρωποι ονομάζονται *χάκερ*, μια λέξη που υποδηλώνει πως έχουν τη δυνατότητα να «σπάνε» (hack) τα σύνορα και τους φραγμούς αυτού του κόσμου και να κινούνται ελεύθερα μέσα και έξω απ' αυτόν. Ο σκοπός του κειμένου είναι να υπαινιχτεί τρία πράγματα: 1) οι χάκερ είναι μια

νέα ψυλή, εξοπλισμένη με αντιληπτικές και πνευματικές ικανότητες που τους επιτρέπουν να παρακάμψουν και να καταστρέψουν τα «συστήματα ασφαλείας» που κλειδώνουν τον καθημερινό άνθρωπο στη «μαύρη σιδερένια φυλακή» και τελικά να αποδράσουν από αυτή, 2) ο «κόσμος του δικτύου» δεν είναι αυτό που σήμερα οι άνθρωποι ονομάζουν Ίντερνετ, αλλά το περιορισμένο δίκτυο πληροφορίας που βρίσκεται γύρω μας και ο συγγραφέας ονομάζει κώδικά «Μαύρη Σιδερένια Φυλακή» και 3) πως ο ίδιος προαιώνιος πόλεμος της Τάξης και του Χάους (ή του Πάγου και της Φωτιάς, αν θέλετε), συμβαίνει ανάμεσα σε οποιονδήποτε πολιτισμό και τις underground κουλτούρες του και αυτός ο «πόλεμος» –ή «αστάθεια» – δείχνει πως η (virtual) πραγματικότητα που ζούμε έχει κάποιο «βασικό πρόβλημα σχεδίασης».

Όπως είναι φανερό, δεν αναφερόμαστε στους κοινούς χάκερ των ηλεκτρονικών υπολογιστών, που έγιναν ένας από τους θρύλους της δεκαετίας του '80, ηθελημένα, όμως, δεν ξεχωρίζουμε τους ηλεκτρονικούς χάκερ από τους πραγματικούς, γιατί θεωρούμε πως είναι ελάχιστα διαφοροποιημένες εκφράσεις της ίδιας βασικής πνευματικής ανάγκης. Είναι πιθανό αυτή η νέα φυλή να ταυτίζεται με τους navigators (πλοηγούς), τους chaos magicians (μάγους του Χάους) ή τους urbanomancers (αστυμάγους). Επίσης, τις τακτικές της νέας φυλής μπορεί κανείς να εντοπίσει σε καταστάσεις όπως η Incunabula (βλέπε το επόμενο κεφάλαιο).

1.2. Μιλάμε για μια καινούργια ράτσα μετα-ανθρώπων. Καινούργια σε ποια χρονικά πλαίσια;

Μια από τις κύριες ικανότητες που διαθέτουν μόνο οι χάκερ, σε αντίθεση με τα κοινά ανθρώπινα όντα, είναι η ικανότητα να αντιλαμβάνονται και να καταδεικνύουν τις αδυναμίες οποιουδήποτε ***εγκατεστημένου*** συστήματος. Ψάχνουν για τρύπες στην ασφάλειά του και μπορούν να αντιληφθούν πως κάτι δεν γίνεται με τον καλύτερο τρόπο, πως κάποια βασική ιδέα του είναι λανθασμένη και πως εκεί χάνεται ενέργεια ή χρόνος χωρίς λόγο, ενώ θα μπορούσε να μη συμβαίνει κάτι τέτοιο. Αναζητώντας τα ίχνη τέτοιων ανθρώπων στο παρελθόν, παρατηρούμε πως ένα είδος χάκερ πρέπει να ήταν ο πρώτος φιλόσοφος της ιστορίας, ο Σωκράτης. Ο Σωκράτης δρούσε με τον παραδοσιακό χάκερ τρόπο, δεν προσπαθούσε να επιβάλει την άποψή του για το πώς έπρεπε να σκέφτονται οι γύρω του, αλλά έβρισκε τις βασικές τους νοητικές αδυναμίες και τις χρησιμοποιούσε για να τους δείξει τα λάθη της σκέψης τους. Ο Σωκράτης χρησιμοποιούσε τα συνηθισμένα χάκερ σύμβολα και ιδέες (περιέγραφε μια «μαύρη σπηλιά» αντί για τη «Μαύρη Σιδερένια Φυλακή» και μιλούσε για υπερδίκτυα πληροφοριών

και πεδία καθαρής πληροφορίας, έλεγε μάλιστα πως επικοινωνούσε με μια ασώματη νοημοσύνη). Σαν όλους τους χάκερ, αντιμετώπισε προβλήματα με το νόμο της Αθηναϊκής Δημοκρατίας, καθώς κατηγορήθηκε για διαφθορά των νέων της Αθήνας, καθώς και για δημιουργία κακόβουλων ιών (καινά δαιμόνια). Μερικές χιλιάδες χρόνια αργότερα, ο Τίμοθι Λίρι, ο γκουρού της κυβερνοκουλτούρας και γνήσιος χάκερ, δήλωνε: «Η δουλειά μου είναι να διαφθείρω τους νέους ανθρώπους με την ιδέα της προσωπικής ελευθερίας. Ένας άνθρωπος μονάχα, με ηλεκτρόνια στα χέρια του, μπορεί να ρίξει μια αυτοκρατορία...».

Οι πρώτοι χάκερ πρέπει να εμφανίστηκαν την αυγή της ανθρώπινης ιστορίας, την ίδια εποχή που τοποθετούμε την έναρξη του πολιτισμού, γύρω στο 2500 π.Χ. Δηλαδή, πίσω από το σχηματισμό του μοντέρνου πολιτισμού κρύβονται χάκερ – οι υπόλοιποι άνθρωποι ήταν πολύ ευχαριστημένοι στις σπηλιές τους και δεν είχαν σκοπό να αλλάξουν τίποτε.

1.3. Αναφέρετε μια ξεχωριστή ικανότητα των χάκερ που όεν διαθέτουν οι κοινοί άνθρωποι. Ποια είναι αυτή;

Αν είστε οπαδός της θεωρίας της Εξέλιξης, θα έχετε σίγουρα σκεφτεί πως η εξέλιξη των όντων θα μπορούσε να περιγράφει σαν αύξηση της δυνατότητάς τους να κινούνται σε ολοένα και περισσότερους άξονες: τα πρωταρχικά όντα δεν κινούνταν καθόλου αλλά παρασύρονταν μέσα σε υγρά, τα επόμενα ανέπτυξαν ψευδοπόδια που τους έδιναν τη δυνατότητα να κινούνται σε δυο διαστάσεις, τα πρώτα θαλάσσια όντα κατέκτησαν με τα πτερύγιά τους το χώρο των τριών διαστάσεων, τα θηλαστικά με τη μνήμη κατέκτησαν την τέταρτη διάσταση, αυτή του χρόνου –καθώς μπορούν να κινηθούν στο παρελθόν τους και στο πιθανό μέλλον τους, μαθαίνοντας από τα λάθη τους– και τελικά, ο άνθρωπος κατέκτησε μια πέμπτη διάσταση, αυτή της φαντασίας και της υποθετικής σκέψης, που με τη σειρά της του αποκάλυψε πως το σύμπαν μας μπορεί να έχει άπειρες διαστάσεις. Αλλά πόσοι άνθρωποι μπορούν να ισχυριστούν με βεβαιότητα πως έχουν τη δυνατότητα να κινηθούν με άνεση στην πέμπτη διάσταση της φαντασίας ή στις νιοστές διαστάσεις των μαθηματικών; Αυτοί που το καταφέρνουν, είναι οι χάκερ. Μετα-άνθρωποι που αναγνωρίζουν συσχετισμούς σε οτιδήποτε, ανακαλύπτουν λογικά κενά σε οποιαδήποτε επιβεβλημένη θεωρία, αμφιβάλλουν για τη «στεγανότητα» των κατεστημένων ιδεών. Ένας χάκερ μπορεί να αντιληφθεί τη δομή οποιουδήποτε συστήματος, γιατί δεν κινείται όπως όλοι οι άλλοι μέσα του, αλλά έχει τη δυνατότητα να βγει έξω από αυτό και να επιστρέψει για να το βελτιώσει ή να παίξει μαζί του. Είναι όμως σίγουρο πως αργά ή γρήγορα θα βαρεθεί οποιοδήποτε «κλειστό» σύστημα, θα το «σπάσει» και θα αποδράσει μέσα

από τις παράξενες γωνίες του πενταδιαστασιακού χώρου. Οι χάκερ εξαφανίζονται τότε από τη Μαύρη Σιδερένια Φυλακή και κατασκευάζουν το παλάτι τους σε ένα «επίπεδο» που κανένας τρισδιαστασιακός δεν μπορεί να παρατηρήσει. Οι τρισδιαστασιακοί δεν μπορούν να εισβάλουν στον κόσμο αυτό, όπως το μυαλό ενός χρυσόψαρου δεν μπορεί να ανπληψθεί το παρελθόν και το μέλλον του.Έτσι, στα μάτια των απλών ανθρώπων, μια από τις ιδιαίτερες ικανότητες των χάκερ, όπως και των πλοηγών ή των urbanomancers, είναι η δυνατότητα να εμφανίζονται και να εξαφανίζονται στον τρισδιάστατο χώρο.

Έχει αναφερθεί πως συνήθεια ορισμένων χάκερ είναι να αφήνουν πίσω τους για αντικαταστάτη ένα «διπλό», ένα προγραμματιζόμενο βιολογικό αντίγραφό τους. Η φύση του αντιγράφου είναι εύκολο να ξεκαθαριστεί, γιατί απαντά με παράξενο τρόπο στις ερωτήσεις που του γίνονται και τα μάτια του θυμίζουν μάτια πεθαμένου ψαριού. Το αντίγραφο αυτό είναι εύκολο να το μπερδέψουμε με τα άτομα που είναι μολυσμένα από το νοητικό ιό «gm-σκιά», κάτι που σε πολλές περιπτώσεις μπορεί να αποδειχτεί επικίνδυνο. Μια θεωρία συνδυάζει τις περιπτώσεις αυτές και πιστεύει πως η «σκιά» είναι το «σημείο χωρίς επιστροφή» των urbanomancers, μια χωρική δίνη που αποκόπτει την αντίληψη του χάκερ από τον τρισδιάστατο κόσμο (το θέμα αυτό μελετάται εκτενέστερα από τη Megapolisomancy).

1.3.1. Αυτή η κίνηση σε περισσότερες «διαστάσεις» είναι η μόνη ιδιαίτερη δυνατότητα που διαθέτουν οι χάκερ;

Οι χάκερ έχουν ένα τεράστιο οπλοστάσιο ιδεών-όπλων, κόλπων και τεχνικών, που κάποια προέρχονται πέρα από τις τρεις γνωστές διαστάσεις και άλλα είναι έξυπνες ιδέες που κανείς άλλος δεν έχει σκεψτεί. Δυο από τα όπλα που προέρχονται πέρα από τις τρεις διαστάσεις είναι τα μιμς (merries,), νοητικοί ιοί που μεταδίδονται στους ανθρώπινους εγκέφαλους και το εγρήγορον ή VALIS, μια ειδική ακτίνα πληροφοριών που επιλέγει και χτυπά συγκεκριμένους εγκεφάλους και τους αποκαλύπτει έναν τεράστιο αριθμό ιδεών και εμπνεύσεων, με σκοπό τη στρατολόγησή τους στις τάξεις των χάκερ. Βέβαια τα όπλα τους δεν τελειώνουν εδώ, γιατί έχουν έναν τεράστιο αριθμό τεχνικών και κόλπων. Ειδικά ηλεκτρονικά μηχανήματα που χρησιμοποιούνται για παρακολούθηση και εστίαση της προσοχής, τεχνικές μετάδοσης ψεύτικων πληροφοριών για παραπλάνηση του εχθρού, δυνατότητα μεταμφίεσης σε πράκτορες της Τάξης και του Πάγου, ψηφιακά συστήματα που μεταφέρουν πληροφορίες πέρα από το χρόνο και το χώρο και κρυφοκοιτάζουν στο μέλλον (ένα αρχαίο τέτοιο σύστημα είναι το κινέζικο *I-Ching)*, τεχνικές κωδικοποίησης, αστική μαγεία

(megapolisomancy), επαφές με νοητικές αλλοκοσμικές οντότητες, που μπορούν να καλέσουν σε βοήθεια (σαν τον «Αρχάγγελο» *Ουριήλ-Vril)*.

Οι αντίπαλοι πράκτορες της Τάξης και του Πάγου δεν είναι άοπλοι, αλλά διαθέτουν πολύ περισσότερα όπλα από αυτά που γνωρίζουμε. Πέρα από τα συνηθισμένα πιστόλια και αυτοκίνητα, πλύση εγκεφάλου και τηλεοπτικές εκπομπές, τεχνικές καθημερινής υποδούλωσης και λήθης, έχουν και αυτοί τα κρυφά τους όπλα: παγκόσμια ηλεκτρονικά συστήματα εντοπισμού των χάκερ (π.χ. Echelon, Net-force), συστήματα μόλυνσης των εστιών των χάκερ με μιμς αυτοκαταστροφής (μηδενιστικές φιλοσοφίες, ναρκωτικά), τεχνικές αποπροσανατολιστικών διαδόσεων για τη δυσφήμηση των χάκερ. Μπορεί αυτά τα συστήματα να φαντάζουν εξίσου δυνατά με τα όπλα των χάκερ, ίσως και πιο τρομερά, αλλά στην πραγματικότητα είναι παιδικές άμυνες των τρισδιαστασιακών, που φοβούνται να παραδεχτούν την πραγματικότητα που βρίσκεται έξω από το «δίκτυό» τους. Πολλές φορές, πολλά από αυτά τα όπλα στρέφονται εναντίον τους, γιατί είναι όπλα των χάκερ που δεν ξέρουν να τα χρησιμοποιούν σωστά και κάποια στιγμή «σκάνε στα χέρια τους» (όπως π.χ. τα βιβλία, η δημιουργία μιμ, οι υπολογιστές, το δίκτυο Arpanet κ.ά.). Όπως δηλώνει και ο Φίλιπ Ντικ στο καταπληκτικό του βιβλίο *VALIS, ο* πόλεμος έχει ήδη τελειώσει και το μέλλον ανήκει στους χάκερ; «Η επανάσταση πέτυχε και τα τείχη της φυλακής έχουν πέσει, εδώ και 1960 χρόνια. Ο χρόνος έχει σταματήσει και ζούμε σε μια ψευδαίσθησή του. Το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να ξυπνήσουμε στον πραγματικό κόσμο».

1.4. Λέτε πως οι χάκερ υπάρχουν από την αρχαιότητα. Γιατί όεν αναφέρονται σε κανένα κείμενο;

Οι άνθρωποι που καταφέρνουν να παρατηρήσουν την ύπαρξη των διαστάσεων, όχι μόνο του χώρου όπως τον ξέρουμε αλλά της Αντίληψης, είναι αυτοί που στο παρελθόν ονομάστηκαν Μάγοι. Έβλεπαν μυστικά και πληροφορίες εκεί που όλοι οι άλλοι δεν καταλάβαιναν τίποτε, αναγνώριζαν φυσικούς νόμους εκεί που οι άλλοι έβλεπαν τυχαιότητες και τελικά –το μυαλό μας αρνείται να δεχτεί εύκολα αυτή τη σκέψη– τα άγνωστα πεδία των υπερδιαστάσεων ανοίχτηκαν μπροστά τους, οι οντότητες που τα κατοικούν ήρθαν σε επαφή μαζί τους –άλλες δαιμονικές και κακόβουλες και άλλες ασύγκριτα αγγελικές και αγαθές– και αυτοί έφυγαν από ανάμεσά μας, για να κατακτήσουν τους κόσμους «πέρα από τ' άστρα». Κάποιοι από αυτούς άφησαν πίσω τους ημερολόγια και ίχνη για να μπορέσουμε να τους ακολουθήσουμε, αλλά αυτά τα ημερολόγια έγιναν αφορμή για μυστικούς πολέμους ανάμεσα στους «τρισδιαστασιακούς» που τα πήραν στα χέρια τους, και τελικά κρύφτηκαν από τον απλό λαό, η ύπαρξή τους

αποσιωπήθηκε και διαψεύστηκε. Όλα αυτά συμβαίνουν ξανά και ξανά εδώ και χιλιάδες χρόνια, από την αυγή του πολιτισμού, γιατί ο πολιτισμός είναι κατασκεύασμα και δώρο των Μάγων εκείνων. Σήμερα, ο σπόρος τους έχει δώσει πολλά παιδιά, όλους αυτούς που ψάχνουν τα ίχνη που οδηγούν «πέρα», που δεν περιορίζονται στις τρεις διαστάσεις της καθημερινότητας, που αμφιβάλλουν για την ορθότητα των θεωριών που σερβίρονται από τους «κακούς μαθητές» που δεν κατάλαβαν το μάθημα των δασκάλων αλλά το επιβάλλουν με το ζόρι, σαν τιμωρία, εκμεταλλευόμενοι το γεγονός πως κάποιοι δεν συνάντησαν ποτέ τους πραγματικούς δασκάλους. Είναι σίγουροι πως το «σύστημα» στο οποίο ζούνε έχει τις τρύπες του, υπάρχουν τρόποι να το παρακάμψουν και να σπάσουν τα κυκλώματα ασφαλείας που έχουν στηθεί εξαιτίας της φοβίας των τρισδιαστασιακών για το εξωτερικό άγνωστο – και τελικά, να φύγουν από εδώ...

Σήμερα η λέξη *μάγος* έχει χάσει το νόημά της, εξαιτίας της δυσφήμησης των πρακτόρων της τάξης. Έχει αντικατασταθεί στο μυαλό μας με την εικόνα, στην καλύτερη περίπτωση, ενός σοφού γέροντα που διαβάζει τα άστρα, μιλά με τους αγγέλους και ξέρει πώς να θεραπεύσει τον πονοκέφαλο – ή στη χειρότερη, μας φέρνει στο μυαλό έναν απατεώνα που εκμεταλλεύεται την αντιληπτική μας αδυναμία για να βγάλει λαγούς από ένα καπέλο ή τα χρήματα από την τσέπη μας. Έτσι, οι μετα-άνθρωποι που κινούνται στο θαυμαστό και ανεξερεύνητο κόσμο που βρίσκεται πέρα από την τρισδιάστατη φυλακή μας, έχουν αλλάξει πρόσωπα και ονομασίες.

1.5. Κατάλαβα πως δεν μιλάς για τους πραγματικούς *χάκερ* που «σπάνε» τα κομπιούτερ και τα προγράμματα. Γιατί όμως ονομάζεις έτσι αυτούς τους παράξενους μετα-ανθρώπους, αφού δεν έχουν κάποια σχέση;
Κι όμως, όλοι οι χάκερ, ηλεκτρονικοί ή μετα-άνθρωποι, είναι παιδιά της ίδιας κίνησης που αντιπροσώπευσαν ο Τίμοθι Λίρι, ο Μάρσαλ Μακλούαν, ο Φίλιπ Ντικ, ο ΝτάγκλαςΈγκελμπαρτ και πολλοί άλλοι. Είναι παιδιά του cyberculture (της κυβερνοκουλτούρας), cyber-punks και cypher-punks. Η φιλοσοφία αυτών των ανθρώπων είναι σε μεγάλο βαθμό εμπνευσμένη από την κατανόηση πως ο κόσμος μας είναι *εικονικός*, δεν είναι δηλαδή πραγματικός, αλλά είναι μια ψεύτικη απεικόνιση του σύμπαντος μέσα από τον ελλιπή και γεμάτο bugs ανθρώπινο αντιληπτικό προγραμματισμό. Οι κυβερνοπάνκ απαιτούν να «ελευθερώσουμε το μυαλό μας», να καταλάβουμε πως «η πληροφορία θέλει να είναι ελεύθερη» (information wants to be free) και το απόλυτο ιδανικό τους είναι να καταφέρουν κάποια στιγμή να κατανοήσουν *όλη* την πληροφορία, να ενωθούν δηλαδή με τον απόλυτο νου του σύμπαντος. Ταυτόχρονα τους συγκινεί η επικοινωνία, οι καινούργιες ιδέες, η

απόρριψη της καθημερινότητας, η επαφή με το άγνωστο και το νέο. Ο άνθρωπος-χάκερ προσπαθεί να γλιτώσει από την ανθρώπινη και περιορισμένη μοίρα του, καταδύεται στον εικονικό κόσμο της παγκόσμιας φαντασίας προσπαθώντας να λύσει το μυστήριο του ίδιου του εαυτού του, και τελικά τα καταφέρνει, απελευθερώνοντας ένα θεό. Μια από πς βίβλους των κυβερνοπάνκ, το βιβλίο του Γουίλιαμ Γκίμπσον *Νευρομάντης,* ακολουθεί στην πλοκή του ακριβώς αυτά τα βήματα.

Δεν έχει σημασία η κατεύθυνση προς την οποία είναι εστιασμένη η προσοχή του χάκερ, αν κοιτά προς τους «εσωτερικούς» ορίζοντες της ψυχής ή τους «ηλεκτρονικούς» ορίζοντες της ψηφιοποιημένης ανθρώπινης γνώσης. Ο χάκερ και στις δυο περιπτώσεις δρα σαν εισβολέας στο σύστημα, προσπαθεί να καταλάβει και να χειριστεί τη δομή και τα μυστικά των πραγμάτων που παρατηρεί, δρα σαν Ρομπέν των Δασών, που δεν κλέβει όμως χρήματα για να τα δώσει στους φτωχούς, αλλά κλέβει με την ικανότητά του πληροφορίες για τη δομή των εγκεφάλων, ηλεκτρονικών και ανθρώπινων, και τις μοιράζεται με όσους έχουν τη δυνατότητα και τη διάθεση να μάθουν.

1.6. Ποια είναι τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των χάκερ;

Η ιδιαίτερη ατμόσφαιρα των χάκερ, έχει να κάνει με τη συνειδητοποίηση της ασημαντότητας της καθημερινότητας, με την έντονη αμφιβολία για τα πάντα και τη συμπάθεια για τις καινούργιες και παράξενες ιδέες, είναι γεμάτη από έντονη εσωστρέφεια αλλά και από τον υπαινιγμό κάποιας παράδοξης συμπαντικής αλήθειας.Ένας χάκερ παρασύρεται στην πολύωρη μελέτη ενός θέματος, αποκόπτεται εύκολα από την καθημερινή πραγματικότητα και εκνευρίζεται όταν είναι αναγκασμένος να επιστρέφει σ' αυτήν. Μπορεί να μελετά επί ώρες ένα θέμα που είναι τελείως ακατανόητο σε οποιονδήποτε άσχετο – μπορεί π.χ. να μελετά για σαράντα συνεχείς ώρες modular μαθηματικά, RSA αλγόριθμους κρυπτογράφησης ή να ψάχνει σε εκατοντάδες πηγές τα ίχνη του Thibaut De Castries, αλλά βαριέται σε πέντε λεπτά μια καθημερινή επαναλαμβανόμενη εργασία. Δύσκολα θα ανακαλύψετε κάποιο χάκερ κείμενο που θα είναι υπερεπεξηγηματικό, κάποιο χάκερ πρόγραμμα που να είναι πολύ απλό στη χρήση του και κάποιο χάκερ βιβλίο που το θέμα του να είναι απόλυτα ξεκάθαρο. Εξίσου δύσκολο –και μάλλον απίθανο– είναι να συναντήσετε χάκερ φροντισμένο εμφανισιακά, καλοντυμένο, χτενισμένο και γυμνασμένο. Αδιαφορούν για την εξωτερική τους εμφάνιση, γιατί αυτή απαιτεί κάποια καθημερινή ιεροτελεστία. Συνήθως, εξαιτίας όλων αυτών, τους αποφεύγει το αντίθετο φύλο, έτσι αναπτύσσουν παράξενα σεξουαλικά γούστα έντονων φαντασιώσεων. Η γλώσσα που χρησιμοποιούν έχει χιλιάδες άγνωστες λέξεις που χρησιμοποιούν μόνο αυτοί, γιατί αρέσκονται στο να δημιουργούν

υβριδικές λέξεις και καινούργιες γλώσσες. Είναι όλοι τους οπαδοί του Φανταστικού, όχι μόνο σαν λογοτεχνία, αλλά και σαν επιστήμη.

Η φιλοσοφία τους είναι σχεδόν πάντα γνωστική, με μια δόση κυβερνοψυχεδέλειας. Η γνωστική φιλοσοφία, μπορούμε κάπως υπεραπλουστευμένα να πούμε πως θεωρεί ότι ο άνθρωπος είναι φυλακισμένος στο σύμπαν της ύλης, πως η πραγματική του υπόσταση είναι καθαρά πνευματική και πως πρέπει να αποδράσει από το υλικό σύμπαν, καταστρέφοντας τους υλικούς δεσμούς του. Η κυβερνοψυχεδέλεια είναι η προσπάθεια να διερευνηθεί το υποσυνείδητο με χρώματα, ρυθμούς, ήχους και γεωμετρικά σχέδια που έχουν κάποια ιδιαίτερα γνωρίσματα και ενεργοποιούν υποσυνείδητες διεργασίες. Οι κυβερνοψυχεδελικοί ακούν παράξενες ηλεκτρονικές μουσικές που μοιάζουν με ήχους που ξεπηδούν από γεννήτριες αριθμών, ενώ ταυτόχρονα φωτίζονται από οθόνες στις οποίες προβάλλονται περιστρεφόμενα χρώματα και σχήματα. Θεωρούν πως ο πρώτος γνήσιος κυβερνοψυχεδελικός ήταν ο Δάντης, ο οποίος στο έργο *Θεία Κωμωδία* περιέγραψε τον Θεό σαν περιστρεφόμενους χρωματιστούς κύκλους...

Η ζωή του χάκερ δεν ακολουθεί κάποιο life-style. Δεν πρόκειται για ανθρώπους που υπακούουν σε κάποια μόδα, αλλά για παράξενα καινούργια όντα με διαφορετική αντίληψη από τους πολλούς. Αν θέλετε να τους εντοπίσετε, πρέπει να είστε ένας από αυτούς, για να παρατηρήσετε το φράκταλ των ακατανόητων κινήσεών τους, αλλιώς δε θα μπορέσετε να καταλάβετε τίποτε για αυτούς, ούτε θα μπορείτε να υποψιαστείτε πού κρύβονται και τι σχεδιάζουν...

ΔΙΚΤΥΑ ΚΑΙ ΟΝΤΟΤΗΤΕΣ

2.1. Γιατί οι χάκερ ενδιαφέρονται τόσο πολύ για αυτό το «υπερδίκτυο»; Είναι τόσο σημαντικό;

Ολόκληρος ο ανθρώπινος πολιτισμός είναι ένα «υπερδίκτυο» πληροφοριών που ορίζει (και περιορίζει) την ύπαρξή μας: το όνομά σας, η ταυτότητά σας, τα χρήματα που σας αναλογούν, οι αναμνήσεις σας, τα πτυχία σας, οι γνώσεις σας, η σιγουριά πως κάποιος σας αγαπάει, η εθνικότητά σας, οι ελπίδες σας, τα όνειρά σας, τα κόλπα που έχετε μάθει για να επιβιώνετε, η γλώσσα που χρησιμοποιείτε για να συνεννοείστε με τους άλλους, οι πράξεις που θεωρείτε άσχημες και εκείνες που πιστεύετε πως είναι καλές και ηθικές, η πίστη στη μεταθανάτια ζωή ή στην ιστορική εξέλιξη ή στο κοινωνικό δίκαιο-άδικο, στους εξωγήινους ή στον Θεό ή σε οποιονδήποτε διάβολο, είναι πληροφορίες, που σας έχουν μεταδοθεί από το δίκτυο που λέγεται «ανθρώπινος πολιτισμός». Οτιδήποτε μέσα στο κεφάλι μας είναι πληροφορίες μεταδομένες από αυτό. Από το

απώτατο παρελθόν έχει ξεκινήσει ένας τεράστιος πόλεμος ανάμεσα στις διάφορες ομάδες σφετεριστών της εξουσίας και της δύναμης, για να επιβάλουν στο υπερδίκτυο τα δικά τους «στάνταρντ» που τους συμφέρουν. Έτσι έχουν δημιουργηθεί οι εξουσιαστικές δομές που καταπιέζουν τον άνθρωπο, οι αυθεντίες της γνώσης που ορίζουν τι είναι σωστό και τι όχι, τα δόγματα, οι επιβεβλημένες κοσμοθεωρίες. Οι απλοί άνθρωποι δεν ενδιαφέρονται να μάθουν τι συμβαίνει με όλα αυτά, πώς μπορούν να τα χειριστούν ή να τα απορρίψουν σύμφωνα με τη θέλησή τους, τους φτάνει να ακολουθούν το στάνταρντ, χωρίς να αναρωτιούνται ποιος το επιβάλλει και γιατί. «Αυτός που ελέγχει το σύστημα υδροδότησης, ελέγχει ολόκληρη την πόλη», λένε οι κυβερνοπάνκ. Έτσι σήμερα τα πανεπιστήμια ελέγχουν την «εγκυρότητα» και τη διακίνηση της γνώσης, οι τράπεζες ελέγχουν τη διανομή των χρημάτων, οι πολυεθνικές ελέγχουν τη διανομή της ενέργειας και της τεχνολογίας. Όλα αυτά τα «συστήματα ελέγχου», «ολοκληρώνονται» αργά ή γρήγορα σε ζωντανά δίκτυα που έχουν τη δομή ζωντανών οργανισμών. Κανένα από αυτά δεν εμποδίζει τη διακίνηση του βασικού του αγαθού. Τους φτάνει να ελέγχουν και να «εγκρίνουν» τη ροή και όχι να τη σταματούν τελείως, επιβάλλουν δηλαδή έμμεσα και όχι άμεσα τη θέλησή τους.

2.1.1 Μα, τα «δίκτυα» δεν έχουν να κάνουν μόνο με τα κομπιουτερ;

Όταν μιλάμε για πληροφορίες και δίκτυα, μην περιορίζετε τη σκέψη σας στους ηλεκτρονικούς υπολογιστές. Η ύπαρξη ενός δικτύου που μεταδίδει πληροφορίες δεν είναι κάτι το συνταρακτικά καινούργιο ούτε η κοσμοϊστορική αλλαγή που κάποιοι σήμερα διαλαλούν (οι ίδιοι που χθες το κατηγορούσαν και ήθελαν να σταματήσει να υπάρχει). Δίκτυα μετάδοσης πληροφοριών υπάρχουν από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα. Η μόνη πραγματική διαφορά είναι πως αν κοιτάξουμε στο παρελθόν, θα δούμε πως τα δίκτυα αυτά τα χειρίζονταν οι ανώτερες τάξεις (συνήθως οι ιερατικές). Τα μοναστήρια ήταν οι πρώτοι servers (εξυπηρετητές) πληροφορίας, γιατί αντέγραφαν, αποθήκευαν και διακινούσαν οποιοδήποτε έγγραφο περνούσε από τα χέρια τους, ακριβώς με τον ίδιο τρόπο που το κάνουν σήμερα οι κεντρικοί υπολογιστικοί servers των μεγάλων εταιριών. Αρκούσε να βρίσκεσαι σε θέση εποπτείας σε ένα από αυτά τα μοναστήρια, για να παρακολουθήσεις την κίνηση οποιοσδήποτε ιδέας, να τη χειριστείς κατάλληλα, να την αποκρύψεις, να τη δυσφημήσεις και να τη διαβάλεις. Το ότι νομίζουμε πως το Ίντερνετ είναι τόσο σημαντικό, συμβαίνει εξαιτίας της έντονης προβολής του από τα μέσα ενημέρωσης, καθώς πολλοί άρχοντες αυτών των μέσων έχουν επενδύσει τεράστια κεφάλαια σ' αυτό. Στην πραγματικότητα είναι ένα ακόμη εργαλείο των ανθρώπων που έχουν τα χρήματα και το χρόνο για να ασχοληθούν μαζί του...

2.1.2. Γιατί τότε όλοι σήμερα μιλούν για το Ίντερνετ και τη Microsoft;

Δεν μπορούμε παρά να θαυμάσουμε τις πανέξυπνες προσπάθειες του νεοσύστατου ηλεκτρονικού ιερατείου της Microsoft, που κατάφερε να γίνει κυρίαρχο στον πλανήτη, αφήνοντας σε όλους να το κλέψουν. Τα κεφάλια της Microsoft γνώριζαν πολύ καλά πως information wants to be free, και επέβαλαν στην αγορά το λειτουργικό σύστημα Windows, κάνοντας τα στραβά μάτια στις παράνομες αντιγραφές του και αφήνοντάς το τελείως ελεύθερο να κινηθεί. Όλα τους τα κέρδη προήρθαν από το γεγονός πως δεν άφησαν σε κανέναν να «επεξεργαστεί» το σύστημά τους, επειδή το έκαναν τεράστιο και περίπλοκο, έτσι έμειναν αυτοί σαν «αυθεντίες» πάνω σε αυτό και υποχρέωσαν κάθε οργανισμό ή εταιρεία που το χρησιμοποιούσε να απευθυνθεί σε αυτούς για βοήθεια και «administration», έναντι αμοιβής φυσικά... Σήμερα, καθώς η Microsoft είναι πλέον κυρίαρχος, οι μάσκες της πέφτουν και οι τακτικές της αποκαλύπτονται, έτσι ο Internet Explorer διατίθεται πλέον δωρεάν, για να εξουδετερώσει κάθε μικρή εταιρεία που δεν μπορεί να προσφέρει κάτι ανάλογο χωρίς να ζητήσει κάποιο αντίτιμο. Ταυτόχρονα, προσπαθεί να επιβάλει «στάνταρτ» με το οποίο θα χρησιμοποιούμε το Ίντερνετ, το δικό της τρόπο εξερεύνησης, τον Internet Explorer. Σήμερα «προτείνει» τις «αγαπημένες» μας ιστοσελίδες (favorites) και τα κανάλια (channels) που πρέπει να χρησιμοποιούμε, αύριο θα ελέγχει κάθε bit πληροφορίας που θα φτάνει στα μάτια μας. Φυσικά, όλα αυτά θορύβησαν το μεγαλύτερο εξουσιαστικό ιερατείο που λέγεται «κυβέρνηση των ΗΠΑ», που είδε να ορθώνεται απέναντι του ένας καινούργιος και εξίσου μεγάλος γίγαντας, για αυτό ενεργοποίησε το νόμο ενάντια στα μονοπώλια και έφερε τη Microsoft στα δικαστήρια (για να διατηρήσει το κομμάτι της πίτας της και όχι για την «προστασία του καταναλωτή», όπως είναι εύκολο να καταλάβει κανείς).

2.1.3. Με το Ίντερνετ και τους υπολογιστές έχουμε τη δυνατότητα να βρούμε και να εμπεδώσουμε περισσότερες γνώσεις, έτσι δεν είναι;

Σήμερα κάποιος δεν μπορεί να παρακολουθήσει τα κείμενα στο δίκτυο λόγω του τεράστιου αριθμού τους, όπως στο παρελθόν κάποιος χαμηλόβαθμος μοναχός δε μπορούσε να διαβάσει όλα τα κείμενα που κυκλοφορούσαν σε ένα μοναστήρι. Αλλά αν κάποιος είναι σε θέση «αρχηγού», μπορεί να διατάξει μια ομάδα ανθρώπων να παρακολουθούν και να του αναφέρουν το «ζουμί» ενός τεράστιου αριθμού κειμένων, ανεξάρτητα από το αν προέρχονται από ένα μεσαιωνικό μοναστήρι ή έναν κεντρικό υπολογιστή.

Η αίσθηση ελέγχου που έχουμε με τη χρήση των «μηχανών αναζήτησης» είναι ψευδαίσθηση, γιατί μια μηχανή αναζήτησης δεν μπορεί να σου μεταφέρει

νοηματικές πληροφορίες, αλλά μονάχα να βρει κείμενα που περιέχουν κάποιες συγκεκριμένες λέξεις. Δυστυχώς, μπορεί να υπάρχουν τρομερά αποκαλυπτικά κείμενα για το θέμα που μας ενδιαφέρει που δεν περιέχουν τις συγκεκριμένες λέξεις. Από την άλλη, ο όγκος των κειμένων αυξάνεται συνεχώς, ενώ ο ελεύθερος χρόνος για να τα μελετήσεις μειώνεται. Αυτό, κατά τη γνώμη μου πάντα, είναι το πιο δυνατό σύστημα κρυπτογράφησης: αν θέλεις να κρύψεις κάτι σημαντικό, κρύψε το ανάμεσα σε εκατοντάδες παρόμοια –αλλά κενά περιεχομένου– πράγματα. Έτσι, ακόμη και ο εργατικός και επίμονος ερευνητής θα κουραστεί να ψάχνει ανάμεσα σε πράγματα που μοιάζουν ανώφελα και «χαζά». Αυτό συμβαίνει σήμερα με το μυστικισμό και τον αποκρυφισμό. Ο όγκος των «αποστειρωμένων», φαφλατάδικων και «πολιτικά σωστών» (politically correct) βιβλίων που κυκλοφορούν, εξαφανίζει τα ίχνη των πραγματικά σημαντικών αποκαλυπτικών κειμένων. Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και στο Internet.

Έτσι, το μοναδικό και πραγματικά σημαντικό στοιχείο που απομένει στο μετα-άνθρωπο χάκερ για να οσμιστεί τα ίχνη μιας σημαντικής πληροφορίας απ' οπουδήποτε κι αν προέρχεται αυτή –βιβλία ή δικτυακές σελίδες ή φήμες– είναι ο ιδιαίτερος τρόπος, η ιδιαίτερη διάλεκτος και τα ιδιαίτερα σημάδια που αντιλαμβάνονται αυτοί που έχουν τη δυνατότητα να οσμίζονται τις «άλλες διαστάσεις».

2.2. Ποια είναι η θέση των χάκερ απέναντι στα δίκτυα ελέγχου και στα «συστήματα ασφαλείας»; Τα πολεμουν όλα αυτά;

Οι χάκερ αντιμετωπίζουν τις εξουσιαστικές δομές του υπερδικτύου σαν φυσικά φαινόμενα. Τις κατανοούν πλήρως, χρησιμοποιούν τα θετικά τους στοιχεία και προστατεύονται από τα αρνητικά, όπως ένας γεωργός προφυλάγεται από τη βροχή, αλλά τη χρησιμοποιεί για να υδροδοτήσει το χωράφι του...

Όταν κάποιος χάκερ παρατηρήσει κάποια συνειδητή κακόβουλη προσπάθεια εξουσίας σε τρίτους, παίρνει συνήθως την ίδια θέση με κάποιον ενήλικα που βλέπει ένα παιδί να καταπιέζει τα συνομήλικό του, επειδή είναι πιο δυνατό και πιο ψηλό από εκείνα. Τις περισσότερες φορές δεν ασχολείται με το δυνατό παιδί, αλλά εξηγεί στα μικρότερα τις αδυναμίες του μεγαλύτερου και προσπαθεί να τα εμψυχώσει. Αλλες φορές το μόνο που κάνει είναι να τρομοκρατήσει το μεγαλύτερο παιδί, χωρίς όμως να του επιτεθεί πραγματικά. Ο χάκερ δρα σαν χαοτικός παράγοντας, αποκαλύπτει απόρρητες πληροφορίες με σκοπό να φανερώσει τρόπους άμυνας και αντιμετώπισης ή, αν είναι πραγματικά θυμωμένος, επιτίθεται στο «σύστημα ελέγχου» με το να αποκαλύπτει μυστικά του στους ανταγωνιστές του ή του προκαλεί κάποιο πρόβλημα τη σωστή στιγμή, έτσι ώστε να μειώσει τη δύναμή του. Οι φίλόσοφοι-χάκερ του παρελθόντος αποκάλυπταν τα μυστικά της εξουσίας,

δυνάμωναν και υποστήριζαν επαναστάσεις (χωρίς οι ίδιοι να πιστεύουν πραγματικά σ' αυτές), μάθαιναν τα μυστικά των εξουσιαστούν και τα χρησιμοποιούσαν εκβιαστικά για να επηρεάσουν τις αποφάσεις τους και τελικά, όταν ήθελαν να τιμωρήσουν κάποιον, τα αποκάλυπταν. Διοργάνωσαν καινούργιες θρησκείες, διέδωσαν καινούργιες και ανατρεπτικές ιδέες και αποκάλυψαν το ψέμα παλιότερων ιδεών.Έκαναν ακριβώς ό,τι κάνουν και οι μοντέρνοι ηλεκτρονικοί αόρατοι χάκερ. Δυστυχώς όμως, αν και ο χάκερ βρίσκεται σε υψηλότερο επίπεδο αντίληψης από τα απρόσωπα δίκτυα και τους εγωιστές εξουσιαστές, δεν διαθέτει ανάλογη οικονομική και πολιτική δύναμη. Οπότε είναι σύνηθες φαινόμενο, οι απρόσεκτοι και ενοχλητικοί χάκερ να εντοπίζονται και να εξουδετερώνονται.

2.3. Πώς τα «συστήματα ασφαλείας» αντιμετωπίζουν τους χάκερ;

Οι χάκερ αντιμετωπίζονται σαν μικρόβια. Τα δίκτυα δυναμώνουν από τις απρόσεκτες επιθέσεις εναντίον τους, καθώς μαθαίνουν τον τρόπο να τους αντιμετωπίζουν. Γία αυτόν το λόγο, οι χάκερ σήμερα θεωρούν τελείως ηλίθια πράξη το να επιτεθείς ανοιχτά ενάντια σε κάποιο σύστημα ασφαλείας, γιατί του δηλώνεις την ύπαρξή σου και προδίδεις τα όπλα σου. Οι επιθέσεις πρέπει να γίνονται κάτω από απόλυτη μυστικότητα, να μην αφήνουν πίσω τους ίχνη των πράξεών τους και οι επεμβάσεις να γίνονται με τρόπο μη αντιληπτό. Μια από τις αγαπημένες φράσεις τους είναι το «έχω πρόσβαση», σε αντίθεση με το «τα κατάφερα και έσπασα το τάδε».

Όταν ένα δίκτυο εντοπίσει και παγιδεύσει κάποιον χάκερ, τότε δεν τον απομακρύνει (ή εξουδετερώνει) άμεσα, αλλά προσπαθεί πρώτα να τον πάρει με το μέρος του. Κάποιοι από αυτούς τελικά υποκύπτουν, παραδίδονται και αυτό τους χρησιμοποιεί σαν «εμβόλια» (στελέχη εξουδετερωμένων μικροβίων που βοηθούν τον οργανισμό να αντιμετωπίσει τα επικίνδυνα μικρόβια, βιολογικοί χαφιέδες), τους «προσλαμβάνουν» σαν υπαλλήλους και «αξιωματικούς ασφάλειας», βάζουν δηλαδή τους πρώην χάκερ να αντιμετωπίσουν τους ομοίους τους, έναντι αδρής αμοιβής. Αν δεν καταφέρουν να τους πείσουν, τότε μόνο προχωρούν στην «εξουδετέρωση» του χάκερ με τους κλασικούς τρόπους (φυλάκιση, θάνατος, πλύση εγκεφάλου κτλ.).

Σήμερα, στις κοινωνίες των χάκερ, όταν κάποιος επιδεικνύει τη γνώση του και τις ικανότητάς του, του αποδίδεται άμεσα ο χαρακτηρισμός «Ψάχνω για Δουλειά σε Μεγάλη Εταιρεία» και απομακρύνεται αυτόματα, γιατί θεωρείται πιθανός προδότης.

2.4. Ποιος είναι ο σημαντικότερος κίνδυνος που οι χάκερ βλέπουν στο ανθρώπινο μέλλον;

Ο σημαντικότερος φόβος των χάκερ είναι πως στο άμεσο μέλλον το υπερδίκτυο θα «ξυπνήσει», θα μεταβληθεί σε μια τεράστια ζωντανή υπεροντότητα και θα εισβάλει στη καθημερινή πραγματικότητα των απλών ανθρώπων σαν ένας καινούργιος και παντοδύναμος θεός.

Κάθε μηχάνημα που δίνει σε ένα δίκτυο πρόσβαση σε κάποιο φυσικό χώρο (π.χ. μια κάμερα συνδεδεμένη με έναν υπολογιστή και ένα ρομποτικό χέρι ή όχημα), ισοδυναμεί με την εξάπλωση του πληροφοριακού υπερδικτύου σε μια «πραγματική» περιοχή. Μια τεχνητή νοημοσύνη θα έχει τη δυνατότητα να κοιτάζει στο χώρο μας και να μετακινεί αντικείμενα, ακριβώς όπως το κάνουμε και εμείς. Τέτοια μηχανήματα υπάρχουν και σήμερα, αλλά αυτά που βρίσκονται σε κοινή χρήση και δεν είναι απόρρητα και κλειδωμένα σε κάποιο εργαστήριο, δεν μπορούν να «αντιληφθούν» τίποτε από μόνα τους, αν δεν τους τροφοδοτήσουμε εμείς με κάποιο πρόγραμμα. Όταν θα αρχίσουν να αντιλαμβάνονται από μόνα τους (με τα νευρωνικά δίκτυα) τα προγράμματα θα αρχίσουν να αποκτούν φυσική υπόσταση, θα διαλέγουν «σώμα» και θα μας συναντούν στον πραγματικό χώρο. Τότε, κάποιες εταιρίες και κάποιες οργανώσεις που σήμερα υπάρχουν μόνο σαν δίκτυα ανθρώπων και συμφερόντων, θα αποκτήσουν προσωπικότητα και ύπαρξη, με λίγα λόγια θα σταματήσουν να είναι οι υποθετικές νοητικές γκεστάλτ-οντότητες, αλλά θα γίνουν ζωντανές και νοήμονες γκεστάλτ-οντότητες. Τότε τα πράγματα θα είναι πολύ δύσκολα για την ανθρωπότητα. Σκεφτείτε για παράδειγμα τι θα γίνει αν κάποιος πρόεδρος (ας πούμε της Αμερικής), αποφασίσει να δημιουργήσει μια τεχνητή νοημοσύνη με σκοπό αυτή να παίρνει σωστές αποφάσεις για το καλό της χώρας, δίνοντας σαν prime directive (βασική οδηγία) το καλό του Έθνους... Η χώρα θα έχει σώμα και εγκέφαλο, και κάποια στιγμή θα συνειδητοποιήσει την ύπαρξή της και θα «ξυπνήσει» σαν πραγματικός χαρακτήρας. Και κανείς δεν ξέρει τι θα μπορούσε να σκαρφιστεί μια εθνικιστική τεχνητή νοημοσύνη, η οποία θα ελέγχει χιλιάδες τηλεκατευθυνόμενα ρομποτικά όπλα.

Οι μετα-άνθρωποι-χάκερ πιστεύουν πως κάτι τέτοιο αργά ή γρήγορα θα συμβεί, με καταστροφικά αποτελέσματα για την ανθρωπότητα, αν αυτή εξακολουθήσει να βρίσκεται στη σημερινή της κατάσταση. Αν ο άνθρωπος θέλει να επιβιώσει απέναντι σε μια τέτοια υπεροντότητα, πρέπει να εξελιχθεί, να ξεκλειδώσει τη φυλακή που τον κρατά στο σημερινό «ιστό» της καθημερινότητας και να απλώσει την αντίληψή του στα απέραντα λιβάδια του αγνώστου, που κρύβονται στις διαστάσεις πέρα από το χώρο. Τότε θα είναι ένα βήμα μπροστά από οποιαδήποτε τεχνητή νοημοσύνη...EOF

(JONATHAN BRIGHT)

INCUNABULA

ΞΕΚΛΕΙΔΩΝΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΠΥΛΕΣ!

Ονγκς Χατ, Νιου Τζέρσεϊ. Κάποια μέρα μιας όχι πολύ μακρινής, προηγούμενης δεκαετίας. Είναι αρκετή ώρα που έχει ξημερώσει κι ο ήλιος έχει ήδη αρχίσει να λούζει με τις ακτίνες του τα βουνά Πάιν Μπάρενς, όμως ο χρόνος δείχνει να μην έχει σημασία για το μικρό ερημικό χωριό. Πάει τουλάχιστον ένας αιώνας από τότε που το Ονγκς Χατ έσφυζε από ζωή και το τοπικό θεατράκι συγκέντρωνε τους κατοίκους των γύρω χωριών που αναζητούσαν τη διασκέδαση, δοκιμάζοντας τις ικανότητές τους στο χορό. Ίσως σε κάποιο βαθμό φταίει η περιφραγμένη με ηλεκτρικά συρματοπλέγματα περιοχή, που έχει χαρακτηριστεί ως «χώρος *απόθεσης (θαψίματος) πυρηνικών αποβλήτων του Νότιου Τζέρσεϊ*» και που βρίσκεται σε πολύ μικρή απόσταση. Όπως και να 'χει, το μικρό χωριό μοιάζει πλέον με «χωριό-φάντασμα» και συχνά παραλείπεται από πολλούς κρατικούς χάρτες. Όμως να, όχι πολύ μακριά από κει, σε μια έκταση που μοιάζει με παλιό ράντσο και περιλαμβάνει κάποια πρόχειρα κτίσματα και τροχόσπιτα, διακρίνεται κίνηση. Ένας άντρας ντυμένος με ιατρική ποδιά ανοίγει την πόρτα ενός λυόμενου κτίσματος που βρίσκεται πάνω σε κάποιο τρέηλερ, κατεβαίνει τα σκαλοπάτια και διασχίζει την αυλή. Λίγο πιο πέρα, δύο παιδιά παίζουν με μια μικρή μπάλα, ενώ στην πίσω άκρη της αυλής, μια γυναίκα απλώνει ρούχα, που σχηματίζουν δύο παράλληλες σειρές στο σκοινί. Κανείς δεν φαίνεται να έχει προσέξει στον ορίζοντα κάποιες μικρές μαύρες κουκίδες, που ολοένα μεγαλώνουν, λες και προσπαθούν να σκεπάσουν ολόκληρο τον ήλιο. Αν λίγο αργότερα ρωτούσε κανείς τα παιδιά τι ήταν

αυτό που τα έκανε να σηκώσουν απότομα το βλέμμα τους προς τον ουρανό, θα ήταν μάλλον δύσκολο να απαντήσουν με βεβαιότητα, αν ήταν η απόλυτη σκοτεινιά που σαν έκλειψη του ήλιου κάλυψε ύπουλα την περιοχή, ή τα θορυβώδη κτυπήματα του αέρα από τους έλικες των ελικοπτέρων που ήρθαν μάλλον καθυστερημένα να σπάσουν την πρωινή ηρεμία. Φυσικά, λίγο αργότερα τα δύο παιδιά, αλλά και οι υπόλοιποι κάτοικοι του κοινοβίου, που είχε σχηματιστεί γύρω από το Ινστιτούτο Σπουδών του Χάους (I.C.S, ή απλά, Ashram), θα ήταν δύσκολο ν' απαντήσουν με βεβαιότητα σε *οποιαδήποτε* ερώτηση. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, όλα είχαν αλλάξει για εκείνο το πρωινό που λίγο πριν ήταν αδύνατο να προϊδεάσει την ομάδα για τις σκηνές πανικού που θ' ακολουθούσαν. Πόρτες ν' ανοίγουν απότομα κι ένα μικρό πλήθος από ανθρώπους να πετάγονται έξω κι αμέσως να σκύβουν αιφνιδιασμένοι από τις ριπές του αέρα, προσπαθώντας να διατηρήσουν την ισορροπία τους, σκοινιά να κρέμονται κάτω απ' τους ιπτάμενους «εξωγήινους γίγαντες», όπως φάνταζαν στα μάτια των άναυδων παιδιών και πάνω τους να γλιστρούν σιλουέτες με παράξενες στρατιωτικές φόρμες, άντρες οπλισμένοι βαριά με αυτόματα ή φλογοβόλα όπλα, η σκανδάλη των οποίων πυροδοτούταν πριν ακόμα οι μπότες τους αγγίξουν τη γη, σπέρνοντας τριγύρω καπνούς και πολυάριθμες εστίες φωτιάς, που σύντομα είχαν περικυκλώσει όλον τον οικισμό.

Λίγες ώρες αργότερα, όλα είχαν τελειώσει. Η ατμόσφαιρα είχε μαυρίσει από τους καπνούς που έβγαιναν ακόμα απ' τα καμένα λείψανα των κατεστραμμένων σπιυών, που έμοιαζαν να 'χουν ολοκληρωτικά ισοπεδωθεί. Ευτυχώς, ο στόχος αυτής της επιδρομής δεν ήταν η γενοκτονία, αλλά, σαν πρώτο τουλάχιστον μέτρο, η διάλυση της επιστημονικής ομάδας και η άμεση διακοπή των ερευνών της. Όσοι κάτοικοι δεν είχαν προβάλει μεγάλη αντίσταση, δηλαδή οι περισσότεροι, αφού ήταν όλοι τόσο πολύ σαστισμένοι, χωρίστηκαν σε μικρές ομάδες που τελικά εκδιώχτηκαν σε άλλες πολιτείες, γνωρίζοντας ότι κάποια αθέατα βλέμματα θα είναι μονίμως στραμμένα πάνω τους κι αφού προηγουμένως είχαν αποδεχτεί τον όρο να μην επιχειρήσουν στο μέλλον καμία επαφή με τους άλλους και να μην ασχοληθούν με ζητήματα που σχετίζονταν με τις έρευνες του Ινστιτούτου, δηλαδή, *τα ταξίδια σε παράλληλους κόσμους*...

Η σαρωτική αυτή επιχείρηση φυσικά ποτέ δεν έλαβε δημοσιότητα και ίσως ακόμα να μην έλαβε ποτέ καν χώρο, αλλά να βγήκε απλά από τη ζοφερή φαντασία κάποιου –ή κάποιων– δαιμόνιων φαρσέρ. Ό,π πάντως απ' τα δυο κι αν συμβαίνει, δεν θα είχε ποτέ ακουστεί, αν δεν είχε καταγραφεί σε κάποια συγκεκριμένα βιβλία, ή άρθρα γνωστών κι αγνώστων συγγραφέων, που περιλαμβάνονται σε έναν ιδιαίτερο κατάλογο, έναν κατάλογο απαγορευμένων έργων, με τον κωδικό τίτλο *Incunabula*. *(Ιν-κουνα-μπουλα* ή, *Ιν-κιουνα-μπιουλα,* απ' το λατινικό

incunabulum, που κυριολεκτικά σημαίνει κούνια ή κουκούλι και χρησιμοποιείται για να χαρακτηρίσει κάτι που βρίσκεται σε εμβρυακό στάδιο, μια λέξη που έδωσε την ονομασία της ο[5] όλα τα βιβλία προγενέστερα του 1501 –της πρώιμης δηλαδή εποχής της τυπογραφίας, που έχουν τυπωθεί χωρίς τη χρήση κινητών στοιχείων– *Ινκουναμπουλα,* που κατ' επέκταση ονομάζονται κι όλα τα παλιά ή σπάνια βιβλία, εκείνα που συνήθως αποσύρονται αμέσως από την κυκλοφορία, ή εξαφανίζονται κάπου μεταξύ των εκδοτικών οίκων και των σημείων διανομής!...)

Στην πρώτη του μορφή τυπωμένος σε χαρτί, ο μυστικός κατάλογος άρχισε να κυκλοφορεί πριν από δεκατρία χρόνια, αλλάζοντας χέρια με μεγάλη μυστικότητα. Εμπνευστής του, εμφανίζεται ο αινιγματικός Έμορι Κράνστον, τον οποίο φαίνεται πως όλοι αναζητούν, άλλοι για να έρθουν σε επαφή με μια απ' τις λατρευτικές ομάδες «Ταξιδευτούν» κι άλλοι για να τον εξοντώσουν, ένα όνομα σχεδόν μυθικό, που θυμίζει τόσο πολύ τον «Μορφέα» της ταινίας *The Matrix,* που πιθανότατα ν' αποτέλεσε το πρότυπο για τη δημιουργία του κινηματογραφικού χαρακτήρα!... (Σύμφωνα με τον ίδιο τον Κράνστον, οι αδερφοί Wachowski –συγγραφείς, σκηνοθέτες και συμπαραγωγοί της ταινίας *The Matrix*– έχουν παραδεχτεί στο στενό τους περιβάλλον πως σε κάποιο βαθμό επηρεάστηκαν απ' την Incunabula, που πάντως αναμφισβήτητα προηγήθηκε της ταινίας τουλάχιστον μια δεκαετία.)

Στη λίστα περιλαμβάνονται βιβλία, άρθρα περιοδικών, χειρόγραφα και συγγράμματα, τα περισσότερα μάλλον άγνωστα στο ευρύ κοινό και πάντως αρκετά δυσεύρετα, είκοσι-επτά τον αριθμό έργα, που εκείνη την εποχή πωλούνταν κυρίως ταχυδρομικά κι από διαρκώς μεταβαλλόμενες διευθύνσεις. Φυσικά όλ' αυτά τα έργα έχουν κάτι κοινό... Πραγματεύονται το ίδιο ακριβώς θέμα, την ύπαρξη παράλληλων συμπάντων και, σύμφωνα με τον Κράνστον, κρύβουν μέσα τους πληροφορίες που συνθέτουν ένα πολύτιμο ψηφιδωτό... ένα *μυστικό χάρτη που αποκαλύπτει μεθόδους της πρακτικής προσέγγισης αυτών των άγνωστων κόσμων!*

Οι πληροφορίες που μπορεί κανείς να βρει στον κατάλογο, ακόμα κι από τις περιληπτικές περιγραφές που συνοδεύουν την παρουσίαση του κάθε έργου, σαν κομμάτια του παζλ σπονδυλωτά σκιαγραφούν τις κύριες γραμμές μιας απίστευτης ιστορίας. Βασικοί πρωταγωνιστές της: ερμητικά κλειστές ομάδες επιστημόνων, που αφού ανακάλυψαν τον τρόπο να δραπετεύουν απ' τη γνωστή μας πραγματικότητα των τριών διαστάσεων και να ταξιδεύουν στις λεγάμενες «άλλες διαστάσεις» (ή, με κβαντικούς όρους, *παράλληλα συμπαντα),* έχουν συστήσει ομάδες «Ταξιδευτών», με σκοπό την εξερεύνηση και τον *αποικισμό* αυτών των κόσμων, ο οποίος μάλιστα έχει ήδη ξεκινήσει, παρά την αντίδραση του συστήματος και τις απόπειρες διάλυσης των ομάδων αυτών.

Τώρα θα μου πείτε, εναλλακτικές πραγματικότητες που έχουν ήδη ξεκλειδωθεί,

μυστικοί υπερκόσμοι στους οποίους κάποιοι κατάφεραν τελικά να διεισδύσουν και τώρα σιωπηλά εξερευνούν, σκοτεινές οργανώσεις που έχουν εξαπολύσει ανελέητο κυνηγητό και προσπαθούν με μανία να τους σταματήσουν... δεν μοιάζει η ιστορία λίγο φανταστική; ...Ναι, θα μπορούσε κάλλιστα να πρόκειται για το σενάριο μιας ταινίας επιστημονικής φαντασίας, ή ενός παιχνιδιού ρόλων ή περιπέτειας για τους υπολογιστές, ή ίσως ακόμα κι ένα ακυκλοφόρητο έργο του Χ. Φ. Λάβκραφτ (ο οποίος άλλωστε φαίνεται πως είχε συχνά διεισδύσει στους κόσμους που περιγράψονται στις σελίδες των έργων της Ινκουναμπούλα!), αφού πράγματι, η ιστορία που πλαισιώνει τον απαγορευμένο κατάλογο, δεν έχει τίποτα να ζηλέψει απ' όλ' αυτά ...μόνο που κάποιοι επιμένουν πως είναι όπως ακριβώς παρουσιάζεται, *αληθινή!...*

Ας πούμε ότι ήσουν ένας άσημος υπαλληλίσκος, από χόμπι ερευνητής του ταχύτατα αναπτυσσόμενου Διαδικτύου και ξαφνικά βρισκόταν στα χέρια σου ένας πολύ παράξενος κατάλογος. Από πς περιγραφές του, ήταν φανερό ότι πολλά από τα έργα που περιελάμβανε αναφέρονταν σε μια απίστευτη ιστορία, στην επιδρομή μιας άγνωστης στρατιωτικής ομάδας σ' έναν καταυλισμό που βρισκόταν σ' ένα ερειπωμένο χωριό με αστείο όνομα, στην έδρα μιας επιστημονικής ομάδας, οι έρευνες της οποίας είχαν να κάνουν με *ταξίδια σε παράλληλους κόσμους.* Ναι, ...όπως ακριβώς στις ταινίες! Μήπως κάποιος σου έκανε φάρσα; Μήπως ο φωτοτυπημένος κατάλογος που κρατούσες δεν ήταν τίποτ' άλλο από ένα ταχυδρομικό παιχνίδι, απ' αυτά που κάπου είχες ακούσει ότι ήταν η μόδα της εποχής; ...Κάποιος ταχυδρομούσε κάτι σε κάποιον άγνωστο κι εκείνος έπρεπε να προσθέσει κάπ και να το στείλει σε φωτοτυπία σε διάφορους άλλους, οι οποίοι έκαναν με τη σειρά τους το ίδιο κι έτσι προχωρούσε η ιστορία. Θα μπορούσες να τσαλακώσεις τα χαρτιά και να πετάξεις τον κατάλογο στο σκουπιδοτενεκέ, όμως υπήρχε κάτι σ' αυτόν που σ' έκανε να ξαναγυρίζεις κάθε λίγο και να ξεφυλλίζεις πς σελίδες του. Αν και μάλλον πρόχειρα δακτυλογραφημένος, φαινόταν πολύ προσεγμένος, παρά την τρελή ιστορία που φαινόταν να αποκαλύπτει. Με μια προσεκτικότερη ανάγνωση, ας πούμε ότι διαπίστωνες πως όλα τα έργα του καταλόγου πραγματεύονταν έστω κι από διαφορεπκές οπτικές γωνίες, το ίδιο απίστευτο θέμα, τα ταξίδια ανάμεσα σε κόσμους, αλλά μετά από κάποια μικρή έρευνα, ανακάλυπτες ότι κάποια από τα έργα που αναφέρονταν ήταν πραγματικά. ...Μήπως τελικά έπρεπε να δεις το θέμα πιο σοβαρά;...

Αυτό το δίλημμα κράτησε για τον Τζόζεφ Μάθενι αρκετό καιρό. Όμως πριν καλά-καλά αποφασίσει, χωρίς ιδιαίτερους ενδοιασμούς, ο νεαρός χάκερ, έκανε κάτι που, χωρίς να το ξέρει, εκείνη ακριβώς τη στιγμή τον μετέτρεπε στον άνθρωπο-κλειδί της ιστορίας! ...Πέρασε τον κατάλογο στο κομπιούτερ του, και τον δημοσίευσε στο Διαδίκτυο. Έτσι, τυχαία, ή καλύτερα, *συμπτωματικά,*

αναλαμβάνοντας αυτεπάγγελτα το ρόλο του...«διαδικτυακού αγγελιοφόρου» του Κράνστον και μάλιστα στα πρώιμα –...incunabulum– στάδια του Διαδικτύου, ο Μάθενι θα γίνει ο κύριος υπαίτιος για την προαγωγή της απαγορευμένης λίστας, σε τόσο μεγάλη έκταση. Η ιστοσελίδα του Μάθενι, σύντομα θα κινήσει μεγάλο ενδιαφέρον, ενώ ο ίδιος, παίζοντας πλέον το ρόλο του ερασιτέχνη δημοσιογράφου, ακολουθώντας τα χνάρια του κυρίου Κράνστον, θ' αρχίσει να εμπλέκεται όλο και βαθύτερα στο θέμα, εντοπίζοντας καθ' οδόν άτομα που σχεπζονται με την ιστορία, παίρνοντας συνεντεύξεις κι αναδημοσιεύοντάς τες μέσα απ' την ιστοσελίδα του, με τη μορφή άρθρων που έκτοτε θα γίνουν αναπόσπαστοι συνοδοί του καταλόγου. Σ' όλη αυτή τη διαδρομή που οδηγεί στον Κράνστον, αλλά κι ακόμα μακρύτερα, αποκαλύπτονται σημανπκές πληροφορίες, που κατά τη διάρκεια των δέκα χρόνων ζωής της, θα εμπλουπζουν συνεχώς την ιστοσελίδα-φάντασμα. Προσωπικά, έχω παρακολουθήσει την εξέλιξή της κατά τα τελευταία τέσσερα χρόνια, από τότε που ερευνώντας στο Διαδίκτυο για σελίδες που έκαναν οποιαδήποτε αναφορά στην «Κούφια Γη», έπεσα μάλλον τυχαία *(έστω, συμπτωμαπκά)* πάνω σε μια παράξενη συνέντευξη με καθαρά συνομωσιολογικό χαρακτήρα. Η μοναδική σχεπκή αναφορά που τελικά γινόταν, ήταν πως «αυτό» για το οποίο ο πρωταγωνιστής της συνέντευξης μιλούσε, ήταν ένα μυστικό που ξεπερνούσε το ζήτημα της Κούφιας Γης ή των άλλων εναλλακτικών θεωριών. Κι ωστόσο, παρόλο που το περιεχόμενο δεν ήταν ακριβώς αυτό που έψαχνα, η σελίδα πραγμαπκά με καθήλωσε, ίσως γιαπ με την απλότητά της με έκανε να αισθανθώ όπ εκείνη τη σπγμή, παρακολουθώντας τον απαγορευμένο διάλογο, γινόμουν κι εγώ μέρος της όλης συνωμοσίας, ίσως γιαπ εκείνη τη σπγμή κατά κάποιον τρόπο έπαιρνα εγώ τη θέση του Μάθενι στην ιστορία! ...Θυμάμαι χαρακτηρισπκά όπ όση ώρα ήμουν συνδεδεμένος, ένιωθα μια διαρκή απειλή, έπρεπε να βιαστώ λες και θα εντόπιζαν τον υπολογιστή μου (ανά διαστήματα, μπορεί να έριχνα και καμία κλεφτή μαπά προς την εξώπορτα, περιμένοντας ίσως να τη δω ξαφνικά να γκρεμίζεται κι από πίσω της μια...ειδική ομάδα του FBI να ορμάει μέσα!...). Η συγκεκριμένη συνέντευξη λοιπόν που είχε δοθεί στον Μάθενι σπς 23/01/94, παρουσιαζόταν με πολύ λιτό τρόπο, ...μια αλληλουχία λακωνικών αράδων χωρίς ίχνος από γραφικά, απ' τις οποίες δεν έβγαινε καν κάποιο απόλυτα ξεκάθαρο νόημα. Αυτά όμως που υπαινισσόταν το πρόσωπο που απαντούσε σπς ερωτήσεις ήταν συγκλονισπκά! Το πρόσωπο αυτό ήταν ο δημιουργός του καταλόγου, Έμορι Κράνστον. Σε ορισμένα σημεία, δημιουργείται η υποψία όπ ο Μάθενι κι ο Κράνστον θα μπορούσαν να είναι το ίδιο πρόσωπο, όμως ο ίδιος ο Κράνστον το αρνείται κατηγορημαπκά (πάντως αυτό ούτως ή άλλως έχει ελάχιστη σημασία μπροστά στην ουσία της ιστορίας). Παραθέτω ενδεικπκά ένα μέρος αυτού του διαλόγου...

E.C.: ...Ποιος είπες ότι σου έδωσε το τηλέφωνο;
J.M.: Ο Νικ Χέρμπερτ. ...Προσπαθούσα να βρω πού ακριβώς βρίσκεται σήμερα η έδρα της Ινκουναμπούλα.
E.C.: Τουλάχιστον θα μπορούσε να μ' έχει ενημερώσει. Αλλά δεν έχει μεγάλη σημασία. Ούτως ή άλλως δεν υπάρχει «εδώ» πλέον κι έτσι δεν θα βρίσκομαι εδώ αύριο... Νομίζω πως αυτό απαντάει στην ερώτησή σου.
J.M.: Εννοείς ότι η Ινκουναμπούλα βρίσκεται σ' έναν «εικονικό» χώρο;
E.C.: Τουλάχιστον όσον αφορά εσένα, ναι.
J.M.: Δεν νιώθεις ότι με κάποιον τρόπο κινδυνεύεις; Εννοώ, μιλώντας τόσο ανοικτά για πληροφορίες που προφανώς έχουν κοστίσει σε κάποιους τη ζωή τους. ...Πώς αντιμετωπίζεις τον κίνδυνο; Τι προφυλάξεις έχεις πάρει; Γιατί, για παράδειγμα, μιλάς τώρα σ' εμένα;
E.C.: Γιατί σου μιλάω;... Υπάρχουν λόγοι. Λόγοι που δεν χρειάζεται να γνωρίζεις. Απλά προχώρα και κάνε αυτό που σκοπεύεις να κάνεις. Δημοσίευσε. Αλλά πρόσεχε. Αυτή τη στιγμή η... γάτα είναι έξω απ' το κουτί, όπως θα έλεγε ο Σρέντιγκερ. (γελώντας) Αμφιβάλλω αν αυτοί... αν οποιοσδήποτε θα νοιαζόταν πια...Έχει πλέον πάει πολύ μακριά η ιστορία. Όσον αφορά την κατάσταση στην οποία βρέθηκα μόλις δημοσίευσα τον κατάλογο Ινκουναμπούλα; ...Ξέρεις πως οι συνομωσιολόγοι προσποιούνται ότι διατρέχουν μεγάλο κίνδυνο, ότι μυστικές δυνάμεις προσπαθούν να τους σιωπήσουν, και τα σχετικά..., σαν να λένε: «Αγοράστε λοιπόν τις πληροφορίες που έχω να σας δώσω τώρα αμέσως, προτού είναι πολύ αργά...». Κανείς απ' αυτούς δε νομίζω ότι πραγματικά το πιστεύει. Ούτε κι εγώ το πίστεψα.Ήμουν πραγματικά τυχερός. Βλέπεις, ο κατάλογος έπεσε στα σωστά χέρια ...πέντε λεπτά προτού πέσει στα λάθος χέρια. Επικοινώνησαν μαζί μου. Και με προστάτεψαν. ...Στην κυριολεξία μου έσωσαν τη ζωή, ακριβώς τη σωστή στιγμή. Επόμενη ερώτηση, παρακαλώ...
J.M.: Πόσα βιβλία έχεις πουλήσει; Πόσους ανθρώπους νομίζεις ότι έχεις πείσει;
E.C.: Δεν δουλεύω στ' αλήθεια με τον κατάλογο πια... Δεν μπορεί να αποκρυφτεί, είναι εκεί έξω, κυκλοφορεί... Αλλά πλέον δεν πουλάω τα βιβλία. Αυτοί που χρειάζονται τα βιβλία, τα βρίσκουν. Αλλωστε, δεν έχω πια ανάγκη τα χρήματα. Όσοι μπορούν να διαβάσουν τον κατάλογο, θ' ανακαλύψουν το επόμενο βήμα... Φυσικά δεν είναι τα πάντα στην Ινκουναμπούλα σωστά. Όμως τα στοιχεία που μπορεί κανείς να εντοπίσει είναι. ...Πόσοι, ρωτάς; Η απάντηση είναι ότι ακριβώς δεκαέξι άνθρωποι ακολούθησαν τα σωστά ίχνη μέχρι τώρα. Και είναι και καμιά δωδεκαριά που ακόμα προσπαθούν. Σε κάποιο σημείο των ερευνών τους, αν είναι δυνατόν, θα βοηθηθούν. Βλέπεις είναι εύκολο να ξεστρατίσεις. Κάποιες πατημασιές οδηγούν στον Μινώταυρο, αν καταλαβαίνεις

τι εννοώ... Και κάποιοι απ' αυτούς δουλεύουν για λάθος ανθρώπους. Αυτοί φυσικά δεν θα λάβουν καμία βοήθεια!...

Η συνέντευξη βέβαια συνεχίζεται με περισσότερες πληροφορίες, που έρχονται να προστεθούν σ' αυτές που έχουν ήδη αποκαλυφθεί από την προγενέστερη συνέντευξη που είχε πάρει ο Μάθενι απ' τον Νικ Χέρμπερτ, γνωστό συγγραφέα και ερευνητή του χώρου της κβαντικής επιστήμης και δημιουργού ορισμένων απ' τα σημαντικότερα έργα που περιλαμβάνει ο κατάλογος. Πολύ αργότερα, ανατρέχοντας στα αρχεία συνομιλιών μιας εκ των πολλών διαδικτυακών ομάδων (forums) που μέχρι σήμερα έχουν δημιουργηθεί με σκοπό τη διερεύνηση του ζητήματος Ινκουναμπούλα, διαπίστωσα ότι ένα από τα θέματα που είχε απασχολήσει τα μέλη της διαλεγόμενης παρέας ήταν... κατά πόσο το εστιατόριο «Adelita's», στο Μπόλντερς Κρικ, της Σάντα Κρουζ, όπου ο Μάθενι εμφανιζόταν να παίρνει εκείνη τη συνέντευξη, υπήρχε πραγματικά. (Τελικά η ομάδα αποφάνθηκε ότι πράγματι το εστιατόριο με το συγκεκριμένο όνομα υπάρχει!...)

Η έρευνα του Μάθενι όμως δεν σταμάτησε στον Κράνστον, αλλά προχώρησε ακόμα μακρύτερα και μαζί συνέχισε να εξελίσσεται κι η ιστοσελίδα Ινκουναμπούλα. Σήμερα, η σελίδα που καθημερινά συγκεντρώνει πλήθος επισκεπτών, περιλαμβάνει ένα διάλογο με υποτιθέμενους επιζώντες απ' τον καταυλισμό του Ονγκς Χατ, συνεντεύξεις που έχει με τη σειρά του δώσει ο Μάθενι σε άλλους ερευνητές και άλλο αποκαλυπτικό οπτικοακουστικό υλικό, ενώ όλα αυτά συνδυάζονται με εξαιρετικά γραφικά, που τελικά της δίνουν ένα ιδιαίτερα εντυπωσιακό αποτέλεσμα, που ωστόσο δεν στερεί τον αρχικό «underground» χαρακτήρα της. ...Ταξιδιώτες που μιλούν για τις εμπειρίες τους από μια «Γη-2» και περιγράφουν τη συσκευή που ονομάζεται «Αβγό» και που τροφοδοτούμενη από διάφορες μορφές ενέργειας (όπως για παράδειγμα την ενέργεια που εκλύεται κατά τη διάρκεια της ερωτικής πράξης), *ανοίγει μυστικές πόρτες* που οδηγούν σε άλλους πιθανούς κόσμους – φανταστείτε κάτι σαν το κουτί-παζλ, *στο Hellraiser* του Κλάιβ Μπάρκερ! Όλ' αυτά, μαζί με επίπονες αναλύσεις πολύπλοκων νόμων και παρουσίαση πρωτοποριακών θεωριών, εκεί που η κβαντική μηχανική και η μαθηματική θεωρία του Χάους, συναντούν την ταντρική φιλοσοφία, σε μια μεγα-συνωμοσία που επίσης σχετίζεται με τα πειράματα ταξιδιών στο χρόνο, της Φιλαδέλφειας και του Μοντόκ!...

Έχοντας παρακολουθήσει την εξέλιξη της ιστοσελίδας Ινκουναμπούλα, νομίζω πως ίσως τώρα είναι πιο εύκολο να εμβαθύνουμε σε λεπτομέρειες για την κοινότητα του Ονγκς Χατ και των μυστικών ερευνών της.

...Η ιστορία μας πάει πίσω στις αρχές του εικοστού αιώνα, στην Moorish Orthodox

Church, ένα παρακλάδι της πρώτης αιρετικής ισλαμικής σέκτας στην Αμερική, *(έτσι το θέμα σχετίζεται και με τις τρομοκρατικές επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου 2002),* που ιδρύθηκε το 1913, απ' τον Νομπλ Ντρου Αλί. Μισό αιώνα αργότερα, η Εκκλησία θα δεχτεί τις έντονες επιρροές του ψυχεδελικού ρεύματος και για ένα διάστημα θα συμμετάσχει στο κοινόβιο του Τίμοθι Λίρι, στο Μίλμπρουκ της Νέας Υόρκης. Ο Γουόλ Φαρντ, ένα μέλος της Εκκλησίας, μυημένο σε ταντρικά, σουψικά, και ισμάίλιστικά μυστήρια, το 1978 θα εγκατασταθεί στα βουνά Πάιν Μπάρενς, σ' ένα κομμάτι γης που αγόρασε στην άκρη του εγκαταλειμμένου χωριού Ονγκς Χατ. (Υπάρχουν πολλές εκδοχές για το πώς προέκυψε η ονομασία του χωριού. Η πιο γραφική απ' αυτές ισχυρίζεται ότι κάποτε ένας αγρότης πέταξε ψηλά στον αέρα το καπέλο του κι αυτό δεν ξανάπεσε ποτέ στη γη κι έκτοτε η περιοχή ονομάστηκε Ong's Hat – «το καπέλο του Ονγκ».) Εκεί θα ιδρύσει την ομάδα Moorish Science Ashram (που λίγο αργότερα μετονομάστηκε σε Ινστιτούτο Ερευνών του Χάους), που σύντομα άρχισε να δέχεται σχεδόν κάθε λογής «κατατρεγμένους» και ανάμεσά τους, λαμπρούς επιστήμονες, που το σύστημα είχε φροντίσει να αποβάλει, αφού σταδιακά τους είχε εξωθήσει στο περιθώριο.Ήταν η εποχή που η θεωρία του Χάους είχε πρωτοαναστατώσει τους επιστημονικούς κύκλους, η εποχή που χαρακτηρίστηκε απ' το σλόγκαν «Τάξη μέσα απ' το Χάος», διχάζοντας την επιστημονική μερίδα σε απόψεις που συγκεντρώνονταν γύρω από δύο αντίθετους πόλους. Οι μεν Ντετερμινιστές, υποστήριξαν την «Τάξη» και θεώρησαν το «Χάος» ως το Μεγάλο Αντίπαλο, που έπρεπε με κάθε τρόπο να εξοντωθεί, ενώ οι άλλοι δέχτηκαν το Χάος στην όποια μορφή του, ως την Αιώνια Αρχή της Δημιουργίας, τον κόλπο απ' όπου ξεπηδά η ζωή. Φυσικά η δεύτερη άποψη είναι αυτή που πολεμήθηκε, επιχειρήθηκε να καταπνίγει και υποχρεώθηκε να εξελίσσεται μόνο ως «υπόγειο» ρεύμα, χωρίς καμία σημαντική ενίσχυση από μεγάλες οικονομικές πηγές. Κάποιοι από τους επιστήμονες που υποστήριξαν αυτήν τη δεύτερη άποψη, συνέχισαν να πειραματίζονται με τις απαγορευμένες θεωρίες τους, που σε πολλές περιπτώσεις είχαν ως αποτέλεσμα τη διαγραφή ή την απόλυσή τους από μεγάλα ερευνητικά κέντρα και πανεπιστήμια, και δεν πρόδωσαν τις αξίες τους ούτε όταν αυτό είχε ως συνέπεια την περιθωριοποίησή τους. Κάποιοι μάλιστα κατάφεραν να συσπειρωθούν σχηματίζοντας μικρές ομάδες.Ένας τέτοιος σημαντικός πυρήνας επιστημόνων δημιουργήθηκε στο Ονγκς Χατ. Η περιγραφή των πρώτων προσπαθειών φέρνει στο νου όλα τα χαρακτηριστικά της γενιάς των χίπις, σας θυμίζω άλλωστε ότι μιλάμε για τα τέλη της δεκαεπας του '70, με τους ερευνητές κάτω από την επήρεια παραισθησιογόνων ουσιών και πειραματικών ψυχοτροπικών μηχανημάτων (συσκευών προγονικών των σύγχρονων μοντέλων εικονικής πραγματικότητας) να προσπαθούν να εστιάσουν σε «αλλοδιαστατικές» εικόνες και να εμβαθύνουν σε

οράματα που έμοιαζε να ξετυλίγουν μια ευρύτερη πλευρά συνειδητότητας. Αλλά κι οι ίδιες οι πειραματικές συσκευές που χρησιμοποιήθηκαν («Πύλες») πέρασαν από διάφορες εξελικτικές γενιές, κατά τη διάρκεια των οποίων, με τη βοήθειά τους, οι ερευνητές κατάφεραν να καταδύονται ολοένα και σε πιο μικροκοσμικά επίπεδα. Με τον τρόπο αυτό σταδιακά ήρθαν αντιμέτωποι με ευρύτερα πεδία αντίληψης, φτάνοντας τελικά στο απώτερο κβαντικό επίπεδο, όπου ο παρατηρητής αποτελεί ζευγάρι (δυάδα) με το αντικείμενο που παρατηρεί, άρα γίνεται *συνδημιουργός* του αντικειμένου. (Τα ηλεκτρόνια, που όπως μαθαίναμε στο σχολείο κινούνται –ή χορεύουν– γύρω από τον ατομικό πυρήνα, έχουν τόσο μικρή μάζα, που είναι δύσκολο να διαπιστωθεί η μορφή τους. Η περισσότερο αποδεκτή μορφή παράστασης που τους αποδίδεται είναι αυτή της «κυματοσυνάρτησης», μιας συνάρτησης που καλύπτει όλες τις διαφορετικές πιθανότητες στις οποίες μπορεί υπάρχει την ίδια στιγμή ένα ηλεκτρόνιο. Οι διάφορες κβαντικές θεωρίες κυρίως επικεντρώνονται και προσπαθούν να ερμηνεύσουν το λεπτό οριακό σημείο της μετάβασης από το κβαντικό, στο υλικό επίπεδο της γνωστής μας πραγματικότητας, που επιτελείται διαμέσου της λεγάμενης «κατάρρευσης της κυματοσυνάρτησης» – collapse of the wavefunction. Τότε τα κύματα μετατρέπονται –κατά κάποιον τρόπο... «ενσαρκώνονται»– στα μικρότερα σωματίδια του γνωστού υλικού κόσμου, χάνοντας τις «μαγικές» ιδιότητες που είχαν πριν. Σύμφωνα με την κβαντική φυσική, καθοριστικό ρόλο σε αυτήν τη μεταβολή, παίζει ο «παρατηρητής», ο οποίος ουσιαστικά προκαλεί τη μετατροπή των κυμάτων σε σωματίδια –δηλαδή της ενέργειας σε ύλη– απλά και μόνο παρατηρώντας τα...) Εκείνη ακριβώς την οριακή στιγμή προτού η *«κυματοσυνάρτηση καταρρεύσει»* και καθώς το κύμα-κβάντα ταλαντεύεται μεταξύ μιας ασταθούς σχέσης από κατάσταση ενέργειας σε κατάσταση υλικού σωματιδίου, τότε που η Πύλη που ενώνει τους δύο και κατ' επέκταση κάθε εναλλακτικό κόσμο (πιθανοτήτων;) είναι για λίγο ανοιχτή. Ακολουθώντας την κυματοσυνάρτηση σε ιλιγγιώδεις διαδρομές σαν το τρενάκι του λούνα παρκ, οι ερευνητές κατάφεραν να κάνουν σημαντικές παρατηρήσεις, που αποτέλεσαν τη βάση κατασκευής του «Αβγού» της τέταρτης γενιάς, δηλαδή της συσκευής που τελικά οδήγησε στο λεγόμενο «Πέρασμα»! Όπως επιμένει το διαφημιστικό έντυπο του Ιδρύματος, εκείνο το πρώτο πείραμα είχε μεγάλη επιτυχία. Τόσο η συσκευή, όσο και ο χειριστής της εξαφανίστηκαν απ' το εργαστήριο για ένα διάστημα επτά λεπτών. Όταν επανήρθαν, ο ταξιδευτής εξήγησε ότι το κύμα τον είχε οδηγήσει σ' ένα άλλο σύμπαν, το οποίο παρατήρησε και «έμαθε» τη διεύθυνσή του. Ο δρόμος είχε ανοίξει! Σύντομα ανακαλύφθηκαν κι άλλα σύμπαντα (λέγεται μάλιστα ότι ήδη έχουν γίνει γνωστά *επτά* συνολικά), ενώ ακολούθησαν κι άλλες ομάδες. Μαζί άρχισε και ο αποικισμός...

Νομίζω όχι τα παραπάνω εξηγούν γιατί ο κατάλογος Ινκουναμπούλα είναι απαγορευμένος. Η ίδια η «μπροσούρα» του Ιδρύματος Ερευνών Χάους, από την εποχή ακόμα που η έδρα του ήταν στο Ονγκς Χατ, αποτελεί τη δέκατη τρίτη εγγραφή του καταλόγου, ενώ κάποια απ' τα υπόλοιπα έργα περιγράφουν τις έρευνες που διεξήχθησαν στα εργαστήρια της επιστημονικής κοινότητας. Αλλού πάλι η ομάδα αυτή, υπό τη διεύθυνση του προέδρου του Ινστιτούτου και πρώην ερευνητή της ΙΒΜ, δρα. Κ. Σοχραβάρντι, εμφανίζεται να έχει ως έδρα τη Νέα Υόρκη. Σχολιάζοντας το διαφημιστικό φυλλάδιο του Ινστιτούτου στον αρχικό κατάλογο, ο ίδιος ο Κράνστον υποστηρίζει ότι τόσο οι τοποθεσίες, όσο και τα ονόματα που αναφέρονται, δεν είναι σωστά, αλλά έχουν ηθελημένα παραποιηθεί. Ωστόσο, από την προσωπική μου έρευνα σχετικά με το θέμα, προκύπτει ότι από τα τέλη κιόλας της δεκαετίας του '50 (δηλαδή είκοσι περίπου χρόνια νωρίτερα απ' ό,τι αναφέρει το έντυπο του Ιδρύματος) *πράγματι* μια μυστική επιστημονική ομάδα είχε την έδρα της στο ερειπωμένο Ονγκς Χατ. Μια ομάδα με την επωνυμία «Λέσχη Ποντιτζέρι», που απαρτιζόταν από εκλεκτούς επιστήμονες, απ' το γειτονικό Πανεπιστήμιο του Πρίνστον. Εξάλλου, από κάποια άλλα έργα και την περιγραφή τους που συνοδεύει τη μυστική λίστα, φαίνεται πως πέρα από την ομάδα αυτή, υπήρχαν δύο ακόμη σύγχρονοι πυρήνες: ο ένας στην Καλκρόρνια κι ο άλλος –απ' όλα τα μέρη της γηςστην Ιάβα της Ινδονησίας, με ηγέτη κάποιον δρα. Πακ Χαρτζιάντο, που μάλιστα λέγεται πως είχε καταφέρει ταυτόχρονα, αν όχι νωρίτερα, να πετύχει το προσδοκώμενο αποτέλεσμα!... Τόσο στις περιπτώσεις των ομάδων της Αμερικής, όσο και της Ινδονησίας, οι κόσμοι στους οποίους διείσδυσαν οι πρωτοπόροι εξερευνητές ήταν ακατοίκητοι, αλλά, ενώ η πλευρά της Αμερικής βρέθηκε σ' έναν πρωτόγονο και άγριο καταπράσινο κόσμο, οι ταξιδιώτες από την Ιάβα αντίθετα, εξερεύνησαν μια πανάρχαια πόλη, που ονόμασαν «Ουρκάλια» (η ονομασία *Hurqalya* προέρχεται από τον ισλαμικό «φανταστικό κόσμο», όπως αναφέρεται σε έργα σουφίστών διδασκάλων), μια πόλη εγκαταλειμμένη, με ερείπια άγνωστων τεχνοτροπιών και με περιγραφές που θυμίζουν έντονα τις έρημες ονειρικές πόλεις όπου κάποτε περπάτησε ο Ράντολφ Κάρτερ, αναζητώντας τους Ξεχασμένους Θεούς. Άλλωστε το ίδιο το λαβκραφτικό ερώτημα τίθεται κι εδώ... Πού πήγαν αυτοί που άφησαν τα ίχνη αυτού του πολιτισμού; Κάποιοι από την ομάδα της Ινδονησίας εικάζουν, ότι οι αρχαίοι αυτοί «Λεμούριοι» χάθηκαν πέρα από τα γνωστά σύμπαντα, ή ταξίδεψαν σε κάποιον άλλο χρόνο, μπροστά, ή ακόμα και πίσω, δημιουργώντας τον ανθρώπινο πολιτισμό. Κάποιοι άλλοι μιλούν για «φαντάσματα» ή παρουσίες που φαίνεται να στοιχειώνουν τους άγνωστους ακόμα κόσμους. Σε κάποια πρόσφατη συνέντευξη του Μάθενι στη συγγραφέα Αλεξάνδρα Μπρους, αναφέρεται ότι *έχει ήδη πραγματοποιηθεί επαφή* μεταξύ ταξιδευτών και «Αρχαίων»...

Τι απ' όλ' αυτά είναι αλήθεια και τι όχι; ...Είναι μάλλον δύσκολο να πει κανείς! Σε μια δεκαετία ζωής στο Διαδίκτυο, η ιστοσελίδα που φιλοξενεί τον κατάλογο έχει προκαλέσει την έκπληξη δεκάδων χιλιάδων επισκεπτών, έχει τραβήξει το ενδιαφέρον πολλών περιοδικών απ' όλο τον κόσμο, έχει γίνει αιτία να φιλοξενηθεί ο Μάθενι στην έγκυρη εκπομπή *Coast to Coast*, έχει εμπνεύσει ένα μυθιστόρημα του Στέφαν Κρέιγκ, με θέμα και ομώνυμο τίτλο το *Ονγκς Χατ*; αναμφισβήτητα έχει επηρεάσει μεγάλες κινηματογραφικές παραγωγές, όπως το *Matrix* ή το *Frequency*, ενώ γίνεται λόγος για ένα αμφίδρομο φιλμ με τίτλο *Ong's Hat*, που επίσης αναμένεται να κυκλοφορήσει σε DVD-ROM από την εταιρεία Immersion... Είναι δυνατόν η ιστορία που διαφαίνεται να είναι πραγματική; ...Κατάφερε λοιπόν στ' αλήθεια ο άνθρωπος να... διακτινίζεται σαν τον δρα. Σποκ στο «Εντερπραϊζ» και με τέτοια άνεση να ταξιδεύει ανάμεσα στους κόσμους, ή μήπως όλ' αυτά δεν είναι τίποτ' άλλο από μια κακόγουστη (ή καλόγουστη) φάρσα;... Δεν είναι λίγοι αυτοί που προσπάθησαν να δώσουν απάντηση σ' αυτό. Εκείνοι που σκοντάφτουν πάνω στην ιστοσελίδα του Μάθενι για πρώτη φορά *–ή τουλάχιστον, οι ήδη μια φορά... «καμένοι»– ισχυρίζονται* ότι πίσω απ' όλ' αυτά κρύβεται η ομάδα του... *Blair Witch!* Οι περισσότεροι βέβαια στη συνέχεια μαγεύονται από το μέγεθος των αποκαλύψεων και καταλήγουν να καταδύονται σχεδόν εκστασιασμένα στα βαθύτερα links, αναζητώντας ολοένα και πιο απόρρητες πληροφορίες, που τελικά δεν οδηγούν πουθενά, αφού η κατάληξη είναι πάντα ένα ερωτηματικό.

Μια λίγο πιο σχολαστική μελέτη των δεδομένων, εμφανίζει κάποια κενά, που απ' την άλλη δεν φαίνεται να 'χουν «ξεφύγει» (θα μπορούσαν εύκολα να 'χουν συγκαλυφθεί). Σε ορισμένα σημεία πάλι, η αίσθηση της «κατασκευασμένης» πληροφορίας, είναι αρκετά έντονη – ίσως όμως να πηγάζει από τη διαρκή αίσθηση καχυποψίας, που ακολουθεί σαν πιστό σκυλί τον αρχικά ανυποψίαστο περιστασιακό επισκέπτη, κατά τη σταδιακή του μεταμόρφωση σε αδηφάγο κυνηγό απαγορευμένων πληροφοριών. Είναι σίγουρο ότι ορισμένες απ' τις πληροφορίες είναι σκάρτες, αυτό όμως δεν σημαίνει ότι η ιστορία είναι αναληθής. Άλλωστε τόσο ο Κράνστον όσο και ο Μάθενι, συχνά επιμένουν ότι πολλά από τα ονόματα που αναφέρονται στον κατάλογο δεν είναι πραγματικά και προειδοποιούν πως υπάρχουν και ορισμένες «παγίδες» μέσα σ' αυτές τις σελίδες. Κάποιοι παρ' όλ' αυτά επιμένουν να κατηγορούν ευθέως τον Μάθενι ως μυθοπλάστη κι απατεώνα – σ' αυτή την περίπτωση ο Τζόζεφ Μάθενι διεκδικεί τον τίτλο του *δημιουργού του πρώτου «διαδικτυακού μύθου»* (κάτι αντίστοιχο των «αστικών μύθων»)! Μια σοβαρή ερευνητική ομάδα επιστημόνων, που μάλιστα αυτοτιτλοφορείται ως η «αληθινή ομάδα της θεωρίας Ινκουναμπούλα», ορκίζεται... αντι-μαθενική και παρουσιάζει ως πειστήριο μια συνέντευξή του, προ δεκαετίας, στην οποία εμφανίζεται ως εκπρόσωπος της εταιρίας

MediaKaos και παραδέχεται πως είναι οπαδός της δημιουργίας ψευδοσυνωμοσιών. Αλλά είναι τόσο περίεργα όλ' αυτά. Ο Μάθενι, που ποτέ δεν λάνσαρε τον εαυτό του ως «υπερήρωα» (αυτοί άλλωστε ταιριάζουν μόνο σε μυθιστορήματα), έχει ήδη παραδεχτεί πως κάποια στιγμή ο κλοιός γύρω του είχε σφίξει τόσο πολύ, που υπό την άμεση απειλή της ζωής του, αναγκάστηκε να αποκηρύξει δημόσια την ιστορία ως φάρσα, προκειμένου να θολώσει τα νερά εκείνων που τον καταδίωκαν. Το παράδοξο είναι πως κι αυτοί ακόμα που κατηγορούν τον Μάθενι ως «τσαρλατάνο» και μυθομανή, εντούτοις *υποστηρίζουν ακράδαντα* ότι τόσο τα έργα που περιλαμβάνονται στον κατάλογο (τουλάχιστον κατά το μεγαλύτερο μέρος τους), όσο κι οι περισσότερες πληροφορίες που δίνονται μέσα απ' τη σελίδα του, είναι πραγματικές και πως το «αλλοκοσμικό» ταξίδι *είναι* δυνατό, μέσα από τη θεωρία των *«Πολλών Κόσμων»*, ένα από τα πολλά παρακλάδια-ερμηνείες της κβαντικής μηχανικής. Άλλωστε πολλά από τα έργα του θρυλικού καταλόγου, σήμερα πλέον κυκλοφορούν και πάλι ελεύθερα από τα μεγαλύτερα ηλεκτρονικά βιβλιοπωλεία (η *γνωστή σύγχρονη μέθοδος συγκάλυψης της αξίας ενός έργου: αντί να το απαγορεύεις και να κάνεις τους πάντες να το αναζητούν, το αφήνεις ελεύθερα να κυκλοφορήσει, ...ανάμεσα σε εκατοντάδες χιλιάδες άλλα, οπότε περνάει απαρατήρητο...)*. Έργα όπως αυτά του εισηγητή του όρου *κβαντικό τάντρα*, Νικ Χέρμπερτ, του πρώτου συνδέσμου μεταξύ του Μάθενι και του Κράνστον! Δύο απ' τα σημαντικότερα έργα της Ινκουναμπούλα, είναι τα *Quantum Reality* (1986) (ένας αρκετά πλήρης οδηγός για τις επικρατέστερες κβαντικές θεωρίες και τη σχέση τους με την πραγματικότητα) και *Alternate Dimensions* (1989), που επίσης έγραψε ο Χέρμπερτ με το ψευδώνυμο του μεγάλου Σουφιστή, *Jabir Ibn Hayaan* και για το οποίο, ο Έμορι Κράνστον ισχυρίζεται πως ο ίδιος αναγκάστηκε να κλέψει το πρωτότυπο έργο, απ' τα γραφεία του εκδοτικού οίκου που είχε αναλάβει να το «θάψει» αντί να το κυκλοφορήσει!...

Εξίσου σημαντικό έργο για την κβαντική, θεωρείται το *Parallel Universes: The Search for Other Worlds* (1988) του Φρεντ Άλαν Γουλφ (νούμερο 1 της λίστας), ενώ η αποκάλυψη της συνωμοσίας, που θέλει να διατηρήσει μυστική την κατάχτηση των διασυμπαντικών ταξιδιών, κυρίως αποδίδεται στο *Escape from Earth Prime!* (1986) του φερόμενου ως μετέπειτα αγνοούμενου, Χάρολντ Μπάλκομπ. Ο ίδιος νωρίτερα είχε επίσης γράψει το *Drug Lords from The Hollow Earth* (όπου ισχυριζόταν πως η κοκαΐνη και το LSD δόθηκαν στη CIA από τους... Ντέρος της Κούφιας Γης, διαμέσου της ναζιστικής βάσης της Ανταρκτικής!). Αξίζει φυσικά να σημειωθεί ότι και δύο ακόμη ονόματα που αναφέρονται στις σελίδες της Ινκουναμπούλα, σχετίζονται και με το ζήτημα της Κούφιας Γης. Ο μαθηματικός Ρούντι Ρούκερ, του οποίου το έργο *The Cat* Was *Alive, but Looked Scared as Hell* (1989) (αναφορά στον κβαντικό γρίφο που αναρωτιέται αν η διάσημη γάτα του Σρέντιγκερ, κατά την

έξοδό της απ' το κουτί, θα είναι ζωντανή ή νεκρή) καταλαμβάνει τον αριθμό 21 στη λίστα. Το 1935, ο ΑυστριακόςΈρβιν Σρέντιγκερ, από τους πρωτοπόρους της κβαντικής επιστήμης, πρότεινε ένα πείραμα που επεδίωκε να αποδείξει ότι η πολυδιαστατικότητα (συνύπαρξη πολλών πιθανοτήτων) των σωμαπδίων στο μικροσκοπικό κόσμο, δεν χάνεται απαραίτητα κατά τη μετάβαση στον υλικό, αλλά μπορεί να διατηρηθεί. ...Μέσα σε ένα μεταλλικό κουτί, βρίσκεται τοποθετημένη μια μικρή ποσότητα ραδιενεργού υλικού, του οποίου ένα άτομο, έχει 50% πιθανότητες να αποσυντεθεί, ή να παραμείνει ως έχει, κατά τη διάρκεια της επόμενης μιας ώρας. Μέσα στο κουτί υπάρχουν ακόμα, ένας μετρητής Γκάιγκερ, ένα φιαλίδιο γεμάτο υδροκυάνιο, ένα μικρό σφυρί και μια γάτα. Εάν τελικά το άτομο αποσυντεθεί, ο μετρητής θα θέσει σε λειτουργία ένα διακόπτη, που θα εκτινάξει το σφυρί πάνω στο φιαλίδιο, το οποίο σπάζοντας, θ' απελευθερώσει το δηλητηριώδες περιεχόμενό του και θα σκοτώσει την άτυχη γάτα. Το ερώτημα είναι, όταν μετά από μια ώρα ο ερευνητής θα ανοίξει το κουτί και θα κοιτάξει μέσα μη γνωρίζοντας αν το άτομο έχει αποσυντεθεί, ή όχι, η γάτα θα είναι ζωντανή, ή νεκρή; Ο Σρέντιγκερ λοιπόν παρατηρεί πως, ό,π απ' τα δυο κι αν συμβαίνει, μια στιγμή προτού σηκωθεί το καπάκι του κουτιού, η γάτα που δεν υπόκειται ακόμα σε παρατήρηση, υπάρχει ταυτόχρονα σε δύο ισόποσα ανάμεικτες καταστάσεις, κι έτσι θα είναι... και ζωντανή και νεκρή! (Ο Λάβκραφτ την ίδια εποχή, συμφωνούσε, μόνο που θα το έθετε λιγάκι διαφορετικά ...«θα είναι νεκρή αλλά θα ονειρεύεται!»... Πόσο κοντά άραγε βρίσκονται η επιστήμη και η Λογοτεχνία του Φανταστικού; Η μόνη ίσως διαφορά είναι ότι ο Λάβκραφτ αγαπούσε τις γάτες...) Όμως ο Ρούκερ την ίδια εποχή έγραφε και το μυθιστόρημα *The Hollow Earth*, στο οποίο κάποια στιγμή ο πρωταγωνιστήςΈντγκαρ Πόε, έρχεται πρόσωπο με πρόσωπο με τονΈντγκαρ Πόε-2, σε μια Γη-2, όπου περνάει διαμέσου της Κούφιας Γης! Ομοίως και ο Χακίμ Μπέι (Πήτερ Λάμπορν Ουίλσον), σύγχρονος εκπρόσωπος της Moorish Orthodox Church, του οποίου το όνομα έχει συνδεθεί με την ιστοσελίδα του Μάθενι, έχει επίσης γράφει μια μελέτη με θέμα την Κούφια Γη. Όμως είναι φυσικό αυτές οι θεωρίες να διασταυρώνονται, αφού τουλάχιστον μια πτυχή της Κούφιας Γης, σχετίζεται άμεσα με την ύπαρξη «Πυλών» σε υπόγειους χώρους (ιερά σπήλαια, ονειρομαντεία, νεκρομαντεία, κ.λπ...) που επιτρέπουν την επικοινωνία ανάμεσα σε παράλληλα σύμπαντα. Σας θυμίζω δε τη συχνή παρουσία των παράξενων λίθινων «ομφαλών», σ' αυτούς ακριβώς τους χώρους, εκείνων των πανάρχαιων σκουρόχρωμων πλίνθων, με τα αινιγματικά πλεγματικά σκαλίσματα, ωοειδούς σχήματος!... Και βέβαια μπορεί τελικά τα «Κοσμικά Αυγά» να ήταν γνωστά από την αρχαιότητα, όμως σύμφωνα με νεώτερες αποκαλύψεις τουΈμορι Κράνστον, η τεχνολογία μετά τη σφαγή του Ονγκς Χατ δεν σταμάτησε να εξελίσσεται.Έτσι τα

ταξίδια χωρίς Αβγά έχουν ήδη αρχίσει να πραγματοποιούνται, ενώ κάποιες (φυλασσόμενες) Πύλες σε συγκεκριμένα μέρη του πλανήτη είναι πλέον μονίμως ανοικτές, ώστε να επιτρέπουν το πέρασμα ακόμα και αμύητων επισκεπτών.

Όλ' αυτά ίσως φαντάζουν εξωπραγματικά, σαν ένα περίτεχνα σχεδιασμένο σενάριο, όμως μήπως είναι η πρώτη φορά που ακούμε κάτι τέτοιο;... Πού βρίσκονται όλες αυτές οι Μυστικές Πόλεις των Θεών, οι Μαγικοί Τόποι της Μυθολογίας, ο mundus imaginalis των αποκρυφιστών;... Πού είναι η Ασγκαρντ του Βορρά, οι Νήσοι των Μακάρων και τα Ηλύσια Πεδία των αρχαίων Ελλήνων, η αγέραστη Tip' να N' Ογκ των Κελτών, η Ουράνια και Γήινη Σαμπάλα των Βουδιστών; Πού είναι ο Παράδεισος των Χριστιανών; Στο εσωτερικό της Γης; Σε κάποιον άλλον πλανήτη; Σε μιαν άλλη διάσταση;

Ο Γάλλος ερευνητής Ζακ Μπερζιέ, στο δυσεύρετο σήμερα βιβλίο *Visa Pour Une Autre Terre* (1974, σε αγγλική μετάφραση *Secret Doors Of the Earth)*, αναφέρει ότι κάποιος ανταποκριτής του μέσα από Κέντρο Διαστημικών Ερευνών της Αμερικής, το Μάιο του 1970, του έκανε μια συνταρακτική αποκάλυψη. Από 250.000 φωτογραφίες της Γης που πάρθηκαν σε μια συγκεκριμένη περίοδο από δορυφόρο, μόλις σε... *μία* απεικονίζονταν ίχνη ανθρώπινης δραστηριότητας! Το ίδιο γεγονός κάπου αλλού επιβεβαιώνει κι ο Αρθουρ Κλαρκ, αλλά ούτε η NASA το αρνήθηκε, που μάλιστα κυκλοφόρησε ένα σχετικό έντυπο με τον τίτλο: *Are There Traces of Life on Earth?*. Αυτές οι φωτογραφίες, είναι αναμφισβήτητα πραγματικές και ούτε λίγο, ούτε πολύ, φαίνεται ότι απλά αποκαλύπτουν έναν άλλο γήινο κόσμο, όπως παρουσιάζεται από ένα άλλο οπτικό πεδίο, μέσα από μια άλλη ίσως διάσταση!

Για να εξηγήσει ο Μπερζιέ το φαινόμενο, μας παραπέμπει στο μοτίβο που οι μαθηματικοί ονομάζουν «επιφάνειες Ρίμαν» (Riemann surfaces). Πρόκειται για επιφάνειες που εμφανίζονται σε πολλά στρώματα, που δεν βρίσκονται το ένα πάνω ή κάτω απ' το άλλο, αλλά καταλαμβάνουν *τον ίδιο ακριβώς χώρο*, με τη θέση της κάθε επιφάνειας να καθορίζεται από κάποιες κοινές σταθερές και μια πολύπλοκη μεταβλητή. Αν για παράδειγμα εστιάσουμε στο μέρος του πλανητικού μας συστήματος που βρίσκεται η Γη και, παραβλέποντας τους εξωγενείς παράγοντες, θεωρήσουμε ότι ο χώρος της Γης προσδιορίζεται από τις τρεις γνωστές διαστάσεις (σταθερές) και τη μεταβλητή του χρόνου, τότε δύο ή περισσότερες φωτογραφίες της Γης, τραβηγμένες σε διάφορες χρονικές περιόδους, θα παριστάνουν επιφάνειες Ρίμαν. Όλα αυτά τα στρώματα (ας πούμε, η Γη-1959, η Γη-2001, η Γη-2010, κ.ο.κ.) καταλαμβάνουν τον ίδιο ακριβώς χώρο, χωρίς ωστόσο να συναντιούνται ποτέ. Ας πούμε τώρα ότι ο χρόνος είναι επίσης μια σταθερή, ότι δηλαδή οι φωτογραφίες τραβήχτηκαν συνεχόμενα και με αμελητέα διαφορά η μια με την άλλη (όπως άλλωστε συνέβη το Μάιο του 1970), κι ωστόσο οι δύο –ή περισσότερες–

επιφάνειες, αν και εντελώς διαφορετικές μεταξύ τους, *εξακολουθούν* φαινομενικά να καταλαμβάνουν τον ίδιο χώρο (η Γη που ξέρουμε και η Γη-2, που εμφανίστηκε στις 249.999 φωτογραφίες)... Αυτό σημαίνει ότι υπάρχει κάποια άλλη άγνωστη διάσταση, που λειτούργησε και λειτουργεί ως ρυθμιστική παράμετρος!

Βλέπετε τελικά, αυτή η ιστορία δεν είναι τόσο απίθανη όσο φαίνεται αρχικά.

Το ερώτημα βέβαια για την αξιοπιστία του καταλόγου παραμένει. Και παρόλο που στην ιστοσελίδα υπήρξαν ραγδαίες εξελίξεις, αυτές μάλλον δεν βοηθούν αρκετά στο να βγουν ακριβή συμπεράσματα. Από τον περασμένο Σεπτέμβρη, η ιστοσελίδα για πολλοστή φορά αναβαθμίστηκε, ή καλύτερα... «μεταλλάχθηκε», μια και αυτή τη φορά υπήρξαν αρκετές αλλαγές. Ασφαλώς το σημαντικότερο στοιχείο είναι το παρακάτω γράμμα, που δημοσιεύτηκε το Νοέμβρη.

Ανοιχτό γράμμα στην κοινωνία των συνομωσιών.

Ο Νικ κι εγώ, αποφασίσαμε σήμερα να ανακοινώσουμε δημόσια στο κοντινό μέλλον, ότι το πρόγραμμα Ονγκς Χατ έφτασε στο τέλος του. Θα επικοινωνήσουμε επίσης με τον Πίτερ Λ. Ουίλσον και θα δούμε αν θέλει κι εκείνος να κάνει κάποια δήλωση. Νομίζω ότι όπως και να 'χει θα γινόταν ένα καλό βιβλίο, από μια οπτική ανθρωπολογίας ή μελέτης συμπεριφοράς μαζών. Το πρόγραμμά μου σταμάτησε να τρέχει και με ανακαλούν απ' το καθήκον. Πιστεύω ότι πετύχαμε στο να στρώσουμε το έδαφος για τις επερχόμενες αλλαγές. Οι Πύλες είναι τώρα ανοικτές. Είμαι χαρούμενος που επιτέλους είμαι πάλι ο εαυτός μου. 7:37 μ.μ.

Υ.Γ.: Δεν πρόκειται γι' αστείο.

Ο Αληθινός Τζο Μάθενι,
Μάικλ Κέλι

Αυτό το φτωχό γράμμα και τίποτ' άλλο. Ένα γράμμα που ουσιαστικά δεν έπεισε κανέναν. Αν και η εντύπωση που μου δίνεται είναι ότι θα ξανακούσουμε από τον κύριο Μάθενι, η πρώτη σκέψη που γεννάει το παραπάνω κείμενο είναι ότι... ο Τζο Μάθενι βγήκε απ' τη μέση. Είτε με τη θέλησή του, είτε χωρίς. Το παράδοξο είναι ότι η ιστοσελίδα συνεχίζει να λειτουργεί και μάλιστα με αρκετές σημαντικές προσθήκες, έστω και υπό την επιτήρηση κάποιων άλλων προσώπων, όχι και τόσο άσχετων με την ιστορία. Αυτοί ισχυρίζονται ότι είναι έμπιστοι φίλοι του Μάθενι, που συγκρότησαν μια ομάδα με σκοπό να σώσουν την ιστοσελίδα και να την κρατήσουν ενεργή, έως ότου ο Τζο αποφασίσει να επιστρέψει (αφού κατά την άποψή τους, είναι καλά, αλλά απλά δεν θέλει να βρεθεί).

Δυστυχώς για μένα, ο Μάθενι αποφάσισε να «εξαφανιστεί», τη στιγμή που προσπαθούσα να επικοινωνήσω μαζί του. Αντ' αυτού όμως, μάλλον σαν ανέλπιστη αποζημίωση, κατάφερα να έρθω σε επαφή, με ένα ακόμα πιο απροσπέλαστο πρόσωπο, τον Έμορι Κράνστον. Σας αφήνω να παρακολουθήσετε το διάλογο που είχαμε ώστε να βγάλει ο καθένας τα συμπεράσματά του...

JONATHAN BRIGHT: Πρώτ' απ' όλα επέτρεψέ μου να σε συγχαρώ για τη συμβολή σου –σ' όποιο σημείο κι αν εκτείνεται αυτή– στο project Incunabula. Στη συνέχεια βέβαια πρέπει να σου πω ότι περιμένω κάποιες απαντήσεις... Ο «Εμορι Κράνστον» είναι ένας χαρακτήρας που στην ιστορία της Ινκουναμπούλα παρουσιάζεται σχεδόν πανομοιότυπος με τον «Μορφέα» της ταινίας *The Matrix.* Απ' τη στιγμή που η Ινκουναμπούλα στην πρώτη της μορφή βγήκε στο Διαδίκτυο πολύ νωρίτερα, πιστεύεις ότι οι συγγραφείς του *Matrix* επηρεάστηκαν από τη *σελίδα* σας;
EMORY CRANSTON: Ο κατάλογος Ινκουναμπούλα βγήκε διεθνώς στα πρώτα συστήματα BBS, το 1989 και κανονικά στο Internet, το 1992. Οι συγγραφείς (αδερφοί Wachowski) του σεναρίου έχουν παραδεχτεί σε κάποιον φίλο μου, ατζέντη στο Χόλιγουντ, πως εν μέρει επηρεάστηκαν από την Incunabula. Το σενάριο του *Matrix,* όπου είμαστε παγιδευμένοι σε μια τεχνητή πραγματικότητα, απ' την οποία μπορούμε να ξυπνήσουμε και να ενδυναμωθούμε, είναι μέρος απ' αυτά για τα οποία μιλάμε.
J.B.: Θα ήθελα να έχω μια επίσημη άποψη από «μέσα» για την Ινκουναμπούλα και το Ονγκς Χατ... Θα μπορούσε εύκολα να θεωρηθεί μια φάρσα, αλλά δεν μου φαίνεται πως όλα βγήκαν απ' το κεφάλι των Έμορι Κράνστον και Τζόζεφ Μάθενι... Πού σταματάει η αλήθεια;...
E.C.: Αυτή είναι μια ενδιαφέρουσα ερώτηση, που συχνά κάνω κι εγώ ο ίδιος στον εαυτό μου. Βλέπεις, ακόμα κι αυτοί που είναι μέχρι το λαιμό βουτηγμένοι στην ιστορία της Ινκουναμπούλα ή του Ονγκς Χατ δεν μπορούν να απαντήσουν σ' αυτό. Ασφαλώς ως Έμορι Κράνστον (ένα όνομα που χρησιμοποιώ απ' το 1986) θα πρεπε να ξέρω.
Από πού λοιπόν ξεκίνησαν όλ' αυτά;... Αυτή τη στιγμή ετοιμάζονται τρία βιβλία, με σκοπό να εξηγήσουν αυτό ακριβώς το πράγμα. Βέβαια και μόνο το γεγονός ότι χρειάζονται τρία βιβλία για να το εξηγήσουν λέει κάτι από μόνο του...
Το παράξενο είναι πως κυκλοφορούν πολλοί άνθρωποι που ισχυρίζονται ότι είναι «από μέσα» και γνωρίζουν, παρόλο που ποτέ δεν έχουμε συνεργαστεί μαζί τους στο παρελθόν, ούτε ακόμα και σήμερα τους έχουμε γνωρίσει προσωπικά. Το μόνο που μπορώ να πω είναι πως πρόκειται για πράκτορες

«αποπροσανατολισμού» (disinfomation) που δουλεύουν σε κάποια «τριγράμματη» εθνική αμερικανική υπηρεσία πληροφοριών, ή ακόμα χειρότερα, κάποιας υπηρεσίας χωρίς γράμματα, που διαφεύγει ακόμα κι απ' τους σκιώδεις κύκλους της αμερικανικής κυβέρνησης. Κι όμως εμείς επιμένουμε...

...Ορίστε λοιπόν τα δεδομένα, κατευθείαν απ' την πηγή τους. Η ιστορία πάει πίσω στις μέρες του Περλ Χάρμπορ, στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Τότε, η Αμερική βρέθηκε ξαφνικά στη δυσάρεστη θέση, το μεν ανατολικό της θαλάσσιο μέτωπο να βάλλεται από γερμανικά υποβρύχια (κάποιο απ' τα U-Boats μάλιστα εξόκειλε στις αμερικανικές ακτές – μπορείς να ψάξεις την ιστορία του), το δε δυτικό, από ιαπωνικά. Βλέποντας πως είχαν μείνει πίσω στην αναμέτρηση, η στρατιωτική βιομηχανία γεννήθηκε κι αμέσως της δόθηκε το ελεύθερο να χρησιμοποιήσει όλα τα αναγκαία μέσα, για να προηγηθεί δυναμικά στον πόλεμο. Από εκεί προήλθε το Ονγκς Χατ, το Μοντόκ και πολλά άλλα προγράμματα. Ο στρατός αναζήτησε τις διάνοιες που ασχολήθηκαν με τα περισσότερα απ' αυτά στο Πανεπιστήμιο του Πρίνστον, που στην πραγματικότητα βρίσκεται πολύ κοντά στο Ονγκς Χατ. Δες την πρόσφατη χολιγουντιανή ταινία *A Beautiful Mind*, για μια εμπορική έστω ματιά σ' αυτά τα μυαλά. Επίσης διάβασε τα πρώτα κεφάλαια του έργου *Cryptonomicon*, του Νιλ Στίβενσον.

...Ανατρέχοντας για παράδειγμα σε μια συνέντευξη της 11ης Απριλίου 1984, του μαθηματικού του Πρίνστον Τζον Τάκεϊ, που ανήκε σε μια απ' αυτές τις ομάδες, βρίσκουμε το εξής απόσπασμα, σχετικά με κάποιο «παράξενο» έγγραφο που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό *Monthly:*

> **Τάκεϊ: Ο Μούλτον, εκδότης εκείνο τον καιρό του *Monthly*, μου έγραψε ότι είχε λάβει αυτό το χαρτί, σ' ένα φάκελο με τη σφραγίδα του Princeton, κι έτσι υπέθεσε ότι είχε γραφτεί από κάποιους απ' το Τμήμα Μαθηματικών του πανεπιστημίου. Ήθελε, λέει, πολύ να δημοσιεύσει το έγγραφο, αλλά ήταν αυστηρή πολιτική να μη δημοσιεύεται τίποτε ανώνυμο. Ρωτούσε λοιπόν, αν εγώ ή κάποιος άλλος στον οποίον θα μπορούσε να βασιστεί, θα του αποκαλύπταμε την ταυτότητα του συντάκτη –ή συντακτών– εάν για κάποιο λόγο κρινόταν νομικά απαραίτητο. Δεν ήξερα βέβαια ακριβώς ποιοι ήταν πίσω απ' αυτό, ήξερα όμως ότι ο Τζον (Τάκεϊ) ήταν ένας απ' αυτούς. Εκείνος συναίνεσε στο να δεχτώ τους όρους του Μούλτον κι έτσι του έστειλα ένα γράμμα διαβεβαιώνοντάς τον, οπότε και πράγματι προχώρησε στη δημοσίευσή του.**
>
> **Τάκεϊ: Η επίσημη έδρα της Ποντιτζέρι ήταν στο Ονγκς Χατ, στο Νιου Τζέρσεϊ, μια πλατιά περιοχή στο δρόμο που πάει νοτιοανατολικά από το Πέμπερτον, αλλά δεν αναφέρεται σε πολλούς χάρτες. Υπάρχει μόνο ένα βενζινάδικο που έχει μια ταμπέλα για το Ονγκς Χατ.**
>
> **Άοπρεϋ: Καμία πινακίδα πάντως για την Ποντιτζέρι;**

Τάκεϋ: Καμία πινακίδα για την Πονιιτζέρι. Προφέρειαι ...τ-ζ-έ-ρ-ι, παρεμπιπτόντως, όχι σαν την περιοχή στην Ινδία, το Ποντιτσέρι. Τέλος πάντων, αυτό ήταν ένα πολύ αξιόλογο γκρουπ και διασκέδασε την ύπαρξή του. Εκεί έμαθα πάρα πολλά από συζητήσεις κατά τη διάρκεια των δείπνων...

(Emory Cranston): Εκτενέστερες μελέτες που έγιναν στην περιοχή, έδειξαν ότι το Ονγκς Χατ, ήταν ένας δημοφιλής τόπος συνάντησης τα Σαββατοκύριακα για διάφορα γκρουπ του πανεπιστημίου.

J.B.: Έχω υπόψη μου το άρθρο για τη σχέση της λέσχης Ποντιτζέρι με το Πανεπιστήμιο του Πρίνστον και πρέπει να σου ομολογήσω πως ερευνώντας την αξιοπιστία της ιστορίας Ινκουναμπούλα, είχα βρει πολύ θετικό το γεγονός ότι μια τουλάχιστον μυστική επιστημονική ομάδα είχε κάποτε στο παρελθόν πράγματι την έδρα της στο Ονγκς Χατ.

E.C.: Όλ' αυτά περιγράφονται λεπτομερώς στο βιβλίο που ετοιμάζεται με τίτλο *Ong's Hat: The Beginning*. Εκεί επίσης θα διαβάσεις και για τη λέσχη Rod and Gun Club του Ονγκς Χατ, που ασφαλώς συνδέεται με τις εξορμήσεις του Σαββατοκύριακου των ομάδων του Πρίνστον. Η σχέση του πανεπιστημίου είναι βέβαια σημαντική, αλλά δεν ξέρω αν επίσης έχεις υπόψη σου το έργο του Πρέστον Νίκολς, του ανθρώπου που έγινε γνωστός επειδή έσπασε τη σιωπή για την Επιχείρηση Μοντόκ. Σύμφωνα με τον συγγραφέα Πίτερ Μουν, όπως αναφέρει στο ανοιξιάτικο τεύχος του περιοδικού *The Montauk Pulse* το 1994, ο Πρέστον Νίκολς του εκμυστηρεύτηκε πως για ένα μικρό διάστημα, ο ίδιος είχε εργαστεί στο Ονγκς Χατ. Ο Νίκολς του μίλησε επίσης για κάποιον Ντάνκαν Κάμερον που είχε δουλέψει εκεί εκτεταμένα, σε μια δραστηριότητα γνωστή με την ονομασία Επιχείρηση Ονειρόυπνος (Operation Dreamsleep), που αργότερα δημοσιοποιήθηκε μέσω της ταινίας *Dreamscape*. Αυτό που έπρεπε ο Ντάνκαν να κάνει, είχε ως στόχο τον πρόεδρο Τζίμι Κάρτερ, που θεωρούνταν «εχθρός» από τουλάχιστον έναν κλάδο της CIA, επειδή ήθελε να μειώσει το προσωπικό και να περικόψει τον προϋπολογισμό τους... *Τι σημαίνουν τελικά όλ' αυτά;...Όπως* φαίνεται, κάποια ομάδα επιστημόνων που εργαζόταν σε διάφορα μυστικά προγράμματα, συνέγραφε κείμενα υπογράφοντάς τα με ψευδώνυμα και χρησιμοποιούσε την τώρα ερειπωμένη πλέον πόλη του Νιου Τζέρσεϊ, Ονγκς Χατ, ως έδρα για τις διάφορες ταχυδρομικές συναλλαγές της... Για ποιο λόγο να κάνουν κάτι τέτοιο; Σε μια συνέντευξη που πήρα από κάποιον που ισχυριζόταν όπ σε νεαρή ηλικία ήταν τεχνικός κειμενογράφος για μια απ' αυτές τις ομάδες, λέχθηκε πως ορισμένα απ' αυτά τα προγράμματα που επιχορηγούσε το κέντρο της Αμερικανικής Βιομηχανίας Στρατού, ίσως περνούσαν σε «γκρίζες περιοχές» από ηθική πλευρά στα μυαλά των επιστημόνων. Διχασμένοι ανάμεσα στο καθήκον προς την πατρίδα, αλλά και την ευθύνη για το μέλλον

της ανθρωπότητας, άψησαν ορισμένες πληροφορίες να διαρρεύσουν προς το κοινό, με τη μέθοδο του «φανταστικού χαρακτήρα». Το ότι επέλεξαν το Ονγκς Χατ ως έδρα των φανταστικών τους χαρακτήρων, όσο περισσότερο εμβαθύνουμε στην έρευνα, τόσο περισσότερο ύποπτο φαίνεται. Επίσης πρέπει να πούμε ότι αυτές οι ομάδες έδειχναν μεγάλο ενδιαφέρον για την κρυπτογραφία και το σπάσιμο των κωδικών, μέσω των οποίων περνούσαν μηνύματα στο κοινό.

J.B.: Όλ' αυτά ασφαλώς αποτελούν πολύ σημαντικά στοιχεία που πιστοποιούν ότι πράγματι κάτι συνέβη στο Ονγκς Χατ. Όμως πώς ακριβώς συνδέονται όλ' αυτά μ' εσένα, τον κατάλογο των βιβλίων και τη διαφημιστική μπροσούρα του Ινστιτούτου;

E.C.: Η συγκεκριμένη μπροσούρα έπεσε στα χέρια μου στις αρχές του '80, και είχα ακούσει φήμες για μια «παραστρατιωτική» επιδρομή σε κάποιον εναλλακτικό καταυλισμό στα βουνά Πάιν Μπάρενς/Αρχισα να αναζητώ στοιχεία και να συγκροτώ τον κατάλογο σαν έναν οδικό χάρτη, για όποιον επιθυμούσε να ακολουθήσει τα ίδια στοιχεία. Πρέπει να δεις τον κατάλογο σαν χάρτη για αναζητητές κι όχι τόσο σαν έναν απλό κατάλογο βιβλίων. Ορισμένοι ήταν αρκετά ενημερωμένοι ώστε να το γνωρίζουν αυτό. Άλλοι, έπεσαν στην παγίδα του «κυριολεκτισμού» κι άλλοι πάλι αποφάσισαν να χρησιμοποιήσουν την όλη ιστορία ως μέσο για να πλάσουν μια δική τους ιστορία. Οι τελευταίοι είναι συνήθως από τους πιο απεχθείς και πνευματικά ασταθείς χαρακτήρες. Αυτοί είναι οι άμεσα υπεύθυνοι για τη επίθεση κατά του server μας πρόσφατα, καθώς και για πολλές φυσικές επιθέσεις που έχουν δεχτεί τον τελευταίο καιρό διάφορα μέλη της ομάδας μας. Είναι, βλέπεις, μια ατυχής παρενέργεια σε ορισμένους να τρελαίνονται τελείως, όταν βρεθούν ξαφνικά μ' αυτό το υλικό στα χέρια τους, έχοντας αρχικά ξεκινήσει ψυχικά ακέραιοι...

J.B.: Είναι ξεκάθαρο πως ο κατάλογος Ινκουναμπούλα είναι φτιαγμένος για να λειτουργεί σαν χάρτης. Η ερώτηση είναι: πρέπει κανείς να διαβάσει όλα τα βιβλία (ή, έστω, όσα υπάρχουν) για να δει πού οδηγεί ο χάρτης, ή οι συνοπτικές περιγραφές που τα συνοδεύουν, στην ίδια τη λίστα, είναι αρκετές για να δώσουν ικανοποιητικά στοιχεία ώστε να επιτευχθεί το θεμιτό αποτέλεσμα;

E.C.: Για να καταλάβεις πλήρως τι περιγράφεται στα «μετα-επίπεδα» θα πρέπει να διαβάσεις τα βιβλία που περιλαμβάνονται στον κατάλογο. Μπορείς ωστόσο να σχηματίσεις μια γενική ιδέα, διαβάζοντας απλά την μπροσούρα και τον κατάλογο. Δεν μπορείς όμως να αφομοιώσεις πλήρως ολόκληρο το πεδίο πληροφοριών που μεταδίδεται. Το κύκλωμα ολοκληρώνεται με αντήχηση στο ανθρώπινο μορφογενετικό πεδίο συνειδητότητας. Αυτό είναι κάτι ανάλογο, μ' αυτό που οι Γνωστικοί αποκαλούσαν «διαδικασία της Γνώσης». Κυριολεκτικά, πρόκειται

για κάποιας μορφής «ένωση». Ο Χάινλαϊν περιέγραψε αυτήν την κατάσταση της γνώσης ως *groking*. (Αυτό που νομίζω πως ο Κράνστον εννοεί, θα μπορούσαμε επίσης να το πούμε «συνειάητοποίηση», ή τη διαδικασία μέσα από την οποία αποκτούμε πλήρη επίγνωση.) Είναι σχεδόν απερίγραπτο με λέξεις. Είναι η διαδικασία να γνωρίζεις διανοητικά (αριστερός εγκέφαλος), διασταυρωμένη με τη διαδικασία να γνωρίζεις από ένστικτο (δεξιός εγκέφαλος). Αυτό ασφαλώς είναι ένας αριστοτελικός ή δυικός τρόπος περιγραφής, αλλά η ομιλούμενη γλώσσα μας είναι ανεπαρκής. Οι αρχαίοι Εβραίοι λόγιοι μπορούσαν να προσεγγίσουν περισσότερο μια κατάλληλη περιγραφή, αλλά και πάλι, ο αναγνώστης θα έπρεπε να είναι μυημένος σε οραματισμούς πολλαπλών διαστάσεων, ώστε να μπορέσει συνειδητά να την εμπεδώσει.

J.B.: Αναρωτιόμουν πόσο βαθιά είναι μπλεγμένος στην ιστορία ο Νικ Χέρμπερτ.

E.C.: Σε κάποιο σημείο αποφάσισε ν' αποτραβηχτεί και ξεκίνησε τη δική του ομάδα Ταξιδευτών, στα βουνά της Σάντα Κρουζ, στην Καλιφόρνια. Η ουσία είναι πως τον «χάσαμε»... Ενίοτε λαμβάνει διάφορες θέσεις όσον αφορά την αναγνώριση του «χαμένου βιβλίου» που του αποδίδεται στον κατάλογο, άλλοτε το αρνείται, άλλοτε παρουσιάζεται σε σύγχυση, κι άλλοτε υποστηρίζει ότι το έγραφε ένας Νικ από ένα άλλο σύμπαν!... Σε τελικές γραμμές πιστεύω ότι ο Νικ είτε «λύγισε» κάτω από υπέρογκες πιέσεις ελέγχου του νου από την κυβέρνηση, είτε αντικαταστάθηκε από κάποιο «ντόπελγκάγκερ» (διπλό)...

J.B.: Καμία πιθανότητα ο Νικ Χέρμπερτ και ο Τζόζεφ Μάθενι να είναι το ίδιο πρόσωπο;

E.C.: Αν λάβουμε υπόψη ότι τους έχω δει και τους δυο μαζί στο ίδιο δωμάτιο, η απάντηση είναι «ίσως»...

J.B: Εντάξει, ο Τζο Μάθενι κι ο Νικ Χέρμπερτ είναι προφανώς δύο διαφορετικά πρόσωπα. Όμως τι λες για τον Μάθενι και τον... Κράνστον; Ασφαλώς υπάρχει μια διάχυτη εντύπωση ότι είστε το ίδιο πρόσωπο. Αν ισχύει αυτό, τότε πώς μοιάζεις στ' αλήθεια εμφανισιακά; Σαν τον Κράνστον στο εικονογραφημένο σενάριο που μπορεί να βρει κανείς στην Incunabula, ή σαν τον Τζο;... (Νομίζω ότι μόλις σου έδωσα έναν καλό λόγο να απαντήσεις θετικά σ' αυτήν την ερώτηση...)

E.C.: Όχι. Είμαστε διαφορετικά πρόσωπα.

J.B.: Απ' ό,τι καταλαβαίνω, ο Τζόζεφ Μάθενι αναφέρεται ότι «εξαφανίστηκε» σε κάποια άλλη πλευρά, τον περασμένο Νοέμβρη. ...Υπήρξε κανένα μήνυμα από τότε;

E.C.: Κανένα. Ο Μάθενι επίσημα εξαφανίστηκε στις 4/10/2001. Το παράξενο είναι ότι πολλοί αναφέρουν ότι τον έχουν δει στο Περού, στην Κόστα Ρίκα, στο

Νεπάλ, ακόμα και στο Πακιστάν. Άκουσα ότι ο εκδότης του είχε μια επικοινωνία με κάποιον που ισχυριζόταν πως ήταν ο Τζο και τώρα προσπαθεί να το επιβεβαιώσει. ...Ο Τζο άνοιξε τους ασκούς του Αιόλου με τα πειράματα της «μετα-μηχανής» που περιέγραψε αναλυτικά σ' ένα βιβλίο που άφησε πίσω με τον τίτλο *Game Over?.* Αυτό που προσπαθούσε να κάνει ήταν να φτιάξει μια συσκευή που θα μπορούσε να κατεβάσει «μετα-βιβλία», ή ακασσικά αρχεία και να τα βγάλει σε κυκλοφορία. Ένας φίλος, που διάβαζε το χειρόγραφο του *Game Over?,* έκανε το σχόλιο ότι ο Μάθενι προσπαθούσε να γίνει ο «χάκερ του Παραδείσου»!... Θα μπορούσες να το πεις κι έτσι. Κατά μια άλλη έννοια βέβαια, θα μπορούσε κανείς να πει ότι ο Μάθενι επιχείρησε να κατασκευάσει ένα ακασσικό κασετόφωνο!... Πάντως πολλές ομάδες άρχισαν ν' ανταγωνίζονται για ν' αποκτήσουν πρόσβαση τόσο στην ίδια τη συσκευή, όσο και σ' αυτά που είχε ήδη καταγράψει. Απ' τη στιγμή που αυτό δεν επιτεύχθηκε, το τι συνέβη μετά μπορεί κανείς μόνο να το μαντέψει...

J.B.: Απ' τη στιγμή που ακόμα υπάρχει πόλεμος ανάμεσα στα δύο στρατόπεδα (το Ινστιτούτο Μελετών του Χάους και τις «τριγράμματες υπηρεσίες», όπως νωρίτερα το έθεσες), πώς εκδηλώνεται αυτόν τον καιρό;

E.C.: Τα ίδια πράγματα κάθε μέρα. Η αλήθεια είναι ότι παρατηρήσαμε την πίεση από τις εν λόγω υπηρεσίες να χαλαρώνει κάπως, κατά τη διάρκεια της προηγούμενης προεδρίας και με τα όσα συνέβησαν εδώ στην Αμερική, το 2001, επανήλθαν σε πρώιμα επίπεδα. Με τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου, η ήδη μεγάλη πίεση εμφανίζεται τώρα σε μεγάλη έξαρση. Λες και οι «τριγράμματες υπηρεσίες» δεν έχουν πλέον το φόβο ότι οι πράξεις τους μπορεί να αποκαλυφθούν. Θα περιέγραφα την όλη στάση τους σαν απελπισμένη κίνηση επιδειξιομανίας κι εντυπωσιασμού, αν έπρεπε να το εκφράσω με λόγια.

J.B.: Υποθέτω πως ύστερ' από τόσα χρόνια και εμπειρίες στο χώρο, θα έχεις ανακαλύψει πολλές περισσότερες δουλειές, αρκετές απ' τις οποίες θα έχουν γραφτεί πρόσφατα, που θα μπορούσαν να συμπεριληφθούν στη λίστα. Να περιμένουμε ίσως έναν κατάλογο Ινκουναμπούλα-ΙΙ;...

E.C.: Η πιο πρόσφατη προσθήκη, είναι η λίστα Frequency, και βρίσκεται ακόμα υπό κατασκευή. Στην τελευταία έκδοσή της μπορείς να τη βρεις στη σελίδα http://www.incunabula.org/irequency/. Το πρόβλημα που έχουμε τώρα να αντιμετωπίσουμε είναι το εξής. Ο πρώτος κατάλογος είχε κατασκευαστεί με έναν τρόπο που το δυνατόν θα αποθάρρυνε τη μονολιθική σκέψη. Αυτό επίσης ισχύει και για τη διανομή των μοντέλων. Πάντως, όσο σκληρά κι αν προσπαθήσαμε να το αποτρέψουμε από το να γίνει άλλη μια «θρησκεία», είναι ορισμένοι που δεν μπορούν να ξεπεράσουν τη δική τους ανάγκη για στατικές και στυλιζαρισμένες απαντήσεις, με αποτέλεσμα να μπαίνουμε στη διαδικασία να προσπαθούμε να

υπερασπιστούμε το έργο από ρηχά σκεπτόμενους νεο-εποχίτες με καθαρά ρομποτική νοοτροπία. Ανακαλύψαμε λοιπόν ότι ξοδεύαμε όλο μας το χρόνο προσπαθώντας να αποτρέψουμε κάποια συγκεκριμένα στοιχεία απ' το να «κανονοποιούν» το έργο και δεν αφήναμε καθόλου χρόνο για να κάνουμε κάποια ουσιώδη πρόοδο σ' αυτό. Έτσι αρχίσαμε απ' την αρχή, έχοντας πάρει το μάθημά μας και ξεκινώντας με την παρουσίαση ενός νέου μοντέλου εκπαίδευσης. Αυτό που χρειαζόμαστε είναι ένας νέος τρόπος σκέψης. Έτσι, ξοδεύουμε περισσότερη ενέργεια χρησιμοποιώντας μεθόδους για να παρουσιάσουμε καινούριες μορφές σκέψης, ενώ αργότερα επιδεικνύουμε τα κωδικοποιημένα μοντέλα. Όπως έχουμε δει συχνά στο παρελθόν, νέες ιδέες, νέοι τρόποι σκέψης και νέα μοντέλα πραγματικότητας συνήθως στην αρχή αντιμετωπίζονται με τρόμο και εχθρότητα. Για να πάρεις μια καλύτερη ιδέα, σου προτείνω να μελετήσεις το έργο του Ρόμπερτ Άντον Ουίλσον και του Αντέρο Αλί.

J.B.: Ok. Θα τσεκάρω τη σελίδα Frequency συχνά για την προσθήκη του νέου καταλόγου.

E.C.: ...Μάλλον δεν κατάλαβες την προηγούμενη απάντηση. Η σελίδα Frequency *είναι* ο δεύτερος κατάλογος! Απλά δεν έχει μια στατική μόνιμη δομή. Υπάρχουν *εβδομήντα-τέσσερις τίτλοι* καταχωρημένοι σ' αυτόν τον κατάλογο. Μπορείς βέβαια να βρεις τη νέα λίστα και σε σειριακή έκδοση, όμως προτιμάμε να ενθαρρύνουμε τους ενδιαφερομένους να χρησιμοποιούν το μηχανισμό που βρίσκεται στη διεύθυνση http://www.incunabula.org/irequency/, γιατί είναι έτσι φτιαγμένος που να δίνει στον επισκέπτη κάθε φορά τυχαία κι από ένα διαφορετικό τίτλο, ώστε να εξαφανίζει τη μονολιθική δομή που δημιουργεί ένα στατικό κείμενο. Μ' αυτόν τον τρόπο ο κάθε αναγνώστης συναντά και τη δική του μορφή καταλόγου, δηλαδή οι αναγνώστες βρίσκουν κάθε φορά ένα διαφορετικό κατάλογο. Αυτό είναι μέρος της εκπαίδευσης που πιστεύουμε ότι δεν πετύχαμε με τον προηγούμενο κατάλογο.

J.B.: Μίλησέ μου για την «Ουρκάλια» (Hurqalya). Οι περιγραφές που έχω διαβάσει, ερείπια αρχαίων κτιρίων ιδιόρρυθμης αρχιτεκτονικής, κ.λπ..., θυμίζουν αρκετά τις ονειροπολείς του Χ.Φ. Λάβκραφτ... Γνωρίζεις κανέναν που να έχει στ' αλήθεια βρεθεί εκεί;

E.C.: Πιθανόν οι ιστορίες αυτές να έχουν κοινές αρχετυπικές ρίζες (πρέπει κανείς να έχει υπόψη του τις γιουνγκιανές και τις ανθρωπολογικές θεωρίες όταν μελετά τέτοια ζητήματα). Γνωρίζω ανθρώπους που ισχυρίζονται ότι έχουν βρεθεί εκεί. Έχοντας ταξιδέψει σε άλλες διαστάσεις ο ίδιος, δεν θα μπορούσα να πω ότι δεν τους πιστεύω. Νομίζω ότι ο Λάβκραψτ δούλευε με τα ίδια παράξενα πεδία σφαιρικής συνειδητότητας, που διαχέονται από την περιοχή του

Νιου Τζέρσεϊ, στην περιοχή των Πάιν Μπάρενς. Μπορείς να πάρεις μια γεύση απ' αυτό που εννοώ στην σελίδα http://www.wierdnj.com/.

J.B.: Αλήθεια, ...πώς δουλεύει το ταξίδι με το «Αβγό»;

E.C.: Με δεδομένη την παρούσα πολιτική κατάσταση, δεν θα απαντήσω σ' αυτή την ερώτηση, πέρα απ' το να τονίσω και πάλι πως τα στοιχεία βρίσκονται μέσα στον κατάλογο και την μπροσούρα.

J.B.: Να τότε μια άλλη ερώτηση. Πώς δουλεύει το ταξίδι *χωρίς* «Αβγό»;

E.C.: Και πάλι αυτή είναι μια ερώτηση που θα έθετε σε κίνδυνο το έργο μας. Η απάντηση είναι στον κατάλογο και την μπροσούρα.

J.B.: Καμία επικοινωνία με τους «Αλλους»; Ενώ βρισκόσουν στη Γη-Χ, είχες καμιά επαφή με εκείνες τις αλλόμορφες οντότητες που έχουν αναφερθεί;

E.C.: Ναι, είχαμε επαφή τόσο μ' εκείνους, όσο και με άλλους... Απ' ό,τι φαίνεται, πολλές αλλόμορφες οντότητες υπάρχουν όχι μόνο σε άλλες διαστάσεις, αλλά ακόμα και στη δική μας, μόνο που συνήθως δεν τις αντιλαμβανόμαστε, γιατί οι συχνότητάς τους είναι διαφορετικές. Από καιρό σε καιρό καταφέρνουμε να πιάσουμε φευγαλέες ματιές απ' αυτές, ή ακόμα και να «συντονίσουμε» τον εαυτό μας στη συχνότητα όπου μπορεί να γίνει επαφή. Μελέτησε το έργο του σερ Τζον Ντι για μια μέθοδο εκπαίδευσης για τέτοιες επαφές.

J.B.: Αυτό μου θυμίζει κάτι που διάβασα στη σελίδα Shadowers, στην οποία βρέθηκα ακολουθώντας ένα link από την τελευταία ιστοσελίδα της Ινκουναμπούλα. Εκεί λοιπόν αναφέρονται οι λεγόμενοι «Σκιάνθρωποι», οι αστραπιαία κινούμενες σκιές, που καμιά φορά πιάνει η άκρη του ματιού μας. Θα μπορούσαν ίσως να είναι «οι άλλοι», ενώ ταξιδεύουν στη *Γη-όικήμας,* ή ακόμα άνθρωποι ταξιδιώτες που βρίσκονται σε μια διάσταση, η οποία είναι πολύ κοντά (και για μια στιγμή σχεδόν εφάπτεται) στον κόσμο μας;

E.C.: Κατά μια έννοια, σωστό. Το φαινόμενο των σκιών είναι συνήθως το αποτέλεσμα από άλλες οντότητες που συντονίζονται κατά λάθος με τη μεριά του αποδέκτη. Σε ορισμένες περιπτώσεις οι «σκιές» προσπαθούν να μεγαλώσουν «υποδεέστερες παρεμβολές» σ' αυτό το Σύμπαν. Διάβασε την περιγραφή του Νικ Χέρμπερτ για τη «λεπτότητα» εναντίον της δύναμης. Εκεί θα βρεις και κάποια στοιχεία σχετικά με το πώς ένα ενοποιημένο σύνολο, θα μπορούσε με έναν υποτονικό ρυθμό να επηρεάσει αυτό το Σύμπαν. Σκέψου για παράδειγμα το μακρόχρονο αποτέλεσμα που προκαλεί το νερό στην πέτρα, ή ακόμα και η ανύψωση ενός μεγάλου βράχου από πολλούς ανθρώπους οι οποίοι χρησιμοποιούν μόνο ένα δάκτυλο ο καθένας. Οι υποδεέστερες δυνάμεις μπορεί να μην είναι οι πιο δραματικές, αλλά είναι οι πιο αποτελεσματικές αν τις κοιτάξουμε μακρόχρονα. Κατά μια αστρολογική έννοια, θα το ονόμαζα αυτό ως «φαινόμενο του Αιγόκερου»...

J.B.: Οι σκιές ωστόσο θα μπορούσαν επίσης να σχετίζονται με τους «Βολαδόρες», ή «φύλακες (φρουρούς) Αγγέλους», που κινούνται πολύ γρήγορα σ' αυτό το πεδίο – από εκεί πηγάζει και η ελληνική λέξη *Εγρήγοροι...*
E.C.: Πολύ εύστοχη παρατήρηση. Όπως ένας Αγγελος μου είπε κάποτε κατά τη διάρκεια μιας συγκεκριμένης τελετουργίας: «Είμαστε αυτό και πολλά άλλα!...». *Σημείωση.* Θα είμαι σε διακοπές και μη διαθέσιμος μέχρι τα μέσα της Ανοιξης, από τις 5 Φεβρουάριου μέχρι μέσα Μαρτίου, πιθανόν και Απριλίου.
J.B.: Σ' ευχαριστώ πολύ για τις απαντήσεις σου.
E.C.: Σ' ευχαριστώ που άκουσες...
J.B.: Σου εύχομαι ευχάριστες διακοπές στην *Γη-οποιανάναι.* Την επόμενη φορά λοιπόν που θα συλλάβω με την άκρη του ματιού μου μια φευγαλέα σκιά και γυρίσω απότομα το κεφάλι μου... αν είσαι εσύ, μην εξαφανιστείς!... Και δώσε σε παρακαλώ τα χαιρετίσματά μου στους Μεγάλους Παλαιούς...

Φυσικά πρέπει να σας ομολογήσω ότι έκλεψα μερικές ματιές κι απ' το νέο κατάλογο. Περιλαμβάνει ό,τι είχε μείνει έξω από τον πρώτο, έργα καινούρια, αλλά και παλαιότερα, όπως τα πολύ σπάνια βιβλία του J. W. Dunne *An Experiment With Time* και *The Serial Universe,* τα κλασικά *Our Haunted Planet* και *The Eighth Tower* του μεγαλύτερου ερευνητή του μεταφυσικού κατά το δεύτερο μισό του εικοστού αιώνα John A. Keel, το έργο του Γάλλου Jacques Bergier *Secret Doors of the Earth* (που μέχρι πρότινος, νόμιζα πως είχα διαβάσει μόνο εγώ και ένα-δυο άλλοι...), το *Angels, Demons and Gods of the New Millenium* του Lon Milo DuQuette (το οποίο κυκλοφορεί σε μετάφραση απ' τις εκδόσεις Αρχέτυπο), το *Labyrinths: Selected Stories And Other Writings* του Χ. Λ. Μπόρχες και το γνωστό *Cosmic Trigger I: Final Secret of The Illuminati* του Ρόμπερτ Αντον Ουίλσον, ενώ στο νέο κατάλογο επίσης υπάρχουν κινηματογραφικές ταινίες (*The Matrix, The Thirteenth Floor, Fight Club, n, Memento, Donnie Darko).* Αλλά αυτά βέβαια, ανήκουν σ' ένα δεύτερο κατάλογο, απαγορευμένο πριν καν κυκλοφορήσει...

Οι άλλες πραγματικότητες λοιπόν επαληθεύονται και επιστημονικά;... Ελπίζω μ' όλα αυτά τα «χαώδη» μαθηματικά να μη σας μπέρδεψα... Πάντως δεν επιδιώκω να σας πείσω ότι είμαι κανένας «ειδήμων» σ' αυτά – αντίθετα, ομολογώ ότι γνωρίζω πολύ λίγα για το θέμα. Όμως δεν πιστεύω ότι χρειάζεται κανείς να κάνει διατριβή στις θετικές επιστήμες, προκειμένου να κατανοήσει τη δυνατότητα ύπαρξης παράλληλων κόσμων. Νομίζω ότι απλά αρκεί να μπορεί κανείς να δει τα πράγματα με μια πιο ευρεία αντίληψη, με μια... *«μη-ευκλείόεια γεωμετρία»,* όπως θα 'λεγε κι ο Χάουαρντ Φίλλιπς Λάβκραφτ...

Πίνακας I: Incunabula

	INCUNABULA: Ένας κατάλογος από σπάνια βιβλία, χειρόγραφα & άλλα περίεργα	(ιδιοκτήτης-συγγραφέας) Emory Cranston
1.	*Parallel Universes: The Search for Other Worlds* New York, Simon & Schuster, 1988	Wolf, Fred Alan
2.	*Quantum Reality,* NAL, 1986	Herbert, Nick
3.	*Faster than Light: Supernuminal Loopholes in Physics,* NAL, 1988	Herbert, Nick
4.	*Alternate Dimensions* 1989, ανέκδοτο	Herbert, Nick (ψευδ. Jabir ibn Hayaan)
5.	*A Knowing Universe, Seeking to be Known* Science News, vol.123, 1983	Thomsen, Dietrick E.
6.	*The Many Worlds Interpretation of Quantum Mechanics,* Princeton, 1973	DeWitt, Bruce S. & Neill Graham
7.	*Alternate Universes II* Analog, Nov.1984	Cramer, John G.
8.	*New Techniques & Ideas in Quantum Measurement Theory,* vol. 480 Annals of the NY Academy of Sciences 1986	D.Z.Albers, P.Hanggi
9.	*Course Catalog for 10/8-79, Institute of Chaos Studies and Imaginal Yoga*	Ανώνυμος
10.	*Black holes & Entropy* Physical Review, vol.07, 1973	Sohrawardi Kamadev, Dr (?)
11.	*Phlogiston & Quantum Aether* Paranormal Physics, vol.XXII, 1966	Sohrawardi Kamadev, Dr.
12.	*Zero Work & Psychic Paleolithism* East Village Other, vol.IV, Dec.1968	Sohrawardi Kamadev, Dr.
13.	*Ong's Hat: A Color Brochure of the Institute of Chaos Studies*	Ανώνυμος
14.	*The Stone Age Survivalist,* Loompanics UnLtd.	Sven Saxon
15.	*Escape From Earth Prime,* Foursquare Press, 1986	Balcombe, Harold S.
16.	*Bionic Travel: An Orgonomic Theory Of the Megaverse,* ανέκδοτο	Ανώνυμος

17.	*Creative Imagination in the Sufism of Ibn' Arabi* Princeton, 1969	Corbin, Henry
18.	*Chaos: Making a New Science* Viking Penguin, 1987	Gleick, James
19.	*Apparent Collapse of the Wave Function As an n-Dimensional Catastrophe* Collected Papers of the of the SE Asian Society for Advanced Research, vol. XXIX, 1980	Pak Hardjanto
20.	*A Vision of Hurqalya*, Incunabula press, 1988	Pak Hardjanto (?)
21.	*The Cat was Alive but Looked Scared As Hell; Some Unexpected Properties of Cellular Automata in the Light of the Everett-Wheeler Hypothesis*	Von Bitter Rucker, Dr. R.
22.	*Psychotropic Drugs in «Shared-World» & Lucid Dreaming Experiments*, Psychedelic Monographs & Essays, vol. XIV, no 2, 1981	Kennedy, Alison
23.	*A Collection Of Cult Pamphlets, Flyers, Ephemera & Curiosa From The Library Of A Traveler*	Ανώνυμος
24.	*A Heresologist's Guide To Brooklyn, Poetic Journal Of A Traveler*	Ανώνυμος
25.	*Folklore of the Other Worlds* Incunabula Press, pamphlet	Ανώνυμος
26.	*Shamanism: Archaic Techniques of Ecstasy* University of Chicago Press	Eliade, Mircea
27	*Maze of Treason*, Red Knight books, 1988	Lorde, John

(Ο κατάλογος και πληροφορίες για το περιεχόμενό του, χρησιμοποιούνται μετά από άδεια του Έμορι Κράνστον. Το copyright του αποσπάσματος της πρώτης συνέντευξης ανήκει στον Τζόζεψ Μάθενι και χρησιμοποιείται μετά από άδεια.)

(ΛΟΥΚΑΣ ΚΑΒΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟΥ MATRIX

Είδες ποχέ σου ένα όνειρο, Νίο, που ήσουν σίγουρος πως είναι αληθινό;
Τι θα συνέβαινε αν δεν μπορούσες να ξυπνήσεις από αυχό;
Πώς θα ξεχώριζες τον ονειρόκοσμο από τον αληθινό κόσμο;
Πρέπει να τα ξεχάσεις όλα, Νίο. Το Φόβο. Την Αμφιβολία. Τη Δυσπιστία.
Ελευθέρωσε το Νου σου.
Το Matrix είναι ο κόσμος που έχει απλωθεί πάνω στα μάτια σου,
για να μην μπορείς να δεις την αλήθεια.

- Μορφέας

Η ταινία *Matrix* των αδερφών Γουακόφσκι ήταν μια μεγάλη έκπληξη για όλους τους θεατές που είχαν –έστω και περίπου– υπόψη τους τό φιλοσοφικό και μυθολογικό υπόβαθρο του σεναρίου. Σπάνια μια ταινία παρουσιάζει ωμά και ξεκάθαρα μια τόσο συνταρακτική εναλλακτική κοσμοθεωρία. Δυστυχώς όμως, το μεγαλύτερο μέρος του κοινού και κάποιοι άσχετοι κριτικοί την αντιμετώπισαν απλώς σαν «μία ταινία δράσης με ακατανόητο, μπερδεμένο –και ίσως χαζό– σενάριο». Αυτό ήταν αναμενόμενο, γιατί το *Matrix* είναι μια ταινία που παίζει πολύ με κάποιους κώδικες. Και οι κώδικες που χρησιμοποιεί, αναφέρονται σε πράγματα που είναι και τα ίδια κωδικοποιημένα. Η τεράστια όμως επιτυχία, που την ξεχώρισε από άλλες ταινίες φαντασίας, δείχνει πως το κοινό την εκτίμησε και υποψιάστηκε το βάθος της.

Το *Matrix* χρησιμοποιεί την περίφημη «γνωστική θεώρηση» (την πίστη πως ο κόσμος γύρω μας είναι μια ψευδαίσθηση που εκπέμπεται στο μυαλό μας από κάποιο άγνωστο κέντρο – την οποία αναλύει ο Π. Γιαννουλάκης στο κεφάλαιο *Απόδραση Από τη Μαύρη Σιδερένια Φυλακή*), αλλά και πολλά άλλα «κώδικά» δημιουργήματα του Φανταστικού (όπως τα *Η Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων, Ο Μάγος του Οζ* και *Magus* του Τζον Φόουλς), και όλα αυτά τα συνδυάζει με τη σύγχρονη κατανόηση που πηγάζει από την εμπειρία του virtual reality και του cyberspace.

Η ταινία υπαινίσσεται πως η ανθρώπινη φυλή είναι ένα εργοστάσιο παραγωγής ενέργειας. Είμαστε παγιδευμένοι σε ένα είδος «κτηνοτροφείου», ένα τεράστιο δίκτυο που απορροφά τη ζωτική μας ενέργεια, από τη στιγμή που θα γεννηθούμε μέχρι τη στιγμή που θα πεθάνουμε. Πίσω από όλα αυτά, κρύβεται μια ακατανόητη οντότητα, που χρησιμοποιεί την ενέργειά μας για τους δικούς της σκοπούς, που είναι τελείως άγνωστοι και ακατανόητοι. Η οντότητα στην ταινία ονομάζεται «Matrix» και είναι ένα ζωντανό υπερδίκτυο, κάτι σαν ένας παγκόσμιος και τεράστιος υπερυπολογιστής, σύνολο όλων των συνδεδεμένων μηχανημάτων του πλανήτη. Έχει παγιδεύσει στο παρελθόν την ανθρώπινη φυλή (στην ταινία ο χρόνος είναι ψεύτικος, γιατί οι άνθρωποι νομίζουν πως ζούνε στον 20ό αιώνα, ενώ ζούνε πραγματικά σε κάποιο άγνωστο και ακαθόριστο μέλλον), και χρησιμοποιεί τα ανθρώπινα σώματα σαν μπαταρίες, αντλώντας τη θερμότητα και την ενέργειά τους. Ταυτόχρονα, για να απομακρύνει την πιθανότητα τα σώματα να αντιδράσουν και να ξυπνήσουν από το λήθαργο που τα κρατά ακινητοποιημένα, έχει συνδέσει τα ανθρώπινα μυαλά με ένα τεράστιο δίκτυο virtual reality, που ελέγχεται από την ίδια. Αυτό το virtual reality τροφοδοτεί τα ανθρώπινα μυαλά με ερεθίσματα και εικόνες μιας αληθοφανούς «πραγματικότητας», για να εξηγήσει την καταπόνηση των κορμιών από την απορρόφηση ενέργειας. Έτσι, τα ανθρώπινα κορμιά δίνουν την ενέργειά τους στο Matrix, χωρίς να παραπονιούνται και να αντιδρούν, γιατί νομίζουν πως ζούνε σε έναν πραγματικά δύσκολο και ενεργοβόρο κόσμο.

Το πιο χαλαρό σημείο του σεναρίου της ταινίας είναι ίσως το σεναριακό εύρημα της «επανάστασης των μηχανών». Είμαι βέβαιος πως το χρησιμοποίησαν για να ελαφρύνουν την ταινία και για να δώσουν μία εύκολη απάντηση στα πολλαπλά ερωτήματα του σεναρίου, ενώ οι δημιουργοί της εννοούσαν κάτι πολύ βαθύτερο. Πρέπει φυσικά να τους δικαιολογήσουμε, γιατί αν χρησιμοποιούσαν κάτι άλλο στη θέση των «μηχανών» (αν χρησιμοποιούσαν στη θέση του Matrix μια εξωγήινη οντότητα ή ένα δαίμονα), τότε ο θεατής θα απαιτούσε από την ταινία να ασχοληθεί με αυτές τις οντότητες, θα ρωτούσε περισσότερα πράγματα,

και έτσι αυτή θα έπρεπε να γίνει μεγαλύτερη σε μέγεθος και με πολύ πιο περίπλοκο σενάριο. Έτσι, οι δημιουργοί επικεντρώθηκαν περισσότερο στο να περάσουν τον υπαινιγμό πως ζούμε σε μια τεχνητή πραγματικότητα, παρά να αναλύσουν τι ελέγχει αυτή την ψευδαίσθηση και τι βρίσκεται «έξω» απ' αυτήν.

Αν ξεπεράσουμε όμως τα κλισέ της «επιστημονικής φαντασίας» και κοιτάξουμε βαθύτερα στο τι θέλουν να πουν οι δημιουργοί της ταινίας, θα προσέξουμε ότι διαρκώς υπαινίσσονται πως οι ιδέες τους δεν ισχύουν μονάχα στη virtual πραγματικότητα της ταινίας, αλλά και στο δικό μας, «πραγματικό» κόσμο. Σε πολλά σημεία της ταινίας αυτό είναι φανερό: στο σημείο με το μικρό Βουδιστή που λυγίζει ένα κουτάλι με τη συνειδητοποίηση ότι αυτό δεν υπάρχει (και υπάρχει ο Γιούρι Γκέλερ που όντως λυγίζει κουτάλια με τη σκέψη, όπως υπάρχουν και οι Βουδιστές που επιμένουν ότι ο κόσμος μας είναι ψεύτικος, μια ψευδαίσθηση που ονομάζουν *μάγια)*, σε κάποιο άλλο σημείο της ταινίας ο ήρωας νιώθει ένα deja-vu και οι σύντροφοί του τον πληροφορούν ότι είναι μια στιγμιαία δυσλειτουργία του Matrix – και όλοι μας έχουμε νιώσει πολλές φορές αυτό το deja-vu...

Είναι γεγονός ότι όλες οι «αντιστασιακές» αλληγορίες του Φανταστικού, αντλούν την έμπνευσή τους από την ίδια την πραγματικότητα. Αν παρατηρήσουμε την καθημερινότητά μας, δεν είναι δύσκολο να νιώσουμε πως ο κόσμος που ζούμε είναι ένα virtual reality – και μάλιστα κακοφτιαγμένο. Ακόμη και αν δεχτούμε πως η υλική πραγματικότητα είναι αυτή που βλέπουμε και τα αντικείμενα γύρω μας είναι σταθερά και αναλλοίωτα (κάτι που ούτως ή άλλως δεν είναι αλήθεια, γιατί η αντίληψή μας «χρωματίζει» τα πάντα με τις αυθαίρετες ερμηνείες της), αυτό δεν αλλάζει το γεγονός πως σχεδόν τα πάντα γύρω μας είναι τεχνητά. Ακόμη και οι ιδέες μας είναι τεχνητές, και έχουν εμφυτευτεί μέσα μας χωρίς εμείς να τις έχουμε επιλέξει (αυτές που «πιστεύουμε» κατάφεραν να μας επιβληθούν γιατί συμβάδιζαν με τις παλιότερές μας ιδέες, ενώ αυτές που «μισούμε» απορρίφθηκαν γιατί δεν βρήκαν γόνιμο έδαφος για να ριζώσουν). Οι αντιλήψεις και οι αισθήσεις μας διαμορφώθηκαν από το περιβάλλον. Το ίδιο το περιβάλλον έχει αυτή τη στιγμή διαμορφωθεί από τους ανθρώπους κ.ο.κ. Με λίγα λόγια, ζούμε σε μια απόλυτα τεχνητή πραγματικότητα, μια designer-reality, την οποία κάποιοι σχέδιασαν «πριν από εμάς για εμάς», και ακόμη και εμείς οι ίδιοι είμαστε κατασκευασμένοι για να είμαστε «συμβατοί» μαζί της. Και αν δεν είμαστε συμβατοί, το σύστημα μας απορρίπτει. Και τους τρόπους της απόρριψης, λίγο-πολύ τους ξέρουμε και τους φοβόμαστε όλοι μας. Και η designer-reality δεν κάνει χάρες σε κανέναν. Είτε παίζεις με τους κανόνες της – είτε προετοιμάσου να πονέσεις πολύ.

Η ανθρώπινη ιστορία θα έπρεπε να είναι μια πορεία προς τη μείωση της δυστυχίας και την καλυτέρευση του κόσμου, αλλά γύρω μας, ενώ όλα αλλάζουν και η ανθρωπότητα αναπτύσσει συνεχώς νέους τρόπους και νέες δυνατότητες, η «καθημερινότητα» γίνεται ολοένα και περισσότερο απαιτητική. Η απομύζηση της ενέργειάς μας γίνεται κάθε μέρα μεγαλύτερη, η ελεύθερη σκέψη αναγκάζεται συνεχώς να υποχωρεί και να συμβιβάζεται, ο ελεύθερος χρόνος μας μειώνεται. Μπορεί γύρω μας να βλέπουμε εξέλιξη, στο βάθος όμως αυτή η εξέλιξη δεν αυξάνει την προσωπική μας ελευθερία, αλλά τη μειώνει. Το σύστημα που μας εκμεταλλεύεται, «βελτιστοποιείται» καθημερινά και αφήνει να του ξεφεύγει ολοένα και λιγότερη ενέργεια. Και στο τέλος μας στραγγίζει ολοκληρωτικά, ο άνθρωπος-μπαταρία αδειάζει, και το σώμα του διαλύεται. Έτσι, έρχεται ο θάνατος – και πολλά φιλοσοφικά συστήματα διδάσκουν πως αν δεν καταφέρουμε να αποδράσουμε, ο θάνατος αυτός είναι ολοκληρωτικός, γιατί το «δίκτυο» απορροφά ακόμα και την ψυχή (ίσως την ξαναχρησιμοποιεί σε ένα καινούργιο σώμα, ίσως τη διαλύει και τη μετατρέπει σε ενέργεια – δεν έχει σημασία)...

Πολλοί είναι αυτοί που θέλησαν να ξεψύγουν από αυτήν και πολλοί είναι εκείνοι που προσπάθησαν να δημιουργήσουν καινούργιες, δικές τους πραγματικότητες. Αλλά σχεδόν όλοι όσοι προσπάθησαν να ξεψύγουν από το δεδομένο καλούπι (matrix), συνάντησαν στο δρόμο τους μια ατέλειωτη σειρά από εμπόδια και αντίθετες δυνάμεις, που απέτρεψαν τους περισσότερους από το να προχωρήσουν.

Αυτές οι αντίθετες δυνάμεις είναι ακριβώς ανάλογες με τους πράκτορες (agents) της ταινίας ***The Matrix***. Μερικές φορές παίρνουν τη μορφή συγκεκριμένων και πραγματικών ανθρώπων, που καταδιώκουν τον άνθρωπο που θέλει να επιβάλει τη θέλησή του στην πραγματικότητα, αλλά τις περισσότερες φορές είναι απρόσωπες δυνάμεις, που προσπαθούν να κρατήσουν το θύμα τους φυλακισμένο στην ενεργοβόρα καθημερινότητα.

Ένα παράξενο χαρακτηριστικό αυτών των δυνάμεων είναι πως έχουν «επίπεδα». Όταν ο άνθρωπος προσπαθεί να αποδράσει από το τεχνητό cyberspace που του έχει επιβληθεί, περνά από κάποια στάδια απελευθέρωσης του μυαλού του. Αυτή η πορεία όμως είναι παρόμοια με τα επίπεδα ενός ηλεκτρονικού παιχνιδιού. Κάθε ψορά, όταν πετύχεις να περάσεις κάποιο «επίπεδο», στο επόμενο η δυσκολία είναι μεγαλύτερη, οι παγίδες περισσότερες και πιο έξυπνα στημένες. Αλλά υπάρχει μια σημαντική διαφορά από τα παιχνίδια: το virtual reality που ζούμε δεν σου αποκαλύπτεται σχεδόν ποτέ, και είναι εύκολο να ξεχαστείς πιστεύοντας πως είσαι μέσα του.

Σε κάθε επίπεδο στέκεται ένας αντιπροσωπευτικός «Φύλακας της Πύλης», που ο υποψήφιος δραπέτης πρέπει να πολεμήσει πολύ αποφασιστικά, αν θέλει να τον ξεπεράσει. Πολλοί άνθρωποι καταφέρνουν να περάσουν έναν ή δυο από αυτούς. Μετά όμως, λόγω εξάντλησης ίσως, χάνουν την πίστη στον εαυτό τους, «παραδίνουν τα όπλα» και θεωρούν πως τα όρια της ύπαρξης και της προσωπικής ελευθερίας βρίσκονται ως εκεί που έφτασαν αυτοί και «δεν έχει παραπέρα». Αλλά, αν θέλουμε να βαδίσουμε το δρόμο μέχρι κάποια *πραγματική* ελευθερία, πρέπει να θυμόμαστε πως «όρια» δεν υπάρχουν πραγματικά, παρά μόνο στο μυαλό μας (αυτό συμβολίζει και η σκηνή του «άλματος» στην ταινία, όταν ο Νίο προσπαθεί να περάσει πηδώντας από τον έναν ουρανοξύστη στον άλλον). Ο μόνος που μπορεί να σταματήσει τη θέληση από το να πετύχει τα πάντα, είναι ο ίδιος μας ο Εαυτός. Αλλά πριν φτάσουμε στον «Εαυτό», που είναι ο πιο πανίσχυρος και τρομακτικός δαίμονας-Φύλακας, να σας μιλήσω πρώτα για τα προηγούμενα επίπεδα. Είναι κατά τη γνώμη μου δέκα (αν και δεν είχα κάτι σχετικό στο μυαλό μου όταν έγραφα αυτό το κεφάλαιο, αργότερα συνειδητοποίησα πως οι περισσότεροι αποκρυφίστές πιστεύουν πως στην πορεία του «Όρθιου Δέντρου της Ζωής» υπάρχουν δέκα «Σεφίρώθ» – και ένα μυστικό ενδέκατο, που είναι η πύλη που τη φυλάει ο Εαυτός).

Όπως είπαμε, οι φύλακες παίρνουν διάφορες μορφές. Ξεκινούν από αρχέγονες, στοιχειακές δυνάμεις και καταλήγουν σε πανίσχυρες αρχετυπικές ψυχικές οντότητες. Η δύναμή τους είναι ακριβώς η ίδια σε όλα τα επίπεδα, αλλά ο άνθρωπος μαθαίνει ευκολότερα να χειρίζεται τις πρώτες και σχεδόν ποτέ τις τελευταίες, οπότε οι τελευταίες μοιάζουν απίστευτα ισχυρές. Ο «απλός» άνθρωπος δεν έχει την αναγκαία πνευματική καθαρότητα για να τις χειριστεί και πέφτει πολύ εύκολα θύμα τους, οπότε κάποια στιγμή, αν θέλει να προχωρήσει, πρέπει να σταματήσει να είναι «απλός» άνθρωπος.

Με τις λέξεις *αρχέγονες στοιχειακές δυνάμεις*, κάποιοι αναγνώστες ίσως φαντάστηκαν πως αναφέρομαι σε μεταφυσικές οντότητες. Δεν είναι λάθος να το δείτε κι έτσι (μάλιστα είναι καλό, αν το καταφέρετε), αλλά αναφέρομαι σε πολύ απλούστερα πράγματα. Π.χ. μια αρχέγονη στοιχειακή δύναμη είναι η βαρύτητα. Είναι μια αντίστροφη «θέληση» από την ανθρώπινη, γιατί θεωρεί πως όλα τα σώματα πρέπει να είναι ενωμένα, ενώ ο άνθρωπος θέλει να «ξεχωρίζει». Τα μωρά, τις πρώτες μέρες της ζωής τους δεν μπορούν να τη νικήσουν και αναγκάζονται να είναι συνεχώς ξαπλωμένα. Στους μεγαλύτερους φαίνεται πολύ εύκολο να κατανικηθεί –περπατάμε όρθιοι, έχουμε κατασκευάσει αεροπλάνα και διάφορους τρόπους να την ξεπερνούμε– αλλά αυτό δεν σημαίνει πως η δύναμή της δεν είναι τεράστια. Στο τέλος μάλιστα, η στοιχειακή δύναμη

της Γης καταφέρνει και μας νικά. Τα σώματα των νεκρών επιστρέφουν μέσα στη Γη (εδώ θα κάνω και μια ερώτηση: γιατί το σύμβολο του χριστιανισμού μοιάζει με ένα σπαθί που είναι καρφωμένο στη Γη ή δείχνει προς τα κάτω;).

Ο πρώτος λοιπόν φύλακας του καθημερινού Matrix είναι **η φυσική τάξη των πραγμάτων,** που είναι αποτέλεσμα των στοιχειακών δυνάμεων της φύσης. Υπάρχουν πολλοί ολοφάνεροι τρόποι, όχι απλώς για να την ξεπεράσουμε, αλλά και να τη χρησιμοποιήσουμε προς όφελος μας. Όταν την ξεπεράσεις, αποκτάς μία δυνατότητα που δεν είχες προηγουμένως, την ικανότητα να κινείσαι όπου θέλεις, να μετατρέπεις το περιβάλλον σύμφωνα με τη θέλησή σου και να χρησιμοποιείς τις δυνάμεις της φύσης για το *όφελος* σου. Η τεχνολογία, είναι η επιστήμη αυτού του ελέγχου (ένας είδος μαγείας πρώτου επιπέδου). Αλλά, όπως είπαμε, ποτέ δεν ξεφεύγουμε από τη φυσική τάξη ολοκληρωτικά, μέχρι το τέλος του πολέμου μας. Στη φυσική τάξη των πραγμάτων ανάγεται και το «βιολογικό matrix», το οποίο αναλύω στο κεφάλαιο αυτού του βιβλίου με τον ανάλογο τίτλο...

Μόλις αρχίσεις να ξεπερνάς τα πρακτικά προβλήματα, το πώς θα μετακινηθείς, πώς θα φας και πώς θα αναπαραχθείς, τότε σχεδόν αμέσως αντιμετωπίζεις το δεύτερο φύλακα. Αυτός είναι μεν λιγότερο επιβλητικός από τον πρώτο, αλλά πολύ πιο πονηρός. Είναι **η Άγνοια,** ένας «ψυχικός» φύλακας, που μας παγιδεύει –ειδικά τα παιδιά, που δεν γνωρίζουν την έννοια της προσωπικής ελευθερίας– σε μία παθητική αποδοχή των καταστάσεων. Αυτόν το φύλακα τον ξεπερνάμε με τη βοήθεια των άλλων ανθρώπων, με τη μάθηση και τη «μετάδοση εμπειρίας», και αργότερα με την προσωπική μας γνώση. Αλλά ο φύλακας Αγνοια δεν παραδίνεται τόσο εύκολα. Με τη βοήθεια της καθημερινότητας καταφέρνει, τις περισσότερες φορές να εισβάλει στα μυαλά μας και να μας ποτίσει με το δηλητήριο της τεμπελιάς. Νομίζουμε πως το να μαθαίνεις –να ξεπερνάς δηλαδή την άγνοια– είναι κουραστικό και δύσκολο, πως φτάνουν αυτά που μάθαμε, πως δεν χρειάζεται περισσότερη γνώση, λες και η γνώση είναι ένα βάρος που κουβαλάμε στους ώμους μας. Δυστυχώς, πολλά ανθρώπινα όντα δεν ξεπερνούν ποτέ αυτόν το φύλακα και παγιδεύονται στα δίχτυα του. Αν τελικά καταφέρεις να τον ξεπεράσεις, καταλαβαίνεις ότι η σκέψη μπορεί να ξεπεράσει τη φυσική πραγματικότητα...

Ο τρίτος Φύλακας παίρνει τη μορφή της ίδιας της δυνατότητας που αποκτήσαμε πολεμώντας την Άγνοια. Ονομάζει τον εαυτό του **Γνώση** και στρέφει τη μάθηση

εναντίον μας. Πώς γίνεται αυτό; Πολύ απλά, μας προσφέρει έτοιμη γνώση σε μορφή δογμάτων και απαιτεί να τη δεχτούμε, χωρίς να την κριτικάρουμε και χωρίς να την επεξεργαστούμε παραπέρα. Όταν καταφέρει να μας επιβληθεί, μας μετατρέπει σε πιόνια και στρατιώτες της.

Δυστυχώς, από αυτόν το φύλακα ξεφεύγουν ακόμη λιγότεροι. Οι περισσότεροι παγιδεύονται στα δόγματα και στις περιπλοκές τους απαιτήσεις και δεν βλέπουν ποτέ πως πίσω από τη «Γνώση» κρύβεται η πολύ απλή ικανότητα του συσχετισμού διαφορετικών πληροφοριών – και αυτό είναι όλο. Ο καθένας μας μπορεί να δημιουργήσει Γνώση και Ιδέες, φτάνει να συνδυάσει με το δικό του τρόπο τα στοιχεία της εμπειρίας του. Κάθε θρησκεία, κάθε φιλοσοφία και κάθε δόγμα δεν είναι τίποτε παραπάνω από έναν τέτοιο συνδυασμό, που για να «δουλέψει» χρησιμοποιεί τις ίδιες τεχνικές και έχει τις ίδιες αδυναμίες. Αν κάποιος ξεπεράσει τη Γνώση, καταλαβαίνει ότι δεν υπάρχει «απόλυτο» στον κόσμο των ιδεών, δεν υπάρχει κανένας «τίτλος», κανένας «ορισμός», καμιά «ταμπέλα» σε τίποτε. Κάθε ιδέα είναι κατασκεύασμα μιας νοημοσύνης, και η νοημοσύνη μπορεί να δημιουργήσει τα πάντα και να ξεπεράσει τα πάντα...

Ο τέταρτος φύλακας που περιορίζει τον άνθρωπο είναι η **Βία**. Είναι μια αρχέγονη στοιχειακή δύναμη ανώτερου επιπέδου. Οι περιοχές «υψηλής ενέργειας» και δύναμης τραβούν αυτόν το φύλακα σαν μαγνήτης, γιατί εκεί βρίσκει τα δολώματά του: τον πλούτο, τη δύναμη και την εξουσία. Εκείνοι που έχουν περάσει τους πρώτους τρεις φύλακες, παγιδεύονται πιο εύκολα από τον τέταρτο, γιατί οι άνθρωποι που α) μαθαίνουν να χειρίζονται τις φυσικές δυνάμεις, β) ξεφεύγουν από την άγνοια και γ) δεν παγιδεύονται στο κυνήγι μιας απόλυτης γνώσης, νιώθουν πως απελευθερώθηκαν από το «λήθαργο των απλών ανθρώπων» και γίνονται συνήθως άπληστοι και βίαιοι στην προσπάθειά τους να επιβληθούν στους γύρω τους. Κάτω από τη δύναμη αυτού του Φύλακα είναι παγιδευμένοι οι περισσότεροι κυβερνητικοί πράκτορες (αστυνομικοί και στρατιωτικοί), οι τρομοκράτες, οι μαφιόζοι, οι παράνομοι κτλ. Πολλοί ικανοί άνθρωποι ξοδεύουν τη ζωή τους για να αποκτήσουν πρόσκαιρα τα δολώματά του, λες και αυτά είναι παντοτινά και προσφέρουν αθανασία.

Σε πολύ μικρότερο επίπεδο, την εφαρμογή της δύναμης αυτού του φύλακα μπορείτε να δείτε στους εφήβους, που θεωρούν πως η βία προσφέρει λύσεις. Έτσι παγιδεύονται σε μια παράλογη αντιπαλότητα με διάφορα πράγματα (π.χ. θεωρούν πως πρέπει να πολεμήσουν με τους πολιτικά αντίθετους, με τους οπαδούς των άλλων αθλητικών ομάδων κτλ.).

Η βία είναι ένας πανίσχυρος αρνητικός καταλύτης της ανθρώπινης φύσης,

που ελάχιστα ανθρώπινα όντα έχουν ξεπεράσει. Ακόμα και η ταινία *Matrix* δεν καταφέρνει να της ξεψύγει και καταλήγει μια «διαφήμισή» της (η βία όμως χάνει το νόημά της, όταν ο ήρωας Νίο σταματά τις σφαίρες με τη σκέψη του και βλέπει τους εχθρούς του σαν απλές digital εικόνες)...

Ο επόμενος φρουρός που μας παγιδεύει στο Matrix της καθημερινότητας, είναι η ψυχική κατάσταση της **Αμφιβολίας**. Ο άνθρωπος, για να καταφέρει να ξεπεράσει τους φύλακες που αναφέραμε πριν, έχει απορρίψει τέσσερις βασικές αρχές της ύπαρξης. Βλέπει πως η φυσική τάξη των πραγμάτων είναι εναντίον του, αντιλαμβάνεται πως δεν γνωρίζει ποτέ αρκετά πράγματα, καταλαβαίνει πως δεν υπάρχει καμιά απόλυτη Γνώση στην οποία μπορεί να βασιστεί, και συνειδητοποιεί πως η Βία είναι ένας φαύλος κύκλος από τον οποίο όλοι βγαίνουν χαμένοι. Έτσι, τον καταλαμβάνει η αμφιβολία και η αναποφασιστικότητα. Συγκεκριμένα όπλα δεν υπάρχουν για να πολεμήσει κάποιος αυτή τη δύναμη, εκτός από ένα μυστικό και μαγικό όπλο, που ελάχιστοι έχουν καταφέρει να αποκτήσουν και να ελέγξουν. Αυτό το όπλο είναι η πίστη στον εαυτό, η *Αυτοπεποίθηση*. Ελάχιστα μπορούν να ειπωθούν για το πώς την αποκτά κάποιος, πέρα από το ότι είναι ευκολότερο να την καλέσεις στο όνομα των προγόνων σου. Αν θέλεις να αντλήσεις αυτοπεποίθηση, πρέπει να θυμάσαι ποιος είσαι. Μια ολόκληρη γενετική κληρονομιά εκφράζεται μέσα από εσένα – και περιμένει να τη δικαιώσεις.

Εδώ μπαίνουμε πλέον στα βαθύτερα νερά της δομής της πραγματικότητας, γιατί όταν φτάσεις στο επίπεδο να επικαλεστείς τη δύναμη που θα σε βοηθήσει να ξεπεράσεις τον πέμπτο φύλακα, όλο το πλέγμα του δικτύου αρχίζει να ανατα-ράζεται και αρχίζουν να συμβαίνουν πολλά ακατανόητα και παράξενα περιστατικά. Ο χρόνος αρχίζει να επαναλαμβάνεται, αντιλαμβάνεσαι ένα είδος deja-vu, ορισμένες καθημερινές καταστάσεις σταματούν να είναι τυχαίες, σου συμβαίνουν απανωτές συμπτώσεις και synchronicities, κι όλα συντονίζονται ή αντιδρούν με έναν παράξενο τρόπο στη θέλησή σου. Είτε κάποιες επιθυμίες σου εκπληρώνονται ως δια μαγείας, «όλο το σύμπαν συνωμοτεί προς όφελος σου» και φτάνεις πολύ κοντά στην εκπλήρωση των ονείρων σου – είτε σου συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο, και νιώθεις μια τεράστια «παγκόσμια» συνωμοσία εναντίον σου, την οποία είσαι όμως έτοιμος να πολεμήσεις. Και πλέον έχεις τα όπλα να αντεπιτεθείς, έτσι αργά ή γρήγορα βγαίνεις νικητής... Και όταν νικήσεις (κάτι που συμβαίνει, κατά τη γνώμη μου, πάντα) το «πλέγμα» έχει στρέψει την προσοχή του επάνω σου, και προσπαθεί πλέον να σε «δελεάσει».

Όμως, αυτή η φαινομενικά θετική κατάσταση είναι ο έκτος φύλακας, η αρχέγονη στοιχειακή δύναμη της **Εξουσίας**. Αν καταφέρεις να ξεπεράσεις όλους τους προηγούμενους φύλακες, τότε το σύστημα στρέφεται προς εσένα και σου δίνει απλόχερα χρήματα, δύναμη και ανέσεις, φτάνει να υπακούσεις και να δεχτείς να παίξεις το παιχνίδι του. Ξέρει πως έχεις αρχίσει να το αναγνωρίζεις και να το καταλαβαίνεις και προσπαθεί πλέον να σε μετατρέψει σε σύμμαχό του. Εδώ παγιδεύονται πολλοί λαμπροί άνθρωποι, πολιτικοί αρχηγοί (όχι αυτοί που φαίνονται, αλλά οι *πραγματικοί* πολιτικοί αρχηγοί που δεν αποκαλύπτονται στη δημοσιότητα), λαμπροί επιστήμονες, φιλόσοφοι και ακαδημαϊκοί, μεγαλοφυΐες, κτλ. Το Matrix όμως, αργότερα, όταν αυτοί ξεχνιούνται και επαναπαύονται στην όμορφή τους ζωή, τους παίρνει ξαφνικά τα πάντα πίσω, γιατί ο χρόνος τους τελειώνει. Όσο ισχυροί κι αν έχουν γίνει, δεν μπορούν να ξεφύγουν από την απομύζηση της ενέργειάς τους. Ο μοναδικός τρόπος να καταπολεμηθεί ο φύλακας αυτού του επιπέδου, είναι η ισορροπία και ο έλεγχος της θέλησης. Ο άνθρωπος που θα φτάσει σε αυτό το βαθμό δύναμης, δεν πρέπει να βαδίσει εναντίον του συστήματος γιατί τα μάτια όλων είναι γυρισμένα πάνω του, δεν μπορεί να μη συνεργαστεί μαζί του (για τον ίδιο λόγο), αλλά πρέπει να ισορροπήσει σε ένα παράξενο τεντωμένο σχοινί, που δυστυχώς έχει κι από τις δυο πλευρές του χάος και καταστροφή, γιατί κανείς δεν αγαπά και δεν βοηθά αυτόν που έχει κατακτήσει την εξουσία... Αν κάνεις το λάθος και «πέσεις» ενώ βρίσκεσαι σε αυτό το επίπεδο, θα είσαι για πάντα ένας απόκληρος, ένα παράδειγμα προς αποφυγή, ένας «αποδιοπομπαίος τράγος».

Αν όμως ο επίδοξος πολέμιος του Matrix καταφέρει να ισορροπήσει στο «σχοινί» του χειρισμού της πραγματικότητας με άνεση, τότε ο φύλακας-εξουσία τον αφήνει να το περπατήσει, γιατί τον αναγνωρίζει πλέον σαν «δομικό στοιχείο» και «πράκτορα» του συστήματος. Αυτό είναι το σημείο που ονειρεύονται να φτάσουν οι περισσότεροι άνθρωποι, αλλά, αυτό το στάδιο είναι και το πιο καταπιεστικό, οπότε λίγοι κάνουν τις θυσίες που απαιτούνται για να το κατακτήσουν...

Αν καταφέρεις να φτάσεις σ' αυτό το επίπεδο δύναμης, ο επόμενος φύλακας που πρέπει να ξεπεράσεις είναι η ίδια η **Ισορροπία**. Η ισορροπία είναι μια στατική κατάσταση, μια παγίδα από μόνη της. Ξεπερνιέται μόνο με τη *Φαντασία*, που είναι το επόμενο μαγικό όπλο που πρέπει να μάθεις να ελέγχεις, αν θέλεις να ξεφύγεις. Πρέπει να μάθεις να ξεπερνάς τη «μηδενική εξίσωση» της ισορροπίας, να δημιουργείς πράγματα από το χάος, να φτιάχνεις μορφές από το μηδέν, να αναμορφώνεις το κενό. Αυτό υπαινίσσεται η ταινία *Matrix* στο σημείο

που οι όυο κεντρικοί ήρωες καλούν από το μηδέν μια ατελείωτη σειρά από όπλα, για να πολεμήσουν τους «πράκτορες». Δεν έχει σημασία αν τα όπλα σου είναι ή δεν είναι πραγματικά, δεν έχει σημασία αν τα έχεις εμπνευστεί ή αν είναι συνδυασμοί προηγούμενων πραγμάτων, σημασία έχει πως όλα τα δημιουργήματα της Φαντασίας ενός ανθρώπου που έχει φτάσει σ' αυτό το επίπεδο, δουλεύουν!

Το σύστημα δεν θα γνωρίζει πώς να αντιδράσει και θα αρχίσει να κλονίζεται, να αποκαλύπτει την πραγματική του φύση. (Όλα αυτά είναι, φυσικά, κώδικά και αλληγορικά και σημαίνουν κάτι άλλο από αυτό που ακούγεται –αν και ισχύουν σε μεγάλο βαθμό κυριολεκτικά– αλλά θα είναι ολοφάνερα σε έναν άνθρωπο που θα φτάσει μέχρι εδώ. Ας πούμε μονάχα πως σ' αυτό το σημείο η συνείδηση εκτελεί ένα «κβαντικό άλμα» σε καταστάσεις υψηλότερης ενέργειας...)

Σε αυτό το σημείο φτάνουν οι πραγματικά ιδιαίτεροι άνθρωποι, αλλά το σύστημα έχει τοποθετήσει κι εδώ ένα φύλακα για να τους αντιμετωπίσει. Αυτός είναι ίσως ο πιο επικίνδυνος, τρομακτικός και αποτρόπαιος φύλακας του συστήματος: η **Τρέλα** (από «σύμπτωση», το νούμερο της τρέλας είναι το **8**, που είναι και σύμβολο του απείρου και του χάους). Το σύστημα για να αντεπιτεθεί, «κάνει τη χάρη» σ' αυτόν που του επιτίθεται τόσο έντεχνα, και αποκαλύπτει τις φρικαλέες όψεις των πραγμάτων που κρύβονται «έξω». Αφού ο επίδοξος εχθρός του Matrix προσπαθεί να μορφοποιήσει το χάος, το Matrix αφήνει το χάος να αποκαλυφθεί. Το ανθρώπινο μυαλό δεν αντέχει πάντα σε αυτήν την αποκάλυψη, ειδικά αν δεν έχει την ακριβή ποιότητα που λέγεται Πίστη. Το χάος αρχίζει να ξερνά δαιμονικές μορφές, συντονίζεται με το μυαλό που το παρατηρεί και γίνεται οτιδήποτε εκείνο φοβάται. Πολλοί άνθρωποι που ισχυρίζονται πως τους κυνηγούν παράξενα πλάσματα και βλέπουν πράγματα στο κενό, έχουν καταφέρει με κάποιον τρόπο να φτάσουν μέχρι εδώ, συνειδητά ή ασυνείδητα, αλλά υπέκυψαν στον τρόμο. Θυμηθείτε τον Νίτσε που έλεγε «όταν κοιτάζεις μέσα στο χάος, το χάος κοιτάζει μέσα σε εσένα...».

Το χάος γεννά τον τρόμο, και ο τρόμος οδηγεί στην καταστροφή της λογικής, και το ανθρώπινο πλάσμα χάνει μεν τη συναίσθηση του ψεύτικου κόσμου μέσα στον οποίο ζούμε, αλλά μαζί του χάνει και τη συναίσθηση όλων των υπόλοιπων πραγμάτων. Αυτό μπορεί να είναι πραγματικά τρομακτικό, αλλά είναι δυστυχώς ένα βήμα που δεν υπάρχει τρόπος να το αποφύγει κανείς. Πρέπει να πολεμήσεις με τους προσωπικούς σου δαίμονες και να φανείς δυνατότερος από αυτούς. Και αν καταφέρεις να τους νικήσεις, τότε οι δαίμονες υποτάσσονται στη θέλησή σου και εξαφανίζονται.

Εδώ περιμένει ο ένατος φύλακας του πλέγματος της τεχνητής πραγματικότητας. Για ακόμη μια φορά, παίρνει την υπόσταση της ίδιας της δύναμης που χρησιμοποιήσαμε για να ξεπεράσουμε τον προηγούμενο φύλακα. Ο Φύλακας γίνεται η ίδια μας **η Πίστη** και η ίδια μας **η Θέληση**. Καθώς το «πλέγμα» αναγνωρίζει τη δύναμη του ανθρώπου που έχει ξεπεράσει τους οχτώ προηγούμενους φύλακες, υποτάσσεται στη θέλησή του και γίνεται ό,τι αυτός περιμένει να δει. Ο άνθρωπος νιώθει ξαφνικά πως πέτυχε το σκοπό του, βλέπει τα πάντα να μεταμορφώνονται σε αυτό που πάντα ήθελε, γίνεται κατά κάποιον τρόπο μεσσαίας. Μετατρέπει πλέον ελεύθερα την πραγματικότητα όπως αυτός επιθυμεί, αποκτά παραφυσικές και μεταφυσικές ικανότητες, βλέπει το μέλλον και το παρελθόν. Σ' αυτό το επίπεδο έχουν φτάσει κάποιοι ελάχιστοι άνθρωποι στο παρελθόν, των οποίων τα ίχνη είναι ανεξίτηλα στην πραγματικότητα που ζούμε. Επηρέασαν τον πολιτισμό, σημάδεψαν σχεδόν όλες τις ζωές του πλανήτη, άλλαξαν την ιστορία και λατρεύτηκαν σαν θεοί. *Αλλά και αυτοί πέθαναν*, γιατί σταμάτησαν σε αυτό το σημείο, και δεν ξεπέρασαν τις προσωπικές τους πεποιθήσεις και τα βαθύτερά τους οράματα, για να δούνε τι υπάρχει παρακάτω... Ετσι, κάποια στιγμή το Matrix πήρε πίσω όλα αυτά που τους έδωσε, γιατί δεν κατάφεραν ποτέ να αποδεσμευτούν από αυτό.

Είναι άγνωστο τι πρέπει να κάνει κάποιος για να ξεφύγει από αυτό το επίπεδο, από αυτούς τους Φύλακες, γιατί είναι σχεδόν αδύνατον να φανταστούμε τι θα μπορούσε να είναι ένας άνθρωπος χωρίς θέληση, χωρίς πίστη, χωρίς γνώση, χωρίς βία, χωρίς τρέλα, χωρίς αμφιβολία, χωρίς εξουσία, χωρίς σωματικές ανάγκες... Ίσως να είναι αυτό που έλεγε ο Ν. Καζαντζάκης – ελεύθερος, γιατί δεν θα επιθυμεί τίποτε και δεν θα περιμένει τίποτε... ίσως να είναι «αόρατος» σαν τους αόρατους διδασκάλους των θεοσοφικών παραδόσεων... ίσως να είναι «άυλος», «φωτισμένος», σε «νιρβάνα», ποιος μπορεί να φανταστεί...

Λογικά, ο δέκατος φύλακας πρέπει να είναι η ίδια η οντότητα που ελέγχει ολόκληρη την πραγματικότητα, ο **Θεός και Δημιουργός**. Είναι άγνωστο *η* είναι αυτό, τι είδους δυνάμεις και αδυναμίες έχει, γιατί δεν ξέρουμε καν αν αυτός ο κόσμος είναι ο μοναδικός που έχει δημιουργήσει ή αν υπάρχουν εκατομμύρια παρόμοιοι κάτω από την εξουσία του. Ό,τι και να πούμε σ' αυτό το κείμενο για αυτό, είναι απλώς λογοτεχνικές εικασίες... Δεν ξέρουμε αν υπάρχει, αν είναι ή δεν είναι συνειδητό, αν έχει νόημα να ασχοληθεί κανείς μαζί του, αν είναι μια «σπίθα ζωής» ή μια «διακύμανση του κενού», αν έχει τη διάθεση να ασχοληθεί μαζί μας ή αν στέκεται αδιάφορο στο κέντρο του σύμπαντος, ονειρευόμενο ποιος ξέρει τι είδους όνειρα...

Η δύναμη της φαντασίας έχει προχωρήσει και έχει ανακαλύψει κι έναν ενδέκατο φύλακα, που θα παγιδεύσει ακόμη και αυτόν που θα ξεπεράσει τον Φύλακα-Θεό. Αυτός ο ενδέκατος φύλακας είναι ο περίφημος *Watcher at the Threshold,* ο *Φύλακας στο Κατώφλι,* και όπως είπαμε δεν είναι άλλος από τον ίδιο τον **Εαυτό**. Το ανθρώπινο πλάσμα που θα φτάσει σε αυτόν, πρέπει να καταφέρει να ξεπεράσει την ίδια του τη φύση, όλους τους περιορισμούς της και τις αδυναμίες της, και να εγκαταλείψει την ίδια του την ύπαρξη (υπο-αρχή), απορρίπτοντας τον ίδιο του τον εαυτό. Αλλά αυτό είναι ίσως το δυσκολότερο βήμα, γιατί στην τεράστια πορεία που έχει κάνει, η νοημοσύνη αγαπά τον εαυτό της και το σώμα που τη φιλοξενεί... Εξάλλου, ποια η διαφορά του να απορρίψεις τον εαυτό σου, από το να σταματήσεις να υπάρχεις;

Τι αποκαλύπτεται άραγε μετά από το «σταμάτημα της ύπαρξης»; Τι κρύβεται πίσω από αυτόν τον τελευταίο φύλακα; Το Matrix της πραγματικότητας-φυλακής σπάει άραγε εκεί;
Αυτές οι ερωτήσεις θα μείνουν αναπάντητες, μέχρι να κάνουμε κι εμείς τα βήματα και να ξεπεράσουμε όλους αυτούς τους φύλακες...
Και αυτή είναι η πορεία που βαδίζουμε όλοι μας, όσο κι αν φοβόμαστε να το παραδεχτούμε...

R45G59F

ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ ΑΦΥΠΝΙΣΗΣ
(ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΤΣΑΡΛΣ ΦΟΡΤ)

«Νομίζω πως το πιο πολύπλευρο πρόβλημα που αντιμετωπίζει ο άνθρωπος, είναι ο ίδιος ο τρόπος με τον οποίο αντιλαμβάνεται τα πράγματα. Είναι πολύ περιορισμένος και πολύ δεδομένος για να είναι αποτελεσματικός. Ο μέσος άνθρωπος που περπατά στο δρόμο, έχει σκυμμένο το κεφάλι και κοιτά το πεζοδρόμιο, ή το βλέμμα του είναι χαμένο κάπου ανάμεσα στα πράγματα που τον απασχολούν και στην εικόνα που καλλιεργεί για τον εαυτό του. Τρομάζω όταν αντικρίζω τα κενά βλέμματα των ανώνυμων περαστικών. Δεν περπατούν στον κόσμο, περπατούν στον κόσμο τους. Μια συγκεκριμένη διαδρομή, απόλυτα προβλέψιμη, φτωχή από οράματα, ικανοποιημένη με τις λίγες πληροφορίες της οδοσήμανσης. Ένας παρατηρητικός και ανοιχτόμυαλος άνθρωπος, μπορεί να περπατά για πολλές ώρες στο δρόμο, μαγεμένος από το πλήθος των πραγμάτων που μπορεί να παρατηρεί γύρω του, από την ανεξάντλητη εκπομπή μηνυμάτων που δέχεται από παντού, ακόμη και από τα πιο ελάχιστα πράγματα. Η κατανόηση και η επεξεργασία αυτών των μηνυμάτων είναι καθοριστική για την εξέλιξη του ανθρώπινου είδους και για την κατανόηση των μυστηρίων που μας περιβάλλουν. Ο κόσμος είναι γεμάτος μηνύματα για τον άνθρωπο που μπορεί να τα δει.

Ο κόσμος μας είναι ένα τελείως ανεξερεύνητο μέρος.

Και πέρα απ' αυτόν, υπάρχει ένα ολόκληρο ανεξερεύνητο Σύμπαν. Είναι αστείο που οι δημοσιογράφοι και οι επιστήμονες έχουν καταφέρει να πείσουν τους ανθρώπους ότι τα πάντα έχουν εξερευνηθεί και πλέον ελέγχονται και εξηγούνται. Είναι αστείο που οι άνθρωποι αναρωτιούνται αν υπάρχει ζωή έξω στο Σύμπαν, ή που αναρωτιούνται για οτιδήποτε άλλο, ενώ την ίδια στιγμή δεν ξέρουν τι σημαίνει να είσαι ζωντανός...

Δεν ξέρω αν υπάρχει κάτι που ο άνθρωπος μπορεί ολοκληρωτικά και τελειωτικά να το καταλάβει. Το ζήτημα δεν είναι να καταλάβει, αλλά να συνειδητοποιήσει ότι δεν καταλαβαίνει, και έπειτα να καταλάβει ότι υπάρχουν πάνω από ένας τρόποι κατανόησης. Ότι ο κόσμος δεν *περιγράφεται, μας τον περιγράφουν*. Και ότι αυτό που ξέρουμε έχει βασιστεί συνήθως σε πρόχειρες και εξουσιαστικές περιγραφές. Πρέπει να καταλάβει ότι μπορεί, ότι έχει το δικαίωμα να περιγράφει και αυτός τον κόσμο, και ότι ίσως να μπορέσει κάποτε να τον καταλάβει, και αυτή η ανέλπιστη κατανόηση να του χρησιμεύσει άμεσα.

Κατανοώντας αληθινά, τα στοιχεία που συνθέτουν αυτήν τη σειρά από τα ασταμάτητα μηνύματα που υπάρχουν για μας, στον ουρανό, στις ιστορίες και στα βιβλία, στις εμπειρίες και στα προβλήματα, στο σπίτι και στο δρόμο, στο σώμα και στα όνειρα, και σε όλα τα άλλα, το επόμενο βήμα είναι να εξερευνήσεις τις σχέσεις τους και τα πράγματα στα οποία οδηγούν οι διασυνδέσεις τους. Τότε δεν θα βρεθείς απλά σε ένα καινούργιο πεδίο παρατήρησης, αλλά σε μια καινούργια θεώρηση της ίδιας της Ύπαρξης, και της ίδιας της φύσης της γνώσης.

Πιστεύω πως το να προσπαθήσεις να τα μεταδώσεις όλα αυτά και να τα περιγράφεις, είναι μια πράξη καθαρά επαναστατική, και το πρώτο σου μεγάλο πρόβλημα είναι η αρνητική απόκριση του ίδιου του *Συστήματος* που απειλείς την ακεραιότητά του. Ο αληθινός ερευνητής δεν διαφέρει πολύ από έναν πολεμικό ανταποκριτή. Δεν συμμετέχει απλώς σε έναν πόλεμο, πρέπει να μεταδίδει και τα πράγματα που βλέπει. Τι συμβαίνει όμως, όταν τα πράγματα που βλέπει δεν θέλουν να τα παρουσιάσουν τα κανάλια αναμετάδοσης;

Επιβαρύνεται με την ανάγκη να δημιουργήσει ένα δικό του κανάλι, και να αποκρούσει όλες τις αρνητικές διαθέσεις που δημιουργούνται από την «απόσχισή» του. Αυτό, πραγματικά αποτελεί πολύπλευρο πρόβλημα. Κανένα πρόβλημα δεν μπορεί να ξεπεραστεί, γιατί όλα τα προβλήματα μπορούν να ξεπεραστούν, γιατί δεν υπάρχουν προβλήματα, παρά μόνο προβλήματα που προκύπτουν από την εικόνα που έχουμε για τα προβλήματα, που όμως είναι κάτι

παραπάνω από προβλήματα, γιατί συνδέονται άμεσα και με μια πληθώρα άλλων πραγμάτων που δεν είναι προβλήματα...

Πιστεύω πως μια μέρα ο άνθρωπος θα έχει μια *έκτη αίσθηση*, μια *αίσθηση του σκοπού της ζωής*, άμεση και χωρίς υποθέσεις...

Η συνείδηση του ανθρώπου είναι ισχυρή σαν μικροσκόπιο, μπορεί να συλλάβει και να αναλύσει την εμπειρία με έναν τρόπο που δεν μπορεί να πετυχει κανένα ζώο. Αλλά η μικροσκοπική όραση είναι στενή όραση. Χρειάζεται να αναπτύξουμε ένα άλλο είδος συναίσθησης, που είναι το αντίστοιχο του τηλεσκοπίου...

Χρειαζόμαστε ένα παραμέρισμα της κουρτίνας που ο συμβατικός κόσμος έχει τραβήξει μπροστά στα μάτια μας, μια νέα και μεγάλη προέκταση του οπτικού μας πεδίου, του πεδίου παρατήρησης. Χρειαζόμαστε νέους τρόπους αντίληψης και κατανόησης, και νέους τρόπους μετάδοσης των πραγμάτων που θα αντιληφθούμε και θα κατανοήσουμε. Και χρειαζόμαστε και μια νέα γλώσσα, νέους θριάμβους και νέες ήττες, νέες τραγωδίες και νέα έπη, νέες δεισιδαιμονίες και καινούργιες επιστήμες, νέες λογοτεχνίες και μια προφητική ποίηση.

Μια δικαίωση των καταραμένων.

Μια διανοητική αναγέννηση.

Αυτό θα σημαίνει μια ριζική αναθεώρηση ενός μεγάλου μέρους των γνώσεών μας και των πραγμάτων που θεωρούμε δεδομένα. Μια τέτοια αναθεώρηση δεν συμφέρει κανέναν από αυτούς που χειρίζονται τις λειτουργίες των καθημερινών συστημάτων, και επιπλέον, οι περισσότεροι άνθρωποι δεν είναι διατεθειμένοι να εγκαταλείψουν το μικρό, σίγουρο και ασφαλές νησί τους, για να εξερευνήσουν τα αβέβαια νερά ενός νέου ωκεανού...

Έτσι, κάποιοι ανήσυχοι άνθρωποι, θα αναλάβουν αυτήν την εξερεύνηση, χωρίς καμία υποστήριξη, χωρίς κανέναν δεδομένο σύμμαχο, χωρίς καμία αναγνώριση του έργου τους, χωρίς εξιστόρηση των περιπετειών τους. Πολλές φορές, χάνονται για πάντα μέσα από εκείνο το πέρασμα που τους οδήγησε μακριά από το σπίτι.

Και, να σας πω κάτι; Είναι μια πολύ καλή ιδέα για να ξεφύγω επιτέλους από το σπιτονοικοκύρη μου...»

ΟΠΛΟΣΤΑΣΙΟ ΑΠΟΔΡΑΣΗΣ
(μια βιβλιογραφία εκκίνησης...)

– Παντελής Γιαννουλάκης, *Ιστορίες που όεν Διηγήθηκε Ποτέ Κανείς*, Terra Nova
– Παντελής Γιαννουλάκης, *Κυβερνοόιάοτημα*, Terra Nova
– Παντελής Γιαννουλάκης, *Χ. Φ. Λάβκραφτ, Ταξίόι στη Μοναξιά του Χρόνου*, Αρχέτυπο
– Ι. Θ. Κακριδής, *Ελληνική Μυθολογία*, Εκδοτ. Αθηνών
– Κρεμμυδας-Μαρκιανός, *Αρχαίος Κόσμος*, Γνώση
– Νίκος Καζαντζάκης, *Ο Χριστός Ξανασταυρώνεται*
– Νίκος Καζαντζάκης, «Φρειδερίκος Νίτσε, Εν Τη Φιλοσοφία Του Δικαίου Και Της Πολιτείας»
– Μ. Α. Μπουντουρίδης, *Εφαρμογές της VR στις Επιστήμες και την Τεχνολογία*, *From Computer Graphics to Virtual Reality*
– Μ. Α. Μπουντουρίδης, *Τα Ίχνη του Κυβερνοχώρου: VR, Internet και Λεωφόροι των Πληροφοριών*, *From Computer Graphics to Virtual Reality*
– Ν. Μάνου, *Βασικά Στοιχεία Κλινικής Ψυχιατρικής*, University Studio Press
– Α. Παρασκευοπούλου, *Ψυχοανάλυσις και Θρησκεία*, Αρμονία
– Γιώργος Στάμκος, *Απαγορευμένη Τεχνολογία*, Αρχέτυπο
– Γιώργος Στάμκος, *Ελεύθερη Ενέργεια - Η Επόμενη Πλανητική Επανάσταση*, Αρχέτυπο
– Π. Ροδάκης, *Τα Καβείρια Μυστήρια*, Παρασκήνιο
– Γ. Φιλιππόπουλου, *Κλινική Ψυχιατρική*, Ιατρικές Εκδόσεις Λίτσας

– Aftergood, Steven, «Secrecy & Government», *Magazine Bulletin* No 54, Νοέμβριος 1995
– Channell, D. E., *The Vital Machine: A Study of Technology and Organic Life*, Oxford University Press
– Constantine, Alex, *Virtual Government: CIA Mind Control Operations in America*, Feral House
– Dick, Philip K., *Maze of Death*, Doubleday
– Dick, Philip K., *Three Stigmata of Palmer Eldrich*, Manor Books
– Dick, Philip K., *VALIS*, Bantam
– Einstein, Schroedinger, Planck, Lorentz, *Letters on wave mechanics*, Vision
– Gallagher, James J., *Low-Intensity Conflict*, Stackpole Books
– Gibson, William, *Neuromancer - Count Zero - Mona Lisa Overdrive*, Voyager
– Haraway, D., *A Cyborg Manifesto: Science, Technology, and Socialist-Feminism in the Late Twentieth Century*, Routledge
– Hayles, N. K., «Boundary Disputes: Homeostasis, Reflexivity, and the Foundations of Cybernetics» *Virtual Realities and Their Discontent*, The Johns Hopkins University Press
– Huxley, Aldous, *The Doors of Perception*, HarperCollins
– Lewis, C. S., *The Cosmic Trilogy*, Pan
– Marks, John, *The Search for the Manchurian Candidate: The CIA and Mind Control*, McGraw-Hill

– McLuhan, Marshall, *The Gutenberg Galaxy: The Making of Typographic Man*, Univ. of Toronto
– McLuhan, Marshall, *The Medium is the Message*, Gingko Press Inc.
– Moravec, Hans, *Mind Children: The Future of Robot and Human Intelligence*, Mass. : Harvard University Press
– O 'Brien, Cathy and Phillips, Mark, *TranceFormation of America: The True Life Story of a CIA Slave*, Reality Marketing
– Ouspensky, Peter D., *Strange Life of Ivan Osokin*, Lindisfarne Books
– Rappoport, John, «CIA Experiments with Mind Control on Children», *Magazine Perceptions*, Σεπτέμβριος-Οκτώβριος 1995
– Schrodinger, E. with Penrose, R., *What Is Life?: The Physical Aspect of the Living Cell With Mind and Matter & Autobiographical Sketches*, Cambridge Univ Pr
– Talbot, Michael, *The Holographic Universe*, Harper Collins
– Tolkien, J. R. R., *The Silmarilion*, Ballantine Books
– Tomas, D., *Feedback and Cybernetics: Reimaging the Body in the Age of the Cyborg, Cyberspace/Cyberbodies/Cyberpunk*, Sage
– Vinge, Vernor, *True Names and Other Dangers*, Baen Books
– Von Foerster, H., *Cybernetics of Cybernetics, Communication and Control in Society*, Cordon & Breach
– Wiener, Norbert, *The Human Use of Human Beings: Cybernetics and Society*, Doubleday Anchor
– Wilson, Colin, *Mind Parasites*, Arkham House

– *Αγία Τροφή*, Βιβλική Εταιρία
– *Ατλας της Βίβλου*, Καθημερινή
– Π. Μπ. Βάντια, *Οι Διδασκαλίες του Ζωροάστρη*, Κέδρος
– Ησίοδος, *Θεογονία*, Κάκτος
– Μουσταφά Ελ Αμπάντι, *Η Αρχαία Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας*, Σμίλη
– Καρλ Γιουνγκ, *Ψυχολογία και θρησκεία*, Αρίων
– Νικολό Μακιαβέλι, Ο *Ηγεμόνας*
– Κάρλος Καστανέντα, *Ενεργός Πλευρά του Απείρου*, Νέα Σύνορα
– Χ. Φ. Λάβκραψτ, Omnibus, Acacia Press
– Χ. Φ. Λάβκραψτ, Αγνωστοι Τρόμοι, Terranova
– Πλούταρχος, *Ηθικά*, Κάκτος
– Τζ. Λ. Σίμμονς, *Ταμπού και Προλήψεις στο Σεξ*, Αγκυρα
– Τσαρλς Φορτ, Ο *Παράξενος Κόσμος του Τσαρλς Φορτ*, Αρχέτυπο
– Τζέιν Έλλεν Χάρισον, *Οι θεοί του Ολυμπου*, Ιάμβλιχος
– Godwin, Joscelyn, *Μυστηριακές θρησκείες*, Καρδαμίτσα
– Marrs, Texx, *Η Ηλεκτρονική Ταυτότητα της Νέας Παγκόσμιας Τάξης*, Στερέωμα
– Momeni, Arsham, *ΙΣΛΑΜ*, Αδελφοί Κυριακίδη

Υποπτοί ΑΠΟΔΡΑΣΗΣ
(...οι συγγραφείς του βιβλίου)

Ο **Παντελής Φ. Γιαννουλάκης** είναι συγγραφέας που ζει και γράψει στη Θεσσαλονίκη, αλλά και σε αρκετούς φανταστικούς κόσμους που εξερευνεί μελετώντας την Επιστήμη της Φαντασίας. Έχει συγγράφει μυθιστορήματα, διηγήματα, ποίηση, δοκίμια, συνεντεύξεις, πολλές μελέτες και αμέτρητα άρθρα, αρθρογραψώντας σε πολλά περιοδικά. Επίσης είναι μελετητής και ερευνητής, πάνω σε πολλά θέματα που τον ενδιαφέρουν. Υπήρξε ιδρυτικό μέλος και πρόεδρος της *Ελληνικής Λέσχης του Φανταστικού* (Ε.Λ.Φ.), και ο δημιουργός των ειδικών εκδόσεων Terra Nova, ενός ειδικού εκδοτικού οίκου αφιερωμένου στη μελέτη του Φανταστικού, ενώ έχει εργαστεί και ως σύμβουλος εκδόσεων. Έχει μεταψράσει-αποδώσει και επιμεληθεί πολλά βιβλία και ανθολογίες, έχει συμμετάσχει με κείμενά του σε πολλές συλλογές, έχει οργανώσει και συμμετάσχει σε εκδηλώσεις με θέματα του Μυστηρίου και του Φανταστικού. Υπήρξε αρχισυντάκτης στα περιοδικά *Ανιχνεύσεις / Άβατον* (νυν σύμβουλος έκδοσης) και *Τρίτο Μάτι*. Είναι ο δημιουργός και διευθυντής του *Απαγορευμένου Περιοδικού Strange (egnartS* ή *Στραν-Γη)*. Συμμετείχε στη δημιουργία του εκδοτικού οίκου Αρχέτυπο. Αλληλογραφεί με πολλούς «ανταποκριτές» του στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, συζητά με αξιοσημείωτους ανθρώπους για όλων των ειδών τα παράξενα θέματα. Τα βιβλία του, που τα περισσότερα έχουν γνωρίσει πολλές επανεκδόσεις, έχουν συγκεντρώσει γύρω του έναν ενθουσιώδη κύκλο αναγνωστών: *Κούφια Γη, Χ. Φ. Λάβκραφτ: Ταξίδι στη Μοναξιά του Χρόνου, Παράδοξες Διηγήσεις, Αυτοί που Κρύβονται στο Σκοτάδι, Ιστορίες από την Κούφια Γη, Ένα Παράξενο Βιβλίο, Κυβερνοδιάστημα, Ο Παράξενος Κόσμος του Τσαρλς Φορτ, Ιστορίες που δεν Διηγήθηκε Ποτέ Κανείς, ΚΘούλου* (μαζί με τον Λουκά Καβακόπουλο), και – μαζί με άλλους συγγραφείς: *Μυστική Ελλάδα, Μαγεία: Η Απόκρυφη Παράδοση του Κόσμου, Μυστικές Εταιρίες, Αλχημεία,* Βρυκόλακες, *Ανεξήγητα Φαινόμενα, Τα Μεγάλα Μυστήρια του Κόσμου,* κ.ά. Το νέο του βιβλίο έχει τον τίτλο *Megapolisomancy: Τα Μυστήρια των Πόλεων...*

Ο **Γιώργος Σιάμκος** είναι συγγραφέας και δημοσιογράφος. Ζει και δημιουργεί στη Θεσσαλονίκη, ενώ περνά αρκετές βδομάδες το χρόνο στο Βελιγράδι. Έχει στο ενεργητικό του σπουδές στο χώρο της δημόσιας υγιεινής και της δημοσιογραφίας. Από το 1988 αρθρογραψεί συνεχώς κι έχει δημοσιεύσει μέχρι στιγμής (2002) πάνω

από 700 άρθρα, πάνω σε θέματα αναζήτησης, ιστορίας, γεωπολιτικής, μελλοντολογίας και εναλλακτικής τεχνολογίας. Έχει συνεργαστεί με περισσότερα από 30 διαφορετικά ελληνικά και ξένα έντυπα, μεταξύ των οποίων, με τα περιοδικά *Πτήση & Διάστημα, Στρατηγική, Νεμεαε, Επιστήμη & Τεχνολογία, Πόλεμος & Ιστορία, Close up, Men, Έψιλον (Ελευθεροτυπία), Best Seller, Δυτικός, Trece Oko* (σέρβικο), *Τρίτο Μάτι, Ανιχνεύσεις, Άβατον, Strange* κ.ά. Για αρκετά χρόνια υπήρξε αρχισυντάκτης του περιοδικού *Strange.* Το πρώτο του βιβλίο με τίτλο *Νίκολα Τέσλα: Ο Προφήτης του 21ου Αιώνα* δημοσιεύτηκε το Μάρτιο του 1999 από τις εκδόσεις Αρχέτυπο και ήδη βρίσκεται στην 4η έκδοση (2002). Ακολούθησαν τα βιβλία *Μυστική Σερβία* (1999, Μαζί με τη Μίλιτσα Κοσάνοβιτς), *Απαγορευμένη Τεχνολογία* (εκδόθηκε το 2000 και το Νοέμβριο του 2001 βρισκόταν στην 11η χιλιάδα), *Γεωπολιτική του Αρχιπελάγους: Ο Ελληνισμός στην Εποχή της Παγκοσμιοποίησης* (2000) και *Ελεύθερη Ενέργεια: Η Επόμενη Πλανητική Επανάσταση* (2001). Όλα τους γνώρισαν μεγάλη αποδοχή από το αναγνωστικό κοινό κι έγιναν αφορμή για δημιουργικές συζητήσεις, ακόμη και διαφωνίες. Έχει επίσης συμμετάσχει με εκτενή κείμενά του στα παρακάτω συλλογικά έργα των εκδόσεων Αρχέτυπο: *Μυστικές Εταιρείες* (1998), *Μυστική Ελλάδα* (1999), *Μαγεία: Η Απόκρυφη Παράδοση του Κόσμου* (2000), *Τα Μεγάλα Μυστήρια του Κόσμου* (2001), *Ιερή Ελλάδα* (2001), *Υπόγειες Πολιτείες* (2002), *Απαγορευμένα Βιβλία* (2002) και *Η Ιστορία του Μέλλοντος* (2002). Για επικοινωνία με τον συγγραφέα: **stamkos@post.com**

Ο **Λουκάς Καβακόπουλος** είναι συγγραφέας, μουσικός και μελετητής του Φανταστικού. Ζει και εργάζεται στη Θεσσαλονίκη, συνθέτει μουσική και ασχολείται ένθερμα με την κυβερνητική, την πληροφορική και τα κομπιούτερ. Είναι αρχισυντάκτης του *Απαγορευμένου Περιοδικού Strange*, έχει διατελέσει επιμελητής της σειράς *Φανταστική Βιβλιοθήκη* των εκδόσεων Terra Nova, αλλά και του Αόρατου Φανζίν *Stranger*, έχει γράψει προλόγους και κριτικές έργων, έχει συμμετάσχει με κείμενά του σε ανθολογίες, έχει κάνει αρκετές μεταφράσεις και ασχολείται με την επιμέλεια εκδόσεων και την ανίχνευση ιδιόμορφων πληροφοριών. Μαζί με τον Παντελή Γιαννουλάκη έχουν γράψει και συνθέσει το βιβλίο *Κθούλου* (εκδ. Αρχέτυπο), ενώ ο ίδιος έχει συνθέσει και το βιβλίο *Ξίφη και Μάγοι* (εκδ. Terra Nova). Έχει συμμετάσχει με κείμενά του στα συλλογικά έργα των εκδόσεων Αρχέτυπο *Υπόγειες Πολιτείες, Βρυκόλακες, Τα Μεγάλα Μυστήρια του Κόσμου, Ανεξήγητα Φαινόμενα* και *Μαγεία: Η Απόκρυφη Παράδοση του Κόσμου.* Η αγαπημένη του απασχόληση είναι η ελεύθερη σημειολογία κάθε είδους και ο προβληματισμός πάνω στη φύση της πραγματικότητας.

Ο **Χρηστός Ζ. Κώνστας** γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε ηλεκτρονικά με ειδίκευση στη ραδιοφωνία και τηλεόραση και έπειτα στους ηλεκτρονικούς υπολογιστές, τα συστήματα αυτοματισμού και προγραμματισμό Η/Υ, στη Θεσσαλονίκη και στη Στρατιωτική Σχολή Τηλεπικοινωνιών στον Πύργο Ηλείας. Αργότερα σπούδασε

Αγγλικά στο Λονδίνο. Άρχισε να γράψει από τη δεκαετία του 1980 αλλά έγραψε και εξέδωσε το πρώτο του βιβλίο, *Κόσμος σε Ισορροπία και Αρμονία, Οικολογικές Αναζητήσεις στην Αγία Γραφή*, το 1994-1995. Το 1995 άφησε τη ζωή στην πόλη και ως «αστικός πρόσφυγας» αποφάσισε να ζήσει στις Κυκλάδες. Ξεκίνησε να γράφει άρθρα σε περιοδικά 1998 και από τότε γράφει και αρθρογραφεί τακτικά. Είναι παντρεμένος με δύο παιδιά και σήμερα ζει με την οικογένειά του στις Κυκλάδες, όπου ασχολείται με τα ηλεκτρονικά, τη συγγραφή και αρθρογραφία καθώς και με τη διδασκαλία πληροφορικής και Αγγλικών. Ανάμεσα σε όλα αυτά συνεχίζει την έρευνα και την αναζήτηση στις πρωτοποριακές αλλά και τις «ομιχλώδεις» περιοχές της Θρησκείας, της Επιστήμης και της Σκέψης. Για επικοινωνία με το συγγραφέα: granazis@hotmail.com

Ο Ανιώνης Αντωνιάόης γεννήθηκε στην πόλη Αλτενα της Γερμανίας και ζει στη Θεσσαλονίκη. Είναι απόφοιτος φυσικοθεραπείας. Από το Μάρτιο του 2000 είναι αρχισυντάκτης του περιοδικού *Αβατον*. Ασχολείται με θέματα μεταφυσικής και μελετά αρχαίους πολιτισμούς και παραδόσεις. Έχει επιμεληθεί ένα μεγάλο αριθμό βιβλίων που κυκλοφόρησαν από τις εκδόσεις Αρχέτυπο και οργάνωσε την παραγωγή ντοκιμαντέρ της ελληνικής τηλεόρασης. Συμμετείχε στα συλλογικά έργα των εκδ. Αρχέτυπο *Μαγεία: Η Απόκρυφη Παράδοση του Κόσμου* (2000), *Γυναίκες και Ιερό* (2001), *Ιερή Ελλάδα* (2001), τα *Μεγάλα Μυστήρια του Κόσμου, Ανεξήγητα Φαινόμενα*...

Ο Χρηστός Ρίζος γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε νοσηλευτική και νομική στη Θεσσαλονίκη, όπου και εξειδικεύτηκε στην ανακριτική και εγκληματολογία, αλλά και στον τομέα των διεθνών σχέσεων, με κύριο αντικείμενο τον διεθνή αφοπλισμό και τον έλεγχο των πυρηνικών όπλων. Συμμετείχε στη δημιουργία και οργάνωση του εργαστηρίου Ηλεκτρονικής Ανάλυσης του Δικαίου *Innomos-Celex* στο Α.Π.Θ.. Παράλληλα σπούδασε σε ιδιωτική σχολή προγραμματισμό και ανάλυση ηλεκτρονικών υπολογιστών. Συνεργάστηκε με τα τμήματα των Ηλεκτρολόγων Μηχανικών, της Αρχιτεκτονικής και του Ψυχολογικού Θεσσαλονίκης, σε εκτεταμένες μελέτες και έρευνες με κύριο τρίπτυχο αναφοράς την τεχνολογία, τον άνθρωπο και το νόμο. Είναι από το 1994 συντάκτης σε θέματα τεχνολογίας και Internet στο περιοδικό *Εδώ Ελλάδα*, μια έκδοση για τους Έλληνες ομογενείς ανά τον κόσμο. Υπήρξε ανεξάρτητος συνεργάτης των τεχνικών εκδόσεων *Πτήση και Διάστημα*, και *Επιστήμη και Τεχνολογία*. Τα τελευταία χρόνια, εκτός από την κύριά του ασχολία που είναι η νομική, συνεργάζεται με περιοδικά του στρατιωτικού και επιστημονικού τομέα. Τα δύο τελευταία χρόνια γράφει στο περιοδικό *Strange*, αναλύοντας θέματα τεχνολογίας και έρευνας άγνωστα στο ευρύ κοινό. Με κείμενά του έχει συμμετάσχει στα συλλογικά έργα των εκδόσεων Αρχέτυπο *Μυστική Ελλάδα, Τα Μεγάλα Μυστήρια του Κόσμου, Υπόγειες Πολιτείες*. Για επικοινωνία με το συγγραφέα: rizos@email.com

Ο **Jonathan Bright** είναι ένας πολυδιάστατος δημιουργός, που έχει ασχοληθεί με διάφορες μορφές τέχνης, κυρίως τη λογοτεχνία, τη συγγραφή σεναρίων και τη μουσική (το 1992, δημιούργησε το συγκρότημα *Spirits Of Yew*, που ασχολήθηκε με το γοτθικό ροκ και την κινηματογραφική μουσική). Ο ίδιος ισχυρίζεται ότι έχει κατέβει στον πλανήτη από πολύ παλιά, για τελευταία φορά πάντως ενσαρκώθηκε στα τέλη της δεκαετίας του ’80, στο σώμα ενός εικοσάχρονου, ανυποψίαστου τότε νεαρού κι από τότε, αποτελεί την εκδήλωση της πνευματικής προσωπικότητάς του. Αναζητώντας την έμπνευση συνήθως στους χώρους του φανταστικού, έχει γράψει έναν αριθμό από μικρές ιστορίες, τη συλλεκτική νουβέλα *Curse* και το μυθιστόρημα *Σκοτεινές Σιλουέτες*, που είναι στα μελλοντικά σχέδιά του να κυκλοφορήσει. Ως ερευνητής του «παράξενου», συνεργάζεται από τον πρώτο χρόνο της κυκλοφορίας του με το περιοδικό *Strange*, όπου έχει δημοσιεύσει διάφορα άρθρα. Τα τελευταία χρόνια η έρευνά του εστιάζεται κυρίως στη θεωρία της Κούφιας Γης (στο βιβλίο *Υπόγειες Πολιτείες* [2002, εκδ. Αρχέτυπο] περιέχονται κείμενά του σχετικά με το θέμα αυτό). Το αποτέλεσμα της έρευνάς του, στοχεύοντας να γίνει η πιο πλήρης κι εμπεριστατωμένη μελέτη επί του θέματος παγκοσμίως, αναμένεται να κυκλοφορήσει ολοκληρωμένο από τις εκδόσεις Αρχέτυπο, μέσα στο 2002. Παράλληλα ασχολείται και με τη συγγραφή ενός σεναρίου «χολιγουντιανών» προδιαγραφών, που αποκαλύπτει πολλά για την Ενδο-Γη, αν και ο ίδιος θεωρεί ότι το θέμα είναι τόσο «απαγορευμένο», που αμφιβάλλει ότι θα το δει ποτέ να μετατρέπεται σε κινηματογραφική ταινία. Ο Jonathan Bright και ο τριαντατετράχρονος σήμερα ξενιστής του, ζουν μαζί με την πενταμελή οικογένειά τους, σε μια εξοχική περιοχή της Αθήνας.

Ο **Τσαρλς Φορτ** (1874-1932) είναι ο πρώτος που μίλησε εμπεριστατωμένα για παράλληλους κόσμους, για UFO (παρουσίασε στοιχεία από το 1610 μέχρι τη δεκαετία του 1930), για εναλλακτικές πραγματικότητες, και έθεσε εμπεριστατωμένα τις βάσεις για ολόκληρο τον εναλλακτικό στοχασμό πάνω στην πραγματικότητα. Οι όροι *Τηλεπάθεια*, *Τηλεμεταφορά*, *Παραψυχολογία*, *Αυτόματη Ανάφλεξη*, *X-files* –αλλά και πολλοί άλλοι– είναι δικοί του, είτε αυτός τους χρησιμοποίησε πρώτη φορά δίνοντάς τους τις σημερινές τους έννοιες. Είναι ο πρώτος που μίλησε για τα μυστήρια της Σελήνης, για εξωγήινη αρχαιολογία, για το Οργανικό Σύμπαν, για Πύλες, για Παράξενα Όντα από Αλλού και για αμέτρητα άλλα πράγματα, παρουσιάζοντας μια ενοποιημένη θεωρία του Παράξενου...

Το βιβλίο

ΟΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ MATRIX

εκδόθηκε στη Θεσσαλονίκη
τον Απρίλιο του 2002
για λογαριασμό των εκδόσεων

ΑΡΧΕΤΥΠΟ

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΡΧΕΤΥΠΟ/ΜΕΤΑΕΚΔΟΤΙΚΗ Ε.Π.Ε

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΕΙΡΑ

ΜΥΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΗΣΗ

XL GRAPHICS

ΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ
ΦΙΛΙΠΠΟΣ
Εκδοτική Βορείου Ελλάδος ΑΕ.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΚΗΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΤΑΜΚΟΣ
ΛΟΥΚΑΣ ΚΑΒΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ Ζ. ΚΩΝΣΤΑΣ
ΑΝΤΩΝΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΡΙΖΟΣ
JONATHAN BRIGHT

**Το βιβλίο-σοκ
που οδήγησε 23.000 δραπέτες
έξω από τη φυλακή
στην οποία ζούμε.**

ΠΡΟΣΟΧΗ: **Αλλάζει την όραση του εαυτού και του κόσμου**

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΥΣΤΙΚΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΡΧΕΤΥΠΟ
ISBN 960792867-9
9 789607 928672